Charlaine

HARRIS

MORȚI
PÂNĂ LA APUS

Traducere:
Sorin Voinea

Mulţumirile mele şi toată consideraţia
pentru cei care au crezut că această carte
este o idee bună: Dean James, Toni L. P. Kelner,
Gary şi Susan Nowlin

Capitolul 1

Până la intrarea străinului în bar, aşteptasem ani de zile apariţia unui vampir.

Încă de când vampirii începuseră să-şi părăsească sicriele (după cum ironic bârfeau toţi oamenii), cu doi ani în urmă, speram să vină unul şi în Bon Temps. În orăşelul nostru trăiau toate celelalte minorităţi — de ce să nu-i avem aproape şi pe vampiri, recent acceptaţi legal? Deşi, pe de-o parte, nordul rural al Louisianei nu părea să-i atragă mai deloc pe vampiri, pe de altă parte, New Orleans-ul era cartierul lor general. Anne Rice[1] avea şi ea contribuţia ei la asta.

Nu era mult de mers cu maşina din Bon Temps până în New Orleans, iar toţi cei care intrau în bar spuneau că nu poţi să arunci o

---

[1] Scriitoare americană de succes, autoarea seriei *Cronicile Vampirilor*.

piatră la colțul străzii fără să nu nimereşti un vampir. Deşi nu era deloc înțelept să faci un asemenea lucru.

Eu însă îmi aşteptam propriul vampir.

Se vedea că nu ieşeam des pe-afară. Şi nu pentru că nu sunt drăguță. Dimpotrivă. Am douăzeci şi cinci de ani, păr blond, ochi albaştri, picioare bine făcute, sâni frumoşi şi o talie ca trasă prin inel. Sunt foarte atrăgătoare în costumul de chelneriță pe care Sam îl alesese pentru noi, pentru perioada călduroasă a anului: şort negru, tricou alb, ciorapi albi şi pantofi Nike negri.

Am totuşi un neajuns. Sau, cel puțin, aşa încerc eu să văd lucrurile.

Mulți dintre clienții barului spun că sunt realmente nebună.

În orice caz, rezultatul este că nu reuşesc aproape niciodată să-mi fac un prieten. Aşadar, micile atenții venite din partea celorlalți contează foarte mult pentru mine.

Vampirul mult aşteptat s-a aşezat chiar la una dintre mesele mele.

Mi-am dat seama imediat ce era şi chiar m-a izbit faptul că nimeni nu s-a întors să-l privească. Ceilalți nu l-au recunoscut! Dar eu, văzând că pielea-i lucea uşor, mi-am dat seama imediat.

Aş fi dansat de bucurie — de fapt, chiar am făcut doi-trei paşi aproape de tejgheaua barului. Sam Merlotte, şeful meu, şi-a ridicat privirea de la băutura pe care o prepara şi a schițat un zâmbet spre mine. Am luat imediat tava şi carnețelul, după care am pornit spre masa clientului meu. Speram ca rujul să nu mi se fi dus şi coada să-mi fie în continuare strânsă frumos în creştetul capului. Eram puțin încordată, dar simțeam un zâmbet lăuntric ce-mi ridica uşor colțul buzelor.

În ceea ce-l priveşte, părea măcinat de gânduri; îmi oferea astfel ocazia să-l examinez bine, înainte de a apuca să-şi ridice privirea. Avea cam un metru optzeci; vârfurile părului negru şi des, pieptănat îngrijit pe spate, îi mângâiau uşor gulerul, iar perciunii săi lungi erau într-un stil de modă veche. Chipul, bineînțeles, îi era foarte palid; dar, în definitiv, era chiar

mort — asta pentru cine crede în poveştile bătrânilor. Teoria unanim acceptată — aceea în baza căreia a şi fost susținută cauza lor — spune că cei ca el erau infectați cu un virus care le inducea timp de mai multe zile o stare cadaverică, le provoca apoi alergii la razele soarelui, argint şi usturoi. Amănuntele erau diferite de la un ziar la altul. Dar în toate erau nenumărate articole referitoare la vampiri.

În orice caz, buzele îi erau foarte atrăgătoare, ferm conturate, iar sprâncenele negre, frumos arcuite. Nasul îi cobora direct din bolta sprâncenelor, asemenea înfățişării unui prinț dintr-un mozaic bizantin. Când şi-a ridicat în cele din urmă privirea, am observat că ochii îi erau chiar mai negri decât părul, iar albul din jurul irisurilor arăta incredibil de imaculat.

— Cu ce vă pot servi? l-am întrebat, fericită peste măsură.

A ridicat din sprâncene.

— Aveți cumva sânge artificial la sticlă? a întrebat el.

— Nu, îmi pare tare rău! Sam a făcut o comandă şi ar trebui să ne vină săptămâna viitoare.

— Atunci, vă rog, aş dori nişte vin roşu, mi-a zis el pe un ton calm şi limpede, asemenea unui pârâu ce susură peste luciul pietrelor.

Am izbucnit în râs. Era dubios de perfect.

— Domnule, nu o băgați în seamă pe Sookie, e nebună, s-a auzit o voce familiară, din separeul de lângă perete.

Toată bucuria mea s-a risipit subit, deşi încă îmi mai simțeam zâmbetul pe buze. Vampirul mă țintuia cu privirea, urmărind cum îmi dispare sângele din obraji.

— Vă aduc imediat vinul, i-am spus, îndepărtându-mă cu paşi mari, fără să mă uit la mutra îngâmfată a lui Mack Rattray.

El şi cu nevastă-sa, Denise, veneau acolo aproape în fiecare noapte. I-am poreclit Cuplul de Şobolani, fiindcă îşi dădeau toată silința să-mi facă viața mizerabilă, chiar din ziua în care se mutaseră în Four Track Corner, într-o rulotă închiriată. Nădăjduiam totuşi să dispară din Bon Temps la fel de rapid cum veniseră.

Când îşi făcuseră pentru prima dată apariţia în barul Merlotte's, nu avusesem nici cea mai mică reţinere în a le asculta gândurile — ştiu, fusese josnic din partea mea. Dar, la fel ca toţi ceilalţi, şi eu mă plictisesc şi, chiar dacă îmi petrec majoritatea timpului blocând gândurile care încearcă să-mi pătrundă în minte, mai renunţ câteodată la această practică. Aşa am aflat despre familia Rattray câteva lucruri pe care nimeni altcineva nu cred să le cunoască. În primul rând, ştiam că făcuseră închisoare, dar nu cunoşteam şi motivul. În al doilea rând, am citit gândurile lui Mack Rattray cu privire la sinceritatea cu care li se adresa cunoscuţilor. Apoi, am auzit în gândurile lui Denise informaţia că abandonase un copil pe care-l născuse în urmă cu doi ani, un bebeluş care nu era al lui Mack.

Şi, de asemenea, nici nu lăsau bacşiş.

Sam a umplut un pahar cu vin roşu şi, în timp ce mi-l aşeza pe tavă, a privit spre masa vampirului.

Când Sam şi-a focalizat privirea spre mine, mi-am dat seama imediat că ştia că noul nostru

client era un mort viu. Sam are ochii albaştri ca ai lui Paul Newman, spre deosebire de cenuşi-ul-albăstrui palid al ochilor mei. Sam e şi el blond, dar părul îi este sârmos, iar nuanța podoabei sale capilare pare mai degrabă un fel de auriu-roşcat aprins. Este întotdeauna uşor bronzat şi, chiar dacă hainele îl fac să arate slab, după ce l-am văzut fără cămaşă când descărca marfă din camion, pot spune că are o constituție solidă. Lui Sam nu i-am ascultat niciodată gândurile. Este şeful meu, în definitiv. Mai demult, fusesem nevoită să renunț la câteva slujbe, deoarece aflasem despre angajatori lucruri care nu-mi făceau deloc plăcere.

Fără să comenteze, Sam mi-a dat paharul cu vin — pe care l-am examinat atentă, pentru a fi sigură că e perfect curat — şi am pornit spre masa vampirului.

— Vinul dumneavoastră, domnule, i-am spus protocolar, aşezând paharul pe masă, exact în fața lui.

El m-a privit din nou, iar eu n-am scăpat ocazia de a mă uita fix în ochii lui încântători.

— Să-l beți cu poftă, i-am zis, mândră.

Moment în care Mack Rattray a strigat în spatele meu:

— Hei, Sookie! Ia mai adu aici o halbă cu bere!

Am oftat şi m-am întors să le iau de pe masă halba goală. Denise arăta foarte bine în seara aceea, purta pantalonaşi scurţi şi o bluză care-i lăsa spatele gol, iar claia de păr castaniu îi era răvăşită artistic. Denise nu era cu adevărat frumoasă, dar arăta atât de încrezătoare şi epata atât de mult, încât îţi trebuia ceva timp până să-i descoperi adevăratul chip.

Puţin mai târziu, spre stupefacţia mea, am văzut că cei doi Rattray se mutaseră la masa vampirului şi discutau cu el. Nu părea ca el să le răspundă entuziast, dar nici nu dădea semne că ar vrea să stea singur.

— Uită-te şi tu! i-am zis dezgustată lui Arlene, colega mea de muncă.

Arlene este roşcată şi pistruiată, e mai mare cu zece ani decât mine şi a fost căsătorită de patru ori. Are doi copii şi, din când în când, am impresia că mă consideră ca pe a treia ei progenitură.

— Un tip nou, nu? mi-a răspuns ea, dezinteresată.

Arlene se întâlneşte în prezent cu Rene Lenier şi, chiar dacă eu nu văd între ei nici o atracție, pare destul de mulțumită. Cred că Rene fusese cel de-al doilea soț al ei.

— Ah, în plus e şi vampir, i-am spus, simțind că trebuie neapărat să împărtăşesc cuiva bucuria mea lăuntrică.

— Serios? Aici? Ei bine, ia te uită, a zis ea, zâmbind uşor şi arătând că-mi împărtăşeşte bucuria. Dar, scumpa mea, nu poate fi prea isteț, dacă stă cu Şobolanii la masă. Pe de altă parte, văd că Denise se dă serios în spectacol.

Mi-am dat seama de acest lucru doar după observația lui Arlene; comparativ cu lipsa mea de experiență, ea este mult mai pricepută în sesizarea situațiilor cu implicații sexuale.

Vampirul era înfometat. Auzisem mai mereu ideea că sângele sintetic descoperit de japonezi le asigura vampirilor elementele nutritive necesare, dar acesta nu le satisfăcea cu adevărat foamea şi, din când în când, mai apăreau unele „incidente nefericite” — un eufemism găsit

pentru căsăpirea de către vampiri a unei ființe umane. Şi, iată, fără nici un pic de jenă, Denise Rattray îşi mângâia provocatoare gâtul, întorcându-şi senzuală capul într-o parte şi alta... Ce *nemernică!*

Fratele meu Jason, intrând şi el în bar, a pornit agale spre mine, pentru a mă îmbrățişa. Ştia bine că femeile apreciază un bărbat care este devotat familiei sale şi care, în plus, acordă atenție unei persoane handicapate — ceea ce însemna că îmbrățişarea îi sporea serios buna reputație. Oricum, nici vorbă să mai fi avut nevoie de alte merite în afara aceluia de a fi el însuşi. Era chipeş şi amabil, dar putea fi şi malițios, însă majoritatea femeilor îi treceau cu vederea acest neajuns.

— Bună, surioară. Cum se mai simte Buni?

— Cam la fel, dar în general e bine. Treci şi tu s-o mai vezi.

— O să trec. Cine a venit neînsoțită?

— Uită-te şi singur.

Când Jason a aruncat o privire în jurul lui, în aer au fluturat brusc brațele mai multor femei şi s-a făcut schimb de pupături simbolice.

— Hei, o văd şi pe DeeAnne. E liberă?

— A venit cu un camionagiu din Hammond. Tipul e la toaletă. Te-aş sfătui să ai mare grijă.

Jason mi-a zâmbit răutăcios şi m-am întrebat cum de nu puteau celelalte femei să vadă egoismul acelui zâmbet. În momentul în care Jason îşi făcuse apariția, până şi Arlene îşi aranjase grăbită tricoul, deşi, după patru mariaje, ar fi trebuit să ştie mai bine să-i citească pe bărbați. Cealaltă chelneriță cu care lucrez, Dawn, şi-a dichisit coafura şi şi-a îndreptat brusc spatele, pentru a-şi evidenția sânii. Jason a salutat-o amabil cu mâna, iar Dawn i-a surâs batjocoritor. Intre ei nu era o relație tocmai de prietenie, dar voia totuşi ca el să o remarce.

Întrucât sâmbătă noaptea vin o mulțime de clienți să petreacă în barul Merlotte's, am fost foarte ocupată şi, pentru o vreme, l-am pierdut din vedere pe vampirul meu, iar când l-am văzut din nou, am observat că discuta cu Denise. Mack îl țintuia cu o privire atât de avidă, încât m-a îngrijorat.

M-am apropiat de masă, fără să-l pierd o clipă din ochi pe Mack. În cele din urmă, mi-am lăsat garda jos şi am ascultat atentă.

Mack şi Denise fuseseră închişi deoarece goliseră de sânge nişte vampiri.

Deşi eram foarte tulburată, am dus ca un robot o halbă mare de bere şi câteva pahare la o masă de patru persoane, care făceau mult zgomot. Din momentul în care se descoperise că sângele de vampir elimină temporar simptomele bolilor şi amplifică potența sexuală — acționând ca un stimulent compus din Viagra şi Prednison —, apăruseră pe piața neagră o mulțime de cereri pentru sânge de vampir, pur, nediluat. Iar acolo unde există cerere, bineînțeles, trebuie să existe şi furnizori — în cazul de față, cum de-abia aflasem, aceştia erau chiar nemernicii de Rattray. Nu cu mult timp în urmă, aceştia prinseseră câțiva vampiri şi le luaseră sângele, vânzând apoi fiolele cu până la 200 de dolari bucata. De cel puțin doi ani de zile, acesta era drogul preferat de majoritatea oamenilor. Existau şi o mulțime de cumpărători care înnebuniseră după ce băuseră sânge de

vampir, dar acest lucru nu afectase cu nimic rata vânzărilor.

De obicei, un vampir lăsat fără sânge nu poate supraviețui multă vreme. Infamii secătuitori îşi părăsesc victimele şi le lasă cu țăruşi înfipți în piept, ori sub cerul liber, aşa încât primele raze de soare să le definitiveze treaba. Se mai auzea din când în când de câte un vampir care scăpa şi reuşea să inverseze rolurile — situație în care contrabandiştii îşi primeau o răsplată binemeritată.

Acum însă, vampirul meu s-a ridicat şi a plecat însoțit de Şobolani. Mack mi-a surprins privirea şi l-am văzut destul de uimit de expresia de pe chipul meu. În acel moment s-a întors, ridicând din umeri şi ignorându-mă la fel ca toți ceilalți.

Asta m-a înfuriat rău, chiar peste măsură.

Ce puteam să fac? În timp ce mă frământam în sinea mea, ei ieşiseră deja pe uşă. Mi-ar da oare vampirul crezare, dacă aş alerga după el şi i-aş spune tot? Nimeni nu dădea doi bani pe vorbele mele. Sau, dacă s-ar întâmpla totuşi să fiu crezută, persoana respectivă s-ar teme de

mine şi m-ar urî de moarte pentru capacitatea mea de a citi gândurile ascunse în creierul oamenilor. Arlene — convinsă fiind că intenţiona s-o părăsească pe ea şi pe copii — mă rugase să pătrund în mintea celui de-al patrulea bărbat al ei, când acesta venise într-o seară s-o ia de la muncă. Însă nu cedasem rugăminţii ei, pentru că nu doream să-mi pierd unica prietenă. Şi, de fapt, Arlene nu-mi ceruse direct acest lucru, întrucât ar fi trebuit astfel să accepte că posed un asemenea har, ori mai bine zis, blestem. Oamenii nu puteau admite una ca asta; în schimb, se mulţumeau să creadă că sunt nebună. Ceea ce, uneori, chiar era adevărat!

Aşa că am ezitat, confuză, speriată şi înfuriată, dar mi-am dat totuşi seama că trebuia neapărat să acţionez. Impulsul mi-l dăduse chiar Mack, care îmi transmisese din priviri că nu însemn nici cât negru sub unghie pentru el.

Am pornit îndată spre bar, unde Jason îşi dădea silinţa să o impresioneze pe DeeAnne. În pofida opiniei generale, fata nu se arăta prea sensibilizată. De cealaltă parte a mesei, camionagiul din Hammond îi arunca priviri fioroase.

— Jason, i-am zis precipitată, moment în care s-a întors şi mi-a aruncat o privire aspră. Spune-mi, te rog, mai ai lanțul ăla în spatele camionetei?

— Nu plec niciodată de-acasă fără el, a răspuns el molcom, încercând să descifreze pe chipul meu semnele unor eventuale probleme. De ce, ai de gând să te bați cu cineva, Sookie?

Obişnuită să surâd mai mereu, nu mi-a fost greu să-i zâmbesc larg.

— Sper să n-ajungem acolo, i-am răspuns eu, voioasă.

— Ia zi, ai cumva nevoie de o mână de ajutor?

În definitiv, era fratele meu.

— Nu, mersi, i-am zis, încercând să par convingătoare, după care, din câțiva paşi, am ajuns în dreptul lui Arlene. Ştii, azi trebuie să plec un pic mai devreme. Nu am prea multe mese, ce zici, poți să mă înlocuieşti tu?

Nu mă gândisem că-i voi cere vreodată lui Arlene o astfel de favoare, deşi eu îi ținusem locul de multe ori. Dar s-a oferit imediat să mă ajute.

— În regulă, i-am răspuns. Dacă pot, mă-ntorc repede. Iar dacă-mi cureți sectorul, promit că fac curățenie la tine-n rulotă.

Arlene a consimțit, agitându-şi coama roşcată.

Pentru a-l înştiința şi pe Sam, am arătat spre uşa angajaților, apoi spre mine şi am schițat deplasarea prin mişcarea a două degete.

Sam m-a aprobat din cap, dar fără să arate deloc bucuros.

Am ieşit pe uşa din spate, încercând să nu fac prea mult zgomot pe prundiş. Parcarea pentru angajați se află în spatele barului, unde se ajunge prin magazia localului. Erau acolo maşinile lui Arlene, a lui Dawn, a bucătarului şi a mea. În dreapta mea, spre răsărit, se afla camioneta lui Sam, în fața rulotei sale.

Am ieşit din parcarea acoperită cu pietriş destinată exclusiv angajaților şi m-am îndreptat spre bitumul ce acoperea spațiul mult mai mare al parcării rezervate clienților, situată spre vest, în stânga barului. Localul Merlotte's era împrejmuit de pădure, iar marginile parcării erau, în cea mai mare parte, delimitate cu prundiş.

Sam luminase locul foarte bine şi strălucirea suprarealistă a felinarelor înalte făcea ca totul să arate destul de straniu.

Imediat ce-am zărit maşina Şobolanilor — un bolid sport roşu, uşor lovit —, am ştiut că nu se îndepărtaseră prea mult.

Am reuşit în cele din urmă să găsesc şi camioneta lui Jason. Era complet neagră, iar pe aripi avea două fâşii unduitoare, roz-albastre. Ştiam bine cât îi place să iasă în evidență. M-am suit în spate şi am cotrobăit după lanțul gros şi greu pe care-l avea întotdeauna la îndemână, pentru cazuri de forță majoră. L-am strâns şi am coborât cu el lipit de corp, ca nu cumva să zornăie.

Am stat o clipă şi m-am gândit: singurul loc mai retras unde Şobolanii l-ar fi putut duce pe vampir era la capătul parcării, acolo unde coroanele copacilor ajungeau până la capotele autovehiculelor. Aşa că m-am furişat în acea direcție, căutând să mă mişc rapid, fără să fac zgomot.

Din când în când, mă opream şi ascultam atentă. În scurt timp, am reuşit să aud un geamăt şi zgomotul înfundat al câtorva voci. M-am

strecurat printre maşini şi i-am zărit exact în locul unde mă şi aşteptam să fie. Vampirul era la pământ, întins pe spate, având chipul contorsionat, în agonie, iar încheieturile mâinilor şi gleznele îi erau imobilizate cu un lanţ argintiu. Pe sol, în apropierea picioarelor lui Denise, se aflau două mici fiole pline cu sânge şi, în timp ce-i urmăream, femeia a introdus acul într-un nou recipient gol. Garoul de deasupra cotului strângea necruţător braţul victimei.

Stăteau cu spatele la mine şi vampirul încă nu mă văzuse. Am desfăcut uşor lanţul, aşa încât să fie liber aproximativ un metru, dar încă nu mă hotărâsem pe cine să atac primul. Amândoi nemernicii erau scunzi.

Mi-am amintit în acel moment de privirea dispreţuitoare pe care mi-o aruncase Mack şi de faptul că nu-mi lăsase niciodată bacşiş. El avea să fie primul.

Nu mai participasem niciodată la o încăierare şi, într-un fel, fără îndoială că aşteptasem o astfel de situaţie.

M-am repezit din spatele unei camionete şi l-am lovit învârtind lanţul. Zalele i s-au lipit de

spate, forțându-l pe Mack să îngenuncheze alături de victima sa. Urlând, s-a ridicat imediat în picioare şi i-a aruncat o scurtă privire lui Denise, care tocmai se pregătea să sigileze al treilea recipient cu sânge. Mack şi-a coborât brațul până în dreptul ghetei şi a scos un obiect lunguieț, lucitor. Am înghițit în sec — avea în mână un cuțit.

— Oh, vai mie! i-am zis, rânjind.

— Târfă nebună! a strigat el, arătându-se gata să folosească cuțitul.

Atentă să-mi păstrez luciditatea, am avut o străfulgerare clară a ceea ce intenționa să-mi facă Mack. Asta m-a scos din minți şi am pornit hotărâtă să-l rănesc cât puteam de tare. Aşteptându-se probabil la mişcarea mea, în timp ce învârteam lanțul, s-a repezit direct spre mine. Intenția lui era să-mi taie brațul, dar a ratat lovitura, iar lanțul, din recul, i s-a înfăşurat în jurul gâtului firav, asemenea îmbrățişării unei iubite.

Strigătul lui de victorie s-a transformat într-o bolboroseală incoerentă. A scăpat cuțitul şi şi-a înfipt degetele în verigile lanțului. Pierzându-şi

răsuflarea, a căzut în genunchi pe caldarâmul grunjos şi s-a străduit să-mi smulgă lanţul din mână.

Ei bine, în acel moment am scăpat din mâini lanţul. M-am năpustit însă imediat asupra cuţitului, ridicându-l ca şi cum aş fi ştiut foarte bine să-l folosesc. Denise a sărit şi ea spre cuţit, arătând exact ca o vrăjitoare în lumina şi umbrele felinarelor.

A rămas încremenită când a observat că am pus mâna pe cuţitul lui Mack şi a început să blesteme, să înjure şi să rostească tot felul de cuvinte îngrozitoare.

— Hai, cară-te chiar în clipa asta, i-am zis, după câteva momente în care o lăsasem să-şi verse nervii.

Duşmănia lui Denise era atât de intensă, încât, dacă s-ar fi materializat, mi-ar fi străpuns craniul. A încercat să ia şi fiolele cu sânge, dar i-am şuierat printre dinţi să nu care cumva să se atingă de ele. În schimb, l-a ajutat pe Mack să se ridice. Acesta, continuând să ţină strâns lanţul, scotea aceleaşi sunete bolborosite şi gâtuite, dar Denise a reuşit să-l ajute să se tâ-

rască până la maşină, unde l-a împins brutal pe scaunul din dreapta şoferului şi, scoţând nervoasă din buzunar câteva chei, s-a postat numaidecât în faţa volanului.

De îndată ce am auzit pornind motorul, mi-am dat seama că Şobolanii aveau de-acum o nouă armă. Mişcându-mă aşa cum nu o făcusem niciodată în viaţa mea, am alergat panicată la căpătâiul vampirului:

— Împinge-te cu picioarele! i-am strigat, după care l-am prins de braţe şi l-am târât în spate cu toată forţa, moment în care a priceput ce-i cerusem şi şi-a încordat picioarele, împingându-le puternic în pământ.

Când maşina roşie s-a năpustit vuind spre noi, depăşiserăm doar cu puţin liziera. Denise ne-a ratat cu aproape o jumătate de metru şi s-a văzut imediat nevoită să tragă brusc de volan, pentru a evita coliziunea cu un brad — după care am auzit zgomotul puternic al motorului pierzându-se treptat în depărtare.

— Oh, a fost cât pe ce, i-am zis, răsuflând uşurată şi îngenunchind alături de vampir, întrucât simţeam că mi se înmoaie picioarele.

Încercând să-mi revin, am continuat să respir din greu aproximativ un minut. Vampirul s-a mişcat puțin, iar eu mi-am îndreptat privirea către el. Spre groaza mea, am văzut în acel moment firişoare de fum ridicându-se din locul unde argintul îi atingea încheieturile.

— Vai, sărmanul de tine, i-am zis, reproşându-mi în sinea mea că nu mă gândisem să-i dau mai repede o mână de ajutor.

Continuând să-mi trag din greu răsuflarea, am început imediat să-i dezleg legăturile subțiri de argint, şuvițe ce păreau să facă parte dintr-un lanț foarte lung.

— Bietul de tine, am şoptit din nou, fără să-mi dau seama decât mult mai târziu cât de nepotrivite erau cuvintele mele.

Fiind destul de îndemânatică, am reuşit să-i eliberez încheieturile destul de repede şi, întrebându-mă cum de reuşiseră Şobolanii să-l aşeze într-o asemenea poziție, m-am surprins roşind imediat ce mi-am imaginat cum se întâmplaseră lucrurile.

În timp ce-i dezlegam lănțişorul de argint înfăşurat în jurul picioarelor, vampirul şi-a strâns

brațele la piept. Nu pățise nimic la glezne, pentru că atacatorii nu se mai obosiseră să-i ridice blugii şi să-i aşeze lanțul de argint direct pe piele.

— Îmi pare rău că nu am ajuns mai repede, i-am zis, scuzându-mă. Hai că-ți revii imediat, nu-i aşa? Vrei să te las singur?

— Nu.

Răspunsul lui m-a bucurat, dar apoi a adăugat:

— S-ar putea să se-ntoarcă după mine, iar eu încă nu sunt în stare să lupt.

Vocea îi era tulburată, dar nu aş fi putut spune cu siguranță că-l auzeam răsuflând din greu.

Am făcut o față acră şi, în răstimpul în care încerca să-şi revină, mi-am luat câteva măsuri de precauție. Mai întâi, m-am întors cu spatele la el ca să-i acord câteva momente de singurătate, pentru că ştiu bine cât de neplăcut este să te privească cineva atunci când eşti rănit, căzut la pământ. Apoi, m-am aşezat pe vine şi am început să supraveghez parcarea. Am văzut câteva maşini care au plecat şi altele care au venit, dar nici una nu s-a apropiat de marginea

pădurii, unde ne aflam noi. Simțind mişcarea aerului în jurul meu, mi-am dat numaidecât seama că vampirul se ridicase.

Nu mi-a vorbit imediat. Am întors capul spre stânga şi l-am privit. Ajunsese mai aproape de mine decât credeam. Ochii săi mari şi negri mă priveau fix. Caninii i se retrăseseră, fapt care m-a dezamăgit puțin.

— Mulțumesc, mi-a zis el protocolar. Aşadar, nu părea deloc intrigat de faptul că fusese salvat de o femeie. Tipic bărbătesc.

Din moment ce se dovedise atât de nerecunoscător, m-am gândit să fiu şi eu la fel de necuviincioasă şi, deschizându-mi mintea complet, am încercat să-i ascult gândurile. Şi... n-am auzit nimic.

— Oh, i-am zis, surprinsă de propria-mi emoție din glas şi fără să-mi mai dau bine seama ce spun. Dar *nu reuşesc să aud nimic.*

— Mulțumesc! a repetat vampirul, mişcându-şi buzele într-un mod exagerat.

— Nu, nu... te aud când vorbeşti, dar...

Şi, copleşită de emoții, am făcut un lucru pe care în mod normal nu l-aş fi făcut niciodată,

întrucât era un gest îndrăzneț, intim, şi care dezvăluia faptul că nu eram în toate mințile. M-am întors cu totul spre el, i-am pus palmele pe obrajii albi ca varul şi l-am privit profund. Mi-am concentrat toată energia. *Nimic*. Era ca şi cum aş fi ascultat zgomotul de fundal al unui aparat de radio, când încerci să cauți un post pe care nu-l poți recepționa.

Auzeam tăcerea spațiului.

Ochii îi deveneau din ce în ce mai mari şi mai negri, deşi el stătea absolut nemişcat.

— Ah, scuză-mă, te rog, i-am zis, stânjenită.

Mi-am retras imediat mâinile şi am reluat supravegherea parcării, după care am început să trăncănesc despre Mack şi Denise, gândindu-mă fără încetare cât de minunat ar fi fost să am un prieten pe care să nu-l pot auzi decât în clipele în care doreşte să mi se adreseze cu voce tare. Cât de fermecătoare era tăcerea lui!

— Şi m-am gândit că ar fi bine să văd ce voiau de la tine, am concluzionat, fără să am nici cea mai vagă idee la ce făceam referire.

— Ai ieşit să mă salvezi. Ai fost foarte curajoasă, a zis el pe un ton atât de seducător, încât, dacă l-ar fi auzit, DeeAnne s-ar fi muiat toată în ciorapii ei roşii de nailon.

— Ei, gata, termină, i-am zis țâfnoasă, revenind brusc cu picioarele pe pământ.

S-a arătat uimit pentru o secundă, dar în clipa următoare chipul i-a revenit la albul imaculat de dinainte.

— Nu-ți este teamă să stai singură în preajma unui vampir înfometat? a întrebat el, lăsând să se întrevadă şiretenia şi pericolul din spatele cuvintelor.

— Deloc.

— Consideri că eşti în siguranță pentru că m-ai salvat şi pentru că, după toți aceşti ani, ar trebui să manifestăm o fărâmă de afecțiune fată de oameni? Vampirii se întorc adeseori împotriva acelora care le acordă încrederea lor. Ştii foarte bine că nu respectăm aceleaşi valori ca voi.

— Sunt mulți oameni care se întorc împotriva acelora care cred în ei, am subliniat, realistă.

Nu sunt chiar atât de proastă pe cât crezi, am continuat.

Şi i-am arătat brațele şi gâtul, pe care, în timpul în care el îşi revenea, mi le înfășurasem strâns cu lanțul Şobolanilor.

El s-a cutremurat vizibil.

— Dar ai o arteră suculentă şi în piept, a spus după ce şi-a mai revenit, pe un ton la fel de viclean ca un şarpe pornit la vânătoare.

— Nu vorbi urât, i-am zis. Nu am de gând să ascult aşa ceva.

Ne-am privit încă o dată, în tăcere. Mi-era teamă că nu-l voi mai vedea niciodată. În definitiv, prima lui vizită în barul Merlotte's nu decursese deloc îmbucurător. Aşa că am încercat să rețin toate detaliile posibile, în ideea că voi păstra amintirea acestei întâlniri şi o voi retrăi multă vreme de-acum înainte. Era ceva rarisim, o adevărată comoară. Doream să-i ating din nou pielea, fiindcă deja uitasem cum o simțisem. Însă un astfel de gest ar fi depăşit granița bunelor maniere şi ar fi putut să-i reaprindă dorința de a continua cu aiurelile sale seducătoare.

— Vrei să bei din sângele pe care mi l-au luat? a întrebat el pe neaşteptate. Ar putea fi un mod prin care să-mi arăt recunoştinţa, a adăugat el, arătând spre fiolele închise ermetic şi înşirate pe caldarâm. Se spune că acest sânge îţi poate îmbunătăţi sănătatea şi viaţa sexuală.

— Sunt sănătoasă tun, i-am răspuns, sinceră, şi nu am o viaţă sexuală. Aşa că poţi să faci ce vrei cu fiolele.

— Le-ai putea vinde, a sugerat el, deşi simţeam că aştepta să vadă ce reacţie aş avea la o astfel de propunere.

— Nu mă ating eu de-aşa ceva, i-am răspuns, jignită.

— Eşti diferită, a zis el. Ce eşti tu, de fapt?

După felul în care mă privea, părea să încerce să afle răspunsul analizând mental un şir lung de variante. Spre bucuria mea, nu puteam auzi nici măcar una dintre ele.

— Ei bine, numele meu este Sookie Stackhouse şi sunt chelneriţă. Tu ai cumva un nume? l-am întrebat, gândindu-mă că aş putea fi mai puţin agresivă.

— Bill, mi-a răspuns el.

Înainte de a apuca să mă controlez, realmente am căzut în fund de râs.

— Vampirul Bill! am exclamat printre sughițuri. Mă aşteptam la ceva de genul Antoine, ori Basil, ori Langford! Nicidecum Bill!

Nu mai râsesem de multă vreme cu atâta poftă.

— În cazul ăsta, pe curând, Bill. Acum trebuie să mă întorc la muncă.

Amintindu-mi de barul Merlotte's, am simțit imediat cum îmi îngheață râsul pe buze. Mi-am sprijinit mâna de umărul lui Bill şi am dat să mă ridic. Era atât de solid, încât am ajuns aproape instantaneu în picioare, reuşind să mă echilibrez de-abia după ce m-am împleticit câțiva paşi. Mi-am privit şosetele, să mă asigur că aveau manşetele egale, şi apoi mi-am examinat uniforma, din cap şi până-n picioare, pentru a fi sigură că nu se rupsese cumva în timpul încăierării cu Şobolanii. Ştiind că mă aşezasem pe caldarâm, m-am scuturat de praf pe fund şi l-am salutat cu mâna pe Bill, după care am pornit să traversez parcarea.

Fusese o seară deosebită, una la care aveam de ce să reflectez. Când m-am gândit la acest lucru, m-am simțit aproape la fel de voioasă ca şi zâmbetul pe care-l arborasem.

Însă Jason avea să fie foarte supărat din pricina lanțului.

În seara aceea, după muncă, m-am dus de la bar direct acasă, până unde aveam de condus doar vreo şase kilometri şi jumătate. Când am revenit în bar, Jason plecase — la fel şi DeeAnne —, ceea ce reprezenta încă un lucru bun. În drum spre casa bunicii, acolo unde locuiam şi eu, am trecut în revistă evenimentele serii. Locuința noastră se află chiar înainte de cimitirul Tall Pines, unde se poate ajunge pe o şosea comunală îngustă, cu două benzi. Casa era ridicată de stră-stră-străbunicul meu, care, din câte se pare, a ținut foarte mult la ideea de intimitate, pentru că la noi nu poți ajunge decât cotind de pe şosea pe o străduță laterală ce trece printr-o pădurice, la capătul căreia nimereşti exact în poiana unde este casa noastră.

Nu reprezintă nicidecum un edificiu istoric, mai ales că majoritatea încăperilor şi dependinţelor vechi au fost dărâmate şi înlocuite de-a lungul anilor, iar reşedinţa are electricitate, canalizare, izolaţie termică şi toate celelalte utilităţi moderne. Însă acoperişul este destul de subţire, iar în zilele însorite de vară poţi vedea prin el razele orbitoare ale soarelui. Când am fost nevoite să-l înlocuim, am intenţionat să-l schimbăm cu ţigle din argilă, dar bunica nici n-a vrut să audă. Deşi eu eram cea care plătea toată lucrarea, era în definitiv casa ei; aşa că am optat tot pentru tablă galvanizată.

Locuiam în această casă încă de la vârsta de şapte ani, dar o vizitasem adeseori înainte şi pot spune că îmi plăcuse din primul moment în care o văzusem. Era însă un cămin îmbătrânit de vreme şi mult prea mare pentru mine şi bunica. În faţa casei era o verandă închisă, vopsită toată în alb — asta pentru că Buni era hotărâtă să nu-şi trădeze nici o clipă firea conservatoare. Am trecut prin camera de zi, ticsită de mobilă deteriorată de timp, dar aranjată în aşa fel încât să ne ofere confort, şi am continuat să

merg pe hol, până în dreptul primului dormitor de pe partea stângă, cel mai mare dintre toate.

Adele Hale Stackhouse, bunica mea, şedea în capul oaselor în patul ei înalt, sprijinindu-şi umerii uscăţivi pe un milion de perne. Deşi era o noapte călduroasă de primăvară, prefera să poarte o cămaşă de bumbac cu mâneci lungi. Lampa de la căpătâiul patului era aprinsă. În poală ţinea o carte.

— Bună, i-am spus.

— Bună, scumpa mea.

Bunica este foarte mică de înălţime şi foarte bătrână, dar are un păr deosebit de bogat şi atât de alb, încât bate uneori în verde. În timpul zilei, şi-l poartă răsucit într-un coc la ceafă, iar noaptea şi-l ţine ori desfăcut, ori împletit. Am aruncat o privire scurtă spre copertă.

— Iarăşi citeşti Danielle Steele?

— Să ştii că femeia asta chiar ştie să scrie.

Bunicii mele îi plăcea cel mai mult să citească povestirile lui Danielle Steele, să urmărească telenovele — pe care le numea „istorisiri de viaţă” — şi să participe la întâlnirile organizate de nenumăratele cluburi din care făcea parte

de-o viață-ntreagă. Preferatele ei însă rămâneau Descendenții Morților Glorioşi şi Asociația de grădinărit Bon Temps.

— Ce crezi că mi s-a întâmplat în seara asta? am întrebat-o.

— Ce anume? Te-a invitat cumva vreun băiat să ieşi cu el?

— Nu, i-am răspuns, străduindu-mă să-mi păstrez totuşi zâmbetul. A venit un vampir în bar.

— Vai! Şi avea colți?

Îi văzusem caninii scânteind în luminile din parcare în timp ce îl secătuiau Şobolanii, dar nu avea nici un rost să-i explic toate astea bunicii.

— Da, normal, numai că erau retraşi.

— Un vampir la noi, în Bon Temps, a zis Buni, mândră nevoie-mare. Şi, ia zi-mi, a muşcat pe cineva în bar?

— Ah, nu, Buni! A preferat să stea la masă şi să bea un pahar cu vin roşu. Eh, de fapt, l-a comandat, însă nu l-a băut. Cred totuşi că-şi dorea să stea în compania cuiva.

— Mă întreb unde locuieşte.

— N-a avut amabilitatea să-mi spună.

— Da, a zis Buni, reflectând pentru o clipă. Nici nu mă aşteptam s-o facă. Ți-a plăcut de el?

Ei, asta chiar era o întrebare dificilă, aşa că am chibzuit o clipă.

— Nu cred. Este însă un tip interesant, i-am răspuns precaută.

— Mi-ar face plăcere să-l întâlnesc şi eu.

N-am fost deloc surprinsă de remarca bunicii, fiindcă, la fel ca şi mie, ştiam bine cât de mult îi plăceau lucrurile inedite. Oricum, nu făcea parte din tagma acelor reacționari care considerau că vampirilor le-ar fi mai bine în afara societății.

— Acum, aş vrea să dorm. N-am stins lumina, pentru că te-am aşteptat să vii.

M-am aplecat spre ea, am sărutat-o şi i-am spus noapte bună.

Ieşind din dormitor, am lăsat uşa întredeschisă şi am auzit-o stingând lumina.

Tina, pisicuța mea, a ieşit din ascunzătoarea în care dormise până atunci şi a început să se frece de picioarele mele. Am ridicat-o în brațe şi am alintat-o puțin, după care i-am dat drumul

afară şi m-am uitat la ceas. Se făcuse aproape ora două noaptea şi patul mă chema îmbietor.

Dormitorul meu era de cealaltă parte a holului, vizavi de camera bunicii. Când folosisem prima dată această cameră, după ce părinții mei muriseră, Buni îmi adusese mobila din fostul meu dormitor, ca să mă simt ca acasă — aveam acelaşi pat de o persoană, măsuța de toaletă din lemn vopsit în alb şi un dulăpior de haine.

Am aprins lumina, am închis uşa camerei şi am început să mă dezbrac. Aveam cel puțin cinci perechi de pantaloni negri scurți şi multe, foarte multe tricouri albe, pentru că acestea se murdăresc cel mai uşor — ca să nu mai amintesc câte perechi de ciorapi strânsesem în dulăpior. Aşa că nu mai eram nevoită să spăl toată ziua. Mă simțeam mult prea obosită să fac duş. M-am spălat pe dinți, m-am demachiat, mi-am aplicat o cremă hidratantă şi apoi mi-am dezlegat cordeluța care-mi ținea părul strâns.

Purtând tricoul meu preferat cu Mickey Mouse, care îmi ajungea aproape până la genunchi, m-am urcat în pat, m-am întors pe o parte, aşa

cum fac întotdeauna, şi am savurat liniştea. La orele foarte târzii din noapte, gândurile oamenilor intră în repaus, oscilațiile încetează şi nu mai sunt nevoită să le ecranez intruziunile. Învăluită în profunzimea liniştii, n-am mai făcut altceva decât să mă gândesc la ochii negri ai vampirului, după care, epuizată fizic, m-am cufundat într-un somn profund.

A doua zi, pe la ora prânzului, mă relaxam în curtea din față într-un şezlong din aluminiu. Mă pârleam la soare. Îmbrăcasem compleul meu preferat, fără bretele, bucuroasă că-mi venea mult mai lejer decât vara trecută.

Deodată, pe drum, am auzit motorul unui vehicul; camioneta neagră a lui Jason, cu emblemele ei roz-albăstrii, a oprit la mai puțin de un metru de mine.

Jason a sărit din maşină — să fi uitat oare să amintesc de roțile mari ale camionetei? — şi a pornit înfuriat spre mine. Purta hainele sale obişnuite de lucru, cămaşă şi pantaloni kaki, iar de centură avea agățat un cuțit, în teacă, asemenea majorității drumarilor rurali. După felul

în care mergea, se vedea clar că era foarte supărat.

Mi-am pus repede o pereche de ochelari negri.

— De ce nu mi-ai zis că i-ai bătut aseară pe Şobolani? m-a întrebat el, prăbuşindu-se în scaunul de aluminiu de lângă şezlongul meu. Unde-i Buni? a continuat el, după o scurtă pauză.

— Întinde rufe, i-am zis.

În zilele înnorate, Buni folosea uscătorul; dar cel mai mult îi plăcea să întindă hainele direct la soare şi, desigur, frânghia se afla în curtea din spate, acolo unde şi trebuie să fie spălate rufele.

— Şi pregăteşte pentru prânz friptură la grătar, cartofi copți şi fasole verde, pe care a pus-o anul trecut, am adăugat imediat, ştiind bine că această informație i-ar putea distrage puțin atenția şi sperând totodată ca Buni să rămână în spatele casei, fiindcă nu doream să audă această conversație. Aşa că vorbeşte şi tu mai încet, i-am sugerat.

— Rene Lenier de-abia mă aştepta azi-dimineață să ajung la lucru, ca să-mi spună tot ce aflase. Seara trecută, aşteptând la rulota Şobolanilor să cumpere nişte iarbă, a văzut-o pe Denise conducând de parcă ar fi vrut să spulbere tot ce-i ieşea în cale. Rene mi-a zis că era cât pe ce să dea şi peste el; era furioasă rău de tot. În fine, Rene şi Denise l-au dus pe Mack în rulotă, după care s-au văzut nevoiți să-l transporte de urgență la spitalul din Monroe, m-a informat Jason, privindu-mă acuzator.

— Şi nu ți-a spus Rene că Mack a încercat să mă atace cu cuțitul? am întrebat, hotărând că ofensiva e cea mai bună cale de a rezolva aceste neînțelegeri, deşi ştiam că supărarea lui Jason se datora în mare parte faptului că auzise de la altcineva despre acest incident.

— Nu ştiu dacă Denise i-a menționat acest lucru, dar Rene nu mi-a zis nimic, mi-a răspuns Jason încet, chipul său drăguț înnegrindu-se de supărare. Zici că te-a atacat cu cuțitul?

— Trebuia să mă apăr, i-am zis, ca şi cum asta ar fi fost realitatea. Şi, în plus, ți-a luat lanțul.

Totul era adevărat, doar că puțin răstălmăcit.

— Venisem să-ți spun, dar până când am ajuns din nou în bar, tu plecaseşi cu DeeAnne şi, din moment ce nu pățisem nimic, nu mai avea rost să te caut, pentru că ştiam că ai fi plecat imediat după Mack dacă ți-aş fi pomenit de cuțit, am adăugat cu diplomație, ştiind că nu greşeam deloc, de vreme ce lui Jason îi plac bătăile.

— Şi ce naibii căutai tu afară? m-a întrebat el, dar mai liniştit, semn că acceptase situația de fapt.

— Ştiai că, în afară de faptul că vând droguri, Şobolanii sunt şi vânători de vampiri?

De această dată, chiar îl surprinsesem.

— Vorbeşti serios?

— Ei bine, unul dintre clienții de-aseară era vampir şi ticăloşii au încercat să-i ia sângele în parcarea de la Merlotte's! Nu puteam să permit una ca asta.

— A venit un vampir aici, în Bon Temps?

— Da. Chiar dacă pe vampiri nu-i vrea nimeni ca prieteni, nu poți să le permiți unor gunoaie cum sunt Şobolanii să-i secătuiască de sânge. Nu e acelaşi lucru ca atunci când furi

benzină din rezervoarele maşinilor. L-ar fi lăsat negreşit să moară în pădure.

Şobolanii nu-mi dezvăluiseră intențiile lor, dar bănuiam că acesta le era scopul. Chiar de l-ar fi pus la adăpost de lumina soarelui şi ar fi reuşit totuşi să supraviețuiască, unui vampir golit de sânge îi trebuie cel puțin douăzeci de ani până să-şi revină la normal — o informație pe care o auzisem la una dintre emisiunile prezentate de Oprah —, şi asta numai dacă se îngrijeşte de el alt vampir.

— Iar vampirul ăsta era în bar cât am fost şi eu acolo? a întrebat Jason uimit.

— Îhî. Era tipul cu părul brunet, care stătea la masă cu Şobolanii.

Jason a zâmbit la auzul epitetului pe care îl foloseam la adresa familiei Rattray, însă nu dorea să treacă peste evenimentul din seara trecută.

— Şi de unde ştiai tu că e vampir? a întrebat el, dar imediat ce m-a privit mi-am dat seama că şi-ar fi dorit mai degrabă să-şi muşte limba.

— Am ştiut şi gata, i-am răspuns pe un ton indiferent.

— Bine, a zis el.

După câteva clipe, a continuat gânditor:

— În Homulka n-a venit nici un vampir.

Jason şi-a înclinat capul pe spate, aşa încât să-l prindă soarele uniform. În acel moment, am înțeles că depăşisem etapa divergențelor.

— Aşa e, l-am aprobat.

Homulka era cel mai nesuferit oraş pentru cei din Bon Temps. Eram rivali la fotbal, baschet şi avuseserăm conflicte istorice de generații întregi.

— Şi nici în Roedale, a zis Buni, din spatele nostru, făcându-ne pe amândoi să tresărim.

I-am lăsat lui Jason inițiativa, pentru că, de fiecare dată când o vedea, sărea în întâmpinarea ei şi o îmbrățişa.

— Buni, ai şi pentru mine ceva de mâncare în cuptor?

— Pentru tine şi pentru încă doi ca tine, i-a răspuns bunica, zâmbindu-i.

Bunica se făcea că nu-i vede defectele — ca de altfel nici pe ale mele —, îl iubea la fel de mult.

— Am primit un telefon de la Everlee Mason, a continuat ea, şi mi-a zis că seara trecută te-ai înhăitat cu DeeAnne.

— Ei, ca să vezi, nu poți să faci nimic în oraşul ăsta fără să afle toți, i-a răspuns Jason, dar fără să fie cu adevărat supărat.

— Din câte am auzit, fata aia, DeeAnne, a fost deja însărcinată, l-a avertizat Buni, în timp ce ne îndreptam cu toții spre casă. Aşa că, ai grijă ca nu cumva să-ți facă şi ție vreun plod, pentru că vei ajunge să plăteşti toată viața. Deşi, după cum văd, s-ar părea că numai aşa voi ajunge să am şi eu strănepoți!

Buni aşezase deja bucatele pe masă. După ce Jason şi-a pus pălăria în cuier, ne-am aşezat pe scaune şi am rostit împreună rugăciunea de mulțumire. Apoi, Jason şi Buni au început să discute (numindu-şi bârfa „împărtăşirea ultimelor noutăți”) despre oamenii din orăşelul şi, mai ales, din districtul nostru. Fratele meu avea o slujbă la stat — supraveghea echipele de constructori de drumuri. Jason nu făcea decât să se plimbe toată ziua într-o camionetă, aşteptând să-i treacă orele de muncă, după care îşi conti-

nua plimbările nocturne în propria lui camionetă. Fostul său coleg de liceu, Rene, era acum unul dintre muncitorii pe care Jason îi avea în supraveghere. Amândoi umblau mai mereu cu Hoyt Fortenberry.

— Sookie, am schimbat boilerul acasă, mi s-a adresat el brusc.

Jason locuieşte în casa părinţilor noştri, în aceeaşi locuinţă unde am copilărit până în ziua în care ne-au murit părinţii, ale căror vieţi au fost curmate de-o viitură fulgerătoare. După acea întâmplare, ne-am mutat amândoi la bunica, dar imediat ce Jason şi-a terminat cei doi ani de colegiu şi a început să muncească, s-a reîntors la vechiul nostru domiciliu — care în acte îmi aparţine pe jumătate.

— Vrei să contribui şi eu? l-am întrebat.

— Nu, m-am descurcat.

Câştigăm amândoi binişor, dar beneficiem şi de alte venituri, datorită unui fond constituit imediat ce-a apărut o sondă petrolieră pe proprietatea părinţilor. Petrolul s-a terminat în doar câţiva ani, dar, între timp, părinţii mei şi Buni avuseseră grijă să investească banii în

ceva profitabil. Acest capital ne-a scutit de o mulțime de bătăi de cap, fiindcă nu ştiu cum ar fi reuşit Buni să ne crească dacă nu ar fi fost acei bani. Buni era hotărâtă să nu vândă nici măcar o bucată de pământ — deşi nu are alt venit în afara banilor de la asigurările sociale, acesta fiind unul dintre motivele pentru care nu-mi iau un apartament. Dacă locuim împreună şi cumpăr de mâncare, pentru ea este în regulă; comparativ cu alternativa în care i-aş lăsa bani şi apoi aş pleca la mine acasă — ceea ce ar echivala cu un act de caritate, lucru pe care nu l-ar suporta.

— Şi ce anume ai cumpărat? l-am întrebat, ca să nu pară că nu mă interesează.

De-abia aştepta să-mi spună; Jason este un împătimit al aparatelor electrocasnice şi dorea să-mi descrie în cele mai mici detalii peregrinările sale prin magazine, în căutarea unui nou boiler. M-am străduit să-l ascult cu toată atenția de care eram capabilă.

Apoi, deodată, şi-a întrerupt şirul narațiunii.

— Sook, îți mai aduci aminte de Maudette Pickens?

— Da, i-am răspuns, surprinsă. Am fost colege de clasă.

— Seara trecută a fost omorâtă în apartamentul ei.

Buni şi cu mine am rămas mute de uimire.

— Când? a întrebat Buni, uluită că nu aflase încă această ştire.

— A fost găsită azi-dimineață în dormitorul ei. Când a constatat că n-a venit ieri la muncă, şeful ei a sunat-o acasă şi, văzând că nu-i răspunde nimeni, s-a dus la ea; l-a luat pe administrator şi i-au descuiat apartamentul. Ştii că locuia într-un apartament vizavi de cel în care stă DeeAnne?

În Bon Temps avem un singur complex de apartamente, constituit din trei clădiri cu două etaje, în formă de U — aşa că ştiam bine despre ce-mi vorbea.

— A fost omorâtă chiar în locuința ei? am întrebat, simțind că mi se face rău.

Mi-am amintit-o foarte bine pe Maudette: o fată cu umeri musculoşi şi fund pătrat, fălci puternice şi păr frumos, negru. Maudette era obişnuită să trudească din greu, nu fusese am-

bițioasă şi nu strălucise niciodată ca inteligență. Ştiam că lucra la Grabbit Kwik, o mică benzinărie şi magazin de produse generale.

— Da, cred că a lucrat acolo mai bine de un an, a confirmat Jason.

— Cum s-a întâmplat una ca asta? a întrebat Buni, mijindu-şi ochii şi arborând acea mină de „zi-mi-mai-repede”, prin care oamenii de bine cer să li se spună veştile proaste.

— I s-au găsit câteva muşcături de vampir… ăăă… pe interiorul coapselor, i-a răspuns fratele meu, privind în farfurie. Dar nu a murit din cauza lor. A fost strangulată. DeeAnne mi-a zis că Maudette, în timpul ei liber, obişnuia să meargă în barul vampirilor din Shreveport, aşa că este posibil să fi căpătat de-acolo muşcăturile. E foarte probabil să nu fi fost vampirul *lui Sookie*.

— Era şi Maudette una din cocotele colțoşilor? am întrebat îngrețoşată, imaginându-mi-o pe înceata şi îndesata Maudette înveşmântată într-una dintre rochiile negre exotice pe care obişnuiau să le etaleze cele de teapa ei.

— La ce te referi? a întrebat Buni, care se pare că pierduse emisiunea *Sally-Jessy* în ziua când explodase în mass-media acest fenomen.

— La bărbații şi femeile care caută compania vampirilor şi cărora le place să se lase muşcați — altfel spus, admiratorii vampirilor. Însă majoritatea nu rezistă prea multă vreme, pentru că vor să fie muşcați din ce în ce mai mult şi, mai devreme sau mai târziu, se aleg cu o muşcătură care le este în final fatală.

— Dar Maudette n-a murit de la o muşcătură, a zis Buni, dorind să se asigure că înțelesese bine.

— Da, a fost sugrumată, i-a răspuns Jason, terminându-şi prânzul.

— Tu nu bagi mereu benzină de la Grabbit? l-am întrebat.

— Ba da, la fel ca mulți alții.

— Şi n-ai umblat câteodată şi cu Maudette? m-a completat Buni.

— Ei bine, este un fel de-a spune, ne-a răspuns precaut Jason.

Indiciul său putea însemna că se strecura şi în aşternuturile lui Maudette, atunci când nu găsea altă fată disponibilă.

— Sper ca şeriful să nu dorească să discute cu tine, a zis Buni, clătinând din cap, ca şi cum ar fi vrut să-i arate că negația din afirmația ei era mai mult decât probabilă.

— Cum adică? s-a înroşit Jason, devenind brusc defensiv.

— De câte ori te-ai dus acolo să bagi benzină, te-ai întreținut mai mult ca sigur cu Maudette în magazin; apoi, ai umblat „câteodată” şi cu ea, iar acum sfârşeşte moartă într-un apartament de care nu eşti în nici un caz străin, i-am făcut eu rezumatul.

Nu însemna mare lucru, dar era ceva, mai ales că, în Bon Temps sunt atât de puține omucideri misterioase, încât eram convinsă că anchetatorii vor răscoli şi pietrele în cercetările lor.

— Dar nu sunt singurul care alimentează de-acolo. O mulțime de tipi sunt clienții acelei benzinării şi toți o cunosc pe Maudette.

— Posibil, dar în ce sens? a întrebat Buni, fără ocolişuri. Fata nu era o prostituată, nu? Aşa că trebuie să fi discutat cu cineva despre băieţii cu care se întâlnea.

— Îi plăcea să se distreze şi să se simtă bine, dar nicidecum nu era prostituată, i-a luat Jason apărarea, ceea ce era un lucru bun, având în vedere caracterul său egoist — reacţie care mi-a schimbat puţin în bine părerea pe care o aveam despre fratele meu.

— Cred că uneori se simte cam singură, a adăugat el.

Jason ne-a privit pe amândouă şi a observat că ne-a surprins şi înduioşat, deopotrivă.

— Ei bine, dacă veni vorba de prostituate, a zis el, grăbit, atunci aflaţi că în Monroe este una specializată în vampiri. Tipa, ca nu cumva să-i vină clientului cine ştie ce idei, are întotdeauna în preajmă un bărbat înarmat cu o ţepuşă şi consumă periodic sânge artificial, aşa încât să se menţină mereu în formă.

Reuşise în mod cert să schimbe subiectul, aşa că eu şi Buni am încercat să-i punem o întrebare la limita decenţei.

— Mă întreb oare ce tarif are? am îndrăznit eu, iar când Jason ne-a spus suma de care auzise, ni s-a tăiat amândurora răsuflarea.

După ce-am scăpat de subiectul morții lui Maudette, masa de prânz a continuat ca de obicei. Jason s-a uitat la ceas şi a exclamat grăbit că trebuie neapărat să plece. Exact când venise timpul să spălăm vasele!

Însă, după cum aveam să aflu puțin mai târziu, în tot acest răstimp Buni se gândise numai la vampirul meu. Când a intrat în cameră la mine, tocmai mă pregăteam să mă schimb, să plec la muncă.

— Cât de bătrân crezi că este vampirul pe care l-ai cunoscut?

— Buni, n-am nici cea mai vagă idee, i-am răspuns, ținându-mi ochii larg deschişi şi dându-mi atentă cu rimel, încercând să stau perfect nemişcată, aşa încât să nu dau pe-alături, motiv pentru care glasul îmi suna foarte ciudat — ca şi cum aş fi dat o probă pentru un rol într-un film de groază.

— Şi, ce crezi? Îşi aminteşte de război?

Nu aveam de ce s-o întreb care război. În definitiv, Buni era un membru de vază al Descendenților Morților Glorioşi.

— Posibil, i-am zis, întorcând capul când într-o parte, când într-alta, pentru a fi sigură că-mi fardasem obrajii aşa cum trebuie.

— Crezi că ar putea veni să discute cu noi? Am aranja o întâlnire specială.

— Doar pe timpul nopții, i-am reamintit.

— Ah, bineînțeles, se înțelege de la sine.

Descendenții se întâlneau de obicei la prânz, la bibliotecă, unde îşi aducea fiecare mâncare la pachet.

Am reflectat puțin la această propunere şi mi-am dat seama că ar fi fost urât din partea mea să-i sugerez vampirului să le vorbească membrilor clubului, doar pentru că-l salvasem din ghearele Şobolanilor. M-am gândit însă că s-ar fi putut oferi singur, dacă i-aş fi făcut o aluzie. Nu-mi era deloc pe plac acest lucru, dar îl făceam numai pentru Buni.

— Bine, o să-l întreb cu prima ocazie când îl văd, i-am promis.

— Ar putea vorbi doar cu mine şi eu i-aş înregistra amintirile pe casetă, a sugerat Buni, moment în care am simțit-o parcă vibrând la eventualitatea unei asemenea întâlniri. În plus, ar fi foarte interesant pentru ceilalți membri ai clubului, a adăugat ea pioasă.

Mi-am înăbuşit impulsul de a izbucni în râs.

— În regulă, o să-i spun şi-o să te țin la curent. Când am ieşit, Buni începuse deja să-şi evalueze un eventual succes.

Nu mi-l imaginasem pe Rene Lenier ducându-se la Sam şi povestindu-i incidentul din parcarea barului, dar se pare că Rene fusese la fel de harnic precum o furnicuță. Când am ajuns la muncă în după-amiaza aceea, m-am gândit că atmosfera încărcată din bar se datora morții lui Maudette — dar se pare că mă înşelam.

Imediat ce-am intrat în bar, Sam aproape că m-a târât în magazie. Era furios rău de tot şi m-a făcut cu ou şi cu oțet.

Sam nu se supărase niciodată pe mine. Acum, mustrările lui aproape că mă aduseseră în pragul plânsului.

— Iar dacă-ți mai trece vreodată prin minte ideea că un client nu este în siguranță, vii mai întâi şi-mi spui mie şi voi avea eu grijă să rezolv treburile, nu tu, mi-a repetat el a nu ştiu câta oară, moment în care mi-am dat seama că Sam îşi făcuse de fapt griji pentru mine.

Prinsesem această frântură cu puțin înainte să-mi strunesc ferm impulsul de a-l „asculta" pe Sam — fiindcă ştiam bine că să-i citesc gândurile şefului putea să mă ducă la dezastru.

Ideea era că nu mă gândisem nici o clipă să-i cer lui Sam ajutorul, şi nici altcuiva.

— Iar dacă ai impresia că este cineva atacat în parcarea noastră, suni imediat la poliție, nu ieşi afară, şi nu cauți să rezolvi treburile de una singură, a continuat Sam, iritat la culme.

Tenul său deschis, întotdeauna bronzat, era acum mai roşu ca niciodată, iar părul auriu sârmos arăta de parcă nu l-ar fi pieptănat în viața lui.

— Bine, i-am zis, încercând să-mi păstrez calmul vocii şi rămânând cu ochii larg deschişi, ca să nu-mi dea lacrimile. Ai de gând să mă dai afară?

— Nu! Nu! a exclamat el, parcă şi mai înfuriat. Nu vreau să te pierd!

În acel moment, m-a apucat strâns de umeri, m-a zgâlțâit uşor şi, privindu-mă intens cu ochii săi albaştri, mari şi scânteietori, am simțit deodată din partea lui un val de căldură. Contactul fizic îmi accelerează handicapul şi îmi impune efectiv să ascult gândurile persoanei de lângă mine. Am privit fix în ochii săi şi, imediat ce m-am dezmeticit, m-am tras brusc înapoi şi Sam şi-a lăsat brațele în jos.

M-am răsucit îndată pe călcâie şi am părăsit tulburată magazia.

Aflasem două lucruri destul de interesante: Sam mă dorea; şi, în al doilea rând, nu-i puteam auzi gândurile la fel de clar ca în cazul celorlalte persoane. Captasem unde, valuri de sentimente şi impresii, dar nu şi gânduri. Era ca şi cum aş fi recepționat numai tonul telefonului, nu şi faxul mult aşteptat.

Ce-am făcut aşadar în privinţa celor două informaţii?

Absolut nimic.

Nu-l privisem niciodată pe Sam ca pe un posibil iubit — sau, cel puţin, nu unul care să mi se potrivească —, şi asta din mai multe motive: cel mai simplu dintre toate fiind acela că nu mă uitam la nimeni în acest mod, însă nu pentru că aş fi dus lipsă de hormoni — numai eu ştiu cât de năvalnic îmi este fluxul hormonal —, ci pentru că încerc permanent să-i controlez, fiindcă, în ceea ce mă priveşte, sexul este un real dezastru. Îşi poate imagina cineva cum s-ar simţi să-i cunoască toate gândurile persoanei cu care-şi împarte patul? Exact ce spuneam! Ceva de genul: „Dumnezeule, ce aluniţă... fata asta are fundul puţin cam mare... mi-ar fi plăcut să stea un pic mai la dreapta... de ce nu pricepe odată aluzia să...?” Nu-i greu de înţeles. Credeţi-mă, astfel de gânduri pur şi simplu îţi paralizează sentimentele. Şi, în timpul sexului, este realmente imposibil să-ţi menţii activă bariera mentală.

Un alt motiv îl reprezintă acela că îmi place de Sam ca şef şi țin la slujba mea, activitate care mă ține ocupată şi îmi aduce un câştig, aşa încât să nu mă transform într-o singuratică, cum se teme bunica mea. Îmi este foarte greu să lucrez într-un birou, iar colegiul a reprezentat o sarcină imposibilă din pricina concentrării istovitoare care mi se cerea. După numai câteva încercări, am ajuns să fiu pur şi simplu extenuată.

Aşa că, în momentul de față, voiam să reflectez la dorința puternică pe care o simțisem din partea lui. N-am avut impresia că dorea să-mi facă o declarație în acest sens, ori să încerce să mă tăvălească pe podeaua magaziei. I-am perceput sentimentele şi, dacă doream, puteam foarte bine să le ignor. Însă am acceptat rafinamentul de care dăduse dovadă şi m-am întrebat dacă Sam mă atinsese dinadins şi dacă ştia cine eram cu adevărat.

Am încercat să evit să mai rămân singură în preajma lui, deşi, trebuie să recunosc, în seara aceea m-am simțit destul de tulburată.

Următoarele două nopți au decurs mai bine şi am revenit la vechea şi confortabila noastră relație. Mă simțeam uşurată şi dezamăgită totodată. De asemenea, nu mi-am văzut capul de treburi, întrucât uciderea lui Maudette a determinat umplerea barului cu clienți. În Bon Temps circulau tot felul de zvonuri, iar echipa de poliție din Shreveport nu descoperise mare lucru în privința morții îngrozitoare a lui Maudette Pickens. Deşi nu am participat la funeraliile ei, bunica s-a dus şi mi-a zis că biserica fusese plină ochi. Sărmana Maudette, umflată şi cu coapsele muşcate, era mai interesantă moartă decât fusese vreodată în viață.

Urma să-mi iau două zile libere şi mă temeam că voi pierde legătura cu vampirul meu, Bill, mai ales că trebuia să duc la îndeplinire dorința bunicii. Bill nu mai venise la bar şi chiar mă întrebam dacă-l voi mai vedea vreodată.

Mack şi Denise nu-şi mai făcuseră apariția în bar, însă Rene Lenier şi Hoyt Fortenberry mi-au spus că mă amenințase cu tot felul de lucruri oribile. Nu pot spune că m-am simțit serios alarmată. Gunoaie criminale precum Şobolanii

pot fi găsite prin toate campingurile şi pe toate autostrăzile Americii, indivizi care nu sunt în stare să se aşeze la casele lor şi să ducă o viață liniştită. După cum văd eu, nu vor lăsa o amprentă pozitivă asupra lumii şi nu vor conta nici cât negru sub unghie. Aşa că n-am băgat de seamă avertismentele lui Rene.

Însă nu puteam spune că nu-i făcea plăcere să le transmită. Rene Lenier era la fel de scund ca şi Sam, dar, spre deosebire de Sam, care era blond şi bronzat, Rene era brunet şi avea un păr negru, stufos, aspru şi uşor cărunt. Rene venea deseori la bar să bea o bere şi să se întrețină cu Arlene, deoarece, dintre cele trei femei cu care fusese căsătorit — după cum îi plăcea să le spună tuturor —, ea era preferata lui.

Hoyt Fortenberry este mai greu de descris decât Rene, întrucât nu e nici înalt şi nici scund, nici brunet şi nici blond; pare întotdeauna foarte bine-dispus, lasă mereu bacşişuri mulțumitoare şi, după părerea mea, îl admiră pe fratele meu mult mai mult decât merită acesta.

M-am bucurat să văd că Rene şi Hoyt nu erau în bar în seara-n care vampirul a revenit.

Bill s-a aşezat la aceeaşi masă.

Avându-l pe vampir chiar în fața mea, m-am simțit uşor intimidată şi mi-am dat seama că uitasem de luciul aproape imperceptibil al pielii lui. La prima întâlnire, exagerasem în aprecierea staturii şi conturului pronunțat al buzelor.

— Cu ce vrei să te servesc? l-am întrebat.

Şi-a ridicat privirea spre mine şi, în acel moment, mi-am dat seama că-i uitasem şi profunzimea ochilor. Nu mi-a zâmbit, nu a clipit; şedea perfect imobil şi, pentru a doua oară, m-am relaxat în compania lui tăcută. De fiecare dată când îmi las garda jos, simt cum mi se relaxează trăsăturile chipului şi am o senzație la fel de plăcută ca şi cum aş merge la o sală de masaj.

— Ce anume eşti tu? m-a întrebat el, dorind pentru a doua oară să afle răspunsul.

— Sunt chelneriță, i-am spus, răstălmăcindu-i încă o dată întrebarea şi simțind cum zâmbetul revine spontan la locul lui, dizolvând instantaneu fărâma de linişte ce mi se cuibărise în suflet.

— Vin roşu, mi-a cerut el, pe un ton în care puteam citi dezamăgire.

— Imediat, i-am zis. De-abia mâine soseşte transportul de sânge sintetic. Ce zici, putem discuta puțin după ce termin munca? Aş vrea să te rog ceva.

— Bineînțeles. Încă îți sunt dator, a consimțit el, deloc fericit.

— Nu e ceva pentru mine! i-am răspuns, indignată. E pentru bunica mea. Dacă rezişti până când termin tura — şi, ei bine, cred că nu e nici o problemă pentru tine —, la ora unu şi jumătate, vrei te rog să ne întâlnim la uşa angajaților, în spatele barului?

Când i-am arătat din cap spre uşă, părul meu prins în coadă s-a balansat pe umeri şi el i-a urmărit mişcarea.

— Mi-ar face o deosebită plăcere.

Nu mi-am dat seama dacă o spusese din politețe — despre care Buni zicea că reprezenta un standard în vremurile de mult trecute —, ori nu făcea altceva decât să mă ia în derâdere.

Am rezistat tentației de a scoate limba, ori de a mă strâmba altfel la el, aşa că m-am întors pe călcâie şi am pornit înapoi spre bar. După ce i-am adus vinul, mi-a lăsat bacşiş douăzeci la

sută din contravaloarea notei de plată. Nu peste mult timp, când am privit din nou spre masa lui, am observat că dispăruse şi m-am întrebat dacă îşi va ține oare promisiunea.

Dintr-un motiv sau altul, Arlene şi Dawn au plecat înainte de a mă pregăti şi eu de plecare — însă întârzierea s-a datorat în principal faptului că, în sectorul meu, suporturile pentru şervețele erau pe jumătate goale. Odată ce mi-am luat poşeta din dulapul aflat în biroul lui Sam, acolo unde o țin încuiată pe tot parcursul turei, i-am strigat şefului la revedere şi l-am auzit zdrăngănind în toaleta bărbaților, unde încerca probabil să repare o chiuvetă. Am intrat pentru câteva clipe în toaleta pentru femei, unde mi-am aranjat părul şi machiajul.

Când am ieşit afară, am observat că Sam stinsese deja luminile din parcarea rezervată clienților, iar parcarea angajaților era luminată doar de becul de la stâlpul de electricitate din fața rulotei sale. Spre amuzamentul colegelor mele, Arlene şi Dawn, Sam amenajase în fața rulotei un mic spațiu verde împrejmuit de me-

rişori, şi fetele îl tachinau mereu pe seama gardului viu.

Mie chiar îmi plăcea.

Ca de obicei, camioneta lui Sam era în fața rulotei, iar în parcare nu mai rămăsese decât maşina mea.

Am întins gâtul şi am privit într-o parte şi-n alta. Nici urmă de vampir. Surprinzător, m-am simțit totuşi dezamăgită. Mă aşteptasem să fie puțin mai curtenitor, chiar dacă nu-l lăsa inima (oare avea aşa ceva?).

Zâmbind, m-am gândit că poate îmi va apărea în față sărind dintr-un copac, ori mi se va arăta înveşmântat într-o pelerină neagră cu căptuşeală roşie. Dar nimic din toate acestea. Aşa că m-am îndreptat încet spre maşină.

Sperasem că voi avea parte de-o surpriză, dar nicidecum de cea pe care aveam s-o trăiesc.

Mack Rattray a sărit din spatele maşinii mele şi, din doi paşi, s-a apropiat suficient cât să mă pocnească puternic, direct în falcă. Din pricina forței loviturii, m-am prăbuşit pe prundiş la fel de greoaie ca un sac de ciment. Am țipat în momentul căderii, mi s-a tăiat răsuflarea şi

mi-am julit pielea din pricina pietrişului, fiind obligată să rămân tăcută, inertă şi neajutorată — asta până în clipa imediat următoare, când am văzut-o pe Denise pendulându-şi în spate piciorul încălțat cu o gheată butucănoasă, avertisment suficient de serios cât să mă facă să mă strâng ghem, chiar înainte ca Şobolanii să înceapă să mă lovească fără milă.

Durerea s-a manifestat imediat, intensă şi necruțătoare. Mi-am acoperit instinctiv fața cu mâinile, recepționând loviturile numai în antebrațe, picioare şi spate.

Pe parcursul primelor lovituri, am fost convinsă că se vor opri în scurt timp, după care vor continua să mă înjure şi să mă amenințe, lăsându-mă apoi în voia sorții. Însă îmi amintesc exact momentul în care am înțeles clar că vor să mă ucidă.

Puteam bine-mersi să rămân încovrigată şi să accept bătaia, dar în nici un caz nu aveam de gând să rămân pasivă, să fiu omorâtă.

În momentul în care s-a năpustit asupra mea lovindu-mă cu un picior, m-am întins brusc, l-am înşfăcat şi l-am ținut strâns. Am încercat

să-l muşc şi să-l însemnez pe unul dintre ei, dar nici măcar nu eram sigură pe cine prinsesem.

Apoi, din spatele meu, am auzit un mârâit. „Oh, au adus şi-un câine”, m-am gândit. Mârâiala era evident ostilă. Dacă aş fi stat mai prost cu nervii, cu siguranță că mi s-ar fi făcut părul măciucă.

Am mai primit un şut, direct în coloană, după care bătaia a încetat.

Ultima lovitură a avut un efect teribil asupra mea. Îmi auzeam clar respirația, grea şi precipitată, acompaniată de un sfârâit ce părea să vină direct din plămâni.

— Ce naiba-i asta? a întrebat Mack Rattray, al cărui glas îi trăda groaza lăuntrică.

Mârâitul s-a auzit din nou, de această dată mai aproape, chiar lângă mine. Iar dintr-o altă direcție, am auzit un fel de mormăit. Denise a început imediat să se smiorcăie, însă Mack a ales să înjure. Denise şi-a smuls piciorul din strânsoarea brațelor mele. Forța cu care-i strângeam piciorul slăbise serios şi mâinile mele au cedat, inerte. Simțeam că nu le mai pot controla. Deşi vederea mi se încețoşase, am observat

totuşi că aveam brațul drept rupt. Îmi simțeam chipul umed şi-mi era teamă să-mi evaluez şi celelalte răni.

Deodată, Mack a început să urle, după care l-a urmat şi Denise, iar în jurul meu s-a iscat multă agitație, asta în timp ce eu nu mă puteam mişca deloc. Tot ceea ce puteam să văd era brațul meu rupt, genunchii zdrobiți şi întunericul de sub maşina mea.

Puțin mai târziu, s-a instalat liniştea. În spatele meu scheuna un câine. Am simțit nasul rece al patrupedului adulmecându-mi urechea, apoi atingerea caldă a limbii. Am încercat să ridic mâna şi să-l mângâi pe cățelul care-mi salvase viața, dar n-am fost în stare. M-am auzit oftând, dar suspinul părea să vină de la o depărtare foarte mare.

Aşa stând lucrurile, n-am mai reuşit decât să articulez „Mor" — posibilitate care devenea pentru mine din ce în ce mai certă. Greierii şi broscuțele, care concertaseră până atunci fără întrerupere, amuțiseră în urma vacarmului din parcare, aşa că vocea mea sleită a răsunat clar în noapte şi s-a pierdut în beznă.

La scurt timp, destul de ciudat, am auzit două voci şi am zărit în apropiere doi genunchi, îmbrăcați în blugi albaştri, însângerați. Vampirul Bill s-a aplecat deasupra mea, aşa încât să-i pot vedea chipul. Gura îi era mânjită de sânge, iar caninii coborâți scânteiau albi deasupra buzei inferioare. Am încercat să-i zâmbesc, dar muşchii feței nu păreau să răspundă la comenzile mele.

— O să te ridic încet, mi-a zis calm Bill.

— O să mor dacă faci asta, i-am şoptit.

M-a privit cu atenție.

— Deocamdată nu vei păți nimic, mi-a spus el, după ce m-a examinat.

Curios lucru, dar vorbele lui m-au liniştit puțin; deşi era greu de spus câți răniți îngrijise la viața lui.

— Te va durea însă puțin, m-a avertizat.

Greu de crezut că ar fi existat ceva care să nu-mi provoace durere.

Înainte de a apuca să mă impacientez, şi-a strecurat brațele pe sub mine. Am țipat.

— Hai, grăbeşte-te, s-a auzit o voce.

—- Vom merge în pădure, acolo nu ne va vedea nimeni, a spus Bill, cărându-mă de parcă trupul meu ar fi fost lipsit de greutate.

Oare avea de gând să mă îngroape acolo, după ce mă salvase din ghearele Şobolanilor? Dar aproape că nu-mi mai păsa.

Când m-a aşezat în bezna pădurii, pe un covoraş format din ace de pin, am simțit doar o uşoară alinare. În depărtare, vedeam strălucirea luminii din parcare. Simțeam o şuviță de sânge scurgându-se printre firele de păr, brațul rupt mă durea, la fel şi rănile adânci, dar cel mai mult mă speria ceea ce nu simțeam.

Nu-mi simțeam deloc picioarele.

Abdomenul îmi era umflat şi greoi, iar în vârtejul gândurilor îmi apăreau tot mai des cuvintele „hemoragie internă”.

— Dacă nu faci ce-ți spun, o să mori, mi-a zis Bill.

— Îmi pare rău, dar nu vreau să devin vampir, i-am răspuns cu un glas firav, slăbit.

— Nu, nici nu vei fi nevoită, mi-a spus el tandru. O să te faci bine. Şi chiar foarte repede. Am găsit o soluție, dar trebuie să fii şi tu de acord.

— Atunci, vindecă-mă odată, am îngăimat. Simt că nu mai rezist, i-am şoptit, împotrivindu-mă presiunii pe care neantul o exercita asupra mea.

O mică porțiune a minții continua să recepționeze semnale din lumea exterioară şi astfel l-am putut auzi pe Bill gemând, ca şi cum s-ar fi rănit. Apoi, deodată, mi-a apăsat ceva pe buze.

— Bea, a zis el.

Am încercat să deschid puțin gura şi, în cele din urmă, am reuşit. Bill sângera şi îşi strângea încheietura, forțând fluxul de sânge spre buzele mele. M-am înecat, însă doream să trăiesc. M-am străduit să înghit — şi, apoi, încă o dată.

În câteva clipe, sângele mi s-a părut chiar gustos, sărat şi înviorător. Am ridicat brațul care-mi rămăsese întreg de parcă nu era al meu, şi mi-am încleştat mâna pe încheietura vampirului, cât mai aproape de gură. Cu fiecare înghițitură, mă simțeam din ce în ce mai bine. După aproximativ un minut, am leşinat.

Când m-am trezit, mă aflam tot în pădure, întinsă în continuare pe pământ. Lângă mine mai era cineva: Bill. Îi vedeam clar luciul pielii

şi-l simţeam lingându-mi rana de la cap. În nici un caz nu l-aş fi putut invidia.

— Am cumva un gust diferit de celelalte persoane? l-am întrebat.

— Da, a răspuns el răguşit. Ce eşti tu?

Era a treia oară când mă întreba, iar a treia oară apare şi farmecul, după cum spunea Buni.

— Hei, uite că n-am murit, i-am zis, amintindu-mi brusc că mă aşteptasem să-mi închei definitiv socotelile cu viaţa.

Am mişcat uşor braţul rupt şi-l simţeam încă slăbit, dar nu flasc. Îmi simţeam picioarele, aşa că le-am mişcat uşor şi pe ele. Am inspirat şi expirat precaută şi nu m-a deranjat deloc durerea slabă pe care am resimţit-o. M-am forţat să mă ridic — intenţie care a necesitat un efort considerabil din partea mea, dar nu imposibil. Era ca-n prima zi când mă lăsase febra, când mă îmbolnăvisem de pneumonie în copilărie. Deşi eram foarte plăpândă, mă simţeam în al nouălea cer — fiindcă ştiam că supravieţuisem unui atac îngrozitor.

Înainte de a apuca să-mi îndrept spatele, Bill m-a sprijinit cu braţele şi m-a apropiat uşor de

el, după care s-a rezemat cu spatele de trunchiul unui copac. Mă simțeam foarte confortabil aşa, ținându-mi capul pe pieptul lui.

— Adevărul e că am calități telepatice, i-am răspuns. Pot să ascult gândurile oamenilor.

— Chiar şi pe-ale mele? m-a întrebat el, curios.

— Nu. Tocmai de-aceea te şi plac, i-am zis, plutind pe oceanul roz al liniştii, fără să-mi fac griji că trebuie să-mi ascund gândurile.

Pieptul i s-a zgâlțâit uşor în clipa în care a început să râdă, horcăit.

— Pe tine nu te pot auzi deloc, am trăncănit mai departe, visătoare. Nici n-ai idee cât e de plăcut. După ce toată viața am ascultat o mulțime de prostii, este minunat să nu mai auzi absolut nimic.

— Şi cum te descurci cu admiratorii? Pentru că băieții de vârsta ta nu vor decât să ajungi cât mai repede în patul lor.

— Ei bine, nu mă descurc în nici un fel. Şi, sincer vorbind, indiferent de vârstă, cred că singurul țel al bărbaților este să se culce cu fiecare femeie care le iese în cale. Aşa că nu am

un iubit. Ştii, chiar dacă mă cred toţi nebună, nu le pot dezvălui adevărul — şi anume, faptul că mă duc la exasperare gândurile celor din jurul meu. Când am început să lucrez la bar, mi-am dat câteva întâlniri cu băieţi care nu mă cunoşteau şi care nu auziseră nimic despre mine. Însă am păţit mereu la fel. Nu te poţi simţi bine în preajma unui tip şi în nici un caz nu poţi să te exciţi când îi auzi întrebându-se în sinea lor dacă-ţi vopseşti părul, ori îşi spun că nu ai un fund senzual sau visează să-ţi pipăie sânii.

În acel moment, am devenit brusc conştientă de faptul că-i dezvăluisem cam multe lucruri acelei creaturi.

— Scuză-mă, i-am zis. Nu vreau să te împovărez cu problemele mele. Îţi mulţumesc însă că m-ai salvat de Şobolani.

— A fost greşeala mea că au reuşit să ajungă la tine, a răspuns el calm, deşi observasem furia ce mocnea dincolo de tonul liniştit al vocii sale. Dac-aş fi avut bunul-simţ să ajung la timp, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Dar acum ţi-am dăruit puţin din sângele meu şi te-am vindecat.

— Sunt morți? am întrebat cu o voce — spre ruşinea mea — destul de gâtuită.

— Ah, normal.

Am înghițit în sec. Deşi nu regretam faptul că lumea scăpase de nişte nemernici de teapa Şobolanilor, am simțit imboldul să-i privesc mai atentă chipul, fiindcă nu puteam ignora că stăteam lângă un criminal. Şi totuşi, îmbrățişată, la pieptul lui, mă simțeam fericită.

— Ar trebui să fiu îngrijorată, dar nu mă interesează, i-am zis, înainte de a-mi da seama ce urma să-i spun, moment în care i-am simțit încă o dată râsul horcăit.

— Sookie, de ce ai vrut să vorbeşti cu mine în seara asta?

M-am străduit destul de mult să înțeleg sensul întrebării. Deşi, în mod miraculos, îmi revenisem din punct de vedere fizic, efectele bătăii persistau la nivel mental.

— Bunica mea vrea neapărat să afle ce vârstă ai, i-am răspuns şovăind, fără să ştiu cât de personală este pentru un vampir o asemenea întrebare. Iar asta în timp ce vampirul în cauză

mă mângâia pe spate, de parcă ar fi alintat o pisicuță.

— Am devenit vampir în anul 1870, iar pe-atunci aveam treizeci de ani, ca ființă umană.

L-am privit din nou: chipul strălucitor îi era complet impasibil, iar globii oculari la fel de negri ca şi bezna pădurii.

— Ai luptat în război?

— Da.

— Simt eu că o să te cam superi, dar i-ai face foarte fericiți pe bunica şi pe ceilalți membri ai clubului dacă le-ai povesti puțin despre perioada războiului şi despre cum erau vremurile pe-atunci.

— Ce club?

— Face parte din Descendenții Morților Glorioşi.

— Morții Glorioşi.

Deşi vocea îi fusese impenetrabilă, mi-am dat totuşi seama că nu era deloc mulțumit.

— Stai puțin, nu trebuie să le povesteşti despre cadavrele în care colcăiau viermii, ori intrate în putrefacție; şi nici despre molimele şi

foametea de-atunci. Ştiu şi ei câte ceva despre război şi, chiar dacă nu sunt complet ignoranți — fiindcă au mai trecut şi prin alte războaie —, ar dori să ştie mai multe despre oamenii din acele vremuri, despre uniformele pe care le purtau şi despre tactica trupelor.

— Banalități.

Am tras adânc aer în piept.

— Da.

— Ai fi fericită dacă accept?

— Ce importanță are? Buni ar fi mulțumită şi, din moment ce ai ajuns în Bon Temps şi, din câte se pare, doreşti să locuieşti aici, ar fi înțelept din partea ta să te dai bine pe lângă localnici.

— Te-ar face fericită?

Nu era genul de bărbat pe care să-l poți duce cu vorba.

— Ei bine, da.

— Atunci, accept.

— Buni te roagă totuşi să mănânci pe săturate înainte de a veni la întâlnire.

I-am auzit din nou râsul neobişnuit, de această dată mai puternic.

— De-abia aştept s-o întâlnesc. Vrei să ne vedem într-una din următoarele nopți?

— Ah, bineînțeles. Mai lucrez doar mâine-seară, iar după aceea sunt liberă două zile, aşa că joi noapte ar fi perfect.

Am ridicat brațul să mă uit la ceas. Nu se stricase, dar cadranul era acoperit cu sânge închegat.

— Îhh, am exclamat îngrețoşată, umezindu-mi degetul în gură şi ştergând apoi cadranul, după care am apăsat butonaşul ce ilumina acele; în acel moment, la vederea orei foarte înaintate, am simțit că mi se taie răsuflarea.

— Vai, trebuie să ajung cât mai repede acasă. Sper ca Buni să fi adormit deja.

— Şi-a făcut probabil o mulțime de griji că ai întârziat atât de mult, a remarcat Bill oarecum dezaprobator.

Să se fi gândit oare la Maudette? În acel moment, m-a cuprins un puternic sentiment de nelinişte şi m-am întrebat dacă Bill o cunoscuse cu adevărat şi dacă-l invitase la ea acasă. Am respins însă imediat o asemenea posibilitate,

pentru că nu doream sub nici o formă să insist asupra circumstanțelor triste şi destul de ciudate în care trăise şi murise Maudette; nu voiam să permit ca această oroare să-mi umbrească fărâma de fericire pe care o trăiam în acel moment.

— Asta mi-e slujba, i-am răspuns, țâfnoasă. N-am încotro şi, oricum, nu lucrez tot timpul de noapte. Dar atunci când mă simt în stare, nu zic nu.

— De ce? m-a întrebat vampirul, punându-mă pe picioare, după care s-a ridicat şi el, foarte uşor.

— Fiindcă primesc bacşişuri substanțiale. Muncesc mai mult şi nu mai am timp să stau prea mult pe gânduri.

— Dar noaptea e şi mult mai periculos, mi-a zis el dezaprobator, ştiind cu siguranță ce spunea.

— Eh, acum să nu începi şi tu ca bunică-mea, l-am mustrat prieteneşte, când ne apropiaserăm deja de parcare.

— Sunt totuşi mult mai în vârstă decât bunica ta, mi-a reamintit el, moment în care s-a şi încheiat conversația noastră.

Ieşind din spatele copacilor, m-am oprit şi am privit în față: liniştea şi curățenia din parcare erau perfecte, nu lăsau să se vadă nimic din ce se petrecuse acolo mai devreme, nu trădau cu nimic lupta pe viață şi pe moarte ce avusese loc cu numai un ceas în urmă pe acel petic de prundiş unde Şobolanii avuseseră parte de-un sfârşit sângeros.

Luminile barului şi cele din rulota lui Sam erau stinse.

Caldarâmul era umed, dar nu era pătat de sânge.

Poşeta aştepta pe capota maşinii.

— De unde a apărut şi câinele ăla? am întrebat, întorcându-mă spre salvatorul meu.

El însă nu mai era lângă mine.

Capitolul 2

A doua zi m-am trezit foarte târziu, ceea ce nu era deloc surprinzător. Buni dormea când am ajuns acasă şi, spre uşurarea mea, am reuşit să mă furişez în pat fără s-o trezesc.

În timp ce stăteam la masa din bucătărie şi îmi beam cafeaua, iar Buni ştergea meticuloasă dulapul, telefonul a târâit prelung. Buni s-a aşezat pe taburetul de lângă bufet, acolo unde obişnuia să stea cocoţată de fiecare dată când vorbea la telefon.

— Alo, da? a răspuns ea.

Dintr-un motiv sau altul, întotdeauna părea iritată când răspundea, de parcă un apel telefonic era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit. Eu însă ştiam cu certitudine că nici vorbă de-aşa ceva.

— Bună, Everlee. Ah, nu, stăteam pe-aici şi vorbeam cu Sookie, de-abia s-a trezit şi ea. Nu, n-am auzit nici o ştire azi. Nu, nu m-a sunat

nimeni. Cum? Ce tornadă? Seara trecută a fost senin. La Four Tracks Corner? Chiar aşa? Nu se poate! Nu-mi vine să cred! Serios? Amândoi? Ei, ca să vezi. Ce-a zis Mike Spencer?

Mike Spencer era medic legist şi judecător de instrucție în districtul nostru. Simțeam că încep să mă treacă fiorii, aşa că, după ce mi-am terminat cafeaua, mi-am mai turnat o cană, fiindcă bănuiam că o să am nevoie de un supliment.

Buni a închis un minut mai târziu.

— Sookie, n-o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat!

Eram convinsă că nu mă va surprinde cu nimic.

— Ce e? am întrebat, căutând să nu-mi trădez emoția.

— Chiar dacă vremea a fost frumoasă seara trecută, se pare că în Four Tracks Corner s-a iscat din senin o tornadă, care a spulberat rulota şi tot ce mai era în poieniță! Soții care locuiau acolo au murit amândoi striviți, făcuți terci sub rulotă. Mike spune că n-a văzut în viața lui aşa ceva.

— Are de gând cumva să trimită cadavrele la autopsie?

— Cred că va fi nevoit s-o facă, deşi cauza morţii este cât se poate de clară, după spusele Stellei. Rulota se răsturnase pe-o parte, maşina era pe jumătate căzută deasupra rulotei şi toţi copacii din grădină erau smulşi din rădăcină.

— Dumnezeule! am şoptit, gândindu-mă la forţa incredibilă necesară unei asemenea înscenări.

— Scumpa mea, nu mi-ai zis dacă te-ai întâlnit ieri-noapte cu prietenul tău, vampirul.

Am tresărit vinovată, dar m-am simţit aşa numai până în clipa în care mi-am dat seama că, de fapt, Buni nu făcuse decât să schimbe subiectul. În fiecare zi mă întreba dacă-l văzusem pe Bill, iar acum puteam să-i dau în sfârşit o veste bună — dar nu cu inima împăcată.

După cum era şi de aşteptat, Buni s-a bucurat peste măsură şi a început să se agite prin bucătărie de parcă l-ar fi aşteptat la masă pe prinţul Charles.

— Mâine-seară la ce oră soseşte? a întrebat ea.

— După lăsarea întunericului. Asta e tot ce mi-a spus.

— Suntem în perioada orei de vară, aşa că va veni destul de târziu, a chibzuit Buni. În regulă, avem până atunci timp să luăm cina şi să strângem apoi vasele. Iar mâine, avem la dispoziție toată ziua pentru curățenia generală. Cred că n-am mai curățat covorul ăla de mai bine de-un an de zile!

— Buni, noi vorbim despre un tip care doarme toată ziua în pământ, i-am reamintit. Nu cred că-l va interesa prea mult cum arată covorul.

— Eh, dacă nu pentru el, atunci pentru mine, aşa încât să nu am ce să-mi reproşez, a răspuns Buni, pe un ton categoric. În plus, domnişoară, ia zi-mi, de unde ştii tu unde doarme el?

— Buni, aici m-ai prins, fiindcă nu ştiu cu adevărat unde doarme. Însă trebuie să se adăpostească de lumina zilei, aşa că am presupus că se ascunde undeva sub pământ.

În scurt timp însă, aveam să realizez că nimic nu putea împiedica frenezia bunicii mele în dereticarea casei. În răstimpul în care m-am

pregătit pentru muncă, s-a dus şi a închiriat un aspirator şi s-a pus pe curățat.

În drum spre barul Merlotte's, am ocolit puțin spre nord şi am trecut pe lângă Four Tracks Corner — o răscruce veche de când se stabiliseră în zonă primii locuitori. Acum era asfaltată şi semnalizată cu indicatoare rutiere, dar legendele populare spuneau că fusese cândva intersecția a două poteci de vânătoare. Sunt convinsă că, mai devreme sau mai târziu, vor apărea ferme, reşedințe luxoase şi supermagazine. Însă pentru moment, terenul era acoperit de pădure şi încă puteai vâna foarte bine în această regiune, după spusele lui Jason.

Din moment ce nu aveam nici un obstacol în cale, am continuat să mergem pe drumul desfundat ce ducea către poiana unde soții Rattray îşi aşezaseră rulota închiriată. Am oprit maşina şi am privit prin parbriz, înmărmurită. Rulota, una foarte mică şi veche, zăcea sfărâmată la mai bine de trei metri de poziția în care fusese amplasată inițial. Maşina roşie a Şobolanilor îşi găsise tihna, sprijinită într-o rână pe casa mobilă, plisată ca burduful unui acordeon. Peste tot

în poiană erau gunoaie şi arbuşti, iar copacii din spatele rulotei prezentau semnele supravieţuirii după o adevărată urgie: mai toate crengile erau rupte, iar vârful unui brad atârna de o fâşie ruptă din scoarţa coniferului. Pe ramurile rămase întregi atârnau câteva haine şi chiar o tigaie pentru friptură.

Am coborât încet şi am privit în jurul meu. Pagubele erau realmente incredibile, îndeosebi fiindcă ştiam că nu fuseseră provocate de o tornadă; Bill vampirul înscenase totul, pentru ca moartea Şobolanilor să nu trezească nici un fel de suspiciuni.

O maşină veche de teren s-a opintit pe drumul plin de brazde şi, în câteva clipe, a oprit chiar lângă mine.

— Ia te uită, Sookie Stackhouse! m-a salutat Mike Spencer. Fetiţo, ce faci aici? N-ar trebui să fii la muncă?

— Ba da, domnule. I-am cunoscut şi eu pe Şo... pe soţii Rattray. S-a petrecut o adevărată tragedie, i-am zis, considerând că sunt suficient de ambiguă, moment în care am observat că Mike venise şi cu şeriful.

— Un lucru îngrozitor. Aşa e, a zis şeriful Bud Dearborn, în timp ce cobora din jeep. Ei bine, am auzit că n-ai avut o discuție chiar amicală cu Mack şi Denise în parcarea barului Merlotte's, săptămâna trecută.

În momentul în care cei doi s-au aliniat în fața mea, am simțit brusc un fior rece şi paralizant, undeva în regiunea ficatului.

Mike Spencer era managerul unuia dintre cele două birouri de pompe funebre din Bon Temps. Întrucât Mike era întotdeauna foarte direct şi expeditiv în privința serviciilor oferite, oricine dorea se putea lăsa înmormântat de Căminul Funerar „Spencer şi Fiii", deşi, din câte se părea, numai albii preferau să apeleze la serviciile sale, în timp ce persoanele de culoare alegeau o variantă similară, „Tihna cea de pe urmă". Mike, un bărbat de vârstă mijlocie, solid, cu păr şi mustață de culoarea ceaiului slab, manifesta o atracție deosebită pentru cizmele de cowboy şi cravatele-şnur, pe care însă nu putea să le poarte când îşi făcea datoria la firma „Spencer şi Fiii". Acum însă le purta.

Şeriful Dearborn, puțin mai în etate decât Mike, avea reputația de a fi un om cumsecade, conştiincios, aspru şi integru din cap şi până-n picioare. Purta ghete butucănoase, avea părul cărunt şi bogat, un chip ridat şi ochi căprui, pătrunzători. Fusese cândva un bun prieten al tatălui meu.

— Aşa este, domnule, am avut o mică neînțelegere, i-am răspuns sincer, pe cel mai simplu şi banal ton posibil.

— N-ai vrea să-mi povesteşti şi mie? a întrebat şeriful, scoțând un Marlboro şi aprinzându-l cu o brichetă simplă, metalică.

În acel moment, am făcut o greşeală. Ar fi trebuit să-i spun şi gata, fiindcă toți mă considerau nebună, iar unii chiar şi prostovană. Însă pentru nimic în lume nu consideram necesar să mă justific în fața lui Bud Dearborn. Şi nu aveam un motiv anume, ci numai din spirit practic.

— De ce? am întrebat.

Ochii mici şi căprui ai şerifului au strălucit brusc, şi atmosfera cordială de până atunci s-a volatilizat subit.

— Sookie! mi-a zis el, pe un ton în care se putea citi toată dezamăgirea din lume, dar fără să reuşească să fie deloc credibil.

— N-am făcut eu chestia asta, i-am răspuns, arătând cu mâna spre dezastrul din jur.

— Sunt de acord, a răspuns el. Dar, totodată, sărmanii au murit la numai câteva zile după ce au participat la o încăierare, aşa că mă văd nevoit să pun întrebări în acest sens.

Mi-am revizuit rapid dorința de a-l repezi încă o dată. M-ar fi făcut să mă simt bine, dar m-am gândit că nu merita să mă obosesc doar pentru simpla mea satisfacție. Îmi era clar faptul că, în astfel de momente, îmi prindea bine reputația de naivă.

Chiar dacă n-am eu prea multă şcoală şi sunt puțin cam credulă, în nici un caz nu sunt proastă sau incultă.

— Ei bine, doreau să-i facă rău prietenului meu, i-am mărturisit, lăsându-mi capul în pământ şi privindu-mi pantofii.

— Te referi la vampirul care locuieşte în vechea reşedință Compton?

Mike Spencer şi Bud Dearborn s-au privit cu subînțeles.

— Da, domnule.

M-a surprins să aflu unde stătea Bill, dar ei nu şi-au dat seama de acest lucru. După ani de zile în care nu reacționasem, în mod deliberat, la tot felul de lucruri pe care nu doream să le aud, reuşisem să am un bun control asupra mimicii mele. Casa veche a familiei Compton se afla dincolo de câmpul de lângă locuința noastră, pe aceeaşi parte a drumului — ne despărțeau doar pădurea şi cimitirul. „Cât de convenabilă e această locuință pentru Bill!”, m-am gândit, zâmbind.

— Sookie Stackhouse, te lasă bunica să umbli cu vampiru-ăla? m-a întrebat Spencer, imprudent.

— Asta o puteți întreba chiar pe ea, i-am răspuns, răutăcioasă, de-abia aşteptând să văd reacția bunicii la insinuarea că nu ar avea grijă de mine. Şi, dacă vreți să ştiți, soții Rattray doreau să-i ia vampirului tot sângele.

— Aşadar, soţii Rattray doreau să-l sece pe vampir, iar tu i-ai oprit, corect? a intervenit şeriful.

— Da, i-am răspuns, încercând să par categorică.

— Dar secătuirea vampirilor este ilegală, a adăugat el distrat.

— Iar uciderea unui vampir care nu atacă primul nu este oare considerată crimă? am întrebat, îndepărtându-mă cam mult de atitudinea naivă de mai devreme.

— Deşi nu sunt deloc de acord cu această lege, ştiu şi eu al naibii de bine că aşa e. Dar este o lege şi am datoria s-o apăr, a răspuns ţanţoş şeriful.

— I-a lăsat vampirul să plece fără să le jure răzbunare? Fără ca măcar să le strige că ar vrea să-i vadă morţi? a întrebat prosteşte Mike Spencer.

— Da.

Le-am zâmbit amândurora, mi-am îndreptat ochii spre ceas şi — amintindu-mi de sângele de pe chipul vampirului, de sângele pe care-l pierdusem în urma bătăii pe care mi-o adminis-

traseră Şobolanii — am privit arătătoarele ceasornicului parcă prin acelaşi cadran mânjit de sânge.

— Acum, vă rog să mă scuzați, dar trebuie să ajung la serviciu. La revedere, domnilor.

— La revedere, Sookie, mi-a răspuns şeriful Dearborn.

Şeriful părea că ar fi dorit să-mi pună mai multe întrebări, dar nu ştia cum să mă abordeze. Observasem că nu era prea mulțumit de cum arăta locul calamității şi mă îndoiam să fi existat vreun radar care să fi înregistrat acea presupusă tornadă. Cu toate acestea, dovezile erau clare: copaci doborâți, maşina şi rulota răsturnate, soții Rattray morți printre propriile lor bunuri. Cine s-ar fi putut gândi că nu fuseseră omorâți de tornadă? Chiar dacă polițiştii trimiseseră probabil cadavrele la autopsie, m-am întrebat cât le-ar putea dezvălui o asemenea procedură, în situația de față.

Mintea este un lucru uimitor. Şeriful Dearborn trebuie să fi ştiut că vampirii sunt foarte puternici, dar nu-şi putea imagina forța de care era capabil unul singur: era suficient de

puternic, încât să răstoarne şi să zdrobească o rulotă. Până şi pentru mine era un lucru aproape neverosimil şi ştiam foarte bine că nu se abătuse nici o tornadă în Four Corners.

Atmosfera barului s-a încins la vestea morții celor doi. Moartea lui Maudette trecuse pe planul doi şi lăsase locul dispariției lui Denise şi a lui Mack. L-am surprins de vreo două ori pe Sam iscodindu-mă cu privirea şi m-am întrebat cât de mult ştia despre noaptea trecută. Mi-era însă teamă să-l întreb ceva, întrucât era posibil să nu fi văzut nimic. Ştiam că se petrecuseră — cu o noapte în urmă — câteva lucruri pe care nu reuşeam să mi le lămuresc, dar mă simțeam atât de recunoscătoare că sunt în viață, încât nu voiam să mă gândesc la ele.

N-am servit niciodată băuturile zâmbind atât de mult şi nu ştiu să fi fost vreodată mai sprintenă în mişcări şi să-mi notez comenzile cu mai multă exactitate. Nici chiar ciufulitul de Rene n-a reuşit să mă încetinească, deşi insista să mă atragă în conversațiile lui plictisitoare de fiecare dată când mă apropiam de masa la care stătea cu Hoyt şi alți doi prieteni apropiați.

Rene se purta uneori ca un franco-american excentric, dar accentul său nu era sub nici o formă autentic. Familia sa renunțase de mult la patrimoniul ei cultural. Fiecare femeie cu care fusese căsătorit era sălbatică şi-i făcuse zile fripte. Mariajul său scurt cu Arlene se consumase pe când aceasta era foarte tânără şi nu avea copii — Arlene îmi povestise că, pe atunci, ea făcea câteodată nişte lucruri de-ți stătea mintea-n loc. Însă acum se maturizase, ceea ce nu se putea spune şi despre Rene. Dar, chiar şi-aşa, Arlene, spre surprinderea mea, se simțea atrasă de el.

În seara aceea, toți clienții barului erau mişcați de evenimentele neobişnuite din Bon Temps: o femeie fusese ucisă, iar mobilul rămăsese un mister, deşi crimele sunt de obicei rezolvate foarte uşor în Bon Temps; apoi, soții care muriseră violent în urma unui foarte ciudat capriciu al naturii. Ceea ce s-a petrecut în continuare am considerat că se datora tulburării generale. Barul era frecventat în special de locuitorii orăşelului nostru şi arareori aveam parte de clienți străini, drept pentru care, de-a

lungul timpului, mi s-au cam făcut din partea consumatorilor avansuri nedorite. Şi totuşi, în seara aceea, în timp ce le aduceam berile, unul dintre bărbații de lângă masa unde stăteau Rene şi Hoyt, un blond corpolent, cu chip lat şi roşcovan, şi-a strecurat palma pe sub şortul meu — un lucru total nepermis în barul Merlotte's.

Când am simțit că şi-a retras mâna, primul impuls a fost să-i trântesc tava direct în cap, dar mi-am dat seama că mai era cineva în spatele meu. Am întors capul şi l-am văzut pe Rene, care se ridicase de pe scaun fără ca măcar să-l simt. I-am urmărit brațul şi l-am văzut strângându-i puternic mâna blondului. Chipul roşcovan al blondului căpătase acum toate nuanțele posibile.

— Hei, dă-mi drumul! a protestat blondul. Nu i-am făcut nimic.

— Nu atingi pe nici una dintre angajatele barului! Asta e regula aici.

Rene era scund şi subțirel, dar cu siguranță că n-ar fi pariat nimeni pe vizitatorul robust, împotriva localnicului nostru.

— Bine, gata.

— Cere-i scuze domnişoarei.

— Cui, nebunei de Sookie? a întrebat străinul, cu un glas intrigat, semn că mai trecuse pe-aici şi înainte.

Rene şi-a încleştat probabil şi mai tare degetele, pentru că ochii blondului s-au umezit instantaneu.

— Îmi pare rău, Sookie. Mă ierţi?

Am aprobat dând din cap, distantă şi formală. Rene a slăbit brusc strânsoarea şi i-a făcut semn cu degetul mare s-o şteargă, iar blondul nu a mai pierdut timpul şi a ieşit valvârtej pe uşă, urmat imediat de însoţitorul său.

— Rene, îţi mulţumesc că mi-ai luat apărarea, însă ar fi trebuit să mă laşi să rezolv eu chestia asta, i-am zis în şoaptă, imediat ce clienţii şi-au reluat conversaţia, ştiind bine că le dădusem bârfitorilor material de discuţii pentru cel puţin două zile.

— Nu-mi place să se ia nimeni de prietena lui Arlene, mi-a zis Rene, impasibil. Merlotte are un local decent şi vrem să rămână aşa. În plus, ştii ceva? Uneori îmi aminteşti de Cindy.

Cindy, sora lui Rene, se mutase în Baton Rouge în urmă cu un an sau doi. În afară de faptul că Cindy era şi ea blondă şi avea ochi albaştri, alte asemănări nu vedeam între noi, însă n-ar fi fost frumos din partea mea să-i spun acest lucru.

— O vezi des pe Cindy? l-am întrebat, în timp ce Hoyt şi celălalt tip de la masă discutau despre scorurile şi rezultatele echipei Shreveport Captains.

— Din când în când, a răspuns Rene clătinând uşor din cap, semn că ar fi dorit să se vadă mult mai des. Acum lucrează la cantina unui spital.

— Trebuie să mă întorc la treabă, i-am zis, bătându-l prieteneşte pe umăr.

Când am ajuns la bar să iau o nouă comandă, Sam m-a întâmpinat ridicând mirat din sprâncene. Am deschis ochii larg, dorind să-i arăt că mă uluise şi pe mine intervenţia lui Rene, iar Sam a ridicat uşor din umeri, de parcă mi-ar fi spus că nu-şi putea explica sub nici o formă comportamentul oamenilor.

Dar, când m-am dus în spatele barului să iau mai multe şervețele, am observat că-şi pusese la îndemână bâta de baseball, pentru cazuri de urgență.

* * *

Buni mi-a dat de lucru toată ziua următoare. A şters praful, a dat cu aspiratorul şi a spălat peste tot, iar eu am frecat băile. „Oare vampirii merg vreodată la toaletă?”, m-am întrebat în timp ce lustruiam cu peria vasele closetelor. Buni mi-a lăsat mie sarcina să strâng de pe canapea părul lăsat de pisică, după care am golit şi curățat toate cutiile în care strânsesem gunoi, am lustruit mesele, maşina de spălat şi uscătorul — pentru numele lui Dumnezeu!

Când Buni m-a zorit să intru la duş şi să-mi schimb hainele, nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că-l considera pe vampir prietenul meu — ceea ce m-a făcut să mă simt destul de ciudat, pentru că, în primul rând, Buni îşi dorea atât de mult să am o viață socială, încât era convinsă că până şi un vampir mi-ar fi fost

potrivit ca mire; în al doilea rând, trăiam unele sentimente care susțineau această idee; în al treilea rând, Bill ar fi putut foarte bine să cunoască aceste lucruri şi, în al patrulea rând, mă tot întrebam: oare vampirii făceau dragoste la fel ca oamenii?

Am intrat la duş, apoi m-am machiat şi mi-am pus o rochie — fiindcă, dacă aş fi ales orice altă piesă vestimentară, Buni ar fi făcut cu siguranță o criză. Am ales o rochiță albastră din bumbac, tricotată, presărată cu margarete mici, dar cam strâmtă pentru gustul bunicii şi prea scurtă pentru veşmintele pe care Jason le considera potrivite pentru sora sa — păreri pe care le auzisem chiar din prima zi în care o îmbrăcasem. Mi-am pus cerceluşii cu biluțe aurii, mi-am prins apoi părul la spate, susținându-l nu foarte strâns într-o clamă galbenă, de forma unei mici banane.

Buni m-a privit destul de mirată şi chiar n-am ştiut cum să interpretez expresia de pe chipul ei. Aş fi putut afla foarte uşor, dar ar fi fost cumplit să-i fac un asemenea lucru persoanei cu care împărțeam căminul, aşa că

aveam mare grijă ca nu cumva să greşesc în această privință. Buni se îmbrăcase cu aceeaşi fustă şi bluză pe care le purta adeseori la întrunirile cu membrii Descendenților Morților Glorioşi, veşminte care nu se potriveau cu mediul bisericesc, dar care nu arătau nici îndeajuns de banale pentru a fi purtate zi de zi.

Când şi-a făcut apariția, eu măturam veranda din față, de care uitasem să ne ocupăm. Bill a apărut ca un vampir autentic: cu numai un moment înainte, nu era nimeni lângă mine, pentru ca în clipa imediat următoare, Bill să apară lângă trepte şi să mă privească fix.

— Să ştii că nu m-ai speriat câtuşi de puțin, i-am zis zâmbind.

S-a arătat oarecum surprins.

— E doar un simplu obicei, mi-a răspuns el. Îmi place să apar în acest mod, să nu fac prea mult zgomot.

Am deschis uşa şi l-am invitat să intre; a urcat, privind în jurul său.

— Îmi aduc aminte de casă, a zis el. Însă pe-atunci nu era atât de mare.

— Cunoşti casa noastră? Bunicii o să-i placă la nebunie să audă acest lucru.

L-am condus în camera de zi şi am strigat-o imediat pe Buni.

Buni a intrat cu demnitate în sufragerie şi m-am gândit că trebuie să se fi chinuit serios să-şi aranjeze părul alb şi bogat, pe care, spre deosebire de alte dați, şi-l pieptănase şi şi-l încolăcise într-un coc destul de complicat. În plus, îşi dăduse şi cu ruj.

Bill s-a dovedit un expert în arta conduitei şi bunelor maniere, la fel de priceput ca şi bunica mea. S-au salutat, şi-au mulțumit reciproc, şi-au adresat câteva complimente şi, în cele din urmă, Bill s-a aşezat pe canapea, iar Buni, după ce-a adus o tăviță cu trei pahare de ceai de piersici, şi-a ocupat locul în fotoliu, dându-mi clar de înțeles că trebuia să mă postez lângă Bill. Nu aveam cum să mă eschivez cu subtilitate, aşa că m-am aşezat alături, chiar pe marginea canapelei, ca şi cum de-abia aşteptam să țâşnesc imediat ce-şi golea paharul şi să repet ritualul servirii ceaiului cu gheață.

După ce, politicos, a atins cu buzele marginea paharului, l-a aşezat înapoi pe tavă. Eu şi Buni am băut emoționate câteva guri.

Buni a hotărât să deschidă discuția cu un subiect nu tocmai amuzant.

— Presupun că ai auzit şi tu despre strania tornadă care s-a abătut prin ținuturile noastre.

— Nu, vă rog, povestiți-mi, a zis Bill, pe un ton mai fin şi mai delicat decât mătasea.

N-am îndrăznit să-l privesc, ci mi-am apropiat palmele şi am rămas cu privirea țintă la ele.

Buni i-a povestit tot ce ştia despre tornada bizară şi moartea violentă a Şobolanilor. I-a zis că fusese un lucru îngrozitor, dar iremediabil, concluzie care parcă l-a mai relaxat puțin Bill.

— Ieri, înainte de a mă duce la muncă, am trecut şi eu pe-acolo, le-am zis, fără să-mi ridic privirea. Am văzut rulota.

— Şi ai găsit-o aşa cum te aşteptai? a întrebat Bill, având în glas doar o simplă curiozitate.

— Nu, nicidecum. Nu m-aş fi aşteptat să fie-aşa. De fapt... am fost foarte surprinsă.

— Sookie, dar tu ai mai văzut stricăciuni provocate de tornade, a zis Buni, mirată.

Am schimbat subiectul.

— Bill, de unde ți-ai cumpărat cămaşa? Este foarte drăguță.

Se îmbrăcase cu pantaloni kaki, o cămaşă verde-maronie, mocasini lustruiți şi şosete subțiri, maro.

— De la Dillard, mi-a răspuns, în timp ce încercam să mi-l imaginez hoinărind prin mall-ul din Monroe, în timp de oamenii se uitau la el ca la o făptură exotică, cu piele strălucitoare şi ochi fermecători.

De unde făcea rost de bani să cumpere aceste lucruri? Cum îşi spăla hainele? Oare se culca în sicriu complet dezbrăcat? Avea maşină? Sau zbura pur şi simplu oriunde avea nevoie?

Buni s-a arătat mulțumită de obişnuința vampirului de a merge la cumpărături şi mi-a provocat un nou val de păreri de rău văzând-o cât era de bucuroasă să-l aibă în sufragerie pe presupusul meu pretendent, chiar dacă acesta (conform literaturii populare) era victima unui virus ce-l făcea să arate ca şi cum ar fi mort.

Apoi, Buni s-a pornit să-l bombardeze cu întrebări, iar Bill i-a răspuns amabil şi aparent

binevoitor. Într-adevăr, era un mort bi-ne-crescut.

— Părinții tăi provin din regiunea noastră? l-a întrebat bunica.

— Părinții tatălui meu sunt din familia Compton, iar ai mamei din familia Loudermilk, i-a răspuns Bill, vesel şi foarte relaxat.

— Mai sunt în viață o mulțime de membri ai familiei Loudermilk, i-a zis Buni, jovială. Din păcate, bătrâna Jessie Compton s-a stins anul trecut.

— Da, ştiu, a răspuns Bill, calm. Tocmai de-aceea m-am şi întors. Pământul îmi revine mie de drept şi m-am hotărât să-l revendic, din moment ce s-au mai schimbat lucrurile în societatea noastră în ceea ce-i priveşte pe cei ca mine.

— I-ai cunoscut şi pe cei din familia Stackhouse? Sookie mi-a zis că ai un trecut destul de îndelungat.

Buni i se adresase perfect, iar eu am zâmbit, privindu-mi în continuare palmele.

— Îmi amintesc de Jonas Stackhouse, a spus Bill, spre încântarea bunicii. Părinții mei trăiau

deja în aceste locuri, iar pe-atunci, Bon Temps nu era altceva decât un teren aproape pustiu. Jonas Stackhouse s-a mutat aici împreună cu soția şi cei patru copii, pe când eu aveam doar şaisprezece ani. Nu-i aceasta casa construită chiar de el, cel puțin în parte?

Am observat că Bill şi-a modificat uşor cadența şi vocabularul, când şi-a amintit de vremurile de odinioară, şi m-a surprins cât de mult i se schimbase tonul şi ce argou acumulase pe parcursul unui secol de viață.

Buni, desigur, părea să fi ajuns în al nouălea cer, pentru că dorea să afle absolut totul despre Jonas, stră-stră-stră-străbunicul soțului ei.

— Avea şi sclavi? a întrebat ea.

— Doamnă, dacă-mi amintesc bine, avea o slujnică în casă şi un sclav pentru treburile din curte. Femeia care se ocupa de casă era de vârstă mijlocie, iar sclavul era un bărbat foarte solid şi puternic, pe nume Minas. Însă de obicei, familia Stackhouse îşi lucra singură pământul, la fel ca şi părinții mei.

— Vai, acestea sunt exact lucrurile pe care grupul nostru va fi încântat să le audă! Ți-a zis cumva Sookie...

Buni şi Bill, după un nou schimb de amabilități, au stabilit data la care să participe Bill la una dintre întrunirile Descendenților.

— Acum, dacă nu vă supărați, mi-ar face plăcere ca eu şi Sookie să ieşim puțin la plimbare. Este o seară minunată.

Foarte încet, aşa încât să-i pot vedea mişcarea, şi-a întins brațul şi m-a luat de mână şi ne-am ridicat deodată în picioare. Palma-i era rece, rigidă şi fină. Bill nu-i ceruse permisiunea bunicii, dar nici nu-i spusese fățiş să ne lase singuri.

— Ah, desigur, duceți-vă liniştiți, i-a răspuns bunica mustind de fericire. Eu mai am de terminat o mulțime de treburi. Când ne mai vedem, aş vrea să-mi spui toate numele persoanelor de care-ți aminteşti, din vremea-n care...

Buni s-a oprit, nedorind să spună ceva care să-l rănească.

— ...din vremea-n care locuiai în Bon Temps, am completat-o, amabilă.

— Fireşte, i-a răspuns vampirul, strângându-şi buzele, în aşa fel încât părea să-şi reprime un zâmbet.

În numai o clipă am ajuns la uşă şi mi-am dat imediat seama că Bill mă ridicase uşor şi mă deplasase rapid, odată cu el. I-am zâmbit sincer, îmi place neprevăzutul.

— Ne întoarcem puţin mai târziu, i-am zis bunicii, care nu cred să fi remarcat mişcarea mea subită, din moment ce începuse deja să strângă paharele de ceai.

— Ah, nu vă grăbiţi să-mi ţineţi de urât, a răspuns ea. Nu păţesc eu nimic.

Afară, broscuţele, brotacii şi insectele îşi interpretau cu sârg opera rurală nocturnă. Bill m-a ţinut de mână în timp ce hoinăream prin grădina parfumată cu mirosul ierbii proaspăt cosite şi al mugurilor recent îmbobociţi. Pisicuţa mea, Tina, a apărut din întuneric şi a cerut să fie mângâiată. M-am aplecat, am scărpinat-o uşor pe căpşor şi, spre surprinderea mea, Tina s-a alintat de picioarele vampirului, mişcare pe care el nu a descurajat-o câtuşi de puţin.

— Îți place acest animal? m-a întrebat el pe un ton neutru.

— E pisica mea, i-am zis. O cheamă Tina şi-mi place la nebunie de ea.

Fără să comenteze, Bill a stat nemişcat şi a aşteptat până când Tina a dispărut în bezna de dincolo de lumina verandei.

— Vrei să stăm în balansoar, pe scaunele de pe iarbă, ori preferi să ne plimbăm în continuare? l-am întrebat, amintindu-mi că sunt totuşi gazda lui.

— Hai să ne mai plimbăm, fiindcă vreau să-mi mai dezmorțesc puțin picioarele.

Răspunsul lui m-a neliniştit întru câtva, dar am început să înaintăm pe drumul ce ducea spre şoseaua rurală cu două benzi, ce trecea prin fața caselor noastre.

— Te-a tulburat cumva imaginea rulotei?

Am aşteptat o clipă, gândindu-mă cum să-i răspund.

— Ştii, mă simt foarte... hmmm... fragilă când mă gândesc la rulota aceea.

— Să ştii că sunt puternic.

Am clătinat uşor din cap, reflectând la răspuns.

— Da, însă nu mi-am închipuit că poți avea chiar o asemenea forță fizică, ori o imaginație atât de debordantă.

— De-a lungul anilor, am învățat să ne mascăm foarte bine faptele.

— Se vede. Presupun că ai omorât o mulțime de oameni.

— Au fost câțiva.

„Dar am trecut peste asta”, părea să sugereze tonul vocii.

Mi-am strâns palmele la spate.

— După ce-ai devenit vampir, ți-a fost foame imediat? De fapt, cum ai ajuns aşa?

Nu se aştepta la această întrebare şi, chiar dacă eram învăluiți în întuneric, i-am simțit imediat ochii îndreptându-se spre mine. Ajunsesem în apropierea pădurii şi am continuat să înaintăm pe pietrişul ce ne scârțâia sub tălpi.

— E o poveste prea lungă pentru momentul de față, mi-a zis el. Însă ai dedus corect: când eram tânăr, am luat viața câtorva oameni — accidental. Pentru că nu ştiam când mai apu-

cam să mănânc, înțelegi? Eram mai tot timpul hăituiți şi, evident, pe-atunci nu exista sânge artificial. În plus, în vremea aceea nu erau atât de mulți oameni. Oricum, eram un om bun pe vremea când eram viu — adică, înainte să mă infesteze virusul — şi am căutat după aceea să-mi aleg țintele numai din rândul persoanelor rele şi nu m-am hrănit niciodată cu copii. Cel puțin, am reuşit să nu ucid nici un copil. Dar acum lucrurile stau cu totul altfel şi am posibilitatea să merg la orice clinică sau spital din oraş şi să primesc sânge sintetic, deşi este dezgustător, crede-mă. Sau pot să plătesc o prostituată, care să-mi dea voie să mă satur de sânge cât pentru două zile. Ori, la fel de bine, aş putea fermeca pe cineva şi respectiva persoană mă va lăsa să o muşc din dragoste, după care o voi face să uite totul. Acum însă nu am nevoie de-aşa ceva.

— Sau ai putea întâlni o fată care tocmai a fost rănită la cap, i-am zis.

— Ah, tu ai fost desertul. Cei doi Rattray au fost masa principală.

Scurt şi la obiect.

— Oho, i-am zis, simțind că mi se taie respirația. Lasă-mă un minut.

Şi chiar m-a lăsat. Probabil că doar un bărbat dintr-un milion m-ar fi înțeles şi ar fi aşteptat lângă mine în tăcere. Mi-am deschis mintea, am renunțat la toate barierele şi m-am relaxat complet. Tăcerea lui s-a revărsat asupra mea, iar eu am rămas locului, am închis ochii şi m-am bucurat din plin de alinare, mult prea profundă pentru a fi descrisă în cuvinte.

— Acum eşti mulțumită? m-a întrebat el, de parcă mi-ar fi ghicit trăirea.

— Da, i-am şoptit, simțind în acel moment că, indiferent ce-mi făcuse această făptură de lângă mine, reuşise totuşi să-mi dăruiască o linişte neprețuită, după o viață în care mă bântuiseră o mulțime de gânduri străine.

— Şi mie îmi pari o persoană bună, mi-a zis el, surprinzându-mă.

— Cum aşa? l-am întrebat încet, visătoare.

— Nu-ți este frică, nu arăți câtuşi de puțin grăbită şi nu condamni. Aşa că nu am de ce să-mi folosesc farmecele să te țin locului şi să putem conversa civilizat.

— Despre ce farmece vorbeşti?

— E ceva în genul hipnozei, m-a lămurit el. Toți vampirii folosesc aşa ceva, într-o anumită măsură. Trebuia să ne hrănim şi înainte să fie descoperit sângele artificial, iar pe-atunci trebuia să-i convingem într-un fel sau altul pe oameni că suntem inofensivi... ori să-i încredințăm că nu văzuseră nimic... ori să-i păcălim că vedeau cu totul altceva.

— Crezi că are efect şi asupra mea?

— Normal, a răspuns el, destul de surprins.

— Atunci, arată-mi.

— Bine, uită-te la mine.

— Dar e întuneric.

— Nu contează.

Bill a trecut în fața mea, m-a privit aplecându-şi uşor capul şi şi-a apăsat mâinile pe umerii mei. Uitându-mă în sus, spre chipul său, îi vedeam strălucirea pielii şi luciul ochilor şi mă întrebam când o să-ncep să cotcodăcesc ca o găină ori să-mi dau hainele jos.

Şi, totuşi... nu s-a întâmplat absolut nimic. N-am simțit decât relaxarea aproape narcotică ce mă învăluia când stăteam în preajma lui.

— Simți influența mea? a întrebat el, răsuflând din greu.

— Nu, absolut deloc. Îmi pare rău, i-am zis politicoasă. Dar văd că străluceşti puternic.

— Poți vedea lucrul ăsta? a întrebat el, surprins încă o dată.

— Da, normal. Nu-l văd toți?

— Nu. E foarte ciudat, Sookie.

— Dacă spui tu. Vrei măcar să-mi arăți cum pluteşti în aer?

— Acum? s-a arătat el şi mai surprins.

— Da, de ce nu? Sau ai cumva vreun motiv pentru care nu poți face chestia asta?

— Nu, absolut nici unul, mi-a răspuns el şi, dându-mi drumul la mână, a început să se ridice uşor de la pământ.

Am suspinat realmente extaziată şi l-am privit înălțându-se în beznă şi strălucind în lumina lunii, ca o statuie albă din marmură. Ajuns la aproximativ jumătate de metru de pământ, a început să plutească şi parcă mi-a şi zâmbit.

— Toți vampirii pot face aşa ceva? l-am întrebat.

— Tu ştii să cânți?

— Ah, nicidecum. Nu pot fredona nici măcar un refren.

— Ei bine, aşa şi noi, nu avem cu toții aceleaşi calități, mi-a răspuns Bill, coborând încet şi aterizând pe sol fără să facă nici cel mai mic zgomot. Majoritatea oamenilor sunt dezgustați de vampiri, dar tu nu pari a fi deloc scârbită de ei, a adăugat el.

Am ridicat din umeri. În definitiv, cine eram eu să fac mofturi în privința lucrurilor ieşite din comun? Însă Bill părea să înțeleagă, pentru că, după o scurtă pauză în care ne-am reluat plimbarea, mi-a zis:

— Ți-a fost întotdeauna la fel de greu?

— Da, mereu, i-am răspuns, neputând să-i ascund acest fapt, deşi nu doream să mă plâng. Cel mai greu mi-a fost când eram foarte mică, pentru că nu ştiam cum să mă protejez mental şi, bineînțeles, repetam cu voce tare tot ce auzeam. Părinții nu mai ştiau ce să facă în privința mea. Pe tata îl puneam de obicei în cele mai jenante situații. În cele din urmă, mama m-a dus la un psiholog pediatru, o doctoriță care ştia foarte bine cum sunt, dar care nu voia să

accepte acest lucru şi tot încerca să le explice părinților că dădeam dovadă de o capacitate foarte bună de observare şi că eram capabilă să citesc foarte bine limbajul corporal şi, din aceste motive, îmi imaginam că auzeam gândurile oamenilor. Bineînțeles că nu putea să accepte că auzeam cu adevărat *gândurile celor din jurul meu*, fiindcă acest lucru nu se încadra şi nu putea fi acceptat în lumea medicinei. Apoi, la şcoală, nu m-am descurcat deloc grozav, pentru că îmi era enorm de greu să mă concentrez în prezența celorlalți copii. Dar la examene mă descurcam perfect, întrucât colegii se focalizau asupra propriilor lucrări... şi îmi ofereau astfel răgazul necesar relaxării. Câteodată, părinții considerau că nu-mi făceam bine treburile zilnice din cauza lenei; uneori, profesorii credeau că nu sunt capabilă să învăț din pricina vreunei deficiențe mintale; oh, şi nici nu ți-ar veni să crezi ce ipoteze aveau în acest sens. La fiecare două luni, îmi consultau ochii şi urechile, îmi scanau creierul... Dumnezeule! Părinții mei, sărmanii, au plătit o groază de bani pentru

mine. Şi n-au putut niciodată să accepte acest adevăr. Cel puțin, nu față de mine.

— Deşi în sinea lor ştiau.

— Da. Odată, când tata nu era hotărât dacă să intre în afacere cu un cunoscut ce dorea să deschidă un magazin de piese auto, m-a rugat să asist la discuția lor şi, după ce bărbatul a plecat, m-a dus afară, a privit în zare şi m-a întrebat: „Sookie, ia zi-mi, spune adevărul?" A fost un moment tare straniu.

— Ce vârstă aveai pe-atunci?

— Cred că nu împlinisem şapte ani, pentru că părinții mei au murit când eram în clasa a doua.

— Cum?

— În timpul unei inundații stârnite ca din senin şi care i-a prins pe podul de la vest de casa noastră.

Bill nu a mai adăugat nimic. Văzuse desigur zeci şi sute de cadavre.

— Şi mințea cunoştința tatălui tău? a continuat el, după câteva secunde.

— Ah, da. Intenționa să-i ia banii tatălui meu şi să se facă apoi nevăzut.

— Ai un talent aparte.

— Şi ce talent, i-am răspuns, simțindu-mi colțurile buzelor lăsându-se în jos.

— Da, pentru că te face diferită de toți ceilalți oameni.

— Mie-mi spui?

Am înaintat tăcuți câteva clipe, după care l-am întrebat:

— Tu nu te consideri deloc uman?

— De multă vreme nu m-am mai privit în acest mod.

— Ce crezi, eşti de acord cu părerea preoților că vampirii şi-au pierdut sufletul?

— Nu pot şti acest lucru, a răspuns Bill indiferent, semn că reflectase atât de mult asupra acestei chestiuni, încât devenise pentru el un subiect ca oricare altul. Personal, nu cred aşa ceva. Chiar şi după atât de mulți ani, încă simt în mine ceva care nu manifestă cruzime şi nu este însetat de sânge. Cu toate că pot fi ambivalent.

— Nu e vina ta că ai fost infestat cu un virus.

Bill a pufnit, dar chiar şi făcând asta nu a părut nepoliticos.

— De când au apărut vampirii au existat tot felul de teorii în acest sens. E posibil ca această variantă să fie adevărată, a zis el, părând să regrete că spusese acest lucru. Dacă vampirii sunt creația unui virus, a continuat el mai degajat, atunci este unul foarte selectiv.

— Cum devine un om vampir?

Citisem tot felul de lucruri în acest sens, dar era cu totul altceva o informație primită direct de la sursă.

— În primul rând, individul respectiv trebuie golit complet de sânge, într-o singură şedință sau pe parcursul a două-trei zile, până când este adus în pragul morții, după care i se administrează sânge de vampir. Urmează apoi o stare cadaverică, ce durează patruzeci şi opt de ore sau chiar trei zile, după care se trezeşte şi începe să hoinărească noaptea, simțindu-se foarte înfometat.

M-a cutremurat felul în care rostise cuvântul „înfometat".

— Nu există altă modalitate?

— Unii vampiri mi-au spus că oamenii pe care obişnuiesc să-i muşte zilnic, la un moment

dat se pot transforma în vampiri, dar pentru aceasta trebuie să se hrănească succesiv şi abundent cu sângele lor. Alții, în aceleaşi condiții, doar se anemiază. Şi, de asemenea, în situații neprevăzute, când cineva ajunge în pragul morții dintr-un motiv sau altul — un accident de maşină, o supradoză —, procesul poate decurge... foarte urât.

Începuseră să mă treacă fiorii.

— Mai bine schimbăm subiectul. Ce intenționezi să faci cu pământul familiei Compton?

— Vreau să locuiesc aici, atât cât voi avea posibilitatea. M-am săturat să tot umblu din oraş în oraş. Am crescut la țară şi chiar îmi doresc să stau aici, din moment ce am dreptul legal de a exista şi mi se permite să merg în Monroe, ori în Shreveport sau New Orleans ca să-mi cumpăr sânge artificial, ori să apelez pentru asta la prostituate specializate în contactul cu cei din specia noastră. Şi vreau acest lucru chiar şi numai pentru a mă convinge că pot face aşa ceva, fiindcă am rătăcit zeci de ani.

— În ce stare e casa unde stai?

— Nu arată deloc bine, a recunoscut el. Am încercat eu să fac curățenie, dar numai noaptea. De aceea, am nevoie de lucrători care să repare o mulțime de lucruri. Nu pot spune că nu mă descurc la tâmplărie, însă nu ştiu nimic despre electricitate.

Era şi normal să nu ştie.

— Din câte mi se pare, casa ar avea nevoie de o nouă instalație electrică, a adăugat Bill, părând la fel de îngrijorat ca orice proprietar când vine vorba de locuința sa.

— Ai telefon?

— Da, normal, a răspuns el surprins.

— Atunci de ce nu angajezi nişte meseriaşi?

— E foarte greu să-i contactez noaptea, să-i conving să vină la mine şi să le explic tot ce trebuie făcut pentru că, fie sunt speriați, fie cred că este o glumă proastă.

Chiar dacă nu-i vedeam ochii, căci privea în altă parte, frustrarea din glasul vampirului era evidentă.

Am râs şi m-am oferit să-l ajut.

— Bine, dacă vrei, îi sun eu. Mulți dintre ei mă cunosc şi, chiar dacă mă consideră cu toții nebună, ştiu că sunt sinceră şi cinstită.

— Mi-ai face un mare bine, a răspuns Bill, după câteva clipe de şovăială. De asemenea, ar putea să lucreze în timpul zilei, după ce discutăm în prealabil ce au de făcut şi cât trebuie să le plătesc.

— E un mare dezavantaj să nu poți ieşi afară în timpul zilei, i-am zis necugetat, fiindcă nu mă gândisem niciodată la acest aspect.

— Aşa e, a consimțit Bill pe un ton sec.

— Şi, în plus, trebuie să-ți ascunzi bine şi locul de odihnă, am adăugat cu şi mai multă nechibzuință.

Simțind însă profunzimea tăcerii vampirului, mi-am cerut imediat scuze.

— Iartă-mă, te rog, i-am zis, roşind în bezna nopții.

— Locul de odihnă al unui vampir pe timpul zilei este secretul său cel mai straşnic, a răspuns Bill, inflexibil.

— Îmi cer scuze.

— În regulă, mi-a răspuns după un scurt moment stânjenitor.

Ajunşi la marginea şoselei ne-am uitat în stânga şi-n dreapta, de parcă am fi aşteptat un taxi. Odată ieşiţi din întunericul de sub coroanele copacilor, îl puteam vedea destul de bine în lumina lunii. La fel şi el, pentru că m-a examinat atent, din cap şi până-n picioare.

— Rochia are culoarea ochilor tăi.

— Mulţumesc.

— Deşi e cam sumară.

— Poftim?

— Mi-e destul de greu să mă obişnuiesc să stau în preajma domnişoarelor când acestea apar îmbrăcate atât de sumar, m-a lămurit Bill.

— Ai avut la dispoziţie câteva decenii în care să te obişnuieşti, i-am zis, caustică. Fii serios, Bill! Rochiile scurte se poartă de mai bine de patruzeci de ani.

— Mie îmi plac fustele lungi, a răspuns el nostalgic. Îmi plăcea lenjeria femeilor din acele vremuri, în special jupoanele.

Nu m-am putut abține şi am pufnit dezaprobatoare.

— Tu porți jupon pe dedesubt? a întrebat el.

— Am un furou foarte frumos, bej, din nailon şi dantelă, i-am răspuns indignată. Dacă ai fi fost un tip din rândul oamenilor, aş fi fost sigură că vrei să deviezi discuția către lenjeria mea intimă!

A râs şi el, scoțând acelaşi chicotit neobişnuit, baritonal, care mă impresionase profund încă de la prima noastră întâlnire.

— Şi, Sookie, acum porți acel furou?

Ştiind că mă poate vedea, am scos limba la el, după care mi-am ridicat tivul rochiței şi i-am arătat dantela furoului şi câțiva centimetri din bronzul coapselor.

— Mulțumit? l-am întrebat.

— Ai picioare foarte frumoase, dar mie tot fustele lungi îmi plac mai mult.

— Eşti tare încăpățânat.

— Aşa îmi spunea şi soția mea.

— Ai fost însurat?

— Da. După cum ți-am zis, am devenit vampir când aveam treizeci de ani. Am avut o soție

şi cinci copii. Sora mea, Sarah, a locuit şi ea cu noi, dar nu s-a căsătorit niciodată. Logodnicul ei a murit în război.

— În Războiul Civil.

— Da. Eu am reuşit să ajung acasă de pe câmpul de bătălie. Am fost unul dintre norocoşi. De fapt, aşa consideram atunci.

— Presupun că ai luptat în rândul forțelor Confederației, i-am zis întrebătoare. Dacă mai păstrezi uniforma şi binevoieşti să o porți la club, le-ai face extrem de fericite pe colegele bunicii mele.

— La finele războiului nu mai rămăsese mare lucru din uniforma mea, mi-a zis el trist. Umblam cu toții îmbrăcați în zdrențe şi eram morți de foame, a adăugat puțin tulburat. Şi, după ce-am devenit vampir, uniforma nu mai reprezenta nimic pentru mine, a încheiat el, recăpătându-şi în glas calmul şi detaşarea.

— Văd că te nelinişteşte acest subiect. Îmi pare rău, m-am scuzat din nou. Despre ce-ai vrea să vorbim? l-am întrebat în momentul în care ne-am întors şi am pornit agale pe drumul spre casă.

— Despre viața ta, mi-a zis. Spune-mi ce faci după ce te trezeşti dimineața.

— Mă dau jos din pat, după care strâng aşternuturile. Iau micul dejun, de obicei pâine prăjită, câteodată fulgi de ovăz, altă dată ouă, şi îmi beau cafeaua, iar după aceea mă spăl din nou pe dinți, fac duş şi mă îmbrac în hainele de zi. Uneori, ştii, trebuie şi să mă depilez. Dacă este zi lucrătoare, mă duc la serviciu, iar dacă încep slujba de-abia seara, până atunci merg la cumpărături, ori ies cu Buni la plimbare sau închiriez un film, ori stau pur şi simplu la soare. De asemenea, citesc foarte mult. Sunt totuşi norocoasă că Buni este încă în putere. Ea spală rufele, le calcă şi pregăteşte mâncarea.

— Şi cum rămâne cu tinerii?

— Ah, ți-am mai zis. Îmi este imposibil să am o legătură.

— Sookie, şi atunci ce faci? a întrebat el încet.

— Îmbătrânesc şi mor, i-am răspuns scurt, simțind că începe să atingă prea des acelaşi punct sensibil.

Spre surpriza mea, Bill a întins brațul şi m-a luat de mână. Atmosfera s-a mai destins puțin,

odată ce ne-am înțepat reciproc şi am zgândărit câteva puncte sensibile. În tăcerea nopții, o palã de vânt mi-a fluturat părul peste chip.

— N-ai vrea să-ți laşi părul liber? m-a întrebat Bill.

Nu aveam nici un motiv să n-o fac. Mi-am retras mâna şi mi-am scos clama, după care am scuturat din cap şi mi-am desfăcut părul. Nu aveam unde să-mi țin clama, aşa că am pus-o într-unul dintre buzunarele lui şi, de parc-ar fi fost cel mai nevinovat lucru din lume, Bill a început să-şi treacă uşor degetele prin părul meu şi să mi-l întindă grijuliu pe umeri.

Aşa că i-am atins şi eu perciunii, din moment ce contactul fizic nu părea să reprezinte o problemă.

— Sunt lungi, am remarcat eu.

— Aşa era moda pe-atunci. Norocul meu că nu purtam barbă, la fel ca majoritatea bărbaților, că altfel rămâneam cu ea pentru totdeauna.

— Nu eşti nevoit să te bărbiereşti?

— Nu, din fericire, tocmai mă bărbierisem, mi-a zis el, arătându-se fascinat de părul meu.

În lumina lunii, arată ca nişte şuvițe de argint, a adăugat el în şoaptă.

— Da. Şi ție ce-ți place să faci?

În întuneric, mi s-a părut că surâdea vag.

— Şi mie-mi place să citesc, mi-a răspuns, oprindu-se şi reflectând o clipă. Îmi plac filmele... normal, pentru că le-am urmărit încă de la începuturile cinematografiei. De asemenea, îmi place să stau în compania oamenilor care duc o viață obişnuită. Tânjesc câteodată să mă aflu în prezența altor vampiri, chiar dacă majoritatea lor duc o viață complet diferită de a mea.

Câteva clipe, am continuat să înaintăm tăcuți.

— Îți place să te uiți la televizor?

— Uneori, mi-a mărturisit el. O bună perioadă de timp înregistram telenovele şi le urmăream noaptea, de teamă ca nu cumva să uit de natura mea umană. După o vreme însă, am renunțat pentru că, din exemplele pe care le vedeam în filme, ajunsesem să fiu convins că ar trebui să uit cât mai repede că umanitatea ar putea cumva să însemne bunătate.

Am râs la remarca lui şi am continuat să urmăm circumferinţa cercului luminos din jurul casei. Mă gândisem că Buni ne va aştepta în balansoarul de pe verandă, însă nu era acolo. În sufragerie era un singur bec, care strălucea slab. „Buni, chiar aşa!?”, m-am gândit, oarecum iritată. Mă simţeam ca şi cum eram condusă acasă de primul meu prieten şi m-am surprins întrebându-mă dacă Bill va încerca sau nu să mă sărute — deşi era puţin probabil, având în vedere prejudecăţile pe care le avea în privinţa fustelor lungi. Dar oricât de stupidă ar fi părut dorinţa unui vampir de a săruta, mi-am dat seama că acesta era lucrul pe care-l doream cu adevărat, mai mult decât orice altceva.

Am simţit o presiune în piept, o amărăciune, din cauza unui lucru care îmi era interzis. Aşa că m-am gândit: de ce nu?

L-am oprit trăgându-l uşor de mânecă, după care am întins gâtul şi l-am sărutat pe obraz. I-am adulmecat parfumul, unul obişnuit şi vag sărat, impregnat cu o urmă de colonie.

L-am simţit tresărind. A întors capul şi buzele ni s-au atins uşor. În momentul următor,

l-am cuprins de gât cu brațele. Sărutul său a devenit pasional şi am deschis buzele. Nu fusesem niciodată sărutată cu atâta patos. Îmbrățişarea s-a prelungit până când am avut impresia că întreaga lume era antrenată în acel sărut, în contopirea buzelor mele şi ale vampirului. Respirația mi s-a accelerat şi am început să-mi doresc şi altceva.

Deodată, Bill s-a retras vădit tulburat, ceea ce nu mi-a provocat nici o plăcere.

— Noapte bună, Sookie, mi-a zis el, mângâindu-mi părul pentru ultima dată.

— Noapte bună, Bill, i-am răspuns cu un glas tremurat. O să-i sun mâine pe electricieni şi o să-ți spun ce am rezolvat.

— Dacă nu lucrezi, treci mâine-noapte să vezi unde locuiesc?

— Da, i-am răspuns, încercând să-mi revin.

— Bine, atunci ne vedem mâine. Mulțumesc, Sookie.

Şi, zicându-mi acestea, s-a întors şi a pornit spre pădure, către locuința sa, făcându-se nevăzut în întuneric.

Am continuat să privesc în beznă ca o proastă, până când m-am dezmeticit şi am intrat în casă, pornind direct spre pat, unde am zăcut o bună perioadă de timp, întrebându-mă dacă vampirii chiar sunt capabili să... facă dragoste. De asemenea, m-am întrebat dacă aş putea avea o discuție deschisă cu Bill pe această temă. Uneori părea foarte demodat, iar altă dată arăta la fel de normal ca orice om. Ei bine, de fapt, nu chiar, dar cât de cât normal.

Mi se părea minunat şi patetic, în egală măsură, faptul că unica ființă de care mă apropiasem după ani de zile de singurătate şi cu care doream să fac sex nu era de fapt umană. Capacitatea telepatică îmi limita serios opțiunile. Bineînțeles, aş fi putut oricând să mă culc cu cineva doar de dragul de a face sex, dar aşteptam să fac dragoste şi să mă bucur de această experiență.

Dacă am fi făcut-o şi, după atâția ani de aşteptare, descopeream că nu aveam nici o chemare în acest sens? Sau, desigur, exista posibilitatea să nu mă fi simțit bine. Poate că revistele şi filmele exagerau, ca de altfel şi Arlene, care

părea să nu înțeleagă faptul că viața ei sexuală nu era pentru mine un lucru pe care doream să mi-l destăinuie.

În cele din urmă am adormit dar numai pentru a mă cufunda într-o serie de vise lungi şi sumbre.

A doua zi, printre asalturile interogatorii ale bunicii referitoare la plimbarea mea cu Bill şi la planurile noastre de viitor, am izbutit să dau şi câteva telefoane. Am găsit doi electricieni, un instalator şi alți câțiva muncitori care mi-au dat numerele de telefon unde pot fi găsiți noaptea şi pe care i-am asigurat că un telefon primit din partea lui Bill Compton nu era nicidecum o glumă proastă.

În final, când de-abia mă aşezasem şi eu la soare să mă prăjesc, Buni mi-a adus telefonul afară.

— Şeful tău, mi-a zis ea.

Bunica îl plăcea pe Sam şi, după toate probabilitățile, el tocmai îi spusese ceva care o încântase peste măsură, având în vedere faptul că rânjea cu gura până la urechi.

— Bună, Sam, i-am zis, nu foarte veselă, deoarece presimțeam că era ceva în neregulă.

— Scumpete, Dawn n-a venit azi la muncă, m-a anunțat el.

— Ah... *fir-ar să fie!* i-am răspuns, ştiind că va trebui să lucrez eu în locul ei. Sam, îmi făcusem şi eu nişte planuri pe ziua de azi. Când ai nevoie de mine?

— M-ai ajuta enorm dac-ai veni de la cinci la nouă.

— Şi primesc în schimb o zi liberă?

— Ce-ai zice să te-nlocuiască Dawn într-una din turele de noapte?

Am pufnit necuviincios şi Buni m-a privit cu asprime, semn că mai târziu avea să-mi țină o scurtă lecție de morală.

— Of, bine, i-am zis, fără tragere de inimă. Ne vedem la cinci.

— Mulțumesc, Sookie. Ştiam eu că mă pot bizui pe tine.

Am încercat să mă simt mai bine în urma vorbelor sale, deşi consideram că dădeam dovadă de o virtute destul de agasantă. Toți ştiau că puteau conta pe ajutorul lui Sookie, deoare-

ce, sărmana fată, nu reuşea deloc să aibă o viață personală!

Dar, pe de altă parte, chiar îmi convenea, pentru că după ora nouă mă puteam duce direct la Bill. El oricum stătea treaz toată noaptea.

Însă orele de muncă s-au scurs mai încet ca niciodată. Gândurile mi-au zburat mai mereu la Bill şi am avut ceva probleme în a-mi menține intactă garda mentală. Norocul meu că n-au fost mulți consumatori, altfel aş fi auzit o sumedenie de gânduri nedorite. Printre altele, am aflat că lui Arlene îi întârziase ciclul şi se temea ca nu cumva să fi rămas însărcinată. Înainte de a apuca să mă controlez, am îmbrățişat-o cu afecțiune şi ea m-a privit scrutătoare, după care s-a înroşit toată.

— Sookie, mi-ai citit gândurile? m-a întrebat ea, vădit alarmată.

Arlene era una dintre puținele persoane care-mi recunoşteau şi-mi acceptau abilitatea telepatică, fără să încerce să şi-o explice, ori să mă eticheteze că-s o ciudățenie a naturii. De asemenea, am observat că nu discuta des des-

pre asta, iar când o făcea, nu mi se adresa niciodată pe tonul ei obişnuit.

— Îmi pare rău, n-am vrut. Astăzi nu pot să mă concentrez.

— În regulă, dar de-acum caută să stai departe de mintea mea, mi-a zis Arlene atenționându-mă cu degetul, în timp ce cârlionții roşcați îi săltau ca nişte arcuri în jurul obrajilor.

Simțeam că-mi dau lacrimile.

— Îmi pare nespus de rău, i-am repetat, pornind cu paşi mari spre magazie.

Doream să mă reculeg, să-mi recapăt calmul şi să-mi stăvilesc lacrimile. În acel moment, am auzit uşa deschizându-se în spatele meu.

— Arlene, doar ți-am zis că-mi pare rău! am răbufnit, dorind să fiu lăsată în pace.

Arlene confunda uneori telepatia cu talentele celor care aveau calități de medium, de aceea mă temeam ca nu cumva să mă întrebe dacă era cu adevărat însărcinată. I-ar fi fost mult mai uşor să cumpere un test de sarcină.

— Sookie, s-a auzit vocea lui Sam, care m-a întors cu fața spre el, punându-mi gingaş mâna pe umăr. Ce s-a-ntâmplat?

Tandrețea din glasul lui mi-a stimulat lacrimile.

— Trebuia să te-arăți supărat, nu să mă faci să plâng! i-am răspuns.

Sam a râs uşor şi m-a luat de braț.

— Ce e? a repetat el, arătându-mi că nu avea de gând să renunțe şi să mă lase singură.

— Eh, ştii...

Însă n-am mai continuat. Nici cu Sam, nici cu altcineva nu discutasem vreodată clar despre problema mea — după cum singură o catalogasem. În Bon Temps, toți erau la curent cu zvonurile referitoare la motivele pentru care eram considerată o ciudată, dar nimeni nu ştia că, indiferent dacă doream sau nu, eram totuşi obligată să le ascult fără încetare pălăvrăgelile mentale, zi de zi trebuia să le aud văicărelile, lamentările, nemulțumirile...

— Ai auzit ceva care te-a necăjit?

Vocea-i era calmă şi sinceră. M-a atins uşor în mijlocul frunţii, pentru a-mi arăta că ştia exact cum puteam „auzi”.

— Da.

— Şi nu poţi face nimic în această privinţă, nu-i aşa?

— Aşa e.

— Nu-ţi place deloc chestia asta, nu, scumpa mea?

— Ah, câtuşi de puţin.

— Atunci, nu este vina ta şi nu ai ce să-ţi reproşezi.

— Am încercat să nu aud nimic, dar nu reuşesc întotdeauna să-mi menţin activă bariera mentală, i-am răspuns, simţind cum mi se scurge uşor pe obraz o lacrimă pe care nu reuşisem s-o mai reţin.

— Şi cum faci acest lucru, Sookie? Cum creezi bariera de care vorbeşti?

Arăta de parcă răspunsul meu îl interesa cu adevărat, nicidecum că ar fi considerat că avea în faţa lui o persoană complet dezaxată. Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat în ochii săi albaştri, captivanţi şi luminoşi.

— Păi... e destul de greu de înțeles, atâta timp cât nu poți face şi tu acest lucru. Cum să-ți explic... ridic un fel de barieră, de fapt, nu chiar o barieră, ci mai degrabă un ecran, un baraj format din plăci impenetrabile — între creierul meu şi al celorlalți oameni.

— Şi trebuie s-o menții permanent?

— Da. Ceea ce necesită o mare putere de concentrare. Este ca şi cum aş avea tot timpul mintea divizată. Tocmai de aceea cred oamenii că sunt nebună. O parte a creierului se străduieşte să mențină activă bariera de protecție, iar cealaltă parte caută să înregistreze comenzile consumatorilor — iată de ce nu reuşesc întotdeauna să port o conversație coerentă.

Simplul fapt că putusem să vorbesc deschis despre frământările mele mi-a declanşat un copleşitor sentiment de uşurare.

— Poți să auzi cuvinte sau doar impresii vagi?

— Depinde de persoana pe care o am alături şi de starea în care se află. De pildă, dacă individul respectiv a băut sau este tulburat, nu recepționez decât impresii, imagini, intenții;

dacă este treaz şi sănătos la minte, atunci pot să primesc cuvinte şi imagini clare.

— Vampirul spune că pe el nu-l poţi auzi.

Nu mi-a prins deloc bine să aud că Bill şi Sam avuseseră o conversaţie pe această temă.

— Aşa este, am recunoscut eu.

— Şi te relaxează acest lucru?

— Ah, chiar foarte mult, i-am zis din toată inima.

— Sookie, pe mine poţi să mă auzi?

— Nu vreau să încerc aşa ceva! i-am răspuns, şovăielnică, pornind spre uşa magaziei şi aşteptând apoi cu mâna pe clanţă. Am scos un şerveţel din buzunarul şortului şi mi-am şters urma lacrimii de pe obraz, adăugând: Sam, dacă-ţi citesc gândurile, să ştii că va trebui să-mi dau imediat demisia! Chiar îmi place de tine şi îmi place să lucrez aici.

— Sookie, poţi să încerci oricând doreşti, a zis el indiferent, întorcându-se apoi să deschidă o cutie de whisky cu briceagul ascuţit pe care-l ţinea mereu în buzunar. Şi n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa mea. Poţi să-ţi păstrezi slujba atâta vreme cât vrei acest lucru.

Am curățat apoi masa pe care Jason vărsase solnița cu sare, unde mâncase mai devreme cartofi pai şi un hamburger şi băuse vreo două beri.

Am reflectat puțin la propunerea lui Sam şi am hotărât să nu-l ascult imediat, fiindcă era clar că se pregătise în acest sens. Cel mai bine era să aştept până când îl vedeam preocupat de altceva. Atunci voi avea o uşoară scăpare şi-i voi asculta gândurile. În definitiv, chiar el mă invitase, ceea ce era un lucru realmente neobişnuit.

Fusese chiar drăguț din partea lui să-mi facă o astfel de propunere.

Mai târziu, mi-am aranjat machiajul şi m-am pieptănat. Ştiam că lui Bill îi place să am părul desfăcut, aşa că, în seara aceea, nu mi l-am mai strâns. Când a sosit vremea să plec, m-am dus în biroul lui Sam şi mi-am luat poşeta.

Reşedința Compton, la fel ca şi a bunicii mele, se afla departe de şosea. Totuşi, spre deosebire de casa noastră, era vizibilă de pe drumul comunal, iar priveliştea dădea direct spre cimi-

tir — lucru datorat (cel puțin în mică măsură) faptului că locuința familiei Compton se afla într-o zonă mai înaltă. Fusese construită în vârful unei coline şi, în plus, avea un etaj pe toată suprafața casei. Şi casa bunicii avea o mică mansardă şi două dormitoare suplimentare, dar acestea nu făceau nici cât jumătate de etaj.

La un moment dat, în îndelungata ei istorie, familia Compton avusese o casă foarte frumoasă, a cărei eleganță putea fi observată chiar şi pe întuneric — totuşi, pe timpul zilei se vedea clar că stâlpii se cojeau, obloanele de lemn masiv crăpaseră şi curtea se transformase într-o mică junglă. În umiditatea şi căldura din Louisiana, plantele şi buruienile din curte pot scăpa foarte uşor de sub control, iar bătrânul Compton nu era genul de om care să angajeze pe cineva să aibă grijă de gospodărie. Astfel, în momentul în care ajunsese să fie prea slăbit ca să se mai ocupe de ea, lucrurile o luaseră complet razna.

Rondul de pietriş din fața casei nu mai fusese de foarte mulți ani nivelat, aşa că maşina s-a balansat serios până la uşa de la intrare. Vă-

zând că luminile erau aprinse în mai toate camerele, m-am gândit că această seară nu va semăna deloc cu cea precedentă, mai cu seamă datorită faptului că în fața intrării era parcat un Lincoln Continental alb, cu o capotă bleumarin. Pe un abțibild alb scria cu litere mari, albastre: ATENȚIE, VAMPIRI!, iar un altul, roşu-galben, anunța: CLAXONEAZĂ DACĂ EŞTI DONATOR DE SÂNGE! În schimb, pe plăcuța de înmatriculare scria simplu: COLȚI 1.

Din moment ce Bill avea oaspeți, m-am gândit că nu avea rost să rămân, dar fusesem invitată şi ştiam că mă aşteaptă. Aşa că, şovăielnică, am bătut la uşă.

Mi-a deschis o femeie-vampir, o negresă a cărei piele strălucea din cale-afară. Tipa nu părea să aibă mai puțin de un metru optzeci înălțime şi era îmbrăcată în spandex din cap până-n picioare — costumație formată dintr-o brasieră roz fosforescent, pe care o asortase cu o pereche de pantaloni trei sferturi de aceeaşi nuanță aprinsă şi o cămaşă bărbătească albă, de gală, descheiată complet.

Mie îmi părea cam deşănţată ţinuta ei, dar probabil că, din punctul de vedere al unui bărbat, era foarte apetisantă.

— Bună, puicuţă omenească, a murmurat ea, moment în care mi-am dat brusc seama că eram în pericol.

Bill mă avertizase de câteva ori şi-mi spusese că nu toţi vampirii erau la fel ca el — ca să nu mai spun că totuşi chiar şi el avea momente în care nu se comporta prea drăguţ. Nici acestei creaturi nu i-am putut pătrunde în minte, dar am perceput imediat cruzimea din vocea ei.

Poate că-l rănise pe Bill. Poate că era iubita lui.

Deşi mi-au trecut fulgerător prin minte aceste gânduri, nici unul nu şi-a lăsat amprenta pe chipul meu. Aveam o experienţă de ani de zile în a-mi controla fizionomia, aşa că am arborat spontan un zâmbet protector, mi-am îndreptat spatele şi i-am răspuns jovială:

— Bună! Stabilisem să trec în seara asta pe-aici, să-i transmit lui Bill câteva informaţii. Este disponibil?

Femeia mi-a râs în nas, ceea ce nu era nimic nou pentru mine. Zâmbetul mi s-a luminat şi mai mult, deşi creatura din fața mea emana răutate la fel cum un bec răspândeşte lumină şi dogoare.

— Bill, fetişcana asta zice că are nişte informații pentru tine! a strigat peste umărul ei suplu, cafeniu, minunat.

M-am străduit să nu arăt câtuşi de puțin ofensată.

— S-o las să intre, sau s-o muşc, în semn de dragoste?

„Doar peste cadavrul meu!”, m-am gândit înfuriată, moment în care mi-am dat seama că nu era deloc exclusă această posibilitate.

Nu l-am auzit pe Bill răspunzându-i, dar femeia-vampir s-a dat un pas înapoi şi mi-a făcut loc să trec pragul casei. Să-ncerc să fug nu m-ar fi ajutat cu nimic — tipa m-ar fi răpus înainte de a apuca eu să fac vreun pas. Nu-l zărisem încă pe Bill, deci nu puteam fi sigură că era în regulă atâta timp cât nu-l vedeam cu ochii mei. Am bravat şi am sperat ca totul să iasă bine, mai

ales că, de obicei, mă descurc de minune în astfel de situații.

În salonul mare de la intrare, printre obiectele de mobilă neagră, veche, erau şi câțiva musafiri. M-am uitat însă mai atent şi am observat că, de fapt, musafirii erau doi vampiri şi doi oameni.

Vampirii erau amândoi bărbați, albi. Unul avea părul tuns perie şi era tatuat pe fiecare centimetru al pielii. Celălalt era ceva mai înalt decât femeia-vampir care-mi deschisese — avea aproape doi metri înălțime —, constituție impozantă şi păr negru, ondulat şi lung.

Oamenii erau mai puțin impresionanți. Femeia, blondă şi puțin cam dolofană, avea înjur de treizeci şi cinci de ani, poate chiar mai mult. Îşi dăduse cu o tonă de pudră şi arăta la fel de terminată ca o gheată ponosită. Bărbatul era cu totul diferit. Era chiar încântător, cel mai frumos bărbat pe care-l văzusem eu vreodată. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi unu de ani, tenul îi era aproape tuciuriu — poate că era de origine hispanică —, era mic de statură şi avea o constituție delicată. Era îmbrăcat într-o

pereche de blugi tăiați scurt, atât şi nimic altceva. Cu excepția machiajului. Pe care l-am observat din mers şi care nu mi s-a părut deloc atrăgător.

În acel moment Bill a schițat un gest şi l-am zărit în penumbra de pe holul întunecat ce făcea legătura dintre salon şi partea din spate a casei. Încercând să-mi evaluez cât mai corect poziția, l-am privit şi, spre surprinderea mea, nu arăta câtuşi de puțin liniştit, deşi chipul îi era complet impasibil, absolut impenetrabil. Nu mi-a venit nici mie să cred că mă gândisem la aşa ceva, dar era un moment prielnic să arunc o scurtă privire în mintea lui.

— Ei bine, acum putem avea o noapte pe cinste, a zis încântat vampirul cu părul lung. Bill, ea e mica ta prietenă? Pare o adevărată prospătură.

Am analizat rapid câteva alternative pe care le învățasem de la Jason.

— V-aş ruga să ne scuzați puțin pe mine şi pe Bill, le-am zis foarte politicoasă, ca şi cum ar fi fost o seară ca oricare alta. Trebuie să discutăm

despre oamenii pe care i-am angajat să renoveze casa.

Mi-am dat toată silința să arăt la fel de impersonal ca o adevărată femeie de afaceri, deşi pantalonii scurți, tricoul şi pantofii sport nu formau o ținută care să impună respect profesional. Speram totuşi să le dau impresia că oamenii drăguți — cu care aveam de-a face pe parcursul unei zile de muncă — n-ar fi putut sub nici o formă să reprezinte pentru mine o amenințare.

— Noi auziserăm că Bill a trecut la dietă şi bea numai sânge sintetic, a adăugat şi vampirul tatuat. Diane, se pare că ne-am înşelat.

Negresa şi-a lăsat capul într-o parte şi m-a privit îndelung:

— Eu n-aş fi atât de sigură. Mie mi se pare că-i virgină.

Nu credeam însă ca Diane să se fi referit la virginitatea sexuală.

Am făcut cu nonşalanță câțiva paşi spre Bill, sperând din tot sufletul să primesc ajutor din partea lui, în caz că lucrurile luau vreo întorsătură şi, deodată, mi-am dat seama că nu aveam

nici o certitudine în acest sens. Continuam să zâmbesc, nădăjduind să spună ceva, să schițeze măcar un gest.

Apoi, s-a hotărât să intervină.

— Sookie e a mea, a zis el pe un ton atât de glacial şi de imperturbabil, încât, dac-ar fi fost o piatră, n-ar fi provocat în apă nici măcar o undă.

M-am uitat la el cu asprime, dar am avut suficientă înțelepciune cât să-mi țin gura-nchisă.

— Cât de mult îl răsfeți pe dragul nostru Bill! mi s-a adresat Diane.

— Asta nu te priveşte pe tine, i-am răspuns nervoasă, folosind o altă expresie învățată de la Jason.

A urmat o pauză scurtă, apăsătoare, pe parcursul căreia atât vampirii, cât şi oamenii m-au examinat îndeajuns de amănunțit cât să-mi numere şi firişoarele de păr de pe brațe. Apoi, vampirul mai înalt a izbucnit într-un hohot de râs şi ceilalți i-au urmat exemplul. În timp ce toți se cutremurau de râs, am mai înaintat câțiva paşi spre Bill, care, fără să zâmbească, se uita la mine fix, cu ochii săi negri, şi am înțeles

imediat că-şi dorea la fel de mult ca mine să-i pot citi gândurile.

Îmi era cât se poate de clar: se afla în pericol, ceea ce însemna că şi eu eram în aceeaşi situație.

— Ai un zâmbet tare ciudat, a zis gânditor vampirul înalt, care îmi plăcea parcă mai mult când râdea.

— Malcolm, fii serios, i-a răspuns Diane. Ție toate femeile ți se par ciudate.

Malcolm l-a tras pe tânăr aproape de el şi l-a sărutat pasional. Am simțit că mi se face rău. În definitiv, era un gest pe care-ar fi trebuit să-l facă în intimitate.

— Asta cam aşa e, a răspuns Malcolm, îndepărtându-se câteva clipe mai târziu, spre dezamăgirea evidentă a tânărului mărunțel. Dar asta chiar pare deosebită. Poate că-i curge prin vene sânge nobil.

— Pfui! a intervenit blonda, pe un ton atât de strident, încât era cât pe ce să se dezlipească tencuiala de pe pereți. Asta e nebuna de Sookie Stackhouse.

M-am uitat mai atent la ea şi, după ce-am izbutit să-mi şterg din minte cei câțiva kilometri de drum desfundat şi jumătate din machiajul tipei, am reuşit în sfârşit s-o recunosc: era Janella Lennox. Până s-o concedieze Sam, tipa lucrase două săptămâni în barul Merlotte's, după care se mutase în Monroe, după câte-mi spusese Arlene.

Vampirul tatuat a îmbrățişat-o pe Janella şi a început să-i mângâie sânii. Dezgustată, am simțit cum mi se scurge sângele din obraji. Scena însă nu părea să se rezume numai la atât, pentru că Janella, uitând complet de limitele bunului-simț, şi-a pus palma pe şlițul pantalonilor vampirului şi a început şi ea să-l mângâie.

Măcar aflasem că vampirii sunt capabili să facă sex, deşi era un moment în care nu mă încânta mai deloc această informație.

Malcolm mă urmărea şi observase cât eram de dezgustată.

— E nevinovată, i-a zis lui Bill, zâmbind cu subînțeles.

— Şi e numai a mea, a repetat Bill, de această dată pe un ton şi mai dur, avertizându-l la fel ca un şarpe cu clopoței.

— Bill, să-mi zici dacă puicuța asta îți dă tot ce-ți trebuie, i s-a adresat Diane. Pentru că arăți cam palid şi posomorât. Se pare că nu are grijă de tine aşa cum trebuie.

M-am mai apropiat un pic de Bill.

— Uite, s-a oferi Diane — pe care începusem deja s-o urăsc —, dacă-ți face plăcere, poți să guşti puțin din femeia lui Liam sau din Jerry, puştiul drăguț al lui Malcolm.

Janella nu a reacționat la propunerea de a fi împărțită, probabil şi pentru că era mult prea ocupată cu fermoarul de la blugii lui Liam, dar Jerry, prietenul chipeş al lui Malcolm, a păşit mai mult decât binevoitor spre Bill. Văzându-l pe Jerry îmbrățişându-l pătimaş pe Bill, dezmierdându-i gâtul şi frecându-şi pieptul de cămaşa sa, am zâmbit atât de larg, încât am simțit că mi se dislocă fălcile.

Era însă foarte greu de digerat încordarea de pe chipul vampirului meu. Caninii au început să-i coboare şi i-am văzut pentru prima dată în

toată lungimea lor. Era evident că sângele sintetic nu-i satisfăcea nevoile.

Jerry a început să-l lingă la baza gâtului, în timp ce eu mă chinuiam inutil să-mi menţin activă bariera mentală. Din moment ce trei dintre noi erau vampiri şi nu le puteam citi gândurile, iar Janella era extrem de ocupată, Jerry rămăsese singurul disponibil. Aşa că l-am ascultat şi, deodată, am simţit că mi se taie răsuflarea.

Tremurând incitat, Bill era cât pe ce să-şi înfigă dinţii în grumazul lui Jerry, când l-am avertizat brusc:

— Nu! Vezi că este infestat cu Sino!

Ca trezit dintr-o vrajă, Bill s-a uitat la mine, peste umărul lui Jerry. Respira precipitat, dar caninii i se retrăseseră. Am profitat de situaţie şi-am mai făcut câţiva paşi, ajungând la mai puţin de un metru de Bill.

— Are Sino-SIDA, am repetat.

Alcoolicii şi drogaţii înveteraţi îi afectau temporar pe vampiri, chiar dacă unii dintre ei susţineau că le plăcea starea de euforie căpătată prin intermediul acestora, dar nu şi efectele

sângelui persoanelor infectate cu SIDA, ori ale celor care sufereau de boli venerice sau alte epidemii ce afectau umanitatea.

Excluzând bineînțeles Sino-SIDA. Deşi nici aceasta nu-i omora pe vampiri, aşa cum SIDA îi decima pe oameni, ci doar îi făcea să sufere pentru aproximativ o lună, răstimp suficient pentru a fi descoperiți şi reduşi definitiv la tăcere. Din când în când, dacă un vampir se hrănea de mai multe ori cu sângele unui om infestat, sucomba — oare chiar definitiv? — fără să mai fie nevoie să i se-nfigă un țăruş în piept. Chiar dacă în Statele Unite era încă rară, Sino-SIDA se confirmase în jurul porturilor, precum cel din New Orleans, unde soseau marinari şi călători petrecăreți din toate colțurile lumii.

Toți vampirii înmărmuriseră şi-l priveau pe Jerry de parc-ar fi fost moartea-n persoană; ceea ce, pentru ei, este posibil chiar să fi fost.

Tinerelul frumuşel, luându-mă prin surprindere, s-a întors şi a sărit pe mine, izbindu-mă de peretele din stânga mea. Nu avea forța unui vampir, dar era destul de puternic, semn că se afla în stadiul de început al bolii. Mi-a cuprins

gâtul cu o mână şi cu cealaltă s-a pregătit să mă lovească direct în figură. În clipa-n care am ridicat mâinile să mă apăr, cineva l-a înşfăcat pe Jerry de braț, iar acesta a înghețat pe loc.

— Dă-i drumul, i-a spus Bill, pe un ton atât de înspăimântător, încât mă îngrozise şi pe mine.

Spaima mea lăuntrică se întețise atât de mult, încât nu mai credeam că voi ajunge să mă simt vreodată în siguranță. Iar Jerry nu-şi descleşta deloc degetele; am scos un mic scâncet, împotriva voinței mele. Mi-am rotit ochii şi, uitându-mă la chipul livid al lui Jerry, am observat că Bill îl ținea de mână, Malcolm îl apucase de picioare, iar Jerry era atât de speriat, încât nu putea să priceapă ce-aveau de gând să-i facă.

Camera începea să se încețoşeze şi auzeam tot felul de voci confuze. Mintea lui Jerry mă asalta pur şi simplu. Simțeam că nu am puterea să-i rezist. Mintea-i era învolburată de viziuni ale iubitului, care-i transmisese virusul şi-l părăsise pentru un vampir, pe care Jerry îl ucisese într-un acces de gelozie şi furie. Jerry îşi

anticipa moartea, ce avea să-i fie provocată chiar de vampirii pe care voia să-i omoare, şi era nemulțumit că nu se răzbunase şi mai aprig pe vampirii pe care deja îi infectase.

Peste umărul lui Jerry, am zărit chipul zâmbitor al lui Diane.

Bill i-a frânt încheietura mâinii şi Jerry a urlat, după care s-a prăbuşit pe podea. Sângele mi-a năvălit puternic în cap şi era cât pe ce să leşin. Malcolm l-a ridicat pe Jerry şi l-a dus pe canapea atât de dezinvolt, încât ai fi zis că transportă un covor făcut sul. Însă chipul lui Malcolm nu era deloc relaxat. Îmi era clar că lui Jerry i-ar fi fost mult mai bine să moară cât mai repede.

Bill a păşit în fața mea, luându-i locul lui Jerry. A-nceput să-mi maseze gâtul cu degetele — aceleaşi degete care tocmai îi fracturaseră încheietura lui Jerry —, cu aceeaşi gingăşie ca şi bunica mea. Şi-a dus apoi arătătorul în dreptul buzelor mele, pentru a-mi da de-nțeles să păstrez tăcerea şi, punându-mi un braț pe după umeri, s-a întors cu fața spre ceilalți vampiri.

— Hai că până-acum ne-am distrat de minune, a zis Liam, pe un ton atât de calm, încât n-ai fi zis că Janella tocmai îi făcea un masaj cât se poate de intim, chiar în fața noastră, pe canapea.

Liam, care pe parcursul scurtului incident nu se deranjase să intervină, îşi expunea acum câteva tatuaje cum nici nu-mi închipuiam că există. Am simțit că mi se face greață.

— Cred însă că a venit momentul să ne întoarcem în Monroe, a adăugat el. Trebuie să purtăm o mică discuție cu Jerry, când se trezeşte, am dreptate, Malcolm?

Malcolm a săltat pe umăr trupul inconştient al lui Jerry şi a încuviințat din cap. Diane s-a arătat tare dezamăgită.

— Băieți, a protestat ea, dar tot n-am aflat cum de-a ştiut puicuța asta că e infestat.

Cei doi vampiri şi-au îndreptat simultan privirile spre mine. Liam, indiferent, s-a oprit o clipă în momentul orgasmului. Acum îmi era foarte clar: vampirii puteau să facă sex.

— Mersi, Janella, i-a zis el, după un scurt suspin de voluptate. Malcolm, să ştii că are

dreptate. Ca de obicei, lui Diane îi place să taie-n carne vie şi să treacă direct la subiect.

Oaspeții au izbucnit cu toții în râs, de parc-ar fi auzit cine ştie ce glumă bună. Mie însă mi s-a părut doar o afirmație înfiorătoare.

— Deocamdată, nu poți vorbi, nu-i aşa, scumpo? a răspuns Bill, zgâlțâindu-mă uşor de umăr, de parcă n-aş fi priceput aluzia.

Am încuviințat dând din cap.

— Eu cred că aş putea s-o fac să vorbească, şi-a oferit Diane ajutorul.

— Diane, las-o baltă, i-a zis Bill, calm.

— Ah, da, e numai a ta, a spus Diane, fără să arate intimidată, dar nici prea convinsă.

— Rămâne să ne vizitați altă dată, a continuat Bill, pe un ton categoric care le dădea de înțeles că ori pleacă, ori vor avea de-a face cu el.

Liam s-a ridicat, s-a încheiat la fermoarul de la pantaloni şi i-a făcut un semn femeii:

—Janella, hai să mergem, suntem dați afară.

Când vampirul şi-a încordat muşchii, tatuajele s-au încrețit în zeci de vălurele pe brațele lui vânjoase, iar Janella s-a cuibărit imediat la pieptul lui, de parcă nu s-ar mai fi săturat de el. Însă

Liam a împins-o cu uşurinţă, ca şi cum ar fi alungat o muscă. Janella s-a arătat uşor iritată, dar nicidecum jignită, aşa cum m-aş fi simţit eu în locul ei. Probabil că era obişnuită cu astfel de tratamente.

Malcolm l-a purtat pe Jerry până la uşa de la intrare, fără să scoată un cuvânt. Nu arăta câtuşi de puţin slăbit, aşa că n-am reuşit să-mi dau seama dacă se hrănise din Jerry şi luase virusul. Aruncându-şi poşeta pe umăr, Diane a ieşit ultima, dar nu înainte de a ne săgeta cu o privire mistuitoare.

— Porumbeilor, hai că vă lăsăm singurei. Iubito, a fost chiar drăguţ, a zis ea cu frivolitate, după care a trântit uşa-n urma ei.

Imediat ce-am auzit în curte motorul maşinii, am leşinat.

Nu mai trecusem niciodată printr-o asemenea stare şi speram să fie şi ultima dată, însă n-aş fi putut spune că nu avusesem un motiv serios de spaimă.

Se pare că am rămas inconştientă ceva vreme. Fusesem într-o situaţie critică, asupra căreia ştiam că trebuie să reflectez, dar nu în acele

momente. Când mi-am revenit, mi-a apărut brusc în minte tot ce văzusem şi auzisem mai devreme şi am simţit că mi se-ntorc maţele pe dos. Bill m-a tras imediat peste marginea canapelei, însă am izbutit să-mi păstrez mâncarea-n stomac, poate şi pentru că nu ingurgitasem mare lucru.

— Aşa se comportă de obicei vampirii? l-am întrebat în şoaptă, simţindu-mi gâtul iritat în locul în care mă strânsese Jerry. Au fost îngrozitori.

— Când am aflat că nu eşti acasă, am încercat să dau de tine la bar, a răspuns Bill, pe un ton sec. Dar nu te-am mai prins acolo.

Chiar dacă ştiam că nu mă ajuta la nimic, am început totuşi să plâng. Eram convinsă că Jerry murise deja şi simţeam c-ar fi trebuit să-l ajut cumva, dar nu puteam să păstrez tăcerea când ştiam că urma să-l infecteze pe Bill. Incidentele din acest scurt episod m-au tulburat atât de serios, încât nu ştiam ce mă nelinişte mai mult. În aproximativ un sfert de oră, mă temusem pentru viaţa mea, îmi făcusem griji pentru viaţa lui Bill — sau, mai bine zis, pentru exis-

tența sa —, asistasem la acte sexuale care-ar fi trebuit să se consume în intimitate, îl văzusem pe potențialul meu iubit cuprins de spasmele nesațului pentru sânge (cu accent pe „nesaț”) şi fusese cât pe ce să fiu sugrumată de un crăişor bolnav.

Dar, gândindu-mă mai bine, mi-am îngăduit să plâng în voie. Mi-am îndreptat spatele, mi-am ascuns chipul într-o batistă primită de la Bill şi-am început să plâng. Curiozitatea de a afla pentru ce-ar avea nevoie un vampir de o batistă reprezenta un mic semn de revenire la normalitate, tranziție înlesnită de un şuvoi de lacrimi de emoție.

Bill a avut suficient bun-simț cât să nu mă îmbrățişeze. S-a aşezat pe podea şi a binevoit să privească în altă parte în răstimpul în care mi-am şters ochii.

— Vampirii devin foarte cruzi când trăiesc în grupuri, mi s-a adresat el pe neaşteptate, deoarece se zgândăresc reciproc. Faptul că stau mereu în preajma celor ca ei le reaminteşte cât de mult s-au îndepărtat de natura umană şi încep să se comporte ca adevărați justițiari. Cei ca

mine, care locuiesc singuri, prețuiesc mai mult umanitatea din care au făcut cândva parte.

I-am ascultat vocea blândă, ce-i exprima domol gândurile în încercarea sa de a-mi explica inexplicabilul.

— Sookie, viața noastră este seducătoare, captivantă şi, pentru unii dintre noi, durează secole întregi. Sângele artificial şi acceptarea prezenței noastre nu va schimba aceste adevăruri peste noapte, şi nici chiar peste un deceniu. Diane, Liam şi Malcolm sunt împreună de cincizeci de ani.

— Ce drăguț! i-am zis, simțind în glas ceva ce nu mai auzisem niciodată: amărăciune. Înseamnă că-şi pot sărbători nunta de aur.

— Poți să treci cu vederea ce s-a întâmplat? m-a întrebat Bill.

Ochii săi negri, uriaşi, se apropiau din ce în ce mai mult, iar buzele îi ajunseseră foarte aproape de ale mele.

— Nu ştiu, i-am zis parcă fără voia mea. De fapt, ştii, chiar am fost curioasă să aflu dacă eşti capabil să...

A ridicat din sprâncene, mirat.

— Să ce?

— Mă refer...

Însă m-am oprit brusc. Am căutat un mod mai plăcut de a-l lămuri, pentru că văzusem în această seară mai multă cruzime decât întâlnisem în toată viața mea şi nu voiam să contribui şi eu la această agresivitate.

— Mă refeream la erecție, i-am zis, evitându-i privirea.

— Acum ai aflat, mi-a răspuns, încercând să nu arate amuzat. Putem să facem dragoste, dar nu putem avea copii. Eşti mai liniştită să afli că Diane e stearpă?

În acel moment, mi-a sărit țandăra. Am deschis ochii şi l-am privit îndârjită.

— Nici să nu te gândeşti să râzi de mine!

— Of, Sookie, a spus el, ridicând brațul ca să mă atingă pe obraz.

L-am evitat. M-am ridicat brusc în picioare. Bill nu m-a ajutat, ceea ce era foarte bine, ci a rămas pe podea şi m-a privit cu aceeaşi expresie indescifrabilă. Caninii i se retrăseseră de mult, dar ştiam bine că suferea de foame, însă ăsta era ghinionul lui.

Poşeta-mi rămăsese pe podea, în apropierea uşii de la intrare. Nu mă simţeam prea sigură pe picioare, totuşi înaintam. Am scos dintr-un buzunar lista cu numele electricienilor şi i-am lăsat-o pe masă.

— Trebuie să plec.

Prin bine-cunoscutul truc al vampirilor, a apărut brusc în faţa mea.

— Îmi permiţi să te sărut drept urare de noapte bună? m-a întrebat el, ţinându-şi decent mâinile pe lângă corp şi arătându-mi clar că nu avea de gând să mă atingă atâta timp cât nu-i dădeam eu undă verde.

— Nu, i-am răspuns, categoric. Nu mă dau în vânt după sărutări.

— O să vin să te văd.

— Da. Cum vrei.

S-a întins să-mi deschidă uşa, dar am avut impresia că vrea să mă atingă şi am tresărit puternic.

M-am întors rapid pe călcâie şi aproape că am alergat până la maşină, răstimp în care lacrimile mi-au înceţoşat iarăşi privirea. Eram

totuşi bucuroasă că nu aveam mult de mers până acasă.

Capitolul 3

Târâitul telefonului m-a obligat să-mi acopăr capul cu perna. De ce nu răspundea odată Buni? Văzând că zgomotul iritant continua, mi-am dat seama că Buni fie plecase la cumpărături, fie lucra undeva în grădină. M-am răsucit spre noptieră, nu atât bucuroasă, cât resemnată. Nevoită să suport o durere de cap groaznică şi aceleaşi regrete prin care trece o persoană care suferă de mahmureală cumplită (deşi ameţeala mea nu era provocată de alcool, ci era mai degrabă emoţională), am întins mâna tremurând şi-am ridicat receptorul.

— Da? am răspuns cam nesigur, după care mi-am dres glasul şi am repetat: Alo?

— Sookie?

— Îhî. Sam, tu eşti?

— Da. Scumpo, ce zici, poţi să-mi mai faci o favoare?

— Ce anume?

Chiar dacă trebuia să merg la muncă, nu doream sub nici o formă să fac şi tura mea, şi pe-a lui Dawn.

— Vrei să treci pe la Dawn şi să afli ce are de gând? Văd că nu răspunde la telefon şi iarăşi n-a venit la muncă. M-aş duce eu, dar nu pot, pentru că tocmai a sosit un camion cu marfă şi trebuie să le spun băieților unde să ducă produsele.

— Acum? Vrei să mă duc acum? l-am întrebat, simțind că vechiul meu pătuț mă atrage mai mult ca niciodată.

— Hai, te rog mult, a insistat el, părând să-şi dea pentru prima dată seama că eram destul de indispusă şi că nu-l refuzasem niciodată.

— Bine, i-am zis, simțind că începe să mă calce pe nervi această idee.

Nu o plăceam prea mult pe Dawn, şi nici ea nu se prea dădea în vânt după mine. Era convinsă că-i citisem gândurile şi că Jason se despărțise de ea fiindcă îi spusesem lui tot ce credea ea despre el. Însă, dacă m-ar fi interesat aventurile lui Jason, cu siguranță n-aş mai fi avut timp să dorm şi nici chiar să mănânc.

Am făcut un duş şi m-am schimbat în hainele de muncă, dar fără nici o tragere de inimă. Toată energia îmi dispăruse. Mi-am mâncat fulgii de ovăz, m-am spălat pe dinți. Am găsit-o pe Buni plantând petunii într-o ladă în spatele casei şi i-am zis şi ei unde trebuia să mă duc, dar n-a părut să mă fi înțeles bine, pentru că mi-a zâmbit şi mi-a făcut semn să plec liniştită. Buni părea că surzeşte de la o săptămână la alta, dar mi-am dat seama că nici nu era de mirare, din moment ce împlinise deja şaptezeci şi opt de ani. Era totuşi minunat că nu-şi pierduse puterile, era sănătoasă tun şi mintea îi funcționa perfect.

Mergând să-ndeplinesc mărunta şi neplăcuta sarcină la care consimțisem, m-am gândit cât trebuie să-i fi fost de greu bunicii să crească alți doi copii, după ce-şi crescuse deja propriile odrasle. Tatăl meu — fiul ei — murise pe când eu aveam şapte ani, iar Jason zece. Aveam eu douăzeci şi trei de ani când fiica bunicii, Linda, mătuşa mea, decedase din pricina unui cancer uterin, în timp ce fiica Lindei, Hadley, dispăruse cu mult înainte de moartea mătuşii mele în

aceeaşi subcultură urbană în care ar fi putrezit şi soţii Rattray, şi nici până în ziua de astăzi nu ştiam dacă Hadley aflase că mama ei nu se mai afla printre noi. Deşi trecuserăm cu toţii prin aceste suferinţe, Buni ne îmbărbătase şi ne fusese mereu alături.

Am privit din maşină cele trei mici duplexuri de pe una dintre laturile străzii Berry, clădiri dărăpănate situate în partea cea mai veche a centrului din Bon Temps. Dawn locuia într-unul dintre acele apartamente. I-am zărit maşina pe aleea din faţa unei clădiri cât de cât mai îngrijite şi am oprit în spatele berlinei ei verzi. Dawn îşi agăţase lângă uşa de la intrare un ghiveci cu begonii, dar florile erau cam uscate. Am ciocănit şi am aşteptat un minut, două, după care am insistat.

— Sookie, te pot ajuta cu ceva?

Glasul îmi era cunoscut. M-am întors şi am mijit ochii, în razele soarelui de dimineaţă. Rene Lenier stătea în dreptul camionetei sale, parcată de cealaltă parte a străzii, în faţa uneia dintre casele de lemn din micul cartier.

— Ei bine..., i-am răspuns oprindu-mă imediat, neştiind dacă aveam sau nu nevoie de ajutor, ori dacă Rene m-ar fi putut ajuta. Ai văzut-o cumva pe Dawn? N-a venit azi la muncă, şi nici ieri. M-a rugat Sam să trec pe-aici.

— Sam ar trebui să-şi facă singur comisioanele, a zis Rene, provocându-mă să-mi apăr şeful.

— N-a putut, pentru că tocmai îi sosise un camion cu marfă, i-am răspuns, întorcându-mă şi ciocănind iarăşi în uşă. Dawn! am strigat. Hai, deschide!

M-am uitat către veranda de beton. Polenul pinilor se tot aşternea de două zile şi formase un strat auriu. Nu erau alte urme de paşi, în afară de cele pe care le făcusem eu. Deodată, am simțit furnicături pe tot scalpul.

În acel moment, de-abia am mai observat faptul că Rene aştepta stânjenit lângă uşa camionetei, nesigur dacă să plece sau să rămână.

Duplexul lui Dawn, nu foarte spațios, avea doar parter, iar uşa către celălalt apartament se afla la numai câțiva metri de intrarea ei. Aleea din cealaltă parte a casei era pustie şi la ferestre

nu se vedeau nici un fel de jaluzele sau perdele. Se pare că Dawn nu avea vecini. În schimb, atârnase la ferestre perdele lungi, albe, cu flori auriu-arămii. Perdelele erau trase, dar țesătura era transparentă şi, în plus, Dawn nu închisese storurile ieftine de aluminiu. Am privit înăuntru şi am zărit în sufragerie câteva piese modeste de mobilier: o cană pentru cafea era aşezată pe măsuța din dreptul unui fotoliu butucănos, iar lângă perete era o canapea veche, acoperită cu o cuvertură orientală, croşetată manual.

— Cred că o să mă duc în spate, i-am strigat lui Rene, care a pornit ca la comandă să traverseze strada.

Am coborât de pe veranda din față şi am păşit prin iarba pudrată cu auriul polenului, gândindu-mă că va trebui să-mi spăl pantofii şi chiar să-mi schimb ciorapii înainte de a mă duce la muncă. În sezonul de polenizare a pinilor, totul devine galben: maşinile, plantele, acoperişurile, ferestrele sunt învăluite într-o ceață aurie, iar iazurile şi băltoacele formate în urma ploilor capătă pe margini cruste spumoase gălbui.

Fereastra de la toaleta lui Dawn se afla mult mai sus de nivelul ochilor şi nu puteam zări nimic înăuntru. La fereastra de la dormitor trăsese jaluzelele, dar nu într-atât încât să nu pot privi printre lamele. Dawn era întinsă pe pat, pe spate, iar aşternuturile erau mototolite, îngrămădite în jurul ei. Picioarele îi erau desfăcute larg, avea chipul tumefiat şi decolorat, limba îi atârna din gură, iar pe ea umblau câteva muşte.

L-am auzit în acel moment pe Rene venind spre mine.

— Sună la poliție, i-am spus.

— Ce tot zici, Sookie? Nu este acasă?

— *Cheamă odată poliția!*

— Bine, bine! s-a conformat Rene, bătând iute în retragere.

Posibil ca solidaritatea nescrisă feminină să mă fi îmboldit să nu-l las pe Rene s-o vadă pe Dawn în postura în care se afla, fără consimțământul ei. Iar colega mea de muncă în nici un caz nu şi-ar mai fi putut da acordul în acest sens.

M-am sprijinit cu spatele de geam, înfiorată şi tentată să mai privesc o dată pe fereastră, în speranța deşartă ca nu cumva să mă fi înşelat privirea. Uitându-mă spre duplexul vecin cu locuința lui Dawn, aflat la numai doi metri distanță, m-am întrebat cum era posibil ca locatarii să nu fi auzit nimic şi să nu-şi fi dat seama că Dawn murise, mai ales că totul se întâmplase într-un mod atât de violent.

Rene s-a întors câteva clipe mai târziu. Chipul său bronzat era încordat, pe el se putea citi o expresie de profundă îngrijorare, în vreme ce ochii căprui, strălucitori căpătaseră parcă un luciu şi mai pronunțat.

— Vrei, te rog, să-l suni şi pe Sam? i-am cerut.

Fără să scoată un cuvânt, s-a oprit şi a pornit anevoios spre camionetă. Era o persoană foarte drăguță. În pofida tendinței sale de a bârfi, Rene sărea întotdeauna în ajutor la nevoie; de pildă, în ziua în care venise la noi acasă, pentru a-l ajuta pe Jason să instaleze balansoarul bunicii pe verandă — o amintire îndepărtată, a unei zile complet diferite de aceasta.

Duplexul vecin era similar cu al lui Dawn, aşa că m-am uitat direct pe fereastra dormitorului. Deodată, a apărut figura unui bărbat. Acesta a deschis brusc geamul şi şi-a scos pe fereastră capul ciufulit.

— Ce cauți aci, Sookie Stackhouse? a întrebat el, lent şi apăsat.

M-am uitat la el câteva clipe şi am reuşit să-mi amintesc cine era, încercând totodată să nu mă holbez prea mult la pieptul său despuiat, seducător.

— JB?

— Chiar eu.

Fusesem cândva colegă de liceu cu JB du Rone. De fapt, primele mele întâlniri le avusesem cu el, un tip încântător şi atât de simplu, încât nu-i păsa dacă-i pătrundeam sau nu în minte. Deşi circumstanțele de astăzi erau sinistre, nu puteam totuşi să nu apreciez frumusețea lui JB, mai ales că, atunci când îți stăvileşti hormonii atât de multă vreme cum o făcusem eu, nu le trebuie prea mult să înceapă să clocotească. Am suspinat uşor la vederea bicepşilor musculoşi şi pectoralilor lui.

— Ce faci aici? a repetat el.

— Se pare că s-a întâmplat o nenorocire cu Dawn, i-am răspuns, neştiind dacă să-i spun sau nu. Şeful m-a trimis să văd de ce n-a venit la muncă.

— E acas'? m-a întrebat JB, ieşind direct pe fereastră, îmbrăcat doar într-o pereche de blugi tăiați scurt.

— Te rog, nu te uita, i-am zis, ridicând mâna şi izbucnind în plâns fără nici un avertisment, ceea ce se părea că devenise o obişnuință pentru mine în ultima vreme.

— JB, sărmana fată arată îngrozitor.

— Eh, scumpo, hai, linişteşte-te, mi-a spus el şi m-a luat de umăr — slavă inimii lui de provincial! —, după care m-a mângâiat uşor.

Dacă-n preajma lui se afla vreo femeie care să aibă nevoie de consolare, Dumnezeule!, aceasta era întotdeauna o prioritate pentru JB du Rone.

— Lui Dawn îi plăcea brutalitatea, a continuat el pe un ton mângâietor, de parcă aşa m-ar fi lămurit întru totul.

Pentru alții ar fi fost poate suficientă această sumară explicație, dar nu şi pentru o tipă atât de naivă ca mine.

— Ce brutalitate? l-am întrebat, sperând să-mi fi pus o batistă într-unul dintre buzunarele şortului.

Mi-am ridicat ochii spre JB şi l-am văzut roşind uşor.

— Scumpo, ştii, îi plăceau... Eh, Sookie, nu cred c-ai vrea să auzi aşa ceva.

Ştiam că toată lumea mă cunoaşte drept inocența întruchipată — ceea ce mi se părea o ironie a sorții, mai ales că, în acele momente, era mai degrabă un inconvenient.

— Mie îmi poți spune, pentru că am lucrat cu ea, i-am răspuns, şi JB a consimțit dând din cap, serios, ca şi cum i-aş fi dat un motiv temeinic să mi se destăinuie.

— Ei bine, scumpa mea, află că-i plăceau bărbații care... ştii, o muşcau şi o loveau, mi-a zis el, arătându-se răscolit de preferințele lui Dawn.

În acel moment, probabil că m-am strâmbat, pentru că a adăugat:

— Da, ştiu, nici eu nu pot să pricep cum de le place unora aşa ceva.

JB, care nu pierdea niciodată ocazia unei mici tăvăleli prin fân, m-a îmbrățişat şi a continuat să mă mângâie liniştitor — deşi mi se părea că se concentra mai mult la zona dintre omoplați (probabil, din dorința de a descoperi dacă purtam sutien) —, după care, încetişor, a coborât mult mai jos (moment în care mi-am amintit că-i plăceau fesele ferme).

Deşi îmi stăteau pe limbă o mulțime de întrebări, acolo au şi rămas ferecate până la sosirea polițiştilor, în persoana Kenyei Jones şi a lui Kevin Prior. Când şeful poliției locale îi pusese pe Kenya şi pe Kevin să lucreze împreună, tot oraşul crezuse că nu făcuse altceva decât să-şi dea frâu liber simțului umorului, deoarece Kenya avea aproape un metru optzeci înălțime, tenul îi era de culoarea ciocolatei amărui şi avea o constituție ce-ar fi putut rezista în fața celor mai aprige uragane. Kevin părea să aibă cu îngăduință un metru şaptezeci, pielea îi era toată împestrițată de pistrui şi avea conformația firavă şi slabă a unui alergător de cursă lun-

gă. Şi totuşi, destul de ciudat, cei doi K se înțelegeau chiar foarte bine, deşi avuseseră câteva certuri şi conflicte memorabile.

Acum însă arătau exact ca doi polițişti serioşi.

— Ce s-a întâmplat, domnişoară Stackhouse? a întrebat Kenya. Rene spune că Dawn Green a pățit ceva rău, a adăugat ea, scrutându-l neîncetat pe JB, în timp ce Kevin îşi coborâse privirea şi-şi examina vârful pantofilor.

N-am înțeles de ce făcea lucrul ăsta, dar am bănuit că era probabil o metodă polițienească de investigare.

— Şeful m-a rugat să văd de ce n-a venit Dawn la muncă, nici ieri, şi nici azi, i-am răspuns. Am văzut că are maşina aici, aşa că am bătut la uşă, dar nu mi-a răspuns. Mi-am făcut griji pentru ea şi m-am dus în spatele casei, unde am văzut-o pe geamul de la dormitor.

Le-am arătat cu degetul în spatele lor şi cei doi polițişti s-au întors şi au privit spre fereastră. Apoi, s-au uitat unul la celălalt şi au consimțit simultan dând din cap, ca şi cum ar fi purtat o întreagă conversație, după care Kenya

s-a apropiat de fereastră, iar Kevin s-a dus la uşa din spate.

Privindu-i pe polițişti în exercițiul funcțiunii, JB uitase complet de mângâierile de alinare. De fapt, rămăsese cu gura căscată uşor, lăsând să i se vadă dantura perfectă. Ar fi dorit să se apropie de fereastră şi să privească înăuntru, dar oricum n-ar fi reuşit să vadă nimic peste umerii Kenyei, care acopereau aproape tot spațiul geamului.

Nemaidorind să-mi tot ascult propriile gânduri, m-am relaxat, mi-am dizolvat ecranul de protecție şi mi-am deschis mintea. Mi-am ales un fir şi m-am concentrat la el.

Kenya Jones s-a întors şi s-a uitat țintă la noi, fără să ne vadă însă. Se gândea de fapt la tot ce aveau de făcut, ea şi Kevin, pentru ca investigația să iasă ca la carte şi să se vadă că amândoi se comportă ca nişte ofițeri de patrulă profesionişti. Şi-a amintit că auzise lucruri nu tocmai plăcute despre Dawn, printre care şi faptul că fetei îi plăcea violența sexuală. În acele momente, s-a gândit că nu era cu adevărat o surpriză faptul că Dawn sfârşise atât de urât, dar îi

părea rău pentru ea — ca de altfel pentru oricine ar fi sfârşit cu muşte roindu-i pe față. Kenya începuse deja să regrete gogoaşa suplimentară pe care o mâncase dimineața la Nut Hut, deoarece acum risca să vomite şi să se facă de râs printre colegii ei.

În acel moment, mi-am zis că e mai bine să trec pe alt canal.

JB se gândea, pe de o parte, la faptul că Dawn fusese omorâtă în timpul unui act sexual violent, la numai câțiva paşi de locuința lui şi, chiar dacă era un lucru îngrozitor, era totuşi incitant, iar pe de altă parte, că Sookie avea un corp seducător, pe care şi-ar fi dorit să-l aibă chiar în acel moment. Era o fată foarte dulce şi simpatică, aşa că trebuia să depăşească odată umilința trăită în momentul în care Dawn îi ceruse s-o lovească şi el se fâstâcise ca un puşti — o umilință foarte veche.

Am preferat să mă concentrez la altceva.

Kevin a dat colțul casei, gândindu-se că el şi Kenya ar face bine să nu strice dovezile de la locul crimei şi, de asemenea, era foarte bucuros că nu ştia nimeni că se culcase cu Dawn Green.

Era însă destul de furios, întrucât fusese omorâtă una dintre cunoscutele sale, şi spera ca făptaşul să nu fie negru, aşa încât relația lui cu Kenya să nu devină şi mai tensionată decât era.

Am comutat pe altă frecvență.

Rene Lenier îşi dorea să vină cineva cât mai repede şi să ridice cadavrul din casă, şi totodată spera să nu afle nimeni că se culcase cu Dawn Green. Nu i-am putut recepționa gândurile cu exactitate, pentru că erau destul de întunecate şi foarte încâlcite. Pe unii oameni nu-i pot asculta clar, dar în privința lui mi-am dat seama imediat că era foarte agitat.

Sam a venit în mare grabă spre mine şi a încetinit brusc în momentul în care a observat că mă îmbrățişa JB. Lui Sam nu i-am putut citi gândurile, absolut nici unul, dar i-am simțit totuşi trăirile (care, în acele clipe, se manifestau sub forma unui amestec de îngrijorare, nemulțumire şi furie). Era o situație atât de fascinantă şi de neaşteptată, încât m-am desprins din brațele lui JB şi mi-am dorit să alerg la Sam, să-l iau de braț, să-l privesc adânc în ochi şi să-i scrutez profund mintea. Mi-am amintit însă de

momentele în care mă atinsese şi m-am retras ruşinată. De această dată, îmi *simțea* prezența în mintea lui şi, deşi continua să înainteze spre mine, mintea i s-a închistat brusc. În pofida invitației pe care mi-o făcuse, nu avusese de unde să ştie că voi observa faptul că este diferit de ceilalți oameni, lucru de care mi-am dat seama doar după ce-am insistat să-l analizez, până când m-a deconectat brusc.

Nu mai simțisem niciodată aşa ceva. Era ca şi cum mi-ar fi închis cineva o uşă de fier masiv direct în față.

În momentul în care eram cât pe ce să-l apuc de mână, mi-am lăsat instinctiv brațul în dreptul şoldului, iar Sam şi-a îndreptat în mod voit privirea spre Kevin, nu spre mine.

— Ce s-a întâmplat, domnule polițist? a întrebat el.

— Domnule Merlotte, trebuie neapărat să pătrundem în casă. Suntem nevoiți să spargem uşa, asta în cazul în care nu aveți cumva o cheie de rezervă.

De ce-ar fi avut Sam o cheie de la apartamentul ei?

— El este proprietarul nostru, mi-a şoptit JB la ureche, moment în care am tresărit.

— Serios? am întrebat şi eu, prosteşte.

— Da, cele trei clădiri duplex sunt ale lui.

Sam a început să se caute prin buzunare şi în cele din urmă a scos la iveală o legătură de chei; a căutat rapid printre ele şi s-a oprit la una, pe care a separat-o de celelalte, a scos-o de pe inel şi i-a înmânat-o imediat lui Kevin.

— Se potriveşte şi la uşa de la intrare, şi la cea din spate? a întrebat Kevin.

Sam a consimțit dând din cap, fără să mă privească.

Kevin a pornit spre uşa din spatele casei şi a ieşit din raza noastră vizuală. Rămăseserăm cu toții atât de tăcuți, încât am auzit până şi zgomotul cheii răsucite în broască. Câteva clipe mai târziu, a intrat în dormitor şi i-am văzut chipul schimonosit din cauza mirosului. Acoperindu-şi cu palma nasul şi gura, s-a aplecat deasupra cadavrului, şi-a pus două degete pe gâtul victimei, după care s-a uitat spre fereastră şi i-a făcut un semn colegei sale. Kenya

a înțeles mesajul şi a pornit spre stradă, pentru a folosi stația radio a maşinii de poliție.

— Sookie, ce-ai zice să luăm diseară cina împreună? m-a întrebat JB. Ai trăit momente grele şi ai nevoie de relaxare, să treci peste aceste necazuri.

— Mersi, JB, i-am răspuns, conştientă de faptul că Sam trăgea cu urechea la noi. E foarte drăguț din partea ta, dar presimt că astăzi voi lucra mult peste program.

Chipul frumuşel al lui JB a rămas înmărmurit pentru o clipă, apoi s-a destins uşor, semn că începea să înțeleagă situația.

— Mda, Sam va trebui să angajeze pe altcineva, a comentat el. Am o verişoară în Springhill care are nevoie de o slujbă. Aş putea să-i dau un telefon, mă gândesc c-ar putea să vină să locuiască aici, în apartamentul rămas liber.

Stând lângă bărbatul pentru care lucram de doi ani, i-am zâmbit — sau, mai degrabă, era umbra unui surâs.

— Îmi pare nespus de rău, Sookie, mi s-a adresat el în şoaptă.

— Pentru ce? am spus tot abia auzit, întrebându-mă dacă intenționa să recunoască ce fusese — sau, mai degrabă, ce nu fusese — între noi.

— Pentru că te-am trimis să vezi ce s-a-ntâmplat cu Dawn. Ar fi trebuit să vin eu, dar eram sigur că şi-a găsit iar pe cineva şi mă gândisem că nu strica să i se aducă aminte că trebuie să mai vină şi la muncă. Ultima dată când am fost nevoit să vin după ea a țipat atât de tare la mine, încât mi-am zis că nu mai vreau niciodată să trec prin aşa ceva. Şi, ca un laş, te-am trimis pe tine... ca s-o găseşti aşa...

— Eşti plin de surprize, Sam.

Nu s-a întors să mă privească, şi nici nu mi-a răspuns, dar degetele i s-au împreunat cu ale mele şi, pentru câteva clipe, am încremenit în razele soarelui, ținându-ne de mână şi privindu-i pe ceilalți învârtindu-se agitați în jurul nostru. Palma îi era caldă şi uscată, iar degetele viguroase. Mă simțeam într-adevăr apropiată de o ființă umană; deodată, strânsoarea sa a slăbit, Sam a pornit să discute cu detectivul — care tocmai cobora din maşină —, iar JB

a început să mă întrebe cum arăta Dawn, moment în care viața a reintrat pe vechiul ei făgaş.

Contrastul era izbitor. Am simțit dintr-odată cum mă copleşeşte oboseala şi mi-am amintit de evenimentele din noaptea trecută, mult mai amănunțit decât aş fi vrut. Lumea îmi părea un loc teribil şi extrem de urât, populat numai de indivizi suspecți, în vreme ce eu, asemenea unui mieluşel nevinovat, cutreieram valea umbrelor şi pierzaniei cu un clopoțel atârnat de grumaz. Dărâmată, am pornit spre maşină, am deschis uşa şi m-am aşezat pe scaun, cu tălpile pe pământ. Ştiam că voi avea o zi în care voi sta mult în picioare, aşa că profitam de fiecare minut în care mă puteam relaxa.

JB a venit după mine. Acum, odată ce mă redescoperise, nu se mai putea despărți de mine. Mi-am amintit de perioada în care eram la liceu, când Buni avea mari speranțe că se va înfiripa o relație permanentă între noi doi. Dar prietenia cu JB — ori chiar şi numai să-i scrutez mintea — era la fel de interesant cât ar fi fost pentru un adult lectura unui abecedar. Probabil că era una dintre glumele providenței să pună o

minte atât de simplă într-un trup atât de frumos.

Îngenunchind în fața mea, m-a luat de mână, iar eu m-am surprins nădăjduind să apară din senin o femeie bogată şi realistă, care să se mărite cu JB, să-l desfete şi să se bucure de tot ce avea el să-i ofere. Ar fi făcut cu siguranță un târg foarte avantajos.

— Unde mai lucrezi acum? l-am întrebat, pentru a-i distrage atenția.

— La depozitul tatei, mi-a răspuns el.

Era slujba la care apela doar în ultimă instanță, când se trezea concediat de la alte servicii, fie pentru că nu era în stare să-şi ducă la îndeplinire sarcinile, fie din pricină că nu venea cu zilele la muncă sau îşi jignea îngrozitor şefii. Tatăl lui JB avea un magazin de piese auto.

— Ce mai fac ai tăi?

— Ah, sunt bine. Sookie, ar trebui să ne vedem din când în când.

„Nu mă ispiti", m-am gândit, ştiind că într-o bună zi hormonii mei vor izbuti să preia controlul şi mă vor obliga să fac ceva ce voi regreta, deşi, la fel de bine, aş fi putut găsi pe cineva

mult mai rău decât JB. Eram totuşi hotărâtă să rabd, în speranța că voi găsi ceva mai bun.

— Scumpule, mersi de ofertă, i-am zis. Poate vom ieşi undeva, dar pentru moment sunt destul de zdruncinată.

— Îl iubeşti pe vampir? m-a întrebat el direct.

— De unde ți-a venit ideea asta?

— Dawn mi-a zis.

Chipul lui s-a întunecat imediat ce şi-a amintit că Dawn era acum moartă. Însă de-abia după ce i-am scrutat mintea, am aflat ce-i spusese cu adevărat Dawn, şi anume: „Vampirul nou-venit se simte atras de Sookie Stackhouse, dar eu aş fi mult mai potrivită pentru el, pentru că are nevoie de o femeie care să poată face față unui tratament dur. Sookie, în schimb, ar țipa speriată la prima atingere."

Era inutil să mă supăr pe o persoană moartă, dar, chiar şi-aşa, mi-am făcut pentru scurt timp plăcerea. În acel moment, detectivul a pornit spre noi, iar JB s-a ridicat şi s-a îndepărtat.

Detectivul s-a oprit în locul în care stătuse JB şi s-a aşezat pe vine în fața mea; eram convinsă că arăt îngrozitor.

— Domnişoară Stackhouse, mi s-a adresat el pe un ton liniştit şi grav, folosit de mai toți profesioniştii în situații de criză. Numele meu este Andy Bellefleur.

Familia Bellefleur se stabilise în Bon Temps încă de la întemeierea orăşelului, aşa că nu mi se părea deloc amuzant să aud numele unui bărbat pe care îl chema „floare frumoasă”. De fapt, când am remarcat constituția robustă a detectivului Bellefleur, chiar i-am compătimit pe cei care avuseseră curajul să se distreze pe seama numelui său de familie. Andy absolvise liceul cu un an înaintea lui Jason, iar sora lui, Portia, era cu un an mai mare decât mine.

Însă, din câte se părea, nu doar eu eram aceea care făceam constatări.

— E bine fratele tău? a întrebat el cu aceeaşi voce calmă, dar nu chiar neutră, semn că avusese conflicte cu Jason.

— La cât de rar îl văd, se pare că se descurcă foarte bine, i-am răspuns.

— Şi bunica ta?

— Azi-dimineață planta flori, i-am spus, zâmbind.

— Ce drăguț! a spus el, amabil, dând din cap cu admirație şi surprindere. Am auzit că acum lucrezi la Merlotte.

— Da.

— La fel şi Dawn Green?

— Da.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Dawn?

— Acum două zile. La muncă, i-am răspuns, simțindu-mă deja extenuată.

Fără să-mi mai mişc picioarele pe pământ şi nici brațul pe volan, mi-am lăsat capul într-o parte, pe tetiera scaunului şoferului.

— Ați vorbit când v-ați întâlnit ultima oară?

Am încercat să-mi amintesc:

— Nu, nu cred.

— Erai apropiată de domnişoara Green?

— Nu.

— De ce ai venit azi la ea?

I-am spus că-i ținusem locul lui Dawn cu o zi înainte şi că Sam mă sunase în dimineața asta să mă roage să trec pe la ea.

— Ți-a zis domnul Merlotte de ce nu a dorit să vină el aici?

— Da, fiindcă tocmai primise un camion cu marfă şi trebuia să le arate băieților unde să depoziteze produsele.

De fapt, jumătate din timp, pentru a grăbi procesul, Sam ajutase şi el la descărcare.

— Crezi că aveau o relație, domnul Merlotte şi Dawn?

— Era şeful ei.

— Nu, mă refer la o legătură în afara serviciului.

— Nicidecum.

— Pari foarte sigură.

— Chiar sunt.

— Tu şi Sam aveți o relație?

— Nu.

— Atunci cum de eşti atât de sigură?

O întrebare foarte bună, mai ales că, din când în când, recepționasem unele gânduri care-mi arătau că Dawn, deşi nu ar fi putut spune că-l urăşte pe Sam, în nici un caz nu-l simpatiza, informație pe care n-ar fi fost deloc înțelept din partea mea să i-o dezvălui detectivului.

— Pentru că Sam conduce barul ca un adevărat profesionist.

Nici măcar mie nu mi s-a părut un răspuns prea convingător. Dar, în definitiv, acesta era adevărul.

— Ştii ceva despre viaţa personală a colegei tale?

— Nu.

— Nu eraţi prietene?

— Nu în mod deosebit, i-am răspuns, lăsându-mă uşor purtată de gânduri, în momentul când detectivul şi-a lăsat meditativ capul în pământ, sau cel puţin arăta de parcă ar fi reflectat.

— Cum aşa?

— Fiindcă nu aveam nimic în comun.

— Ca de exemplu?

Am oftat, împovărată. Din moment ce nu aveam nimic în comun cu Dawn, ce exemplu i-aş fi putut da detectivului?

— În regulă, i-am spus încet. Dawn avea o viaţă socială destul de activă şi-i plăcea să umble cu bărbaţi. Nu era prea interesată să-şi petreacă timpul liber în compania femeilor. Familia ei era din Monroe şi nu avea aici nici o rudă. Ei îi

plăcea să bea, mie nu. Eu citeam foarte mult, ea nu. Suficient?

Pentru a fi sigur că nu-l sfidam, Andy Bellefleur mi-a examinat atent chipul; părea să se arate mulțumit de ce vedea.

— Aşadar, nu vă întâlneați niciodată după orele de muncă?

— Niciodată.

— Aşa stând lucrurile, nu ți se pare totuşi ciudat că Sam Merlotte te-a rugat tocmai pe tine să vezi ce se întâmplă cu Dawn?

— Nu, câtuşi de puțin, i-am răspuns pe deplin convinsă, mai ales că nu mi se mai părea deloc ciudată rugămintea lui Sam, odată ce mi se destăinuise în legătură cu izbucnirea nervoasă pe care-o avusese Dawn. În drum spre bar, trec mereu pe-aici şi, în plus, spre deosebire de Arlene, cealaltă chelneriță din schimbul nostru, nu am copii de întreținut. Aşa că, probabil, a considerat că-mi este mai uşor să-l ajut în această problemă.

Mi s-a părut un răspuns destul de convingător — i-aş fi lăsat o impresie complet greşită

dacă i-aş fi spus că Dawn țipase la Sam ultima oară când acesta trecuse pe la ea.

— Ce-ai făcut cu două zile-n urmă, după ce-ai ieşit de la muncă?

— Nu am fost la serviciu, pentru că am avut liber.

— Şi cum ți-ai petrecut ziua liberă?

— Am stat la soare, am ajutat-o pe Buni la curățenie şi, mai târziu, am avut un oaspete.

— Pe cine?

— Bill Compton.

— Vampirul.

— Chiar el.

— Până la ce oră s-a prelungit vizita domnului Compton?

— Nu ştiu exact. Posibil până la miezul nopții sau la ora unu.

— Ți s-a părut cumva că arăta nervos, agitat?

— Nu, părea absolut normal.

— Domnişoară Stackhouse, va trebui să mai discutăm despre aceste lucruri la secție. Din câte se pare, aici va mai dura o vreme.

— Bun, atunci ne vedem mai târziu.

— E bine peste aproximativ două ore?

— Numai dacă Sam nu are nevoie de mine la muncă, i-am răspuns, uitându-mă la ceas.

— Domnişoară Stackhouse, investigaţia este mai importantă decât prezenţa ta la bar.

Cu această remarcă a reuşit să mă scoată din sărite, dar nu pentru că ar fi considerat ancheta mai importantă decât punctualitatea mea la serviciu; în privinţa asta, eram întru totul de acord cu el. Ceea ce mă deranjase erau prejudecăţile nemărturisite pe care le avea faţă de slujba mea.

— Consideri, probabil, că nu am un serviciu prea important, dar este o slujbă la care mă pricep şi care-mi place. Şi, nu care cumva să uiţi, Andy Bellefleur, cred că merit acelaşi respect ca şi sora ta, chiar dacă ea este avocat. Nu sunt deloc proastă, şi cu atât mai puţin târfă.

Detectivul s-a înroşit la faţă, treptat, într-un mod deloc atrăgător.

— Te rog să mă ierţi, s-a scuzat rezervat, încercând apoi în gând să-şi renege vechile cunoştinţe, liceul la care învăţaserăm împreună, faptul că familiile noastre se cunoşteau de multă vreme, precum şi faptul că i-ar fi fost mai

bine să lucreze ca detectiv în alt oraş, unde să-i poată trata pe oameni aşa cum considera că trebuie să o facă un poliţist.

— Nu, aici ai fi un detectiv mult mai destoinic, dacă ai renunţa la o astfel de atitudine, i-am răspuns.

Ochii cenuşii, larg deschişi, îi scânteiau, iar eu m-am bucurat ca un copil că reuşisem să-l pun la punct, deşi eram sigură că, mai devreme sau mai târziu, voi plăti pentru acest lucru. Întotdeauna se întâmpla aşa când le dezvăluiam oamenilor o mică mostră a capacităţilor mele.

În general, odată ce le dădeam o idee despre ce înseamnă citirea minţii, mulţi nu ştiau cum să se îndepărteze de mine mai repede. Dar Andy Bellefleur se arăta chiar fascinat.

— Înseamnă că este adevărat, a şoptit el pe nerăsuflate, de parcă am fi fost undeva singuri, şi nu pe aleea unui duplex dărăpănat, în zona rurală a Louisianei.

— Nu, nici vorbă de-aşa ceva, i-am răspuns imediat. Uneori îmi dau seama ce gândeşte cineva după mimica feţei.

În clipa aceea, s-a gândit în mod intenționat la faptul că ar fi vrut să-mi descheie bluza, dar eram deja pregătită, pentru că mă baricadasem în fortăreața mea asediată şi n-am făcut altceva decât să-i zâmbesc cu seninătate. Mi-am dat totuşi seama că nu reuşisem să-l păcălesc.

— Dacă ai nevoie de mine, vino la bar. Acolo putem discuta în linişte, în magazie sau în biroul lui Sam, i-am zis categorică, trăgându-mi picioarele peste pragul portierei.

Când am ajuns la muncă, barul era în plină activitate. Sam îl chemase pe Terry Bellefleur să-i țină locul cât fusese reținut de poliție la apartamentul lui Dawn. Terry, dacă-mi amintesc bine, era văr de-al doilea cu Andy şi, cu multă vreme în urmă, avusese o cârciumă în Vietnam, iar de-atunci trăia numai din ajutorul infim primit de la stat, obținut pentru că avea o infirmitate. Fusese rănit, luat prizonier şi ținut în închisoare doi ani de zile, iar gândurile îi erau adeseori atât de înspăimântătoare, încât aveam mare grijă ca în preajma lui să fiu mult mai precaută decât de obicei. Terry avusese o viață foarte grea şi, comparativ cu mine, îi era

mult mai greu să se comporte normal. Slavă Domnului, nu consuma băuturi alcoolice.

După ce m-am spălat pe mâini şi am luat tava, l-am sărutat uşor pe obraz. Pe fereastra ce dădea în mica bucătărie a barului l-am văzut pe Lafayette Reynold, bucătarul nostru, întorcând pe plită hamburgeri şi punând în cuva cu ulei încins o sită cu cartofi pai. În barul Merlotte's nu se puteau servi decât sendviciuri şi garnituri simple, fiindcă Sam nu dorea să-şi transforme barul în restaurant, ci prefera să aibă un local în care clienții să-şi poată astâmpăra cât de cât foamea.

— Nu că n-aş fi onorat, dar pentru ce-a fost pupicul? m-a întrebat Terry, ridicându-şi mirat sprâncenele.

Terry era roşcat, dar, când nu se bărbierea, mi se părea că mustățile îi bat spre cenuşiu. Stătea foarte mult sub cerul liber, însă pielea nu-i era bronzată cu adevărat, ci căpătase un aspect uşor roşiatic, aspru, care-i scotea şi mai mult în evidență cicatricele de pe obrazul stâng. Acest fapt nu-l deranja câtuşi de puțin pe Terry. Arlene, după ce băuse într-o seară mai mult

decât trebuia, se culcase cu Terry şi îmi spusese că acesta avea nişte cicatrice şi mai groaznice decât cele de pe obraz.

— Pentru că ai venit aici, i-am răspuns.

— E adevărat ce s-a întâmplat cu Dawn?

Lafayette a aşezat două farfurii pe tejgheaua ferestruicii şi mi-a făcut şmechereşte cu ochiul. Lafayette purta mereu gene lungi, false, şi cam exagera cu machiajul. Dar mă obişnuisem cu chipul său atât de mult, încât nu mă mai gândeam la asta. Acum însă, rimelul din jurul ochilor mi-a amintit de Jerry şi de faptul că permisesem să fie luat de trei vampiri, fără să manifest nici cel mai mic protest. Fusese probabil o greşeală din partea mea, dar mă comportasem totuşi pragmatic, pentru că oricum nu i-aş fi putut opri. Chiar dacă aş fi sunat după ajutor, poliţiştii nu ar fi izbutit să ajungă în timp util. Tânărul era pe moarte şi era hotărât să ia cu el cât mai mulţi vampiri şi oameni. În definitiv, era deja un criminal, drept pentru care mi-am înfrânat mustrările şi mi-am spus că este ultima dată când mă gândesc la el.

— Arlene, sunt gata burgerii, a strigat Terry, readucându-mă brusc cu picioarele pe pământ.

Arlene a venit să ia farfuriile şi mi-a aruncat o privire care-mi dădea de-nțeles că mă va bombarda cu întrebări imediat ce va prinde ocazia. Charlsie Tooten venise şi ea la lucru. Charlsie ne ținea locul de fiecare dată când se îmbolnăvea o chelneriță sau nu venea la serviciu din alt motiv. Îmi plăcuse întotdeauna de ea şi acum speram să fie angajată în locul lui Dawn.

— Într-adevăr, Dawn e moartă, i-am zis lui Terry, care nu părea deranjat de răspunsul meu destul de tardiv.

— Ce s-a-ntâmplat cu ea?

— Nu ştiu, dar a avut o moarte violentă, i-am răspuns, amintindu-mi de petele de sânge de pe aşternuturi.

— Maudette, a spus Terry, şi am înțeles îndată.

— Probabil, i-am zis, gândindu-mă că era posibil ca ucigaşul lui Dawn să fie tot cel care-i venise de hac şi lui Maudette.

Bineînțeles, în ziua aceea, toți locuitorii districtului Renard îşi făcuseră apariția în bar, dacă nu pentru a lua o gustare la prânz, măcar pentru o cafea sau o bere de după-amiază. Cine nu reuşea să-şi schimbe programul de muncă aştepta până la sfârşitul orelor de lucru şi se oprea la bar în drum spre casă. Două tinere fuseseră ucise într-un interval de numai o lună şi era normal ca oamenii să dorească să discute despre aceste evenimente.

Sam a revenit în jurul orei două, înfierbântat tot, cu chipul transpirat din cauză că stătuse în curtea neumbrită în care se afla locul crimei. Imediat ce-a intrat, mi-a zis că Andy Bellefleur urma să vină cât de curând să discute cu mine.

— Nu înțeleg pentru ce, i-am spus un pic iritată. Fiindcă n-am umblat niciodată cu Dawn. Ce s-a întâmplat cu ea, ți-au zis?

— A fost sugrumată după ce-a fost bătută, mi-a răspuns Sam. I-au găsit pe corp şi câteva urme mai vechi de muşcături. La fel ca în cazul lui Maudette.

— Sam, avem printre noi o mulțime de vampiri, i-am zis, răspunzând la comentariul său nerostit.

— Sookie...

Vorbea în şoaptă, pe un ton grav, la fel ca în momentele în care mă ținuse de mână în fața casei lui Dawn şi mă respinsese brusc din mintea lui, ştiind bine că-l scrutam, ştiind perfect cum să mă țină departe de el.

— Scumpa mea, Bill e un tip bun, pentru un vampir. Dar nu este om.

— Nici tu, scumpule, i-am zis tot în şoaptă, dar foarte răspicat, după care i-am întors imediat spatele, fără să-mi doresc să accept pe deplin motivul pentru care eram supărată pe el, dar dorind să-i arăt clar că eram iritată.

Am muncit apoi într-un ritm infernal. Indiferent de cusururile pe care le avea, Dawn era foarte eficientă la muncă, ceea ce nu puteam spune şi despre Charlsie, care nu putea să țină pasul cu noi. Îşi dădea toată silința şi eram convinsă că va reuşi să intre în ritmul nostru, însă în seara aceasta, doar eu şi Arlene am dus tot greul.

Bacşişurile pe care le-am primit au fost extrem de generoase şi, pe măsură ce se ducea vorba că eu fusesem cea care descoperise cadavrul, clienții au continuat să curgă până târziu în noapte. Am fost foarte rezervată şi am încheiat seara cu bine, fiindcă nu mi-ar fi făcut nici o plăcere să-i reped pe cei care doreau să ştie ceea ce deja ştiau toți.

În drum spre casă, mi-am permis să mă relaxez puțin. Mă simțeam realmente epuizată şi, din acest motiv, ultima persoană pe care mi-aş fi dorit s-o văd, după ce-am cotit pe drumul ce trecea prin pădure şi ducea spre casa noastră, era Bill Compton. Sprijinit de un pin, mă aştepta. Am trecut de el, decisă fiind să-i ignor prezența, dar în cele din urmă m-am oprit.

Mi-a deschis portiera şi am coborât, dar nu l-am privit în ochi. Părea totuşi să se simtă foarte confortabil la adăpostul întunericului, într-un mod în care eu n-aş fi putut să mă simt niciodată. Încă eram influențată de poveştile din copilărie referitoare la tenebrele nopții şi ciudățeniile care se iveau la tot pasul din întuneric.

Şi, dacă stăteam bine să mă gândesc, Bill era una dintre acele ciudățenii. Nici nu era de mirare că se simțea bine într-un astfel de mediu.

— Ai de gând să vorbeşti cu mine sau intenționezi să-ți priveşti pantofii toată noaptea? m-a întrebat el, aproape şoptit.

— S-a întâmplat ceva şi-ar trebui să ştii şi tu.

— Spune-mi!

Încerca să-mi facă ceva, pentru că am simțit influența lui planând asupra mea. A oftat imediat ce şi-a dat seama că-l resping.

— Nu pot sta în picioare, i-am zis, obosită. Hai să ne-aşezăm pe jos sau unde vrei tu, pentru că aproape nici nu-mi mai simt picioarele.

Drept răspuns, m-a ridicat şi m-a aşezat pe capota maşinii, după care s-a postat în fața mea, cu brațele încrucişate la piept, aşteptând — evident — să-i vorbesc.

— Bun, spune-mi despre ce e vorba.

— Dawn a fost ucisă. La fel, Maudette Pickens.

— Dawn?

— Cealaltă chelneriță de la bar, i-am răspuns, simțindu-mă deodată mai bine.

— Roşcata, tipa căreia îi place să se mărite des?

Starea de bine s-a accentuat:

— Nu, bruneta, tipa care se tot lovea cu şoldurile de scaunul tău şi încerca întruna să-ți atragă atenția.

— Ah, ea. A venit acasă la mine.

— Dawn? Când?

— După ce-ai plecat ieri-noapte, când m-au vizitat şi ceilalți vampiri. A avut mare noroc că nu i-a găsit acolo, mai ales că avea atâta încredere în capacitatea ei de a face față oricărei provocări.

— Şi de ce avut noroc? Nu i-ai fi luat apărarea, în caz de ceva? l-am întrebat, privindu-l reprobatoare.

Ochii lui Bill erau complet negri, chiar şi în lumina lunii.

— Nu cred, mi-a răspuns el.

— Eşti atât...

— Sunt un vampir, Sookie. Eu nu gândesc la fel ca tine şi nici nu pot sări automat în apărarea cuiva.

— Pe mine m-ai apărat.

— Tu eşti diferită.

— De ce? Şi eu sunt tot chelneriță, la fel ca Dawn, şi provin dintr-o familie simplă, la fel ca Maudette. De ce-aş fi diferită?

Simțeam că mă înfurii, deşi ştiam bine ce va urma.

— Eşti diferită, mi-a răspuns, atingându-mă cu degetul pe mijlocul frunții. Nu eşti ca noi, dar nu semeni nici cu ei.

Am simțit că sunt pe cale să izbucnesc — ca şi cum aş fi trăit o străfulgerare divină. În momentul acela, m-am repezit spre el şi l-am lovit. A fost un gest nesăbuit: parc-aş fi dat cu pumnul într-o maşină blindată. Bill însă m-a ridicat brusc de pe maşină şi m-a lipit de el, ținându-mi cu un singur braț mâinile pe lângă şolduri.

— Nu! am strigat, zbătându-mă şi dând din picioare, deşi aş fi putut foarte bine să-mi păstrez energia.

În cele din urmă, am cedat. Răsuflam greu, la fel ca el, dar se pare că el o făcea din cu totul alt motiv decât mine.

— De ce consideri că trebuia să aflu ce s-a întâmplat cu Dawn?

Glasul îi era foarte liniştit, n-ai fi zis că ne agitaserăm serios cu doar câteva clipe în urmă.

— Ei bine, i-am răspuns nervoasă, Stăpâne al întunericului, pentru că Maudette avea pe coapse urme vechi de muşcături, iar poliţiştii i-au spus lui Sam că şi Dawn prezenta aceleaşi semne.

Dacă tăcerea poate fi caracterizată în vreun fel, a sa era gânditoare. În timp ce cugeta — sau indiferent ce-or face vampirii în astfel de stări —, m-a mai slăbit din îmbrăţişare; cu o mână, a început să-mi mângâie absent spatele, ca unui căţeluş îndurerat.

— Presupun că nu sugerezi că ar fi murit de la acele muşcături.

— Nici vorbă, pentru că moartea le-a fost provocată prin sugrumare.

— Înseamnă că n-a fost un vampir, a răspuns el, categoric.

— De ce nu?

— Dacă un vampir s-a fi hrănit din aceste femei, ele ar fi fost găsite secătuite de sânge,

nicidecum strangulate. Un vampir nu le-ar fi lăsat sângele să se irosească.

Exact când începeam să mă simt puțin mai bine în prezența lui Bill, trebuia el să spună ceva atât de aspru, atât de vampiresc, încât să mă văd nevoită s-o iau de la capăt.

— În cazul acesta, i-am zis obosită, fie avem de-a face cu un vampir foarte viclean şi stăpân pe sine, fie este cineva care le-a pus gând rău femeilor care au fost cu vampiri.

— Hmmm...

Nu-mi plăcea nici una dintre alternative.

— Crezi că eu aş face aşa ceva? a întrebat el, luându-mă prin surprindere şi obligându-mă să mă contorsionez în strânsoarea lui, pentru a-mi ridica privirea spre el.

— Ai avut mare grijă să-mi atragi atenția cât eşti de necruțător, i-am reamintit. Ce altceva aş putea crede?

Era atât de liniştitor să nu ştiu adevărul, încât aproape că am zâmbit.

— Puteam să le omor, dar nu aş fi făcut-o aici, şi nici acum, mi-a răspuns Bill, al cărui ten

nu avea nici o culoare în lumina lunii, doar arcadele şi ochii îi erau negri.

— Aici vreau să locuiesc. Îmi doresc un cămin.

Un vampir tânjea după un cămin numai al său.

Bill mi-a citit gândurile pe chip.

— Sookie, nu mă compătimi. Ar fi o greşeală, mi-a spus el îndemnându-mă să-l privesc fix în ochi.

— Bill, nu poți să mă farmeci sau ce-oi vrea tu să faci acum. Nu poți să mă vrăjeşti să-mi dau tricoul jos şi să te las să mă muşti, nu poți să mă convingi că n-ai fost aici sau că nu ne-am întâlnit; nu vei putea face absolut nici unul dintre trucurile tale. Cu mine va trebui să fii direct, ori să recurgi la forță.

— Nu, mi-a răspuns, aproape atingându-mi gura cu buzele. Nu te voi forța.

Chiar dacă am simțit brusc impulsul de a-l săruta, măcar ştiam că era propriul meu imbold şi nu unul impus artificial.

— Bun, dacă nu ai fost tu, i-am zis, străduindu-mă să nu deviem de la firul discuți-

ei, înseamnă că Dawn şi Maudette mai cunoşteau un vampir. Maudette a frecventat barul vampirilor din Shreveport. Poate şi Dawn a fost pe-acolo. Vrei să mă duci şi pe mine?

— De ce? m-a întrebat el, pur şi simplu din curiozitate.

Nu puteam să-i explic ce înseamnă pentru o ființă obişnuită să se simtă în pericol, să treacă mereu prin situații primejdioase. Cel puțin, nu în seara aceasta. Aşa că am preferat să-l mint.

— Fiindcă nu cred că Andy Bellefleur îşi va da osteneala s-o facă.

— Neamul Bellefleur încă mai locuieşte aici, a zis el pe un alt ton, strângându-mă puternic în brațe.

— Da, şi nu sunt puțini, i-am spus. Andy este detectiv în poliție. Sora lui, Portia, este avocat, iar vărul lor, Terry, este veteran de război, barman şi îl suplineşte uneori pe Sam. Şi mai sunt destui.

— Bellefleur...

Simțeam că nu mai pot să respir.

— Bill! am scâncit, panicată.

— Ah, scuză-mă, a zis el, slăbindu-şi imediat strânsoarea.

— Trebuie să merg la culcare. Sunt foarte obosită, Bill.

M-a lăsat uşor jos, pe prundiş, după care şi-a coborât privirea spre mine.

— Le-ai spus celorlalți vampiri că-ți aparțin.

— Da.

— Şi ce anume înseamnă acest lucru?

— Că-i voi omori dacă vor încerca să se hrănească din tine. Altfel spus, tu eşti ființa mea umană.

— Mă simt onorată de gestul tău, dar nu ştiu ce implică acest lucru, i-am zis, precaută. Şi, în plus, nu-mi amintesc să fi fost întrebată dacă-mi doresc sau nu să mă aflu în această ipostază.

— Indiferent ce-ar însemna, îți este probabil mult mai bine decât în compania lui Malcolm, Liam şi Diane.

Se vedea că nu doreşte să-mi răspundă pe față.

— Ai de gând să mă însoțeşti în acel bar?

— Când eşti din nou liberă?

— Peste două nopți.

— Rămâne să ne vedem atunci. Te conduc eu.

— Ai maşină?

— Cum altfel crezi că ajung în locurile în care vreau să merg? mi-a răspuns el, cu un vag surâs pe chipu-i strălucitor.

Înainte de a dispărea în pădure, mi-a aruncat peste umăr:

— Sookie, vreau să fiu mândru de tine.

Am rămas cu gura căscată.

Într-adevăr, trebuia să fie mândru de mine.

Capitolul 4

Jumătate dintre clienții lui Merlotte credeau că Bill avea o legătură directă cu muşcăturile de pe trupurile cadavrelor, iar cealaltă jumătate considera că Maudette şi Dawn fuseseră muşcate de vampirii pe care-i întâlniseră prin barurile din orăşelele în care-şi petrecuseră timpul liber şi că-şi meritau din plin soarta, din moment ce preferaseră aşternuturile vampirilor. Unii erau convinşi că tinerele fuseseră sugrumate de un vampir, iar alții spuneau că victimele se complăcuseră în promiscuitate şi că de-aceea-şi găsiseră sfârşitul.

Dar toți cei care veniseră în barul Merlotte's erau îngrijorați că va apărea o nouă victimă în rândurile femeilor. Nici nu-mi mai aminteam de câte ori fusesem atenționată să am mare grijă în privința prietenului meu, Bill Compton, să-mi încui uşile, să nu las nici un străin în

casă... De parcă n-aş fi făcut zi de zi aceste lucruri.

Jason, ca unul care fusese „amic” cu ambele fete, ne-a vizitat atât pentru ca noi să-i plângem de milă, cât şi pentru a ne alunga orice fel de suspiciuni. Imediat ce-a intrat, a vorbit un ceas întreg despre această problemă, în timp ce eu şi Buni încercam să-l încurajăm să-şi vadă liniştit de serviciu, aşa cum ar face orice persoană nevinovată. Însă, pentru prima dată de când îl ştiu, fratele meu era cu adevărat îngrijorat. Nu eram bucuroasă că intrase în bucluc, dar nici nu-mi părea rău pentru el, ceea ce era o josnicie din partea mea.

Într-adevăr, nu sunt perfectă.

De fapt, sunt atât de departe de perfecțiune, încât, în pofida morții celor două femei pe care le cunoşteam, am petrecut o bună bucată de vreme întrebându-mă ce înțelegea Bill prin faptul că dorea să fie mândru de mine. Nu aveam nici cea mai vagă idee ce costumație ar fi trebuit să-mi aleg pentru vizita într-un bar de vampiri, dar nu aveam de gând să mă îmbrac în

cine ştie ce haine caraghioase, aşa cum auzisem că fac unii vizitatori.

Bineînțeles, nu ştiam pe nimeni care să-mi poată da un sfat în acest sens.

Spre deosebire de femeia-vampir Diane, nu eram suficient de înaltă sau de suplă, încât să mă pot îmbrăca toată în spandex.

În cele din urmă, mi-am ales o rochiță din străfundul şifonierului, una pe care nu prea avusesem ocazia s-o îmbrac, o piesă vestimentară menită să fie purtată numai în prezența unui însoțitor căruia vrei să-i atragi în mod deosebit atenția. Era o rochie-corset, foarte decoltată, fără mâneci, strâmtă, albă. Țesătura era vaporoasă şi avea ca model flori stacojii, cu tulpini lungi şi verzi. Bronzul pielii strălucea şi pieptul mi se contura provocator. Mi-am pus o pereche de cercei cu pietre roşii, sclipitoare, şi pantofi cu tocuri cui, pe care i-am asortat cu o poşetă sângerie din rafie. M-am fardat discret şi mi-am lăsat părul ondulat să se reverse pe spate.

Când am ieşit în sfârşit din cameră, Buni a făcut ochii cât cepele.

— Scumpa mea, arăți minunat, mi-a zis ea. Nu crezi că-ți va fi puțin cam rece în rochița asta?

— Nicidecum, i-am răspuns zâmbind. E destul de cald afară.

— N-ai vrea totuşi să-ți pui un pulover?

— Nu, în nici un caz, i-am zis râzând.

Pe ceilalți vampiri îi alungasem undeva departe în ungherele minții mele, astfel încât să nu mă mai înspăimânte deloc faptul că arătam sexy. Eram totodată foarte entuziasmată că aveam o întâlnire, deşi eu fusesem cea care îl invitase pe Bill şi, de fapt, porneam mai degrabă într-o misiune de recunoaştere. Mă străduiam însă să uit şi acest aspect, aşa încât să mă pot simți bine în seara ce urma.

Între timp m-a sunat şi Sam, care m-a anunțat că, dacă vreau, pot veni să-mi iau salariul, ceea ce şi făceam de obicei, dacă eram liberă în ziua următoare.

În drum spre Merlotte, m-am simțit oarecum stânjenită de faptul că eram atât de aranjată.

De îndată ce-am trecut pragul barului, am avut parte de un bine-meritat moment de liniş-

te mormântală. Sam era cu spatele la mine, dar Lafayette se holba pe ferestruica bucătăriei, iar Rene şi JB stăteau la bar. Ghinionul făcea ca alături de ei să se afle şi Jason, fratele meu, care s-a uitat cu atenție să vadă la ce se zgâia Rene.

— Fato, dar arăți excelent! a strigat entuziast Lafayette. De unde ți-ai luat rochița asta?

— Ah, e o vechitură, o am de când mă ştiu, i-am zis jovială, făcându-l să râdă.

Sam s-a întors să vadă de ce rămăsese Lafayette cu gura căscată, şi şi-a bulbucat şi el instantaneu ochii.

— Dumnezeule! a suspinat el în momentul în care, foarte stăpână pe mine, m-am apropiat de el şi i-am cerut salariul.

— Sookie, hai în birou la mine, mi-a zis el.

L-am urmat în micul birou de lângă magazie — un scurt traseu pe parcursul căruia Rene m-a îmbrățişat în grabă şi JB m-a sărutat pe obraz.

Sam s-a apucat să răscolească prin teancul de hârțoage de pe birou şi, în cele din urmă, a dat de cecul meu, dar nu mi l-a dat.

— Te duci undeva anume? m-a întrebat Sam, fără nici o tragere de inimă.

— Am o întâlnire, i-am răspuns, încercând să par indiferentă.

— Arăți minunat, a mai adăugat, înghițind în sec, în timp ce ochii-i sticleau incandescent.

— Mulțumesc. Ei, Sam, ai de gând să-mi dai cecul?

— Ah, bineînțeles, a zis el, întinzându-mi-l.

L-am luat şi l-am pus în poşetă.

— Bun, atunci, la revedere.

— La revedere.

Şi totuşi, în loc să-mi dea de înțeles că pot pleca, Sam a venit lângă mine şi m-a mirosit. Chipul lui era aproape de gâtul meu. A inspirat profund. Dorind să adulmece parfumul corpului meu, a închis pentru o clipă ochii strălucitori, albaştri, după care a expirat uşor, răsuflând fierbinte, direct pe goliciunea pielii mele.

Am deschis uşa şi am părăsit barul, uimită şi îngrijorată de comportamentul lui.

Când am ajuns acasă, în fața intrării staționa un Cadillac negru, ce lucea ca sticla. Era al lui Bill. Oare de unde făcea rost de bani să cumpere maşini atât de luxoase? Dând uşor din cap, am urcat treptele verandei şi am intrat. De pe ca-

napeaua pe care era aşezat, Bill şi-a îndreptat imediat privirea spre mine, oprindu-se din discuția cu Buni, care şedea pe brațul unui fotoliu vechi, frumos tapițat.

Cum m-a văzut, mi-am dat seama că exagerasem. Părea înfuriat de-a binelea. Chipul îi încremenise, iar ochii îi scânteiau incandescent. Degetele i se încovoiaseră asemenea unor gheare pregătite să sfârtece.

— Nu-i bine-aşa? am întrebat uşor îngrijorată, simțind cum mi se urcă sângele în obraji.

— Ba da, a răspuns el într-un final, după o pauză suficient de îndelungată cât să o deranjeze pe Buni.

— Orice om sănătos la cap trebuie să admită că Sookie este una dintre cele mai frumoase fete de pe la noi, a intervenit ea, pe un ton amabil la suprafață, dar nespus de tăios în spatele aparențelor.

— Ah, fireşte, a consimțit el, intonând cuvintele într-un mod destul de ciudat.

Eh, naiba să-l ia! Eu ştiam că-mi dădusem toată silința, aşa că mi-am îndreptat umerii şi l-am întrebat:

— Bun! Atunci, mergem?

— Da, a repetat el şi s-a ridicat. La revedere, doamnă Stackhouse. Mi-a făcut mare plăcere să ne revedem.

— Ei bine, să vă distrați de minune, a zis ea, înmuindu-se puțin. Bill, să conduci cu atenție şi să nu bei prea mult.

Bill a ridicat dintr-o sprânceană.

— Bineînțeles, doamnă.

Buni însă nu a mai băgat în seamă răspunsul lui.

Bill mi-a deschis portiera şi a aşteptat până am izbutit să mă aşez, după o serie de manevre foarte bine calculate, aşa încât rochița să nu aibă de suferit. După ce a închis uşa, s-a aşezat la volan, în timp ce eu mă întrebam cine-l învățase oare să conducă. Probabil că Henry Ford în persoană.

— Îmi pare rău că nu m-am îmbrăcat adecvat, i-am zis, privind în față.

Maşina parcurgea încet drumul plin de hârtoape ce trecea prin pădure, după care s-a oprit, clătinându-se.

— Cine-a spus una ca asta? a întrebat el foarte tandru.

— Mai devreme te-ai uitat la mine de parc-aş fi greşit cu ceva, i-am răspuns iritată.

— Ah, atunci mă gândeam dacă sunt într-adevăr capabil să te duc şi să te aduc de-acolo fără să fiu nevoit să ucid pe cineva care te doreşte.

— Eşti sarcastic, i-am zis, fără să-l privesc.

Şi-a aşezat mâna pe ceafă mea şi m-a forțat să mă-ntorc spre el.

— Chiar îți par sarcastic? a întrebat el.

Ochii negri îi erau larg deschişi şi nu clipeau.

— Ah... nu, am recunoscut.

— Atunci, acceptă ce-ți spun.

Cea mai mare parte a drumului până în Shreveport l-am parcurs în linişte, dar nu a fost una stânjenitoare, fiindcă Bill a pus şi câteva casete audio. Majoritatea cu Kenny G.

Fangtasia[2], barul vampirilor, se afla în centrul comercial al uneia dintre suburbiile oraşului Shreveport, aproape de magazinul de jucării

---

[2] Joc de cuvinte între *fang* (colț) şi *fantasy* (fantezie).

Toys 'R' Us şi de hipermarketul Sam's Club. Cu excepția barului, de-o parte şi de alta a străzii, la ora târzie la care am ajuns, toate magazinele erau închise. Deasupra intrării, denumirea localului — cu litere roşii fluorescente — strălucea puternic, fațada era zugrăvită în gri-metalic, ce contrasta foarte bine cu sângeriul uşii de la intrare. Proprietarul localului se gândise probabil că, spre deosebire de negru, cenuşiul era mai puțin bătător la ochi, mai ales că interiorul barului era decorat în aceleaşi culori.

La intrare m-a legitimat o femeie-vampir. Tipa, bineînțeles, l-a recunoscut pe Bill ca fiind unul de-al ei şi l-a salutat rece din cap, după care m-a examinat atentă. Albă ca varul, aşa cum de altfel sunt toți vampirii din rasa albă, arăta înfiorător în rochia aceea lungă şi neagră, cu mâneci largi ce-i acopereau încheieturile. Mă întrebam dacă fusese dorința ei să arate aşa, sau era cerința patronilor oameni, care considerau că este o înfățişare adecvată barului.

— De ani de zile nu mi-a mai cerut cineva actul de identitate, i-am zis în timp ce-mi scoteam permisul de conducere din gentuța roşie.

Ne aflam în holul mic şi pătrat de la intrare.

— Nu mai dețin capacitatea să recunosc vârsta oamenilor şi trebuie să fim foarte precauți în privința minorilor, fiindcă nu trebuie să le permitem accesul, indiferent cât de matur arată, mi-a răspuns ea printr-un zâmbet ce s-ar fi dorit probabil strălucitor, după care i-a aruncat lui Bill o privire cu coada ochiului, măsurându-l din cap şi până-n picioare, cu un interes ofensator. Pentru mine, cel puțin, gestul era jignitor.

— Nu te-am mai văzut de câteva luni bune, i-a zis ea pe un ton la fel de calm şi de suav cum era şi al lui.

— Sunt în perioada de integrare, a lămurit-o el scurt, şi ea a dat aprobator din cap.

— Ce-ai vrut să spui cu asta? l-am întrebat în şoaptă, în timp ce parcurgeam un hol scurt, la capătul căruia am dat de o uşă dublă, roşie, şi am intrat în salonul principal.

— Că încerc să trăiesc printre oameni.

Voiam să-i cer să-mi spună mai mult, dar m-a captivat brusc interiorul barului, unde predominau cenuşiul, negrul şi roşul. Pereții erau plini de fotografii şi instantanee din mai

toate filmele în care actorii întruchipaseră vampiri şi-şi arătaseră colţii pe marele ecran, începând cu Bela Lugosi şi până la George Hamilton sau Gary Oldman. Atmosfera creată de lumina difuză nu era deloc neobişnuită; ciudată era însă clientela. Şi avertismentele lipite la tot pasul.

Localul era plin ochi. Clienţii oameni se împărţeau în două tabere: turişti şi simpatizanţi ai vampirilor. Admiratorii (numiţi şi cocotele colţoşilor) erau îmbrăcaţi în cele mai elegante veşminte: bărbaţii, în pelerine şi smochinguri, în vreme ce femeile optaseră pentru diverse imitaţii ale vestimentaţiei preferate de Morticia Adams. Costumaţiile reprezentau reproduceri ale veşmintelor purtate de Brad Pitt şi Tom Cruise în *Interviu cu un vampir* şi imitaţii ale costumelor moderne copiate din *Foamea*. Unii dintre ei îşi puseseră canini falşi, alţii îşi pictaseră dâre de sânge pe la colţurile buzelor sau îşi desenaseră urme de muşcături pe gât. Arătau nemaipomenit şi erau extraordinar de patetici.

Vizitatorii, pe de altă parte, arătau la fel ca oricare alţi turişti, poate ceva mai aventurieri.

Şi, probabil pentru a se încadra în ambianța barului, se îmbrăcaseră cu toții în negru, la fel ca şi fanii vampirilor. Să fi fost asta una dintre cerințele agențiilor de turism? „Pentru a intra pe deplin în atmosfera captivantă a barului şi a vă bucura de ea, trebuie neapărat să vă îmbrăcați în negru. Dacă respectați regulile, totul va decurge perfect şi veți avea parte de-o minunată experiență în această lume exotică, nepământească."

Vampirii, nu mai mult de cincisprezece la număr, erau amestecați în această varietate umană asemenea diamantelor împrăştiate într-o cutie plină de nestemate false. Majoritatea preferaseră tot hainele negre.

M-am oprit în mijlocul sălii şi am privit în jurul meu uluită, captivată şi uşor dezgustată, moment în care Bill s-a aplecat spre mine şi mi-a şoptit:

— Acum arăți ca o lumânare albă într-o mină de cărbune.

Am râs şi am pornit spre bar, strecurându-ne încet printre mese. A fost prima dată când am văzut expusă la vedere o cutie cu sticle de sân-

ge încălzit şi, evident, Bill a comandat imediat un pahar, iar eu, inspirând profund, am cerut un gin cu apă tonică. Barmanul mi-a zâmbit, şi caninii i s-au mai micşorat, semn că probabil era încântat să mă servească. M-am străduit să-i răspund printr-un surâs şi să arăt totodată rezervată. Bărbatul era de origine amerindiană, avea părul lung, drept şi negru ca smoala, nas butucănos, buze drepte şi subțiri şi constituție suplă.

— Bill, cum îți mai merge? a întrebat el. Nu te-am mai văzut de mult. Este cina ta pentru diseară? a întrebat barmanul, arătând din cap spre mine şi aşezând paharele pentru noi pe tejgheaua barului.

— Sookie este prietena mea şi are câteva întrebări la care ar dori să-i răspunzi.

— Orice doreşti, frumoaso, mi-a zis, zâmbindu-mi încă o dată, deşi îmi plăcea mai mult de el când îşi ținea buzele lipite.

— Ai văzut-o cumva pe-această fată, sau pe-astălaltă venind pe-aici? l-am întrebat, scoțând din poşetă o pagină de ziar cu fotografiile lui Maudette şi a lui Dawn. Sau pe-acest bărbat?

am continuat, făcând greşeala să-i arăt poza fratelui meu.

— Pe femei da, pe bărbat nu, deşi arată apetisant, mi-a răspuns el zâmbindu-mi din nou. Este cumva fratele tău?

— Da.

— Ce calități! a şoptit el ca pentru sine.

Norocul meu că dețineam o practică îndelungată în autocontrolul muşchilor faciali.

— Îți aminteşti cu cine veneau sau cu cine umblau fetele pe-aici?

— Asta n-aş putea să-ți spun, a răspuns el rapid, schimbându-se brusc la față. Asta-i un lucru pe care noi, aici, nu-l băgăm de seamă. Şi la fel ar trebui să faci şi tu.

— Mulțumesc, i-am zis politicoasă, dându-mi imediat seama că încălcasem o regulă a barului şi că era foarte riscant să-l mai întreb dacă fetele plecaseră sau nu însoțite de cineva. Îți rămân recunoscătoare pentru timpul acordat.

Barmanul m-a iscodit, gânditor.

— Tipa asta voia să moară, mi-a zis, arătând cu degetul spre poza cu Dawn.

— De unde ştii?

— Pentru că toți cei care vin aici doresc să moară, într-o mai mică sau mai mare măsură, mi-a răspuns impasibil, ca şi cum ar fi vorbit despre un lucru banal. Fiindcă asta suntem noi: Moartea.

M-am cutremurat. Bill m-a luat de braț şi m-a condus într-un separeu care tocmai se eliberase. Ca pentru a sublinia cele spuse de indian, pe ziduri, la intervale egale, erau lipite afişe de avertizare: „Nu sunt permise muşcăturile în local”; „Este interzisă staționarea clienților în parcare”; „Treburile personale nu se rezolvă în incinta localului”; „Vă mulțumim pentru că ați ales barul nostru.”; „Relațiile întâmplătoare le legați pe propriul dumneavoastră risc.”

Bill a destupat o sticlă şi a luat o înghițitură. Am încercat să nu mă uit, dar n-am reuşit.

Bineînțeles, el mi-a observat imediat reacția şi a dat uşor din cap.

— Sookie, asta e realitatea, mi-a zis el. Ca să trăiesc, am nevoie de sânge.

Avea pe dinți câteva pete roşii.

— Da, ştiu, i-am răspuns, încercând să imit vocea impasibilă a barmanului, după care am

respirat profund. Consideri că şi eu vreau să mor, din moment ce am venit cu tine în acest bar?

— Cred că ai venit aici pentru a descoperi de ce au murit tinerele acelea, mi-a răspuns el, deşi nu eram convinsă că vorbele îi exprimau întru totul gândurile.

Nu credeam că Bill îşi dăduse seama că se afla totuşi într-o postură destul de incertă. Am sorbit încet din pahar şi am simțit cum mă cuprinde un val de căldură din cauza alcoolului.

Una dintre cocotele vampirilor s-a apropiat de masa noastră. Eram ascunsă pe jumătate de Bill, dar oricum mă văzuseră toți când intrasem însoțită de el. Tipa avea părul încrețit, era cam sfrijită şi purta ochelari, pe care şi-i pusese-n poşetă imediat ce pornise spre noi. S-a aplecat deasupra mesei şi şi-a apropiat gura de buzele lui Bill.

— Bună, scumpule, i s-a adresat ea, pe un ton pe care l-ar fi dorit seducător, lovind încetişor în sticla de sânge cu o unghie lăcuită stacojiu. Eu am exact ce-ți trebuie şi este complet natu-

ral, a adăugat ea, mângâindu-şi lasciv gâtul, pentru a fi sigură că el pricepe aluzia.

Mi-am păstrat cumpătul, respirând lent şi profund. Eu îi făcusem lui Bill invitația la bar, aşa că nu puteam comenta deciziile pe care le-ar fi luat în local, dar mi-am imaginat surprinzător de concret semnul pe care l-ar fi lăsat palma mea pe unul dintre obrajii livizi şi pistruiați ai acestei individe lipsite de bun-simț. N-am schițat însă nici un gest, ca să nu-i arăt lui Bill ce simțeam.

— Am o parteneră, i-a răspuns el distant.

— Văd însă că n-are pe gât nici un semn de muşcătură, a observat intrusa, remarcându-mi prezența printr-o privire plină de dispreț.

Ar fi putut foarte bine să strige „Fricoasa! Fricoasa!” şi să se agite oricât, pentru că oricum n-aş fi reacționat. Însă n-am putut să nu mă întreb dacă ar fi putut să observe cineva că eram gata să explodez.

— Am venit aici cu o parteneră, a repetat Bill, de această dată pe un ton mai ferm.

— Nu ştii ce pierzi, i-a zis ea, privindu-l sfidătoare cu ochii ei spălăciți.

— Ba ştiu foarte bine, i-a răspuns Bill.

S-a arătat brusc oripilată, ca şi cum aş fi plesnit-o în realitate, şi s-a îndepărtat imediat de masă.

Spre dezgustul meu, tipa a fost prima dintr-o serie de patru. Era limpede că acei oameni — bărbaţi şi femei — doreau o relaţie intimă cu un vampir şi nu se jenau deloc să arate acest lucru.

Bill însă i-a tratat pe toţi cu mult calm şi foarte stăpân pe sine.

— Nu eşti prea vorbăreaţă, mi-a zis el, după ce ne-a părăsit un bărbat de patruzeci de ani, care mai avea puţin şi izbucnea în plâns la refuzul categoric primit din partea lui Bill.

— Nu prea am ce să spun, i-am răspuns, la fel de sigură pe mine.

— Puteai foarte bine să-i respingi şi tu. Sau vrei cumva să te las singură? Îţi place de altcineva de-aici? Uite, din câte văd, Umbră Lungă, barmanul, ar fi chiar fericit să te aibă drept companie.

— Oh, nu, pentru numele lui Dumnezeu!

Nu m-aş fi simţit în siguranţă lângă nici un alt vampir din bar şi aş fi fost realmente îngro-

zită dacă erau ca Liam şi Diane. Bill m-a privit cu ochii lui negri, aşteptând parcă să-i spun altceva.

— Aş vrea totuşi să-i întreb dacă le-au văzut în bar pe Dawn şi Maudette.

— Vrei să te însoțesc?

— Chiar te rog, i-am răspuns, pe un ton ce-mi trăda înfricoşarea mult mai mult decât intenționam să-i arăt, deşi îi cerusem să mă însoțească doar pentru că-mi făcea plăcere compania lui.

— Uite, vampirul de acolo este chiar drăguț şi s-a uitat deja de două ori la tine, mi-a zis el, făcându-mă să mă gândesc dacă nu cumva îşi muşcase limba după ce-mi spusese asta.

— Vrei să mă tachinezi, i-am răspuns şovăielnică, un moment mai târziu.

Vampirul pe care mi-l arătase era într-adevăr drăguț, de fapt, chiar fascinant: blond, cu ochi albaştri, înalt şi lat în umeri. Purta ghete, blugi şi o vestă. Atât şi nimic mai mult. Avea ceva din personajele înfățişate pe copertele romanelor de dragoste. Mă speria însă de moarte.

— Îl cheamă Eric, mi-a zis Bill.

— E bătrân?

— Foarte. Este de fapt cel mai în vârstă dintre toți cei prezenți aici.

— E rău?

— Sookie, noi suntem cu toții răi. Suntem foarte puternici şi extrem de violenți.

— Nu şi tu, i-am răspuns, observând cum chipul i-a devenit brusc rigid. Vrei să trăieşti în rândul oamenilor şi nu vei mai face nimic anti-social.

— După cum văd, eşti foarte ageră. Şi constat asta exact în momentul în care mă gândeam că eşti prea naivă să umbli singură pe-aici, mi-a zis el, râzând scurt. În regulă, hai să mergem să vorbim cu Eric.

Într-adevăr, Eric privise mai devreme o dată sau de două ori în direcția mea, deşi se afla în compania unei femei-vampir la fel de încântătoare ca şi el. Şi ei respinseseră mai multe avansuri din partea oamenilor. De fapt, puțin mai devreme, un tânăr pe care probabil că îl părăsise iubita, se târâse pe podea şi-i sărutase gheata femeii-vampir. Aceasta îl privise pentru o clipă şi-l împinsese lovindu-l cu piciorul în

umăr, deşi se văzuse clar că făcuse un efort să nu-l izbească direct în figură. Turiştii înmărmuriseră, şi doi dintre ei se ridicaseră şi părăsiseră barul în grabă. Dar cocotele vampirilor priviseră scena cu indiferență.

Când ne-am apropiat, Eric şi-a ridicat privirea şi ne-a scrutat înfuriat, dar numai până ce şi-a dat seama cine erau nepoftiții.

— Bill, l-a întâmpinat el, aplecându-şi uşor capul, semn că vampirii nu aveau obiceiul să dea mâna.

În loc să se apropie de masa lor, Bill s-a oprit la o distanță apreciabilă şi, apucându-mă strâns de braț, deasupra cotului, m-a obligat să mă opresc lângă el. Aceasta era probabil distanța protocolară în astfel de circumstanțe.

— Cine e prietena ta? l-a întrebat femeia.

Deşi Eric avea un uşor accent străin, tipa vorbea într-o engleză americană perfectă, iar chipul rotund şi trăsăturile armonioase o făceau mai degrabă să semene cu o lăptăreasă. Când mi-a zâmbit, caninii i s-au lungit brusc şi mi-au stricat imaginea frumoasă pe care mi-o făcusem despre ea.

— Bună, eu sunt Sookie Stackhouse, m-am prezentat, politicoasă.

— Eşti o dulceaţă, a comentat Eric, în timp ce eu speram să se refere la caracterul meu.

— Nu chiar, i-am răspuns.

Eric m-a privit surprins, dar un moment mai târziu a început să râdă, urmat imediat de partenera lui.

— Sookie, ea e Pam, iar numele meu este Eric, a zis vampirul blond, după care Bill şi Pam s-au salutat, dând uşor din cap.

A urmat o scurtă pauză, răstimp în care mă pregăteam să le vorbesc, dar Bill m-a strâns iarăşi de braţ.

— Prietena mea, Sookie, ar dori să vă pună câteva întrebări, li s-a adresat el.

Cei doi vampiri s-au privit, vădit plictisiţi.

— Vrea cumva să ştie cât de lungi avem colţii şi în ce coşciuge dormim? a întrebat Pam, dispreţuitoare, semn că acestea erau întrebările turiştilor pe care le ura cel mai mult.

— Nu, doamnă, i-am răspuns, calm şi politicos, sperând ca Bill să nu mă strângă încă o dată de braţ.

Femeia m-a privit uimită.

Ce naiba era atât de surprinzător? Începuseră deja să mă plictisească aceste priviri, aşa că mi-am deschis poşeta şi am scos fotografiile, înainte ca Bill să-mi facă din nou semn, strângându-mă dureros pe braț.

— Aş vrea să ştiu dacă le-ați văzut pe aceste fete.

M-am gândit că era mai bine să nu-i arăt femeii poza lui Jason, altminteri n-aş fi făcut decât să aşez un castron cu lapte în fața unei pisicuțe însetate.

Au privit amândoi fotografiile. Pe chipul lui Bill nu puteam citi nici o expresie. Eric, arătând spre poza cu Dawn, şi-a ridicat privirea şi mi-a răspuns calm:

— Cu ea am fost. Îi plăcea durerea.

Judecând după mişcările sprâncenelor, Pam a părut surprinsă că Eric îmi răspunsese, aşa că s-a simțit întru câtva obligată să-i urmeze exemplul.

— Eu le-am văzut pe-amândouă, dar n-am fost cu nici una dintre ele. Asta, de pildă, era

chiar patetică, mi-a zis ea, arătând cu degetul spre poza cu Maudette.

—- Vă mulțumesc foarte mult. Acum n-aş vrea să vă mai rețin, le-am zis încercând să mă întorc, dar Bill continua să-mi încătuşeze brațul.

— Bill, tu ții la prietena ta? a întrebat Eric.

Mi-au trebuit câteva clipe să pricep aluzia.

Eric Arătosul dorea de fapt să-l întrebe dacă mă poate împrumuta.

— E numai a mea, i-a răspuns Bill, pe un ton destul de categoric, dar fără să se răstească, aşa cum o făcuse cu vampirii obraznici din Monroe.

Eric şi-a aplecat din nou capul, cu podoaba capilară aurie, şi m-a examinat încă o dată, de data asta însă începând cu chipul.

Bill părea ceva mai relaxat. S-a aplecat uşor în fața lui Eric, incluzând-o într-un fel şi pe Pam în gestul său simbolic, după care s-a dat doi paşi în spate şi mi-a îngăduit să mă întorc cu spatele la cei doi vampiri.

— Ce-a vrut să însemne asta? i-am şoptit nervoasă, ştiind că a doua zi urma să mă aleg cu o vânătaie de toată frumusețea pe braț.

— Sunt mai bătrâni cu sute de ani decât mine, mi-a răspuns Bill.

— Aşa vă structuraţi voi ierarhia socială, în funcţie de vârstă?

— Ierarhie socială, a repetat Bill gânditor. Nu-i rea formula, a adăugat el surâzând, deşi s-ar fi putut înţelege cu totul altceva după rictusul buzelor.

— Dacă vedeam că erai cu adevărat interesată, m-aş fi simţit chiar obligat să-ţi permit să mergi cu Eric, mi-a zis el, după ce ne-am reluat locurile şi am gustat din băuturile comandate.

— Nici gând, i-am răspuns cu asprime.

— Atunci de ce n-ai spus nimic când au venit la masa noastră cocotele şi au încercat să mă ia de lângă tine?

Nu discutam pe-aceeaşi lungime de undă, posibil şi din cauza faptului că subtilităţile relaţiilor sociale nu reprezentau lucruri cărora vampirii să le acorde importanţă. Drept urmare, mă vedeam nevoită să-i clarific ceva ce nu necesita prea multe explicaţii. Aşa că, exasperată, am scos un sunet complet nepotrivit pentru o doamnă.

— Bun, atunci, ascultă-mă cu atenție, Bill! i-am spus, pe un ton categoric. Eu am fost cea care a trebuit să te invite atât la mine acasă, cât şi aici, la bar. Tu nu mi-ai adresat nici o invitație. Nu se pune la socoteală faptul că m-ai pândit pe drum şi mi-ai cerut să trec pe la tine şi să-ți aduc lista cu muncitorii care să-ți renoveze casa. Aşadar, numai eu am fost cea care am făcut invitațiile. Cum aş putea să-ți cer să stai cu mine, dacă tu doreşti să-ți faci de cap? Din moment ce fetele de-aici — sau chiar şi tinerii ăştia — vor să te lase să le sugi sângele, atunci nu cred că am vreun drept să-ți stau în cale!

— Eric arată mult mai bine decât mine, mi-a răspuns Bill. Este mai puternic şi, din câte-am auzit, o partidă de sex cu el este o experiență de neuitat. Este atât de bătrân, încât nu are nevoie decât de o singură gură de sânge pentru a-şi menține vigoarea. Nu mai ucide şi e un tip cumsecade, având în vedere că este totuşi vampir, încă te mai poți duce cu el. Am observat că te-a mai privit de câteva ori. Dacă nu ai fi fost cu mine, cu siguranță c-ar fi încercat să te farmece.

— Nu vreau să mă duc cu Eric, i-am spus, hotărâtă.

— Nici eu nu vreau să mă duc cu vreuna dintre cocote, mi-a răspuns el.

Am tăcut un minut, două.

— Înseamnă că ne este bine aşa, i-am zis, ambiguu.

— Da.

Pentru câteva clipe, am reflectat amândoi, în tăcere.

— Vrei să-ți mai aduc ceva de băut?

— Da, însă numai dacă nu cumva vrei să plecăm.

— Nu, chiar mă simt bine.

Bill a pornit spre bar. Pam, prietena lui Eric, s-a ridicat şi ea, iar Eric se tot încăpățâna să-mi prindă privirea. Am încercat să-mi mențin privirea în jos, în semn de modestie. Am simțit însă dintr-odată fiorii energiei sale şi am avut neplăcutul sentiment că Eric încerca să mă influențeze. Am riscat o scurtă privire şi, într-adevăr, mă privea foarte relaxat. Aştepta oare să-mi scot rochița? Să încep să latru? Să-i trag una lui Bill în tibie? Fir-ar să fie!

Bill a revenit, aducând băuturile.

— O să-şi dea seama că nu sunt la fel ca ceilalți, i-am zis zâmbind, dar Bill nu părea să aibă nevoie de lămuriri suplimentare.

— Deşi i-am spus că eşti a mea, încalcă regulile şi încearcă totuşi să te farmece, mi-a răspuns Bill, vădit iritat, cu toate că, spre deosebire de mine, vocea nu-i devenea din ce în ce mai febrilă, ci tot mai rece şi gravă.

— Se pare că spui tuturor acest lucru, am bombănit, fără să mai adaug nimic.

— Este o tradiție a vampirilor, a repetat el. Dacă le spun că eşti a mea, nimeni nu va încerca să se hrănească din tine.

— „Să se hrănească din mine”, o expresie încântătoare, l-am repezit cu asprime, în timp ce Bill, pe parcursul scurtului meu comentariu, arăta exasperat.

— Numai aşa am posibilitatea să te protejez, mi-a răspuns el, pe un ton nu la fel de neutru ca de obicei.

— Nu ți-a trecut oare prin minte că...

Însă am preferat să mă opresc, am închis ochii şi am numărat până la zece.

Când l-am privit, Bill se uita fix la mine, fără să clipească. Aproape că-i auzeam tumultul lăuntric.

— Vrei să spui că... nu ai nevoie de protecție? a ghicit el, în şoaptă. Tu mă protejezi pe mine?

Nu i-am răspuns. Nu aveam de ce s-o fac.

Bill şi-a pus mâna uşor pe ceafa mea şi m-a întors spre el, ca pe o marionetă, obicei care începea să devină enervant. M-a privit apoi cu atâta intensitate, încât am avut impresia că-mi perforează creierul, în zeci de tuneluri.

Drept răspuns, mi-am țuguiat buzele şi i-am strigat uşor:

— Bau!

Nu mă simțeam deloc bine, aşa că am început să-i privesc pe clienții barului, după care mi-am lăsat garda jos şi i-am ascultat atentă.

— Plictisitori, i-am zis. Oamenii ăştia sunt complet anoști.

— Serios, Sookie? La ce se gândesc?

Era o adevărată uşurare să-i aud glasul, chiar dacă timbrul vocii îi sunase puțin ciudat.

— Numai la sex.

Acesta era adevărul. Fiecare persoană din bar se gândea doar la sex. Până şi turiştii, care nu-şi doreau legături intime cu vampirii, îşi imaginau partidele de sex pe care le aveau cocotele cu vampirii.

— Tu, Sookie, la ce te gândeşti?

— În nici un caz la sex, i-am răspuns prompt şi sincer, imediat ce recepționasem un şoc destul de neplăcut.

— Vorbeşti serios?

— Da, fiindcă luam în calcul şansele de-a scăpa de-aici fără să avem probleme.

— De ce spui asta?

— Pentru că unul dintre turişti este polițist sub acoperire şi tocmai s-a dus la toaletă. Ştie că un vampir suge de zor din gâtul unei cocote. A chemat deja prin stație ajutoare.

— Hai să mergem, mi-a şoptit el, după care ne-am ridicat, am ieşit repede din separeu şi am pornit spre uşă.

Pam nu mai era la masa lui Eric, iar Bill, când a trecut prin dreptul acestuia, i-a făcut un semn discret. Eric, la fel de rezervat, şi-a părăsit scaunul, s-a ridicat în toată splendoarea lui şi a

pornit iute spre ieşire. Avea pasul mult mai mare decât noi, aşa că a ieşit primul, dar nu înainte de-a o lua de braț pe femeia cu care era şi-a o trage pe uşă odată cu noi.

Cu puțin înainte de a ajunge la ieşire, mi-am amintit că barmanul, Umbră Lungă, îmi răspunsese foarte amabil la întrebări, aşa că m-am întors şi i-am arătat cu degetul în direcția uşii, indicându-i clar că trebuie neapărat să plece. S-a arătat la fel de alarmat ca orice alt vampir aflat într-o situație similară şi l-am văzut aruncându-şi şervetul, după care Bill m-a smucit printre cele două uşi ale barului.

Afară, Eric ne aştepta lângă maşina lui, un Corvette, bineînțeles.

— Urmează o razie, l-a lămurit Bill.

— De unde ştii?

Bill a şovăit să-i răspundă.

— De la mine, am intervenit, scoțându-l din încurcătură.

Ochii albaştri şi mari ai lui Eric au licărit brusc în întunericul parcării. Trebuia să-i dau o explicație.

— I-am citit gândurile unui polițist, am mormăit.

Aruncând o scurtă privire spre Eric, să văd cum reacționează, l-am observat că mă privea la fel ca şi vampirii din Monroe: gânditor şi flămând.

— Interesant, a comentat el. Am avut odată un parapsihic. A fost ceva incredibil.

— La fel şi pentru partener? am întrebat pe un ton ceva mai înțepător decât aş fi dorit.

L-am simțit pe Bill ținându-şi răsuflarea. Însă Eric a zâmbit:

— Numai pentru o vreme, mi-a răspuns el în doi peri.

Auzind în depărtare sirenele echipajelor de poliție, Eric şi însoțitoarea lui au sărit în maşină şi au dispărut în noapte, la fel de tăcuți ca şi motorul automobilului lor sport. Eu şi Bill ne-am pus imediat centurile de siguranță şi am părăsit parcarea pe ieşirea opusă celei prin care polițiştii tocmai îşi făceau apariția. Oamenii de ordine aduseseră şi o dubă special concepută pentru vampiri, prevăzută cu gratii masive de argint şi condusă de doi vampiri polițişti, care

au coborât şi s-au postat atât de rapid în fața intrării, încât le-am perceput traseul ca pe două dâre încețoşate.

La câteva străzi distanță, Bill a intrat în parcarea unui supermagazin cufundat în beznă şi a oprit brusc.

— Ce... ? am încercat eu să-l întreb.

Dar nu am mai apucat să termin, pentru că Bill mi-a desfăcut fulgerător centura, a împins scaunul pe spate şi s-a aplecat deasupra mea. Speriată că este hămesit, l-am împins puternic, dar efortul meu a fost la fel de inutil ca şi cum m-aş fi opintit în trunchiul masiv al unui copac. Apoi, odată ce mi-a apăsat buzele pe gură, am înțeles imediat ce dorea.

Oh, Dumnezeule, ce bine săruta! Poate că aveam noi unele probleme de comunicare, dar aceasta nu era deloc una dintre ele. Ne-am simțit extraordinar pentru aproximativ cinci minute, răstimp în care m-au trecut toți fiorii şi, în pofida faptului că ne aflam pe bancheta din față, m-am simțit chiar foarte confortabil, în principal datorită faptului că Bill, deşi foarte puternic, era deosebit de grijuliu. Eu, în schimb,

am reuşit să-i crestez uşor pielea cu dinții. Bill a mârâit iritat.

— Sookie! m-a avertizat el pe un ton aspru.

M-am tras în spate, dar nu mai mult de un centimetru.

— Dacă mai faci asta, vei fi a mea indiferent că vrei sau nu, mi-a spus el cât se poate de serios.

— Nu vrei tu aşa ceva, i-am zis, căutând să nu-mi transform răspunsul într-o întrebare.

— Ah, ba vreau chiar foarte mult.

Deodată, în dreptul nostru a apărut lumina strălucitoare a unui girofar.

— Poliția, i-am zis, observând o siluetă coborând din maşina de poliție şi pornind spre noi. Bill, nu le arăta că eşti vampir, am adăugat grăbită, temându-mă ca nu cumva să ne fi urmărit vreun echipaj de la razia începută în Fangtasia.

Cu toate că majoritatea polițiştilor erau încântați de faptul că vampirii îi ajutau în munca lor, în viața civilă aveau o mulțime de prejudecăți față de aceştia, îndeosebi în privința cuplurilor mixte.

Polițistul a ciocănit în geam.

Bill a pornit motorul şi a apăsat pe buton, să coboare geamul. Nu a rostit însă nici un cuvânt şi mi-am dat seama că tăcea din pricina faptului că nu i se retrăseseră caninii. Dac-ar fi deschis gura, şi-ar fi trădat clar natura.

— Bună seara, domnule polițist, l-am salutat eu.

— Bună seara, mi-a răspuns el destul de politicos, aplecându-se şi privind înăuntru. Ştiți probabil că magazinele sunt închise la ora asta, nu?

— Bineînțeles, domnule.

— Bun. Văd că vreți să vă faceți puțin de cap şi nu am nimic împotriva acestui lucru, dar ar fi mai indicat să continuați acasă ce-ați început aici.

— Plecăm imediat, domnule, l-am asigurat, confirmând şi cu o mişcare a capului, moment în care Bill mi-a urmat exemplul şi, rigid, a izbutit să dea şi el din cap.

— Facem o razie câteva străzi mai în spate, a continuat relaxat polițistul.

Nu reuşeam să-l văd decât parțial, dar îmi părea un tip corpolent, de vârstă mijlocie.

— Ați venit cumva din direcția aceea?

— Nu, i-am răspuns.

— De la barul vampirilor, a adăugat el.

— Nu, n-am fost acolo.

— Atunci, domnişoară, dacă-mi dai voie, aş vrea să-ți controlez puțin gâtul.

— Vă rog.

Şi chiar m-a surprins, fiindcă în momentul următor, polițistul a îndreptat fasciculul unei lanterne vechi spre gâtul meu şi apoi spre al lui Bill.

— În regulă, trebuia să mă conving. Acum, haideți, luați-o din loc.

— Plecăm numaidecât.

Bill a consimțit cu o mişcare şi mai rigidă din cap şi, în timp ce ofițerul aştepta, am tras scaunul în față şi mi-am pus imediat centura de siguranță, iar Bill a băgat în marşarier şi a dat cu spatele.

Bill era furios rău de tot. Până acasă a rămas tăcut şi (zic eu) ursuz, în vreme ce, pentru mine, întâmplarea fusese chiar haioasă.

Îmi făcuse bine să aflu că Bill nu era nepăsător la preferințele mele, indiferent care-ar fi fost acestea. Începusem chiar să sper că, într-o bună zi, mă va săruta din nou, poate mai mult şi mai pasional şi, cine ştie... poate mergem mai departe de-atât. Încercam totuşi să nu-mi fac speranțe prea mari, pentru că, de fapt, existau câteva lucruri pe care Bill — şi nimeni altcineva — nu le cunoştea despre mine şi aveam o deosebită grijă să nu-mi fac iluzii.

Când am ajuns la Buni acasă, Bill a coborât din maşină şi mi-a deschis uşa, ceea ce m-a mirat puțin, deşi nu sunt genul de fată care să refuze un act de curtoazie. Bănuiam că Bill îşi dăduse seama că brațele-mi erau în perfectă stare de funcționare şi că dețineam totuşi capacitatea rațională de a înțelege cum se deschide o uşă.

Când am coborât, s-a dat imediat în spate. Acest gest chiar m-a rănit. Nu mai dorea să mă sărute şi regreta episodul de mai devreme. Tânjea probabil după afurisita aia de Pam, sau poate chiar după Umbră Lungă, fiindcă începusem să-mi dau seama că posibilitatea de a face sex

veacuri la rând lasă loc unei multitudini de experimente. Oare un telepat ar fi o ființă atât de îngrozitoare, încât să nu aibă loc pe o asemenea listă?

Mi-am strâns umerii şi mi-am dus brațele la piept.

— Ți-e frig? m-a întrebat Bill, punându-mi un braț pe după umăr, deşi protecția pe care mi-o oferea părea echivalentul unei simple veste, pentru că încerca să stea cât mai departe de mine, atât cât îi permitea lungimea brațului.

— Îmi pare rău că te-am deranjat în seara asta. Nu se va mai repeta, i-am zis cât am putut de nepăsătoare şi, exact în acel moment, mi-am dat seama că Buni nu stabilise o zi în care Bill să le vorbească Descendenților; dar speram că-şi vor rezolva problema-ntre ei doi.

A rămas complet nemişcat. Într-un târziu, s-a hotărât să-mi răspundă.

— Eşti... cu adevărat... incredibil de naivă, mi-a zis el, fără să mai pomenească şi de complimentul referitor la istețime, pe care mi-l făcuse la bar.

— Eh, dacă spui tu, i-am zis, complet absentă.

— Sau poate eşti unul dintre mieluşeii Domnului, a adăugat el atât de incisiv, încât ai fi zis că-l are în faţă pe Quasimodo.

— Posibil, i-am răspuns zeflemitoare, dar va trebui să afli singur lucrul ăsta.

— Ar fi cel mai bine să aflu eu, a răspuns el misterios, fără să înţeleg nimic.

M-a condus până la uşă, unde speram totuşi să mă sărute de despărţire, dar n-a făcut decât să-mi atingă uşor fruntea cu buzele şi să-mi şoptească:

— Noapte bună, Sookie.

Mi-am lipit pentru o clipă obrazul de-al său.

— Mulţumesc că m-ai însoţit, i-am zis îndepărtându-mă imediat, ca nu cumva să creadă că doresc altceva. Eu nu te mai sun, am adăugat imediat şi, înainte să-mi pierd hotărârea, m-am strecurat în bezna din casă şi i-am închis uşa-n faţă.

Capitolul 5

În următoarele două zile, am avut o mulțime de lucruri la care să mă gândesc. Pentru cineva care aduna întotdeauna tot felul de materiale care s-o împiedice să se plictisească, reuşisem de această dată să acumulez cât să-mi ajungă pentru săptămâni întregi. Clienții barului Fangtasia îmi oferiseră suficient material în acest sens, ca să nu mai amintesc de vampiri. Îmi dorisem să întâlnesc un vampir şi ajunsesem să cunosc mult mai mulți decât aş fi vrut.

Mulți localnici din Bon Temps şi din împrejurimi au fost chemați la poliție să dea declarații despre Dawn Green şi obiceiurile acesteia. Deşi era într-o situație destul de penibilă, detectivul Bellefleur îşi găsise timp în afara orelor de serviciu ca să frecventeze barul, unde nu consuma mai mult de o bere şi observa cu atenție tot ce se petrecea în jurul său. Din moment ce barul Merlotte's nu era un cuib de activități ilegale,

nimeni nu s-a arătat deranjat, odată ce clienţii s-au obişnuit cu prezenţa lui Andy în bar.

Alegea mai mereu o masă în sectorul meu şi începuse cu mine un joc discret: de fiecare dată când veneam la masa lui, se gândea la ceva provocator, încercând astfel să mă întărâte să-i răspund. Nu părea să-şi dea seama cât era de indecent: mă refer la provocarea în sine, nicidecum la insulte. Dorea să-i citesc din nou în minte şi nu înţelegeam de ce.

La un moment dat, a cincea sau a şasea oară când a trebuit să-i duc o comandă, parcă o Diet Coke, Andy avea în minte imaginea mea, hârjonindu-mă cu fratele meu. Am fost atât de nervoasă înainte de a ajunge la masa lui (ştiind probabil că trebuie să mă aştept la ceva, dar fără să ştiu exact la ce anume), încât abţinându-mă era cât pe ce să izbucnesc în plâns. Starea asta mi-a reamintit de chinurile mai puţin sofisticate pe care le trăisem în anii de şcoală primară.

Andy m-a privit, în expectativă, şi, imediat ce mi-a văzut lacrimile, pe chip i s-au succedat

fulgerător mai multe expresii: izbândă, amărăciune, iar la final doar ruşine.

I-am aruncat băutura pe cămaşă.

Am pornit imediat spre bar şi am ieşit pe uşa din spate.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Sam, care a venit după mine.

Am dat nervoasă din cap, arătându-i că nu vreau să-i dau explicații, am scos din buzunarul şortului un şervețel care aştepta de multă vreme să fie folosit şi am început să-mi şterg ochii.

— Ți-a spus ceva urât? a insistat Sam, pe un ton mai grav şi înfuriat.

— Nu, dar se gândeşte numai la prostii, i-am răspuns neputincioasă. Ştie cum sunt şi încearcă probabil să mă provoace să-i răspund.

— Nenorocitul naibii, a venit comentariul lui Sam, care aproape m-a readus la normal, mai ales că nu-l auzisem niciodată afurisind pe cineva.

Odată ce-am început să plâng, parcă nu mă mai puteam opri, deşi simțeam că-mi luam porția de plâns şi pentru alte câteva mici nefericiri.

— Lasă, mergi înapoi în bar, i-am zis, ruşinată de lacrimile ce nu mai conteneau. O să-mi revin şi eu numaidecât.

Auzind uşa deschizându-se şi închizându-se imediat, m-am gândit că Sam mă crezuse pe cuvânt şi plecase. În schimb, i-am auzit vocea lui Andy Bellefleur:

— Te rog să mă ierți, Sookie.

— Andy Bellefleur, pentru tine sunt domnişoara Stackhouse, i-am răspuns. După cum văd eu, ai face mai bine să descoperi cine le-a omorât pe Maudette şi pe Dawn, în loc să apelezi la tot felul de jocuri mentale obscene.

M-am întors şi l-am privit. Arăta îngrozitor de intimidat şi chiar am crezut că este sincer în ruşinea care i se citea pe chip.

Sam a-nceput să-şi agite brațele, copleşit de furie.

— Bellefleur, dacă mai vii pe-aici, data viitoare să te aşezi în alt sector, i-a zis el pe un ton ce arăta că-şi reprima furia violentă.

Andy şi-a îndreptat privirea spre Sam. Chiar dacă Andy era de două ori mai solid şi mai înalt cu cinci centimetri, în acel moment mi-aş fi pus

toți banii pe Sam şi, din câte se părea, Andy nu dorea nici el să rişte şi să accepte provocarea, chiar dacă poate o făcea numai din rațiuni practice. Încuviințând din cap, a ieşit în parcare şi s-a îndreptat spre maşină, în timp ce razele soarelui scânteiau în părul său şaten.

— Sookie, îmi pare rău, a zis Sam.

— Nu e vina ta.

— Vrei să-ți iei liber? Astăzi vezi şi tu că nu avem prea mulți clienți.

— Nu. Stau până-mi termin tura.

Charlsie Tooten se obişnuise deja cu ritmul nostru, dar nu m-aş fi simțit bine s-o las singură. În plus, azi era şi ziua în care Arlene avea liber.

Am revenit în bar şi, chiar dacă unii clienți ne-au privit curioşi imediat ce-am intrat, nimeni nu ne-a întrebat ce se întâmplase în spate. În sectorul meu era doar un cuplu care începuse deja să mănânce şi care avea paharele pline. Cei doi nu păreau să aibă nevoie de mine, aşa că am început să aranjez paharele de vin, în vreme ce Sam s-a aplecat deasupra tejghelei, în imediata mea apropiere.

— E adevărat că Bill Compton va vorbi diseară Descendenților Morților Glorioşi?

— Aşa spune bunica mea.

— Te duci şi tu?

— Nu mi-am făcut nici un plan în legătură cu asta.

Nu voiam să-l mai văd pe Bill, câtă vreme nu mă suna şi nu-mi adresa el invitația să ne întâlnim.

Sam n-a mai adăugat nimic pe moment, dar mai târziu, după-amiază, în timp ce-mi luam poşeta din biroul său, a intrat în cameră şi a-nceput să aranjeze câteva hârtii pe masă. Eu îmi scosesem peria şi încercam să-mi descurc părul din coada în care-l țineam strâns. Din felul în care se tot foia pe lângă mine mi-am dat imediat seama că dorea să-mi vorbească şi am simțit cum mă cuprinde dintr-odată iritarea, văzând iarăşi stilul de abordare ocolit, specific bărbaților.

Asemenea lui Andy Bellefleur, care ar fi putut foarte bine să mă întrebe direct despre handicapul meu, şi nu să înceapă să se joace cu mine.

La fel ca şi Bill, care putea să-şi exprime deschis intențiile, fără să treacă prin tot felul de stări şi dispoziții.

— De ce? l-am întrebat mai incisivă decât intenționasem.

S-a fâstâcit uşor, sub privirea mea.

— Pentru că mă gândisem să te întreb dacă vrei să mergem amândoi la întâlnirea Descendenților şi apoi să bem împreună o cafea.

M-a lăsat cu gura căscată. Am încetat să-mi mai perii părul, deşi nu-mi descurcasem decât jumătate din coadă, şi au început brusc să-mi treacă prin minte o mulțime de lucruri: senzația pe care o avusesem când ne ținusem de mână în fața casei lui Dawn Green, paravanul de care mă lovisem în mintea sa, nechibzuința de a-mi da o întâlnire cu patronul pentru care lucram.

— Bineînțeles, i-am zis, după o pauză destul de lungă.

A părut să răsufle uşurat.

— Bun, atunci trec pe la tine şi te iau în jurul orei şapte şi douăzeci, pentru că întrunirea va începe la şapte jumătate.

— În regulă, ne vedem diseară.

De teamă ca nu cumva să fac o prostie dacă mai zăboveam, mi-am luat imediat poşeta şi am pornit în grabă spre maşină, fără să mă pot hotărî dacă ar fi trebuit să chicotesc veselă, ori să mă înfurii pentru nerozia de care dădusem dovadă.

Am ajuns acasă la cinci fără un sfert. Buni pregătise deja masa de seară, pentru că trebuia să plece mai devreme, să ducă aperitive la întrunirea Descendenților, care urma să aibă loc în clădirea Centrului cultural.

— Ar mai fi venit oare să ne vorbească dacă i-am fi cerut să ne întâlnim în sala congregației baptiştilor? mi s-a adresat Buni din senin.

— Ah, sunt convinsă că n-ar fi refuzat, i-am răspuns, înțelegând la ce se referea. Nu cred însă că e adevărat că vampirilor le e teamă de simbolurile religioase. Dar nu l-am întrebat acest lucru, aşa că nu pot şti sigur.

— Au atârnat înăuntru o cruce masivă, a continuat Buni.

— O să vin şi eu la întrunire, i-am zis. Cu Sam Merlotte.

— Cu şeful tău? m-a întrebat Buni, surprinsă.

— Da, Buni, cu el.

— Hmmm. Foarte bine, mi-a zâmbit ea, în timp ce aşeza farfuriile pe masă.

Pe parcursul cinei — câteva sendviciuri şi salată de fructe —, m-am tot gândit cu ce să mă îmbrac, în vreme ce Buni, încântată de întrunirea la care urma să participe, unde avea să-i asculte povestirile lui Bill şi să-l prezinte prietenelor ei, părea să fi părăsit complet atmosfera terestră şi să graviteze undeva în spaţiu — în jurul planetei Venus, probabil —, entuziasmată că aveam în sfârşit o întâlnire... cu o fiinţă umană.

— După întrunire o să ieşim amândoi undeva, aşa că s-ar putea să mă întorc acasă ceva mai târziu.

În Bon Temps nu sunt multe locuri unde poţi bea o cafea, iar cafenelele respective nu sunt nicidecum localuri unde să zăboveşti prea mult.

— Bine, scumpa mea. Nu te zoreşte nimeni.

Buni se dichisise dinainte să ajung eu acasă, aşa că, imediat după cină, am ajutat-o să ducă la maşină tăvile cu prăjiturele şi uriaşul termos de cafea, pe care-l cumpărase special pentru

astfel de evenimente. Pentru a ne scuti de-o mulțime de trepte de străbătut, Buni trăsese din vreme maşina la uşa din spate şi, tot timpul cât am cărat tăvile, s-a arătat nespus de jovială şi de guralivă. Era pesemne una dintre serile ei interesante.

Mi-am dat jos hainele de ospătăriță şi am intrat numaidecât la duş, unde m-am săpunit bine şi am început să mă gândesc cu ce să mă-mbrac. În nici un caz nu aveam de gând să-mi iau ceva în alb şi negru, pentru că mă săturasem de culorile pe care le purtam în barul Merlotte's. M-am depilat din nou, dar n-am mai avut timp să mă spăl şi pe cap — oricum, mă spălasem cu o seară înainte. Am deschis uşile şifonierului şi m-am holbat înăuntru. Sam văzuse deja rochița mea înflorată, iar rochia de blugi nu era prea potrivită pentru prietenele bunicii. În cele din urmă, am ales pantaloni de stofă kaki şi o bluză arămie de mătase, cu mânecă scurtă. Am încălțat o pereche de sandale de piele, pe care le-am asortat cu o curea maronie din acelaşi material. La gât mi-am pus un lănțişor, în urechi mi-am prins doi cercei mari

de aur şi am auzit soneria exact când am fost gata, de parcă ai fi zis că Sam calculase la secundă momentul apariției.

După ce i-am deschis uşa, au urmat câteva clipe uşor incomode.

— Bine-ai venit! Nu cred că mai avem timp să stăm, pentru că...

— Mi-ar face plăcere să intru puțin, însă, într-adevăr, este destul de târziu...

Am râs amândoi, după care am încuiat uşa şi Sam a coborât primul treptele, pentru a-mi deschide portiera camionetei. Eram bucuroasă că-mi luasem pantaloni, fiindcă dac-aş fi fost într-una din fustițele mele scurte nu ştiu cum aş fi urcat în cabina înaltă a maşinii.

— Nu vrei să te-ajut? m-a întrebat el.

— Gata, m-am descurcat, i-am răspuns, încercând să nu zâmbesc.

Nu am mai schimbat nici o vorbă până la Centrul cultural, aflat în zona veche a oraşului, într-un cartier construit înainte de război. Clădirea nu era antebelică, dar existase în acelaşi loc o construcție ce fusese distrusă în timpul

războiului, deşi nimeni nu avea o informaţie clară în acest sens.

Grupul Descendenţilor Morţilor Glorioşi era unul eterogen, format din câţiva membri foarte bătrâni şi fragili, alţii care nu erau chiar atât de în vârstă, dar care dădeau dovadă de multă vitalitate, precum şi din câteva femei şi bărbaţi de vârstă mijlocie. Însă nu existau şi membri tineri, situaţie care o făcea adeseori pe Buni să se lamenteze şi să-mi arunce priviri cu subînţeles.

La intrare, domnul Sterling Norris, un vechi prieten de-al bunicii şi primar al oraşului Bon Temps, dădea mâna cu invitaţii şi schimba câteva cuvinte cu fiecare oaspete în parte.

— Miss Sookie, arăţi mai frumoasă pe zi ce trece, ne-a întâmpinat domnul Norris. Ia te uită, Sam, nu te-am mai văzut de ani de zile! Sookie, e adevărat că vampirul este un prieten de-al tău?

— Da, domnule.

— Şi eşti sigură că vom fi cu toţii în siguranţă?

— Da, sunt absolut convinsă, pentru că este o... persoană foarte prietenoasă.

Să-i fi spus ființă? Entitate? Ori să-i fi spus că este destul de curățel pentru un mort viu?

— Dacă spui tu, a răspuns domnul Norris, părând că se îndoia de faptul că aşa ar fi stat lucrurile. Oricum, în tinerețea mea, astfel de ciudățenii nu existau decât în basme.

— Vai, domnule Norris, dar sunteți încă în floarea vârstei, i-am zis, zâmbindu-i voioasă, aşa cum se şi aştepta din partea mea, după care ne-a zâmbit şi el şi ne-a poftit să intrăm, aşa cum ne şi aşteptam s-o facă.

Sam m-a luat apoi de mână şi m-a condus până în dreptul penultimului rând de scaune metalice, moment în care am salutat-o pe Buni cu mâna şi ne-am aşezat. În sală se strânseseră aproape patruzeci de persoane, ceea ce însemna o mulțime de oameni pentru Bon Temps. Întâlnirea trebuia să înceapă, şi Bill încă nu venise.

După numai câteva clipe, a urcat pe podium preşedinta Descendenților, o femeie corpolentă, pe nume Maxine Fortenberry.

— Bună seara! Bună seara! ni s-a adresat ea pe un ton răsunător. Onorabilul nostru oaspete ne-a telefonat şi ne-a spus că va întârzia câteva minute, întrucât are probleme cu maşina. Aşadar, cât timp îl aşteptăm, haideți să punem la punct ultimele detalii ale întâlnirii.

Membrii grupului au început apoi să discute despre tot felul de lucruri plictisitoare. Sam şedea alături de mine cu brațele încrucişate la piept, sprijinindu-şi pe genunchiul stâng glezna piciorului drept. Am avut o deosebită grijă să-mi mențin activ ecranul mental şi chipul zâmbitor, dar elanul mi s-a temperat imediat ce Sam s-a înclinat uşor şi mi-a şoptit:

— Nu e deloc greşit dacă te relaxezi puțin.

— Credeam că sunt destul de relaxată.

— Nu cred să ştii ce înseamnă să te relaxezi.

Am ridicat contrariată din sprâncene. După întâlnire, aveam să-i spun câteva lucruri domnului Merlotte.

La apariția lui Bill, pentru un moment, în sală s-a lăsat o tăcere mormântală. Probabil pentru ca persoanele care nu-l văzuseră până atunci să se obişnuiască cu prezența lui. Şi, într-adevăr,

cei care nu stătuseră niciodată în preajma unui vampir aveau nevoie de o scurtă perioadă de acomodare. Dacă în lumina difuză din barul Merlotte's, ori în atmosfera la fel de slab luminată din propria sa locuință te mai puteai înşela, în lumina fluorescentă a neonului, Bill arăta într-adevăr ca un vampir. Nu se putea sub nici o formă să fie confundat cu un tip oarecare. Paloarea îi era şi mai evidentă, iar cercurile din jurul ochilor arătau mult mai întunecate. Venise îmbrăcat într-un costum albăstrui din stofă subțire şi eram convinsă că alesese această vestimentație la propunerea bunicii. Arăta excelent. Linia sprâncenelor, curbura fină a nasului, buzele bine conturate, palmele albe, degetele lungi şi unghiile tăiate îngrijit... Schimbase câteva priviri cu preşedinta, care se arătase peste măsură de încântată de surâsul lui Bill.

Nu ştiam dacă Bill vrăjise întreaga sală sau dacă participanții chiar erau interesați de sosirea lui, însă toți cei prezenți au tăcut mâlc şi au aşteptat cu sufletul la gură.

Câteva clipe mai târziu, m-a văzut şi Bill. Aş putea să jur că a ridicat vag din sprâncene. Apoi

şi-a aplecat uşor capul în semn de salut, fapt pentru care i-am răspuns la fel, fără să găsesc în mine puterea să-i zâmbesc. Cu toată mulțimea care mă-nconjura, stăteam parcă tot pe malul lacului abisal al tăcerii sale.

Doamna Fortenberry l-a prezentat foarte frumos pe Bill, dar nu mai țin minte ce-a spus sau cum a evitat menționarea faptului că era o făptură puțin diferită.

Bill a început să vorbească şi, spre surpriza mea, l-am văzut citind după notițe. Lângă mine, Sam s-a aplecat în față şi şi-a fixat privirea pe chipul lui Bill.

— Nu aveam pături, şi nici mâncare, povestea calm Bill, dar în nici un caz nu duceam lipsă de dezertori.

Nu era unul dintre subiectele favorite ale Descendenților, însă câțiva dintre ei au încuviințat din cap. Relatarea lui Bill părea totuşi să se potrivească informațiilor pe care le aveau unii invitați.

Un vârstnic din primul rând a ridicat mâna:

— Domnule, s-a întâmplat cumva să-l întâlniți pe străbunicul meu, Tolliver Humphries?

— Da, i-a răspuns Bill după o scurtă pauză, complet impasibil. Am fost prieten cu Tolliver.

Pentru o clipă, glasul i-a sunat totuşi atât de dramatic, încât a trebuit să închid ochii.

— Şi cum era, ca om? a întrebat bătrânul, foarte emoționat.

— Ei bine, era puțin cam nechibzuit şi tocmai acest lucru i-a provocat moartea, a răspuns Bill, forțându-se să zâmbească, trist. A fost însă un om curajos şi toată viața sa n-a câştigat un cent pe care să-l risipească.

— Cum şi-a găsit sfârşitul? Ați fost lângă el?

— Da, am fost acolo, i-a zis Bill, uşor obosit. L-am văzut când a fost împuşcat de un lunetist al nordiştilor, la vreo treizeci de kilometri de-aici. Se mişca destul de greu, pentru că era lihnit de foame, la fel ca noi toți, de altfel. În cursul unei dimineți foarte răcoroase, Tolliver a văzut cum a fost împuşcat unul dintre băieții din detaşamentul nostru, care se aşezase să se odihnească pe un câmp. Tânărul nu murise, dar fusese rănit destul de grav şi începuse să ne strige pentru a-i sări în ajutor, conştient proba-

bil de faptul că nu va mai putea să reziste prea mult de unul singur.

Liniştea din sală a devenit atât de adâncă, încât s-ar fi auzit şi musca.

— A țipat şi a urlat atât de înfiorător, că-mi venea să-l împuşc cu mâna mea, numai pentru a-l face odată să tacă, deoarece ştiam că orice încercare de a-i sări în ajutor era sinucidere curată. N-am putut însă să fac aşa ceva, pentru că un asemenea lucru n-ar fi avut nimic de-a face cu războiul, ci ar fi fost o crimă odioasă. Însă ulterior, am regretat că n-o făcusem, fiindcă Tolliver n-a reuşit să-şi păstreze cumpătul şi să reziste stăruințelor tânărului. Două ceasuri mai târziu, mi-a zis că are un plan şi că-l poate salva pe băiat. Nu i-am dat deloc dreptate, însă Tolliver a insistat, spunându-mi că Dumnezeu doreşte ca el să încerce să-l scape. În cele două ore în care am stat la adăpostul copacilor, Tolliver s-a rugat fără oprire. Deşi i-am spus lui Tolliver că Dumnezeu nu doreşte ca el să-şi piardă viața prosteşte — mai ales că, la rândul lor, soția şi copiii lui se rugau să revină sănătos acasă —, Tolliver mi-a cerut să le distrag atenția

duşmanilor, în timp ce el va încerca să-l salveze. A zbughit-o imediat spre câmp, fugind cu atâta energie, de-ai fi zis că este un om foarte bine odihnit, care aleargă într-o frumoasă zi de primăvară. A reuşit să ajungă la băiat şi, deodată, a răsunat o împuşcătură, iar Tolliver s-a prăbuşit fără viață la pământ. Apoi, după câteva minute, tânărul şi-a reluat urletele după ajutor.

— Ce s-a-ntâmplat cu el? a întrebat doamna Fortenberry, atât de şoptit cât îi permitea vocea baritonală.

— A supraviețuit, a continuat Bill, cu o voce ce mi-a dat fiori. A rezistat cu bine întreaga zi, iar noaptea am putut să-l salvăm.

Toți acei oameni reveniseră parcă la viață în timpul povestirii lui Bill, iar pentru bătrânul din primul rând istorisirea reprezenta o amintire nepreţuită, o amintire ce spunea foarte multe despre caracterul străbunului său.

Printre participanții la întrunire nu cred să fi existat măcar unul care să fi fost pregătit pentru impactul cu o istorisire a evenimentelor din Războiul Civil făcută chiar de un martor ocular.

Au fost cu toţii entuziasmaţi şi cutremuraţi, deopotrivă.

După ce Bill a răspuns şi la ultima întrebare, în sală au izbucnit aplauze furtunoase sau, mai bine zis, atât de furtunoase cât le stătea în putinţă celor patruzeci de participanţi. A aplaudat până şi Sam, care nici vorbă să fi fost un admirator al lui Bill.

Cu excepţia mea şi a lui Sam, toţi cei prezenţi şi-au manifestat dorinţa de a discuta personal cu Bill. În timp ce Descendenţii şi-au înconjurat oaspetele, care părea totuşi destul de rezervat, eu şi Sam ne-am furişat la camioneta lui şi am plecat spre Crawdad Diner, o adevărată bombă, unde se servea însă mâncare foarte bună. Mie nu-mi era foame, dar Sam a comandat cafea şi o porţie de plăcintă cu lămâie.

— A fost interesant, mi-a zis el, oarecum reţinut.

— Discursul lui Bill? Da, i-am răspuns la fel de precaută.

— Ţii cumva la el?

După atâtea ocolişuri, Sam se hotărâse în sfârşit să atace poarta principală.

— Da, i-am zis.

— Sookie, cu el nu ai nici un viitor.

— Pe de altă parte, el a trăit ceva vreme printre oameni şi cred că va mai exista pe planetă câteva sute de ani.

— Nu ştii niciodată ce poate păți un vampir.

Nu-l puteam contrazice în această privință, dar, după cum îi explicasem, nu ştiam nici ce se poate întâmpla cu mine sau cu oricare altă ființă umană.

Am continuat apoi în acelaşi stil, dar la un moment dat m-am plictisit şi, într-un final, i-am zis exasperată:

— În fond, de ce te interesează atât de mult aceste lucruri, Sam?

S-a îmbujorat şi mai tare-n obraji şi s-a uitat la mine, cu ochii săi albaştri, luminoşi.

— Sookie, eu chiar țin la tine — ca prieten şi, uneori, chiar mai mult decât atât...

Ia te uită!

— Şi nu-mi place deloc să te văd c-o apuci pe căi greşite.

L-am privit atentă, simțind cum scepticismul începe deja să mi se-ntipărească pe chip —

sprâncenele apropiate, colțurile buzelor uşor ridicate.

— Înțeleg, i-am răspuns pe un ton ce se potrivea perfect fizionomiei adoptate.

— Te-am plăcut dintotdeauna...

— Să înțeleg că m-ai plăcut atât de mult, încât a trebuit să aştepți până când şi-a arătat altcineva interesul față de mine?

— Da, merit din plin să fiu muştruluit.

Părea totuşi să-l macine un lucru, dorea să-mi spună ceva, dar îi lipseau îndrăzneala şi hotărârea. Oricum, indiferent despre ce-ar fi fost vorba, n-a reuşit în cele din urmă să mi se destăinuie.

— Bine, hai să mergem, i-am sugerat, simțind că ne va fi foarte greu să readucem dialogul pe teren neutru, dar, în definitiv, poate pentru mine era mai bine să ajung acasă.

Drumul spre casă a fost destul de amuzant, fiindcă Sam voia să-mi spună ceva, însă dădea de fiecare dată din cap şi păstra tăcerea. Mă enervase atât de mult, încât îmi venea să-l pocnesc.

Am ajuns acasă mai târziu decât mă aşteptasem. În camera bunicii era lumină, dar în restul casei domnea întunericul. Nu i-am văzut maşina şi m-am gândit că a parcat-o în spate, pentru a-i fi mai uşor să transporte în bucătărie aperitivele rămase de la întrunire. Buni însă lăsase aprinsă lumina pe verandă doar pentru mine.

Sam a ocolit camioneta, mi-a deschis portiera şi am dat să cobor, dar, în întuneric, n-am mai reuşit să nimeresc treapta şi m-am împiedicat. Sam m-a prins imediat, apucându-mă mai întâi de brațe, pentru a mă echilibra, după care mi-a încolăcit mijlocul şi m-a sărutat.

Crezusem inițial că este un pupic de noapte bună, dar buzele i-au stăruit mai mult decât ar fi fost nevoie. Chiar dacă fusese foarte plăcut, cenzorul lăuntric şi-a intrat imediat în atribuții, atenționându-mă clar: „Este şeful tău."

M-am dat uşor în spate. Sam, dându-şi imediat seama că băteam în retragere, şi-a tras încet mâinile, mângâindu-mă pe brațe şi ajungând într-un final să ne ținem doar de mâini.

Am pornit apoi spre uşa casei, fără să scoatem o vorbă.

— Mi-a făcut plăcere, i-am zis încet, pentru că nu voiam s-o trezesc pe Buni, şi nici să par prea entuziastă.

— Şi mie. Ce zici, mai ieşim şi altă dată?

— Mai vedem, i-am răspuns, fără să am un sentiment clar în ceea ce-l privea.

Am aşteptat până l-am auzit întorcând camioneta, după care am stins lumina pe veranda şi am intrat în casă. Pornind spre dormitorul meu, am început să-mi deschei bluza, obosită şi abia aşteptând să mă culc.

Era ceva în neregulă.

Am încremenit în mijlocul sufrageriei şi am privit în jur.

Totul arăta perfect normal.

Da. Toate lucrurile erau la locul lor.

Simțeam însă un miros.

Era un miros ciudat: un iz ca de aramă, pătrunzător şi sărat.

Era miros de sânge şi venea chiar de la parter, nicidecum de la etaj, acolo unde aşteptau

într-o solitudine perfectă dormitoarele destinate oaspeților.

— Buni? am strigat.

Vocea-mi tremura.

M-am urnit din loc şi am pornit spre camera ei. Nu era nimic deranjat înăuntru. Am început să caut prin restul casei, aprinzând luminile, pe măsură ce treceam dintr-o cameră în alta.

Dormitorul meu era aşa cum îl lăsasem.

În toaletă nu era nimeni.

Nici în spălătorie.

Am aprins şi ultimul bec. În bucătărie...

Am țipat îngrozitor, fără oprire, în timp ce-mi agitam brațele în aer, inutil, şi tremuram tot mai tare, pe măsură ce continuam să urlu. Din spate s-a auzit o pocnitură, dar nu mă mai interesa nimic. În acel moment, m-au cuprins două brațe puternice, care m-au mutat din loc, intercalând un trup solid între mine şi ceea ce văzusem pe podeaua bucătăriei. Nu l-am recunoscut pe Bill, însă el m-a ridicat imediat şi m-a dus în sufragerie, de unde nu mai puteam vedea tabloul acela înfiorător.

— Sookie, mi-a spus el răstindu-se, taci odată din gură! Nu te-ajută la nimic!

Dacă ar fi fost drăguț cu mine, mai mult ca sigur că aş fi continuat să țip.

— Iartă-mă, i-am zis, copleşită de emoții. Mă comport la fel ca tânărul acela.

Bill mă privea pierdut.

— Cel despre care ai povestit azi, l-am lămurit pierdută.

— Trebuie să chemăm poliția.

— Da.

— Trebuie să formezi numărul...

— Stai puțin. Cum de eşti aici?

— Bunica ta a vrut neapărat să mă conducă acasă, dar am insistat să trecem mai întâi pe-aici şi să o ajut la descărcat.

— Şi de ce te afli la noi?

— Te aşteptam pe tine.

— Înseamnă că ai văzut cine a omorât-o?

— Nu, pentru că între timp m-am dus acasă să mă schimb şi am luat-o direct prin cimitir.

Se îmbrăcase în blugi şi purta o bluză cu Grateful Dead, tricou la vederea căruia nu mi-am putut reține un chicot.

— Este chiar absurd, i-am zis, izbucnind brusc în râs.

Însă lacrimile au apărut la fel de spontan. Am ridicat apoi receptorul şi am format 911.

Andy Bellefleur a venit în numai cinci minute.

Jason a sosit imediat ce-am reuşit să-l găsesc. Am sunat după el în patru sau cinci locuri, pentru ca în final să dau de el în barul Merlotte's. Terry Bellefleur îi ținea în seara aceea locul lui Sam şi, după ce i-a transmis lui Jason să vină de urgență acasă la bunica şi a revenit la telefon, l-am rugat pe Terry să-l sune pe Sam şi să-i spună că am o problemă şi nu mai pot veni la serviciu câteva zile.

Terry l-a sunat probabil imediat pe Sam, fiindcă acesta şi-a făcut apariția în mai puțin de o jumătate de oră, îmbrăcat în aceleaşi haine pe care le purtase la întâlnirea noastră de mai devreme. Când l-am văzut, mi-am verificat instinctiv ținuta, amintindu-mi că îmi descheiasem nasturii bluzei în timp ce traversasem sufrageria, fapt pe care-l uitasem complet. Eram

însă îmbrăcată decent şi mi-am dat seama că Bill fusese cel care avusese grijă de asta. Mai târziu, poate că aveam să mă simt jenată de acest lucru, dar, pe moment, m-am simțit recunoscătoare.

Când i-am zis lui Jason că Buni a murit şi că, de fapt, a fost omorâtă violent, el n-a făcut altceva decât să mă privească fix. În spatele ochilor părea să nu mai existe nici un fel de activitate; arăta de parcă i-ar fi şters cineva capacitatea de a pricepe ce i se spune. În scurt timp, vorbele şi-au făcut efectul şi Jason s-a prăbuşit în genunchi, îndată ce-am îngenuncheat alături, m-a îmbrățişat, şi-a lăsat capul pe umărul meu şi am stat aşa tăcuți un timp. Nu mai rămăseserăm decât noi doi.

Bill şi Sam se retrăseseră în curtea din față şi stăteau pe două scaune pliante, pentru a nu-i încurca pe polițişti. Nu peste mult timp, am fost şi noi rugați să ieşim cel puțin pe verandă, dar am preferat să ne îndepărtăm mai mult. În atmosfera călduță a nopții, m-am aşezat cu fața spre casa luminată ca un uriaş tort aniversar, în care oamenii intrau şi ieşeau asemenea unor

furnici invitate la ospăț. Iar toată această forfotă se desfăşura în jurul unui corp inert care era al bunicii mele.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Jason într-un târziu.

— După ce m-am întors de la întrunire, i-am spus în şoaptă, Sam a întors camioneta şi a plecat, iar eu am simțit imediat că este ceva în neregulă. Am început să caut în toată casa şi am găsit-o pe podeaua bucătăriei.

Aceasta era versiunea oficială a dramei „Cum mi-am găsit bunica moartă".

Jason a întors încet capul şi m-a privit în ochi.

— Continuă!

Mai întâi, am dat din cap în semn de negare, dar apoi m-am gândit că avea tot dreptul să ştie.

— A fost bătută crunt, însă cred totuşi că a încercat să riposteze. Cine a făcut lucrul ăsta a tăiat-o şi apoi a strangulat-o, din câte se pare.

N-am putut să mă mai uit la chipul fratelui meu, în momentul când am adăugat în şoaptă:

— A fost numai vina mea.

— Cum de ți-a venit o astfel de idee? m-a întrebat Jason.

— Fiindcă m-am gândit că făptaşul intenționa probabil să mă omoare pe mine, aşa cum le-a ucis pe Maudette şi Dawn, dar a găsit-o acasă numai pe Buni.

Am simțit imediat cum ideea începea să prindă rădăcini şi în mintea lui Jason.

— Astă-seară ar fi trebuit să stau acasă cât timp Buni era plecată, dar, în ultimul moment, Sam m-a invitat să mergem la întrunire şi am plecat cu el, în camionetă, iar maşina mea a rămas în curte. Buni şi-a parcat maşina în spatele casei, pentru a-i fi mai uşor să ducă înăuntru tăvile şi tot ce mai dusese la întrunire, aşa că, la prima vedere, eu eram singură în casă. Buni a vrut să-l conducă pe Bill acasă, dar el a insistat să o ajute la descărcat, după care a plecat să se schimbe şi, între timp, intrusul... a prins-o pe ea.

— Şi de unde ştim noi că n-a fost chiar Bill? m-a întrebat Jason, ignorându-l complet pe Bill, care stătea chiar în dreptul lui.

— De unde putem şti că n-a fost oricine altcineva? i-am răspuns, exasperată de felul în care gândea fratele meu. Putea să fie oricine, chiar şi un cunoscut. Eu nu cred că a fost Bill şi nu cred că el le-a omorât pe Maudette şi pe Dawn, dar sunt absolut convinsă că ucigaşul acestora a omorât-o şi pe bunica.

— Ştiai că bunica ți-a lăsat casa moştenire? m-a întrebat Jason, mult prea răsunător, moment în care m-am simțit de parcă mi-ar fi aruncat în față o găleată cu apă rece.

Sam a tresărit şi el, iar ochii lui Bill au devenit mai întunecați şi mai glaciali.

— Nu. Am crezut întotdeauna că vom moşteni împreună casa, aşa cum moştenim şi casa părinților.

— Şi ți-a lăsat şi tot pământul.

— De ce-mi spui aceste lucruri? l-am întrebat, simțind că eram gata să izbucnesc în plâns, exact când începeam să fiu sigură că pot să-mi țin în frâu lacrimile.

— Pentru că nu-i corect! a răbufnit el. N-a fost drept din partea ei, iar acum nu mai poate îndrepta lucrurile!

Începusem să tremur, dar Bill m-a ridicat de pe scaun şi a început să se plimbe cu mine de-a lungul şi de-a latul curţii. Sam s-a aşezat în faţa lui Jason şi a început să-i vorbească foarte serios, pe un ton grav şi pătrunzător.

Bill m-a luat de umăr, dar nici aşa nu m-am putut opri din tremurat.

— Oare chiar a vorbit serios? am întrebat, fără să aştept un răspuns.

— Nicidecum, m-a contrazis Bill, obligându-mă să-mi ridic privirea, mirată. Nu i-a putut sări în ajutor bunicii voastre şi nu poate să accepte ideea că ar fi dorit cineva să te ucidă şi, în schimb, a omorât-o pe ea. Simte nevoia să-şi reverse furia lăuntrică şi, în loc să căşuneze pe tine, îşi varsă nervii pe alte lucruri. Pentru moment, nu m-aş îngrijora din cauza spuselor lui.

— Este o observaţie remarcabilă, i-am zis, fără ocolişuri.

— Ah, nu-i mare lucru. Ştii, am urmat la seral câteva cursuri de psihologie, mi-a răspuns Bill Compton, vampirul.

Nu mi-am putut stăpâni gândul că vânătorii îşi studiază întotdeauna victimele.

— De ce mi-ar fi lăsat mie totul, şi nu lui Jason?

— E posibil să afli mai târziu motivul, a venit răspunsul lui, destul de mulțumitor pentru mine.

Apoi, Andy Bellefleur a ieşit din casă şi s-a oprit pe treptele verandei, scrutând atât de concentrat cerul, încât ai fi zis că vede acolo o mulțime de indicii.

— Compton! a strigat el, aspru.

— Nu se poate, am ripostat enervată, simțind că Bill se uita la mine uşor surprins, ceea ce era o reacție extraordinară, având în vedere că venea tocmai din partea lui.

— Acum chiar se va întâmpla, am adăugat, înfuriată.

— Tu m-ai apărat cu adevărat, mi-a spus el. Bănuiai că polițiştii mă vor suspecta de uciderea celor două tinere şi tocmai de aceea ai vrut să te convingi că fetele au umblat cu alți vampiri. Acum însă crezi că acest Bellefleur va încerca să-mi pună în cârcă moartea bunicii tale.

— Da.

Bill a inspirat profund. Ne opriserăm amândoi în dreptul copacilor ce delimitau curtea casei, unde eram complet învăluiți în beznă. Andy l-a strigat pe nume încă o dată.

— Sookie, mi-a zis el încet, la fel ca şi tine, sunt convins că tu ai fost ținta ucigaşului.

A fost un şoc să aud acest lucru din partea altcuiva.

— Şi vreau să ştii că nu le-am ucis eu pe fetele acelea. Iar dacă aici este mâna aceluiaşi criminal, atunci e clar că nu sunt vinovat cu nimic, fapt pe care îl poate pricepe oricine, chiar şi un Bellefleur.

Am pornit amândoi spre porțiunea luminată a curții, deşi nu-mi mai doream nimic. Voiam ca luminile să dispară şi oamenii să se volatilizeze, chiar şi Bill. Doream să stau în casă cu bunica mea şi să-i privesc fericirea de pe chip, aşa cum o văzusem ultima oară.

Deşi era o năzuință zadarnică şi copilărească, simțeam că nu voiam nimic altceva. Eram atât de absorbită de această dorință, încât nu mi-am dat seama de pericol decât mult prea târziu.

Fratele meu, Jason, mi-a ieşit în cale şi m-a plesnit direct în față.

Gestul său, neaşteptat şi dureros, m-a făcut să-mi pierd echilibrul şi să cad destul de rău pe unul din genunchi.

Jason părea să dorească să continue să mă agreseze, însă Bill s-a ghemuit imediat lângă mine, scoțându-şi înfiorător colții. Sam s-a năpustit asupra lui Jason, l-a doborât şi l-a imobilizat la pământ, probabil pentru a fi sigur că nu ripostează.

Andy Bellefleur încremenise în fața acestei manifestări neaşteptate de violență, dar s-a dezmeticit în clipa imediat următoare şi s-a postat între cele două mici grupuri de pe iarba din curte. Andy s-a uitat la Bill şi a înghițit în sec, după care i s-a adresat ferm:

— Compton, potoleşte-te! Gata, n-o să mai dea în ea.

Bill respira profund şi se vedea clar că încerca să-şi stăpânească setea pentru sângele lui Jason. Nu-i puteam citi gândurile, însă limbajul corpului său spunea totul.

Nici lui Sam nu-i puteam citi gândurile, dar mi-am dat imediat seama că era foarte nervos.

Jason, în schimb, plângea în hohote, iar gândurile i se derulau de-a valma, confuze şi deprimante.

Andy Bellefleur nu ne plăcea pe nici unul şi îşi dorea să ne arunce după gratii, indiferent că avea sau nu vreun motiv să facă acest lucru.

M-am ridicat extenuată în picioare şi mi-am atins obrazul pălmuit, în speranța că aşa îmi voi distrage atenția de la suferința, de la durerea cumplită ce-mi copleşea inima.

Credeam că noaptea aceea nu se va mai termina vreodată.

Cea mai mare ceremonie funerară ținută vreodată în parohia Renard a fost cea pentru bunica mea. Sau cel puțin aşa susținea preotul. Sub cerul strălucitor al verii timpurii, Buni a fost înmormântată alături de mama şi de tatăl meu, în cavoul familiei, în porțiunea veche a cimitirului, aflată între reşedința bunicii şi a familiei Compton.

Jason avusese dreptate. Casa îmi aparținea în întregime, la fel ca şi cele douăzeci de pogoane de pământ din împrejurimi, împreună cu drepturile asupra minereurilor. Banii, atâția câți avea, îi împărțise în mod egal între noi, dar Buni ceruse în mod expres să-i cedez lui Jason drepturile pe care le aveam asupra casei părinteşti. Asta dacă voiam să-mi păstrez în posesie moştenirea. Nu mi-a fost deloc greu să renunț în favoarea lui Jason la jumătatea mea de moştenire, şi nici nu am vrut să mă recompenseze cu bani, deşi avocatul s-a uitat chiorâş la mine când mi-a auzit doleanța. Jason s-ar fi enervat peste măsură dacă i-aş fi spus să-mi plătească partea de moştenire, mai ales că pentru el era o simplă fantezie faptul că eram coproprietari. Şi totuşi, dorința bunicii de a-mi lăsa mie casa a fost pentru mine un adevărat şoc. Ea îl înțelesese pe Jason mult mai bine decât mine.

„Norocul meu că am şi alte venituri în afara salariului de chelneriță”, m-am gândit, încercând să-mi îndrept atenția spre alte lucruri, să nu mă mai gândesc la pierderea suferită. Plata impozitelor pentru casă şi pământ, plus costuri-

le de întreținere a locuinței, la care contribuise parțial şi Buni, aveau totuşi să-mi subțieze serios veniturile.

— Presupun că vrei să te muți, mi-a zis Maxine Fortenberry, în timp ce făcea curat în bucătărie.

Maxine îmi adusese salată de şuncă, ouă umplute cu maioneză şi încerca să-mi fie de ajutor frecând lună bucătăria.

— Nu, i-am spus, surprinsă.

— Scumpo, dar după tot ce s-a întâmplat aici...

Crisparea de pe chipul dolofan al lui Maxine îi confirma îngrijorarea.

— Amintirile frumoase pe care le am în această bucătărie le întrec cu mult pe cele urâte, am lămurit-o, scurt.

— Ah, este un mod înțelept de a privi lucrurile, mi-a răspuns ea, mirată. Sookie, tu eşti într-adevăr o fată isteață, şi nicidecum aşa cum te privesc ceilalți.

—- Vă mulțumesc mult, doamnă Fortenberry, i-am răspuns sec, ton la care nu a reacționat, deşi este posibil să-l fi remarcat — ceea ce mi

s-a părut a fi o atitudine cât se poate de înțeleaptă.

— Vine şi prietenul tău la înmormântare?

În bucătărie era foarte cald, iar masiva şi corpolenta Maxine îşi ştergea de zor broboanele de sudoare de pe față cu un şervet de vase.

Locul în care se prăbuşise Buni fusese curățat de prietenele ei.

— Prietenul meu? Ah, vă referiți la Bill? Nu, pentru că nu are cum.

Maxine m-a privit pierdută.

— Fiindcă înmormântarea are loc în timpul zilei.

Tot nu pricepuse.

— Nu poate să iasă la soare.

— Ah, normal! s-a luminat ea, lovindu-şi uşor tâmpla cu degetul, în semn că pricepuse. Ce prostuță sunt! Şi chiar se prăjeşte?

— Ei bine, el aşa susține.

— Ştii, mă bucur foarte mult că ne-a vorbit la club, pentru că acest gest contribuie mult la integrarea lui în comunitatea noastră.

Am încuviințat din cap, absentă.

— Sookie, oamenii au tot felul de sentimente în ceea ce priveşte crimele recente şi mulți discută despre vampiri şi cred că ei sunt vinovați de aceste nenorociri.

Am privit-o mijindu-mi ochii.

— Să nu te superi pe mine, Sookie Stackhouse! Din moment ce Bill a fost atât de amabil şi le-a împărtăşit Descendenților din amintirile sale fascinante, majoritatea oamenilor nu-l cred pe Bill capabil să le facă sărmanelor femei lucruri atât de îngrozitoare, mi-a explicat ea, în timp ce mă întrebam ce poveşti or circula la colț de stradă, înfiorându-mă numai gândindu-mă cam ce putea să le născocească mintea.

— Ştim însă că a primit câțiva musafiri pe care nu-i prea îndrăgeşte nimeni.

M-am întrebat dacă făcea referire la Malcolm, Liam şi Diane. Nici mie nu-mi plăcea de ei, aşa că mi-am înfrânat impulsul de a-i apăra.

— Vampirii sunt la fel de diferiți ca şi oamenii, i-am zis.

— Asta i-am spus şi eu lui Andy Bellefleur, mi-a răspuns ea, dând categoric din cap. I-am

zis că ar trebui să urmărească pe altcineva, îndeosebi pe cei care nu vor să învețe să trăiască paşnic printre noi, şi nicidecum să-i căşune pe Bill Compton, care-şi dă toată silința să se integreze în comunitate. Apropo, la biroul de pompe funebre mi s-a spus că a reuşit în sfârşit să-şi renoveze bucătăria.

N-am putut decât să o privesc fix şi să încerc să-mi dau seama ce-ar fi putut să facă Bill într-o bucătărie. De ce ar avea nevoie de o astfel de încăpere?

Jason, arătând mult mai liniştit, a stat lângă mine la înmormântare şi părea să-i fi trecut valul de furie împotriva mea. Nu m-a atins şi n-a vorbit cu mine, dar nici nu m-a lovit. Mă simțeam foarte singură. Însă când am privit spre panta dealului, mi-am dat seama că întregul oraş suferea alături de mine. Pe străduțele înguste ce duceau spre cimitir erau maşini cât vedeam cu ochii, iar în jurul cortului funerar ridicat de biroul de pompe funebre erau sute de oameni îndoliați. Sam era îmbrăcat la costum, un adevărat eveniment în cazul lui, iar Arlene, care se postase în dreptul lui Rene, purta o ro-

chie înflorată, de duminică. Lafayette se afla undeva în mulțime, alături de Terry Bellefleur şi Charlsie Tooten, ceea ce însemna că barul era închis.

Erau prezenți toți prietenii bunicii, absolut toți. Mă refer la cei care încă mai puteau să meargă. Domnul Norris a plâns fără să se ascundă, dar şi-a ținut totuşi la ochi o batistă albă ca neaua. Chipul rotofei al lui Maxine continua să fie marcat de tristețe.

În timp ce preotul rostea monologul dictat de profesie, iar eu şi Jason şedeam tăcuți pe scaunele pliante rezervate membrilor familiei, aşezate destul de anapoda, am simțit cum se desprinde ceva din mine şi se înalță în splendoarea albastră a cerului şi am înțeles că, indiferent ce s-a întâmplat, Buni ajunsese de-acum acasă.

Restul zilei, slavă Domnului, a trecut ca prin ceață. N-am vrut să-mi mai amintesc nimic, şi nici măcar nu mai voiam să ştiu că am trăit aşa ceva. Însă a existat totuşi un mic incident.

Eu şi Jason stabiliserăm un armistițiu tacit temporar. Stăteam lângă masa din sufrageria bunicii, unde primeam condoleanțe din partea

prietenilor şi cunoscuţilor, majoritatea dintre ei făcând tot posibilul să nu se holbeze la vânătaia pe care eu o aveam pe obraz.

Ne-am descurcat binişor, Jason gândindu-se în tot acest răstimp că se va duce în curând acasă, va bea ceva şi nu mă va mai vedea pentru o perioadă, după care totul va fi bine. Exact ceea ce gândeam şi eu, cu excepţia băuturii.

La un moment dat, şi-a prezentat condoleanţele o femeie bine intenţionată, genul acela de persoană care analizează toate consecinţele unei situaţii care nu o privesc nicidecum.

— Copii, îmi pare tare rău pentru voi, ne-a zis ea în timp ce-o priveam atentă, dar fără să-mi pot aduce aminte cum o cheamă.

Ştiam însă că era metodistă şi că avea trei copii mari.

— Să ştiţi că m-am întristat foarte mult când v-am văzut la înmormântare singuri şi mi-am amintit de dragii voştri părinţi, a continuat ea, schimonosindu-şi faţa într-o expresie de compătimire ce se vedea clar că era artificială.

I-am aruncat o scurtă privire lui Jason, m-am uitat apoi la femeie şi am consimțit cu o mişcare a capului.

— Da, i-am spus, recepționându-i gândul înainte să-l rostească şi simțind cum devin tot mai palidă.

— Dar nu l-am văzut azi pe fratele Adelei, unchiul vostru. Mai trăieşte, nu-i aşa?

— Nu ținem legătura, i-am răspuns pe un ton care ar fi descurajat pe oricine, mai puțin pe femeia aceea insensibilă.

— Dar este unicul ei frate! Ar trebui să..., însă glasul i s-a stins imediat ce privirile noastre asociate şi-au atins în sfârşit ținta.

Ne-au mai întrebat şi alte persoane, pe scurt, care era motivul pentru care absenta unchiul Bartlett, însă am reuşit să le tăiem curiozitatea imediat ce le răspundeam că „este o problemă de familie”. În schimb, femeia asta — oare cum o chema? — nu părea suficient de isteață cât să poată pricepe aluzia. Ne adusese o salată de carne tocată, pe care intenționam să o arunc la gunoi imediat după plecarea ei.

— Trebuie să-l anunțăm şi pe el, mi-a zis Jason încet, când femeia s-a depărtat.

Mi-am activat imediat bariera mentală, pentru că nu voiam să ştiu ce gândeşte.

— Sună-l tu, i-am răspuns.

— Bine.

Acestea au fost singurele vorbe pe care ni le-am adresat pe tot parcursul zilei.

Capitolul 6

După înmormântare am stat trei zile în casă. Era deja prea mult şi simţeam nevoia să merg la muncă, însă nu-mi dădeau pace lucrurile pe care simţeam că trebuie să le fac. Iar unul dintre ele era să fac curat în camera lui Buni. Arlene a trecut întâmplător pe la mine şi am rugat-o să mă ajute, fiindcă n-aş fi putut sta singură printre lucrurile atât de familiare ale bunicii, impregnate cu mirosul ei specific, asemănător unguentelor pe bază de camfor şi pudrei pentru bebeluşi.

Prietena mea Arlene m-a ajutat să împachetez toate lucrurile, pentru a le dona unei asociaţii care se ocupa cu ajutorarea sinistraţilor. Nordul statului Arkansas fusese lovit de câteva tornade în ultimele zile şi existau mai mult ca sigur oameni sărmani cărora le-ar fi prins bine hainele ei. Buni era mai măruntă şi mai slabă decât mine şi, în plus, nu ne potriveam la gus-

turi, aşa că am preferat să păstrez doar bijuteriile ei. Nu purta niciodată multe podoabe, dar ceea ce-şi cumpărase era de calitate şi foarte valoros pentru mine.

Era uimitor câte lucruri reuşise Buni să adune în camera ei. Nici prin gând nu-mi trecea să încerc să aflu ce strânsese în pod, unde hotărâsem să fac curățenie de-abia la toamnă, când în mansardă se instala răcoarea şi aveam suficient timp să le sortez.

Am aruncat probabil mai mult decât ar fi trebuit, dar în acest fel m-am simțit eficientă şi puternică şi, aş putea spune, chiar drastică. Arlene a strâns şi împachetat totul, lăsând deoparte doar câteva hârtii şi fotografii, scrisori, chitanțe şi cecuri anulate. Bunica nu folosise în viața ei o carte de credit şi, Dumnezeu s-o binecuvânteze, nu cumpărase niciodată lucruri în rate, ceea ce ne-a uşurat semnificativ munca.

Arlene m-a întrebat la un moment dat de maşina bunicii. Deşi era veche de cinci ani, maşina avea totuşi foarte puțini kilometri la bord.

— Îți vinzi maşina şi o păstrezi pe-a ei? A ta e mai nouă, dar mai puțin spațioasă.

— Încă nu ştiu, i-am răspuns, dându-mi seama că nu mai puteam să mă gândesc şi la asta, curățenia în camera bunicii fiindu-mi suficientă pentru acea zi.

La finele după-amiezii, dormitorul nu mai păstra nimic din memoria bunicii. Am întors cu Arlene salteaua şi, din obişnuință, am făcut patul — un baldachin vechi, cu acoperământ şi perdele din dantelă fină. Mi-a plăcut dintotdeauna mobilierul din dormitorul ei şi, brusc, am înțeles că acum era al meu. De-acum, puteam să mă mut într-o cameră mai mare şi să am propria mea toaletă, în loc s-o folosesc pe cea de pe hol.

Deodată, am înțeles că exact asta îmi şi doream. Mobila din dormitorul meu fusese adusă din casa părinților mei, imediat după decesul acestora. Era un mobilier pentru copii — excesiv de feminin, un fel de reminiscență a perioadei când mă jucam cu păpuşi Barbie şi îmi invitam prietenele să doarmă la mine.

Dar, bineînțeles, nu înseamnă că dădusem sau fusesem la multe petreceri de acest gen.

Nu, în nici un caz nu mai trebuia să cad în depresie. Trebuia să rămân eu însămi, fiindcă aveam o viață în față şi încă mă puteam bucura de lucrurile din jurul meu, de acele mici satisfacții care te însuflețesc şi te impulsionează să mergi mai departe.

— S-ar putea să mă mut aici, i-am zis lui Arlene, în timp ce lipea o cutie cu bandă adezivă.

— Nu e cam repede? a întrebat ea, înroşindu-se imediat ce-şi dăduse seama că tonul ei fusese cam dur.

— Îmi va fi mai uşor să stau aici decât în camera de vizavi, şi să mă gândesc că dormitorul ei va rămâne gol pentru totdeauna.

Arlene a reflectat puțin la cele spuse de mine, ghemuită în dreptul cutiei de carton şi ținând în mână rola de bandă adezivă.

— Te înțeleg, a încuviințat ea, aprobând şi cu o mişcare a capului.

Am încărcat apoi cutiile în maşina ei. Se oferise cu amabilitate să le lase la centrul de colec-

tare, în drum spre casă, şi am acceptat recunoscătoare propunerea ei, fiindcă nu voiam ca oamenii să mă dezaprobe, ori să mă compătimească, pentru că dădeam de pomană hainele, pantofii şi cămăşile de noapte ale bunicii mele.

Înainte ca Arlene să plece, ne-am îmbrățişat, am pupat-o uşor pe obraz şi ea m-a privit mirată. Făcusem un gest ce ieşise din tiparele prieteniei noastre de până atunci. Arlene, cu părul ei roşu-aprins, şi-a aplecat capul şi ne-am lovit încetişor frunte în frunte.

— Eşti o nebunatică, mi-a zis ea, emoționată. Vizitează-ne şi tu mai des, pentru că Lisa de-abia aşteaptă să stai iarăşi cu ea.

— Spune-i că mătuşa Sookie a întrebat de ea. Şi de Coby, fireşte.

— O să le transmit, mi-a zis Arlene, pornind agale spre maşină, în timp ce părul stacojiu i se ondula în valuri, iar formele corpului o făceau să arate senzual în costumația de chelneriță.

Când maşina ei dispărea pe drumul denivelat ce trecea prin pădure, puterile m-au părăsit brusc şi m-am simțit de parcă aş fi avut un milion de ani şi aş fi fost singură şi stingheră.

Aceasta era starea pe care aveam s-o trăiesc de-acum înainte.

Nu-mi era foame, deşi ceasul îmi arăta că venise ora mesei. M-am dus în bucătărie şi am scos din frigider una din numeroasele cutii de plastic pline cu mâncare. Cineva îmi adusese curcan şi salată de struguri. Nu erau deloc rele, dar n-am izbutit decât să le răscolesc puțin cu furculița şi am renunțat. Le-am aşezat înapoi pe unul din rafturile frigiderului şi am pornit spre baie, pentru un binemeritat duş. Aici am observat că nici Buni, care era o gospodină foarte grijulie, nu reuşise să iasă învingătoare în lupta cu praful de prin colțuri.

Duşul a fost minunat. Apa fierbinte părea să-mi îndepărteze totodată şi suferința, aşa că mi-am şamponat bine părul şi mi-am frecat fiecare părticică a pielii, după care m-am depilat pe picioare şi la subraț. Când am ieşit din cadă, mi-am pensat sprâncenele, m-am uns cu o loțiune de corp, apoi mi-am dat cu deodorant şi cu un spray care să-mi descurce părul — şi cu tot ce mi-a mai venit la îndemână. Odată ce-am simțit buclele atârnându-mi ude pe spate, am

îmbrăcat cămaşa de noapte — un tricou alb cu răţuşca Tweety — şi mi-am luat pieptenele, intenţionând să mă uit la televizor cât timp mă pieptănam — proces ce se dovedea de fiecare dată foarte anevoios.

Mica mea răbufnire de energie s-a încheiat subit şi m-am simţit de parcă aş fi fost paralizată.

Soneria a răsunat exact când începusem să-mi târâi paşii spre sufragerie, cu pieptenele într-o mână şi prosopul în cealaltă.

Am privit precautã pe vizor şi l-am văzut pe Bill aşteptând răbdător pe verandă.

I-am deschis fără să mă simt nici bucuroasă, nici tristă că-l vedeam.

M-a privit oarecum surprins, văzându-mă în cămaşă de noapte, cu părul ud, în picioarele goale şi nemachiată.

— Intră, i-am spus.

— Eşti sigură?

— Da.

Bill a intrat şi, ca de obicei, a privit în jurul lui.

— Ce-ai făcut aici? m-a întrebat el, văzând stiva de lucruri pe care le îngrămădisem într-un colț, în ideea că le-ar fi dorit prietenii bunicii: de exemplu, domnul Norris putea fi încântat să capete fotografia mamei sale, imortalizată alături de Buni.

— Am făcut curat în camera ei şi cred că o să mă mut acolo, i-am răspuns, neputând să mă gândesc la altceva.

— Lasă-mă să te pieptăn eu, mi-a zis el, întorcându-se spre mine şi privindu-mă atent.

Am încuviințat indiferentă, dând din cap. Bill s-a aşezat pe canapeaua înflorată din sufragerie şi mi-a arătat spre taburetul vechi din fața lui. M-am aşezat docilă pe el. S-a aplecat în față şi a început, din creştetul capului, să-mi descurce cu răbdare buclele rebele.

Ca-ntotdeauna, tăcerea sa era pentru mine o adevărată desfătare. De fiecare dată, mă simțeam ca şi cum îmi scăldam picioarele într-un iaz cu apă rece, după ce cutreierasem îndelung în arşița unei zile toride şi pline de praf.

În plus, degetele lungi ale lui Bill se descurcau cu multă pricepere în pletele mele bogate şi

dese. Am stat cu ochii închişi, devenind din ce în ce mai liniştită şi simțind în spatele meu mişcările sale uşoare, în timp ce mânuia pieptenul. Aproape că-i auzeam bătăile inimii, dar mi-am dat imediat seama că nu era decât o impresie ciudată, deşi el avea o cu totul altă părere.

— Aşa obişnuiam s-o alint şi pe sora mea, Sarah, a murmurat el, de parcă ar fi ştiut că mă liniştisem profund şi încerca să nu-mi tulbure tihna. Părul ei era mai închis la culoare decât al tău şi mult mai lung. Nu l-a tuns niciodată. În copilărie, când mama noastră avea treabă, mă punea să-i pieptăn părul surorii mele.

— Sarah era mai mică sau mai mare decât tine? l-am întrebat, pe un ton blând.

— Era cu trei ani mai mică decât mine.

— Ai mai avut şi alți frați sau surori?

— Mama a pierdut la naştere doi copii, mi-a răspuns el foarte încet, ca şi cum de-abia şi-ar fi amintit. Pe Robert, unul dintre frații mei, l-am pierdut când avea doisprezece ani, iar eu unsprezece. A murit din cauza frigurilor. În zilele noastre, ar fi îndopat cu penicilină şi s-ar face

bine imediat. Pe-atunci însă, nu era posibil acest lucru. Sarah, la fel ca şi mama, a supravie-țuit războiului, dar tatăl nostru a murit în timp ce-mi făceam serviciul militar; din ce-am aflat mai târziu, am înțeles că a făcut infarct. Soția mea locuia împreună cu familia mea, iar copiii mei...

— Of, Bill, l-am oprit, tristă, aproape în şoap-tă, la auzul durerii lui şi pierderilor suferite de el.

— Lasă, Sookie, nu-ți face griji, m-a liniştit el, recăpătându-şi glasul impasibil.

A continuat să-mi perie părul, tăcut, până când am simțit dinții pieptenului trecând ne-stingheriți printre fire. A luat apoi prosopul alb pe care-l aruncasem pe brațul canapelei şi a-nceput să-mi usuce încet părul, trecându-şi din când în când degetele printre şuvițe, pentru a le da volum.

— Mmm..., am îngânat relaxată, scoțând un geamăt ce nu mai era al unei persoane care avea nevoie de alinare.

Degetele sale răcoroase mi-au ridicat părul la ceafă şi i-am simțit buzele apropiindu-se de gât.

Nu mai puteam să vorbesc, ori să mă mişc. Am expirat încet, încercând să nu mai scot nici un alt sunet. Şi-a îndreptat apoi buzele spre urechea mea, mi-a prins uşor lobul între dinţi şi a început să-l dezmierde cu limba. Şi-a încolăcit braţele pe pieptul meu şi m-a apropiat strâns cu spatele de el.

Apoi, ca printr-un miracol, i-am recepţionat numai limbajul trupului şi nicidecum frământările minţii, care nu fac decât să strice momente ca acesta. Iar corpul său îmi transmitea ceva foarte simplu.

Ridicându-mă fără nici un efort, de parcă ar fi avut un bebeluş în braţe, m-a întors cu faţa spre el şi i-am cuprins şoldurile cu picioarele. L-am îmbrăţişat şi m-am aplecat puţin, pentru un sărut care a tot continuat, până când Bill a început o serie de mişcări ritmice ale limbii, un ritm extrem de sugestiv, chiar şi pentru o persoană lipsită de experienţă ca mine. Tricoul lung ce ţinea loc de cămaşă de noapte mi se ridicase deasupra coapselor, iar eu n-am mai izbutit decât să-l mângâi neputincioasă pe braţe şi, destul de ciudat, amintindu-mi de reţeta prin

care bunica pregătea caramelul pentru prăjituri, mi-am imaginat auriul şi dulceața ademenitoare a zahărului topit. Bill s-a ridicat odată cu mine.

— Unde mergem? m-a întrebat el.

Fără să mă dezlipesc de el, i-am arătat spre fosta cameră a bunicii şi Bill m-a purtat într-acolo, aşa cum mă ridicase, cu picioarele încolăcite în jurul său şi capul sprijinit pe umărul lui. M-a întins pe aşternuturile curate ale patului, a rămas în picioare şi, în lumina lunii ce se revărsa prin ferestre, l-am văzut dezbrăcându-se grăbit, dar cu rafinament. Deşi îmi făcea deosebită plăcere să-l urmăresc, ştiam că va trebui să fac şi eu la fel şi, simțindu-mă puțin ruşinată, mi-am scos cămaşa de noapte şi am aruncat-o pe podea.

L-am privit din nou. Niciodată în viața mea nu mai văzusem ceva atât de frumos şi de înspăimântător, în acelaşi timp.

— Bill, i-am zis neliniştită, când s-a aşezat lângă mine pe pat, nu vreau să te dezamăgesc.

— Aşa ceva nu-i posibil, a şoptit el, privindu-mi corpul ca şi cum ar fi zărit o oază într-o dună deşertică.

— Nu ştiu mare lucru, m-am destăinuit eu în şoaptă.

— Nu-ți face griji. Ştiu eu destule, mi-a răspuns, începând să mă dezmierde uşor cu palmele şi să mă atingă în locuri în care nu fusesem atinsă niciodată.

Am tresărit surprinsă şi m-am abandonat cu totul.

— Va fi diferit față de o experiență similară cu un bărbat normal? l-am întrebat.

— Ah, bineînțeles.

L-am privit nedumerită.

— Va fi mai plăcut, mi-a şoptit el la ureche, provocându-mi un fior de excitare.

Uşor sfioasă, am întins mâna şi l-am atins şi eu, moment în care a gemut, la fel ca un om normal. O clipă mai târziu, sunetul a devenit mai adânc.

— E bine? l-am întrebat în şoaptă.

— Ah, da, mi-a răspuns, cuprinzându-mă în brațe.

În numai câteva clipe, a descoperit însă cât eram de neexperimentată.

— Ar fi trebuit să-mi spui, mi-a zis foarte tandru, în timp ce era evident că se străduia să rămână nemişcat.

— O, te rog, nu te opri! l-am implorat, gândindu-mă că, dacă nu continua, îmi va zbura capul de pe umeri, ori se va întâmpla cine ştie ce lucru îngrozitor.

— Nu am nici o intenție să mă opresc, m-a asigurat el. Sookie... să ştii c-o să te doară.

Drept răspuns, m-am lăsat uşor pe spate, iar Bill a gemut uşor, posedându-mă cu toată blândețea de care era capabil.

Mi-am ținut respirația şi mi-am muşcat buza. „Au...!”

— Draga mea, mi-a zis el, aşa cum nu-mi mai spusese nimeni. Eşti bine?

Vampir sau nu, Bill tremura puternic în urma efortului de a-şi reține mişcările.

— Da, i-am zis scurt, simțind că trecusem peste durerea usturătoare de mai înainte şi că-mi voi pierde curajul dacă nu continuam.

Hai, acum, am adăugat, muşcându-l tare de umăr.

Bill a reacționat uşor, dar a continuat să-mi producă cele mai plăcute senzații. Inițial, avusesem impresia că o să-mi pierd capul, dar m-am obişnuit imediat şi am intrat în ritmul lui. Bill a găsit răspunsul meu ca fiind foarte excitant şi, în scurt timp, am simțit că avea să urmeze şi altceva, ca să spun aşa, ceva mult mai profund şi netrăit până atunci de mine.

— Ah, te rog, Bill, hai, te rog! i-am zis, înfigându-mi unghiile în coapsele lui şi simțind că nu mai aveam mult până să ating plăcerea maximă.

Ne-am schimbat puțin poziția, permițându-i să mă penetreze mai adânc şi, înainte de a apuca să mă controlez, am simțit că mă înalț, că plutesc în extaz. Lumini aurii îmi jucau parcă în fața ochilor.

— Da! i-am zis, simțindu-i colții în apropierea gâtului.

I-am simțit caninii, însă durerea a fost una mică, excitantă chiar.

Am rămas o vreme nemişcaţi, tresărind din când în când în spasmele extazului. N-am să-i uit cât voi trăi parfumul şi gustul de-atunci, nu voi uita niciodată senzaţia pe care am trăit-o când l-am simţit prima dată înăuntrul meu — prima oară când m-am dăruit cuiva — şi nu voi uita vreodată plăcerea trăită.

Bill s-a dat în cele din urmă într-o parte, s-a sprijinit în cot şi şi-a aşezat mâna pe abdomenul meu.

— Eu sunt primul.

— Da.

— Of, Sookie.

S-a aplecat şi m-a sărutat, parcurgând cu buzele toată lungimea gâtului.

— Cred că ai văzut că nu am experienţă, i-am zis, ruşinată. A fost plăcut şi pentru tine, comparativ cu celelalte femei? Oricum, o să devin şi eu expertă într-o bună zi.

— Sookie, poţi deveni mai experimentată, dar în nici un caz mai bună, mi-a zis el, sărutându-mă pe obraz. Ai fost minunată!

— O să mă doară?

— Ştiu că ți se va părea ciudat, dar nu prea îmi amintesc. Singura virgină pe care am cunoscut-o a fost soția mea, iar acest lucru s-a întâmplat în urmă cu un secol şi jumătate... Da, din câte țin minte, te va durea destul de rău şi nu vom mai putea face dragoste o zi sau două.

— Dar sângele tău poate să vindece, am spus după o scurtă pauză, simțind cum mi se înroşesc obrajii.

L-am văzut în lumina lunii mişcându-se pentru a mă privi mai bine.

— Aşa este, a confirmat el. Vrei să încerci?

— Da. Tu nu vrei?

— Ba da, a răspuns Bill, inspirând adânc şi muşcându-şi apoi brațul.

Totul s-a petrecut atât de repede, încât n-am putut să-mi rețin un țipăt. Calm, şi-a umezit un deget în propriul sânge şi, înainte de a apuca eu să mă răzgândesc, şi l-a strecurat încet înăuntru şi a început să-l mişte foarte uşor, până când, câteva clipe mai târziu, durerea a dispărut.

— Mulțumesc, i-am zis. Acum mi-e mai bine.

Însă Bill nu şi-a retras degetul, ci a continuat să-l mişte ritmic.

— Ah, vrei din nou? Poți aşa de repede? l-am întrebat, încrezătoare într-un răspuns pozitiv, având în vedere continuitatea mişcărilor degetului.

— Aşteaptă şi ai să vezi, mi-a zis cu vocea sa dulce şi sumbră, uşor amuzată de această dată.

— Spune-mi ce vrei să fac, i-am şoptit, abia recunoscându-mă.

Şi mi-a spus.

A doua zi, m-am dus la lucru. Indiferent de puterile tămăduitoare ale lui Bill, am avut o stare de uşor disconfort, dar m-am simțit totodată extrem de energică. Era un sentiment inedit pentru mine. De altfel, mi-ar fi fost foarte greu să nu mă simt... „îndrăzneață” nu-i cuvântul potrivit... aş putea spune incredibil de stăpână pe mine însămi.

La bar, bineînțeles, m-am confruntat cu aceleaşi vechi probleme: tumultul vocilor, haosul şi intensitatea gândurilor, însă mi-a fost cu mult mai uşor acum să le suport şi să le dosesc

într-un ungher îndepărtat al minții. Am reuşit fără mare efort să-mi țin garda sus şi, drept consecință, m-am simțit mult mai relaxată. Sau, poate tocmai datorită relaxării — şi ce relaxare! — să-mi fi fost atât de uşor să le țin departe de mine? Nu ştiu. Dar m-am simțit foarte bine şi am fost capabilă să răspund cu mult calm la condoleanțele pe care mi le prezentau clienții, şi nu cu lacrimi.

Jason şi-a făcut apariția la ora prânzului şi a comandat un hamburger şi două beri, pe care nu le includea de obicei în regimul său alimentar, pentru că nu obişnuia să bea în timpul serviciului. Ştiam că se va înfuria dacă-l întrebam direct despre această schimbare de dietă, aşa că m-am interesat ce mai face.

— Azi m-au chemat din nou la poliție, mi-a răspuns el foarte încet, privind în jur, pentru a fi sigur că nu-l aude nimeni, deşi barul era aproape gol, fiindcă majoritatea localnicilor se duseseră la Centrul cultural, unde avea loc o întâlnire a membrilor clubului Rotary.

— Pentru ce? l-am întrebat, la fel de încet.

— Ca să le spun de câte ori mă vedeam cu Maudette, dacă băgam mereu benzină de la stația unde lucra ea... M-au întrebat aceleaşi şi aceleaşi lucruri, de parcă nu le-aş fi răspuns la întrebări de peste o sută de ori. Şeful meu a ajuns deja la capătul răbdărilor şi, drept să-ți spun, nu-l condamn. Cu toate drumurile pe care le-am făcut la poliție, cred că până acum am lipsit de la muncă mai bine de două zile, dacă nu chiar trei.

— Poate-ar fi mai bine să-ți iei un avocat, i-am sugerat, uşor neliniştită.

— Asta mi-a spus şi Rene.

Înseamnă că Rene Lenier privea situația la fel ca mine.

— Ce-ai spune de Sid Matt Lancaster?

Sidney Matthew Lancaster, localnic de-al nostru şi consumator înfocat de whisky, avea reputația de a fi cel mai agresiv avocat pledant din district. Îmi plăcea de el, pentru că mă trata întotdeauna cu respect, de fiecare dată când îl serveam la bar.

— Ar putea să fie cea mai bună alegere.

Jason arăta destul de posomorât. Ne-am privit scurt în ochi. Ştiam amândoi că avocatul bunicii era prea bătrân să-i susțină cauza, în situația în care, Doamne fereşte, Jason urma să fie arestat.

Jason era mult prea preocupat de propriile probleme ca să mai observe ceva diferit la mine şi, în plus, eram protejată de gulerul unei bluzițe albe, pe care o alesesem în locul tricoului. Arlene însă nu era la fel de neatentă ca fratele meu, dimpotrivă, stătuse toată dimineața cu ochii pe mine şi, pe la ora trei, într-o pauză, s-a arătat destul de convinsă că-mi descoperise secretul.

— Fato, mi-a zis, ți-ai făcut de cap?

În acel moment, m-am înroşit toată. Expresia „a-ți face de cap" altera sensul relației mele cu Bill, dar era totuşi corectă până la un anumit punct. Nu ştiam dacă s-o corectez autoritară — „Am făcut dragoste!" —, dacă să păstrez tăcerea, să-i spun lui Arlene că nu e treaba ei, ori să-i strig pur şi simplu: „Da!"

— Vai, Sookie, cine e tipul?

— Aăă, ei bine, nu e...

— Nu-i de pe la noi? Te întâlneşti cumva cu vreun militar din Bossier City?

— Nu, i-am răspuns, şovăielnică.

— Sam? L-am văzut că te privea destul de galeş.

— Nu.

— Atunci, cine?

Mă comportam ca şi cum aş fi fost ruşinată. „Sookie Stackhouse, mi-am spus categorică, revino-ți în fire, pentru că trebuie să joci, dacă tot ai intrat în dans."

— Bill, i-am răspuns, sperând totuşi să-mi zică: „Ah, Bill."

— Bill? a repetat Arlene pierdută, în timp ce Sam se apropia de noi şi încerca să tragă cu urechea, la fel ca şi Charlsie Tooten.

Până şi Lafayette îşi scosese capul pe ferestruica bucătăriei.

— Bill, am repetat, mai categorică. Îl cunoşti pe Bill.

— Bill Auberjunois?

— Nu.

— Bill...?

— Bill Compton, a intervenit sec Sam, exact în momentul în care eram cât pe ce să spun acelaşi lucru. Vampirul Bill.

Arlene şi-a bulbucat ochii, Charlsie Tooten a scos un mic țipăt, iar Lafayette a rămas cu gura căscată.

— Scumpo, nu puteai să te întâlneşti şi tu cu un tip normal? m-a întrebat Arlene, imediat ce şi-a recăpătat glasul.

— Nici un tip normal nu a vrut să fie prieten cu mine, i-am răspuns deschis, simțind cum îmi ard obrajii dar neabandonând lupta — îmi țineam spatele drept şi arătam cât se poate de sigură pe mine.

— Şi totuşi, scumpete, a intervenit Charlsie Tooten, cu vocea ei ascuțită şi fluierată, ca de copil. Scumpo... ăăă, Bill este infestat cu virusul acela.

— Ştiu foarte bine, i-am răspuns, conştientă de asprimea din propriul meu glas.

— Şi eu care credeam că ne spui că te-ai împrietenit cu un negru... dar se pare c-ai găsit unul şi mai bun, nu-i aşa? a zis Lafayette, râcâindu-şi lacul de pe unghii.

Sam n-a spus nimic, ci a continuat să stea sprijinit de tejgheaua barului, schimonosindu-şi buzele, de parc-ar fi încercat să-şi roadă obrazul pe interior.

I-am privit pe toți, pe rând, obligându-i să accepte acest fapt, ori să-mi spună în față ce-i nemulțumeşte.

Arlene a fost prima care a rupt tăcerea:

— Gata, e-n regulă, dar ar face bine să se comporte foarte frumos cu tine, pentru că, altfel, venim cu țepuşele după el!

Au avut cu toții puterea să râdă, cu toate că n-au făcut-o din toată inima.

— Şi ai astfel ocazia să nu cheltui prea mult pe mâncare! a subliniat şi Lafayette.

O clipă mai târziu, Sam a stricat totul, spulberând firava lor tentativă de acceptare. S-a apropiat brusc de mine şi mi-a tras în jos gulerul cămăşii.

În acel moment, toți prietenii mei au înlemnit.

— La naiba! a făcut Lafayette, foarte încet.

Am privit fix în ochii lui Sam, gândindu-mă că nu-l voi ierta niciodată pentru acest gest.

— N-ai nici un drept să mă atingi, l-am repezit, făcând un pas înapoi şi ridicându-mi la loc gulerul bluzei, şi nici să intervii în viața mea personală.

— Mi-e teamă pentru tine, îmi fac griji, a răspuns el, în timp ce Arlene şi Charlsie îşi găsiseră grăbite ceva de făcut.

— Nu-i adevărat, ori, cel puțin, nu în totalitate. De fapt, văd că eşti înfuriat rău de tot. Aşa că, ascultă-mă bine, amice: tu nu mi-ai făcut curte niciodată.

Şi, spunându-i acestea, am pornit țanțoşă să şterg tăblia unei mese de plastic, după care am luat solnițele şi le-am umplut cu sare. Am verificat apoi la fiecare masă şi separeu pipernițele şi sticluțele cu sos iute, precum şi cele cu sos tabasco. Am continuat să-mi văd de treabă şi să nu ridic privirea la mai mult de câțiva paşi în față şi, încetul cu încetul, atmosfera s-a mai destins.

Sam plecase în biroul său, unde probabil că îşi punea hârtiile în ordine sau numai el ştie ce făcea acolo, fiindcă oricum nu mă interesa, atâta timp cât îşi ținea părerile doar pentru el.

Simţeam totuşi că dezvăluise tuturor un aspect al vieţii mele private, prin gestul lui de a-mi dezgoli gâtul în faţa celorlalţi, şi nu aveam de gând să-l iert niciodată pentru asta. Arlene şi Charlsie, la fel ca şi mine, îşi găsiseră şi ele ceva de făcut şi, imediat ce în local au început să apară clienţii care îşi terminaseră munca pe ziua aceea, am redevenit prietene.

La un moment dat, Arlene a intrat odată cu mine la toaleta femeilor.

— Sookie, uite, aş vrea să te întreb ceva. E adevărat ce se aude despre vampiri, despre cum se descurcă în intimitate?

Drept răspuns, doar i-am zâmbit.

În seara aceea, a venit şi Bill la bar, exact după lăsarea întunericului. Lucrasem până târziu, deoarece una dintre chelneriţele din tura de noapte avusese o problemă cu maşina. Cu numai un moment înainte nu-l văzusem deloc, iar în clipa imediat următoare, a încetinit brusc, aşa încât să-l pot vedea intrând. Chiar dacă Bill avusese unele îndoieli în a face publică relaţia noastră, în seara aceea nu le-a arătat, ci s-a apropiat şi mi-a ridicat mâna, sărutând-o cu un

gest care, la oricine altcineva, ar fi părut artificial. Am simțit atingerea buzelor lui pe dosul palmei, fior care m-a străbătut până în vârfurile degetelor de la picioare şi pe care, am observat, îl remarcase şi el.

— Cum te simți în seara asta? a şoptit el, înfiorându-mă şi mai mult.

— Puțin mai..., însă nu mi-am găsit cuvintele să continui răspunsul.

— Bine, îmi spui mai târziu, a intervenit el. Când termini?

— De îndată ce soseşte Susie.

— Să vii la mine după aceea.

— Bine, i-am răspuns zâmbind, simțind că radiez şi că-mi pierd capul.

Bill mi-a zâmbit şi el, deşi se vedea clar că-l influențase prezența mea, fiindcă i se lungiseră caninii şi, cu excepția mea, pentru toți ceilalți, acesta era un semn destul de neliniştitor.

S-a aplecat să mă sărute, atingându-mă uşor cu buzele pe obraz, după care s-a întors să iasă şi, exact din acel moment, seara s-a transformat într-un adevărat coşmar.

Dorind probabil să-şi facă o apariție grandioasă, ceea ce au şi reuşit, Malcolm şi Diane au deschis larg uşa barului şi au intrat. M-am întrebat în acel moment unde era Liam — probabil că primise sarcina să parcheze maşina. Slabe speranțe să-l fi lăsat acasă.

Localnicii din Bon Temps se obişnuiseră cu prezența lui Bill, dar extravagantul Malcolm şi, bineînțeles, la fel de ostentativa Diane provocau destule neplăceri în rândul populației. Aşadar, situația nu era deloc bună pentru mine şi Bill.

Malcolm purta pantaloni de piele şi un fel de cămaşă din zale, vestimentație care-l făcea să arate ca un personaj de pe coperta unui album rock. Diane se îmbrăcase într-un costum mulat, verde-aprins, dintr-un material sintetic atât de subțire, încât aş fi putut să-i număr şi firele părului pubian. Negrii nu obişnuiau să frecventeze barul Merlotte's, însă dacă exista o persoană de culoare care să fie în siguranță aici, aceasta era, desigur, Diane. L-am zărit la un moment dat pe Lafayette holbându-se plin de admirație prin ferestruica bucătăriei, dar şi copleşit de frică.

Cei doi vampiri, asemenea unor bețivi notorii, au urlat cu disimulată surprindere la vederea lui Bill. Din câte mi-am dat seama, Bill n-a fost deloc bucuros să-i vadă, dar, la fel ca-ntotdeauna, părea să facă față cu deosebit calm apariției năvalnice a acestora.

Malcolm s-a apropiat şi l-a sărutat pe Bill direct pe gură, la fel şi Diane. N-aş putea spune care dintre aceste saluturi a fost mai ofensator pentru clienții barului, dar ştiam cu certitudine că Bill, dacă voia să rămână în relații cordiale cu locuitorii din Bon Temps, trebuia cât mai repede să-şi arate dezgustul față de gesturile semenilor săi.

Înțelegând imediat situația în care se afla, Bill a făcut un pas înapoi şi m-a luat de umăr, alegând tabăra oamenilor şi disociindu-se astfel de cea a vampirilor.

— Ia te uită, micuța ta chelneriță este încă în viață, a zis Diane, pe un ton atât de răspicat, încât vorbele sale au răsunat în întregul bar. E chiar uimitor.

— Bunica ei a fost omorâtă săptămâna trecută, i-a răspuns calm Bill, încercând să atenueze dorința lui Diane de a face scandal.

Am simțit că îngheț în momentul când Diane m-a fixat cu ochii ei căprui, splendizi şi halucinanți.

— Chiar aşa? a răspuns ea râzând, reuşind astfel să întreacă măsura şi să nu mai capete iertarea nimănui.

Dacă Bill ar fi căutat să se apere, l-aş fi înțeles. Pe de altă parte, dezgustul pe care-l simțeam acumulându-se în rândul celorlalți clienți ai barului s-ar fi putut revărsa în orice clipă atât asupra lui Bill, cât şi asupra celorlalți renegați.

Şi totuşi... pentru Diane şi prietenii ei, renegatul era Bill.

— Iar ție, puicuțo, când îți vine rândul? a continuat ea zeflemitoare, atingându-mi bărbia cu unghia.

I-am împins brutal brațul; cu siguranță c-ar fi sărit la mine, dacă Malcolm n-ar fi apucat-o imediat de mână, fără să se grăbească şi fără să depună prea mult efort.

— Bill, am auzit că oraşul ăsta îşi pierde pe capete oamenii necalificați, i s-a adresat el pe un ton familiar, ca şi cum n-ar fi făcut eforturi s-o strunească pe Diane. Iar o păsărică din Shreveport mi-a spus că tu şi prietena ta ați trecut pe la Fangtasia şi ați pus întrebări despre vampirii cu care umblau cocotele ucise.

— Ştii foarte bine că doar noi trebuie să ştim aceste lucruri, a continuat Malcolm şi, dintr-odată, pe chip i s-a întipărit o gravitate cu adevărat înspăimântătoare. Unii dintre noi nu vrem să mergem la partide de baseball şi la... (a căutat în memorie un cuvânt pe care-l foloseau oamenii) ...grătare în aer liber! a adăugat el. Noi suntem vampiri!

Ultimul cuvânt l-a rostit dur, impunător şi fascinant, vrăjindu-i pe mulți dintre clienții barului. Malcolm era destul de inteligent şi se vedea că doreşte să şteargă impresia proastă pe care o lăsase Diane, dar avusese totodată grijă să ne arate dispreţul pe care-l nutrea față de noi toți.

L-am înfruntat cu tot curajul de care eram capabilă în acel moment şi l-am călcat cu toată

forța pe picior. Drept răspuns, Malcolm şi-a retras colții. Toți cei din bar erau nervoşi şi înspăimântați.

— Domnule, ar fi mai bine să plecați, a intervenit Rene, sprijinit în coate de tejgheaua barului şi având în dreptul lui o sticlă de bere.

Pentru câteva momente, situația a fost foarte critică şi n-a lipsit mult ca scena din bar să se transforme într-o baie de sânge. Nici unul dintre semenii mei nu părea să realizeze cu adevărat cât de puternici şi de nemiloşi erau vampirii. Bill s-a postat în fața mea, fapt pe care l-au remarcat toți clienții din local.

— În acest caz, dacă nu suntem doriți..., spuse Malcolm, în timp ce muşchii viguroşi îi zvâcneau nervos.

Glasul său avea inflexiuni stridente.

— Diane, aceşti oameni binevoitori doresc să-şi mănânce halcile de carne friptă şi să facă alte lucruri umane. Numai ei. Sau împreună cu fostul nostru prieten, Bill.

— Iar micuța noastră chelneriță, se pare, îşi doreşte să facă un lucru la fel de uman cu Bill, s-a băgat în vorbă şi Diane, moment în care

Malcolm a luat-o de braț şi a scos-o din bar, înainte de a apuca să strice şi mai rău lucrurile.

De îndată ce vampirii au ieşit pe uşă, toți clienții au fost cuprinşi de un fior şi m-am gândit că era mai înțelept să plec, chiar dacă Susie nu-şi făcuse încă apariția la muncă. Bill m-a aşteptat afară, iar când l-am întrebat de ce făcuse asta, mi-a spus că dorea să fie sigur că plecaseră cei trei.

L-am urmat pe Bill până acasă, gândindu-mă că am scăpat relativ uşor în urma întâlnirii cu cei doi vampiri. M-am întrebat de ce veniseră Diane şi Malcolm până acolo şi mi s-a părut destul de ciudat faptul că străbătuseră o distanță atât de mare şi se hotărâseră, ca din întâmplare, să treacă şi pe la barul Merlotte's. Din moment ce nu depuneau vreun efort concret pentru integrarea în societate, intenționau probabil să-i distrugă şansele lui Bill în acest sens.

Reşedința Compton arăta complet diferit față de ultima dată când o văzusem, în seara aceea dezgustătoare, când îi întâlnisem pe ceilalți vampiri.

Muncitorii realizaseră pentru Bill o treabă excelentă, fie pentru că le fusese frică, fie pentru că fuseseră plătiți foarte bine. Sau, nu ştiu, poate din ambele motive. În sufragerie renovaseră complet tavanul, iar noul tapet era de culoare albă, cu model cu flori delicate. Parchetul din lemn de esență tare fusese lustruit şi lucea ca nou. Bill m-a condus în bucătărie. Aceasta era simplă, obişnuită, dar luminată şi primitoare, iar frigiderul nou-nouț pe care şi-l cumpărase era plin de sticle cu sânge sintetic.

Toaleta de la parter era foarte luxoasă, deşi, din câte ştiam, Bill nu folosea niciodată o astfel de încăpere; cel puțin, nu pentru necesitățile fiziologice.

Am privit în jurul meu, uimită. Spațiul impresionant al băii fusese obținut în urma transformării unei cămări şi a jumătate din vechea bucătărie a casei.

— Îmi place duşul, mi-a zis el, arătând spre cabina transparentă instalată într-un colț al băii, suficient de spațioasă cât să intre lejer în ea doi adulți şi poate un pitic sau chiar doi. Dar, la fel de mult, îmi place să mă relaxez în apă

caldă, a continuat el, arătând spre centrul încăperii, unde trona un fel de cadă uriaşă, înconjurată de un planşeu din lemn de cedru, cu trepte ce urcau din două părți spre bazin.

Pretutindeni înjur erau ghivece cu plante, iar camera arăta de parcă ar fi fost o oază în mijlocul unei jungle luxuriante, aşa cum poți găsi în nordul Louisianei.

— Ce-i asta? am întrebat, uluită.

— O cadă cu hidromasaj, a răspuns Bill, mândru. Când stai înăuntru, poți da drumul la jeturi de apă pe care le ajustezi după preferință. E un fel de minibazin cu apă caldă, mi-a explicat el.

— Văd că are şi locuri, i-am spus, uitându-mă înăuntru.

Porțiunea superioară a interiorului era decorată cu plăci de faianță verzi şi albastre, iar pe marginea de sus a bazinului se aflau mai multe butoane de control realizate cu o deosebită măiestrie.

Bill s-a aplecat şi a apăsat pe câteva butoane, iar apa a început imediat să curgă.

— Ce zici, facem o baie? a întrebat Bill, sugestiv.

Mi-am simțit brusc obrajii în flăcări, iar inima-mi şi-a accelerat uşor ritmul.

— Am putea chiar acum, a adăugat el, scoțându-mi încet din şortul negru marginea cămăşii.

— Ah, păi... da, am putea.

Însă n-am îndrăznit să-i răspund privindu-l în ochi, când mi-am amintit cum acest... om, în definitiv, văzuse în mine mult mai mult decât văzuse oricine altcineva, chiar şi decât fosta mea doctoriță.

— Ți-a fost dor de mine? m-a întrebat el, deschizându-mi nasturii şortului şi trăgându-mi-l în jos.

— Da, i-am răspuns prompt, ştiind bine că era purul adevăr.

A râs şi s-a aplecat să-mi dezlege şireturile de la pantofi.

— Sookie, şi ce anume ți-a lipsit cel mai mult?

— Tăcerea ta, i-am zis, fără şovăială.

M-a privit, oprindu-şi degetele chiar în momentul în care se pregătea să tragă de unul din capetele şiretului, pentru a desface funda.

— Tăcerea mea, a repetat el.

— Faptul că nu-ți pot auzi gândurile. Bill, nici nu-ți poți imagina cât este de minunat acest lucru.

— Credeam că vei spune cu totul altceva.

— Ah, ei bine, şi tu mi-ai lipsit.

— Hai, zi-mi mai mult, a insistat el, scoțându-mi pantofii sport, după care şi-a plimbat degetele în susul coapsei şi mi-a dat jos şortul şi chiloții.

— Bill! Mă simt stânjenită, am protestat.

— Sookie, nu ai de ce să te simți stânjenită, cu atât mai puțin față de mine.

S-a ridicat şi mi-a scos cămaşa, după care şi-a întins brațele în spatele meu, trecându-şi uşor degetele peste dungile pe care mi le făcuseră pe piele bretelele sutienului şi şi-a îndreptat apoi atenția spre sâni. La un moment dat, şi-a dat jos sandalele.

— O să încerc, i-am zis, privindu-mi degetele de la picioare.

— Dezbracă-mă.

Nefiind o rugăminte greu de îndeplinit, i-am tras cămaşa din pantaloni, i-am deschis repede nasturii şi l-am dezbrăcat. I-am desfăcut apoi catarama curelei şi am trecut imediat la nasturele pantalonilor. Acesta era greu de descheiat, aşa că a trebuit să mă cam chinui.

Simțindu-mă neîndemânatică şi stângace, era cât pe ce să încep să plâng văzând că nasturele nu voia deloc să cedeze. Bill însă mi-a luat mâinile şi mi le-a ridicat pe pieptul lui.

— Încet, Sookie, nu te grăbi, mi-a zis el cu glas tandru şi uşor tremurat.

M-am relaxat puțin câte puțin şi, în timp ce-mi mângâia delicat sânii, i-am urmat exemplul, strecurându-mi uşor degetele prin părul de pe piept şi ciupindu-i cu gingăşie sfârcurile plate. În acel moment, m-a prins uşor de ceafă şi a început să mă strângă uşor. Nu ştiam că bărbaților le plac aceste lucruri, dar îmi devenise clar că lui Bill îi plăceau, aşa că i-am acordat doar lui atenție şi, în acest răstimp, am revenit asupra nasturelui îndărătnic al pantalonilor, care, de această dată, a cedat foarte uşor. Am

început să-i trag în jos pantalonii, atingându-l şi dezmierdându-l cu tot mai multă îndrăzneală.

Bill m-a ajutat apoi să urc în cadă, iar apa înspumată ne-a învăluit trupurile.

— Vrei să te spăl eu primul? m-a întrebat el.

— Nu, i-am răspuns pe nerăsuflate. Dă-mi mie săpunul.

Capitolul 7

În noaptea următoare, eu şi Bill am avut o discuție destul de neliniştitoare. Stăteam în patul lui uriaş, cu tăblie sculptată şi saltea Restonic nou-nouță. Aşternuturile aveau acelaşi model înflorat ca şi tapetul, fapt care m-a făcut să mă gândesc dacă nu cumva îi plăcea să aibă imprimate pe lucruri modele de flori, tocmai pentru că nu le putea vedea în realitate, adică aşa cum erau menite să fie privite... în lumina strălucitoare a zilei.

Bill stătea întins pe-o parte şi mă privea. Mai devreme fuseserăm la cinematograf; Bill era înnebunit după filmele cu extratereștri, probabil pentru că avea impresia că are unele afinități cu ființele de pe alte planete. Fusese însă un film numai cu împuşcături, în care aproape toți extratereștrii erau urâți, înfiorători şi porniți să ucidă tot ce le ieşea în cale, trăsături pe care le-a comentat nervos la cină şi pe tot parcursul

drumului spre casă. Am fost însă bucuroasă când, schimbând în sfârşit subiectul, mi-a sugerat să încercăm noul pat.

Eram prima fată care stătea cu el în acel pat.

Continua să mă privească tăcut, aşa cum îi plăcea adeseori s-o facă. Poate că-mi asculta bătăile inimii sau urmărea pulsațiile venelor mele, fiindcă ştiam că poate să audă şi să vadă lucruri care mie îmi erau inaccesibile. Conversația a deviat apoi de la subiectul filmului la alegerile locale (pentru că Bill intenționa să se înscrie şi el pe liste) şi apoi, la copilăria fiecăruia dintre noi. Însă mi-am dat imediat seama că încerca din răsputeri să-şi aducă aminte cum era să fii o persoană normală.

— Te-ai jucat vreodată de-a doctorul cu fratele tău? m-a întrebat el. Acum i-am auzit pe toți spunând că este un lucru firesc, dar ştiu că n-o să uit niciodată ziua-n care mama i-a tras o bătaie zdravănă fratelui meu, Robert, după ce l-a prins în tufişuri cu Sarah.

— Nu, i-am răspuns, încercând să par indiferentă, deşi chipul mi s-a crispat brusc şi am simțit cum stomacul mi se face ghem.

— Nu-mi spui adevărul.

— Ba da, i-am răspuns, privindu-i țintă bărbia şi sperând să găsesc o modalitate prin care să schimb cât mai repede subiectul.

Dar Bill era mai mult decât stăruitor.

— Dacă n-a fost fratele tău, atunci cine?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, am insistat, încleştându-mi pumnii şi simțind că încep să mă închid într-o carapace.

Bill era însă obişnuit ca oamenii să-i dezvăluie tot ce doreşte el să afle, în special pentru că putea să-i convingă folosindu-şi capacitățile hipnotice, aşa că nu-i plăcea să fie dus cu vorba.

— Sookie, spune-mi, a stăruit el, în timp ce ochii îi străluceau de curiozitate; şi-a trecut apoi vârful degetului pe deasupra pântecului meu, făcându-mă să tresar.

— Ei bine... am avut un unchi mai deocheat, i-am răspuns, zâmbind.

Bill a ridicat mirat din sprâncene, negre şi arcuite. Se pare că nu auzise de această expresie. L-am lămurit cât am putut de detaşată.

— E vorba de o rudă, un bărbat în toată firea, căruia îi plăcea să... să-i molesteze pe copiii din familia noastră.

Ochii i s-au aprins brusc şi a înghițit în sec. I-am văzut mărul lui Adam mişcându-se şi i-am zâmbit vag. Mi-am adunat la spate părul ce-mi acoperise chipul; simțeam că nu mai pot să mă controlez.

— Câți ani aveai când ți-a făcut una ca asta?

— Ah, totul a început când eram foarte mică, i-am răspuns.

Brusc mi-au revenit în minte toate senzațiile de panică, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când îmi aminteam de asta şi am simțit cum mi se precipită respirația, cum mi se accelerează bătăile inimii. Genunchii mi s-au încleştat, presându-se unul de celălalt.

— Cred că n-aveam mai mult de cinci ani, m-am bâlbâit, vorbind tot mai repezit. Nu s-a culcat niciodată cu mine, dar mi-a făcut alte lucruri, am adăugat ținându-mi palmele tremurânde în fața ochilor, pentru a-i evita privirea pătrunzătoare. Şi, Bill, cel mai groaznic dintre toate, am continuat, incapabilă să mă opresc,

cel mai oribil lucru a fost că, de fiecare dată când venea în vizită, deoarece îi puteam citi gândurile, ştiam dinainte ce urma să-mi facă! Şi nu aveam nici o posibilitate prin care să-l opresc! am încheiat, apăsându-mi gura cu palmele, pentru a-mi domoli avântul vorbelor.

N-ar fi trebuit să vorbesc despre asta şi, dorind să nu mai fiu văzută de nimeni, m-am întors pe burtă şi am rămas complet nemişcată.

După mult timp, am simțit pe umăr palma răcoroasă şi liniştitoare a lui Bill.

— Toate acestea s-au întâmplat înainte de moartea părinților tăi? m-a întrebat el, pe acelaşi ton calm.

— Da, i-am răspuns, fără să-l pot privi.

— I-ai spus mamei tale? Nu te-a ajutat?

— Nu. A crezut de fapt că sunt o neruşinată, s-a gândit că probabil găsisem la bibliotecă vreo carte din care aflasem ceva ce ea nu considera că eram pregătită să aflu.

În acel moment mi-am amintit de chipul mamei, de părul ei — ceva mai închis la culoare decât şuvițele mele blonde — şi de expresia feței sale înmărmurite de dezgust. Deoarece

crescuse într-o familie cu principii conservatoare, era obişnuită să reprime fără tăgadă orice formă de manifestare publică a afecțiunii şi să respingă discutarea subiectelor pe care le considera indecente.

— Mă întreb dacă ea şi tatăl meu au fost cu adevărat fericiți, pentru că erau firi foarte diferite, i-am spus vampirului meu, dar, imediat ce mi-am dat seama de ridicolul afirmației, m-am întors pe-o parte. De parcă noi n-am fi, am adăugat, încercând să-i zâmbesc.

Bill însă nu a schițat nici un gest, deşi am observat că un muşchi de pe gât îi zvâcnea.

— Nu i-ai spus şi tatălui tău?

— Ba da, cu puțin timp înainte de a muri. M-am simțit prea ruşinată să vorbesc cu el când eram mai mică; în plus, mama nu mă crezuse. Însă nu mai puteam suporta, ştiind că urma să stau cu unchiul Bartlett cel puțin două weekenduri pe lună, când acesta venea în vizită la noi.

— Trăieşte?

— Cine, unchiul Bartlett? Ah, sigur că da. Este fratele bunicii, iar Buni a fost mama tatălui meu. În prezent, locuieşte în Shreveport. După

moartea părinților, când eu şi Jason ne-am mutat în casa bunicii, prima dată când unchiul Bartlett a venit în vizită la ea, m-am ascuns, speriată. Când m-a găsit Buni şi m-a întrebat de ce mă ascund, i-am povestit tot şi ea m-a crezut.

Amintirile m-au făcut să retrăiesc siguranța pe care o simțisem în ziua aceea, în care auzisem glasul minunat al bunicii promițându-mi că nu-l voi mai vedea vreodată pe fratele ei şi că acesta nu-i va mai călca niciodată pragul, dar niciodată!

Şi chiar aşa a fost. A întrerupt orice relație cu propriul ei frate, doar pentru a mă proteja pe mine. Unchiul încercase acelaşi lucru şi cu fata bunicii, Linda, când aceasta era doar o copilă, dar Buni se străduise să uite de acel incident, crezând că fusese vorba doar de o neînțelegere. Buni mi-a spus că, din acea zi, n-o mai lăsase niciodată pe Linda singură cu unchiul ei, fiind cât pe ce să-i interzică să mai vină în vizită la ea, deşi nu-i venea totuşi să creadă că fratele ei fusese în stare s-o molesteze pe micuță.

— Deci şi el este un Stackhouse, nu?

— Ah, nu. Ştii, Buni a devenit o Stackhouse după căsătorie; înainte purta numele familiei Hale.

M-am gândit în acel moment dacă nu cumva voi fi nevoită să-i explic mai amănunțit totul. Deşi vampir, Bill rămânea totuşi un sudist şi cred că era în stare să priceapă o înrudire familială atât de simplă.

Bill arăta însă foarte pierdut. Reuşisem probabil să-l indispun cu povestioara mea sinistră şi imorală, care aproape că-mi înghețase sângele în vine.

— Gata, acum plec, i-am zis, coborând din pat şi aplecându-mă să-mi iau hainele.

Mult mai rapid decât mine, a sări din pat şi mi-a luat hainele din mâini.

— Nu mă lăsa aşa, mi-a zis el. Mai stai.

— Se pare că în seara asta semăn cu o băbuță plângăcioasă, i-am spus zâmbind, în timp ce pe obraji mi s-au prelins două lacrimi, pe care el mi le-a şters gingaş cu degetul, sărutând apoi urmele lăsate de ele.

— Stai cu mine până la revărsatul zorilor, a insistat el.

— Dar atunci va trebui să te retragi neapărat în criptă.

— În ce?

— În locul unde-ți petreci ziua şi despre care nu vreau sub nici o formă să ştiu ceva! am subliniat, ridicându-mi mâinile. Nu trebuie să te ascunzi înainte de apariția primelor raze de lumină?

— Ah, a făcut el. Ştiu dinainte când vin, le simt.

— Deci nu există riscul să dormi mai mult decât trebuie?

— Nu.

— Înțeleg. Promiți că mă laşi să dorm?

— Bineînțeles, dar puțin mai târziu, a răspuns el, aplecându-şi capul ca un adevărat gentleman, gest oarecum deplasat, având în vedere faptul că era complet dezbrăcat.

Apoi, când m-am aşezat şi am întins mâinile spre el, a adăugat:

— Eventual.

Dimineață, aşa cum mă aşteptasem, m-am trezit singură-n pat, unde am zăbovit şi am

reflectat ceva vreme. Aveam din când în când unele îndoieli în ceea ce priveşte relaţia mea cu Bill. Neajunsurile acestei legături începeau să iasă la suprafaţă din locul în care se ascunseseră până în acel moment şi porniseră să-mi năpădească mintea.

Astfel, îmi devenise clar că nu-l voi vedea niciodată pe Bill în lumina soarelui; nu-i voi pregăti micul dejun şi nu vom mânca împreună la prânz. Deşi suporta să mă vadă mâncând, nu era deloc încântat de această necesitate a mea, iar după fiecare masă trebuia să mă spăl foarte bine pe dinţi — ceea ce era totuşi un obicei bun.

De asemenea, cu Bill n-aş fi avut niciodată copii, ceea ce de asemenea era un lucru bun, dacă luam în calcul faptul că nu trebuia să-mi mai bat capul cu tot felul de măsuri anticoncepţionale. Şi totuşi...

Nu voi putea niciodată să-l sun la birou şi să-l rog să se oprească în drum spre casă la magazinul din colţ, de unde să cumpere nişte lapte; nu se va putea înscrie vreodată în clubul Rotary, ori să le ţină liceenilor cuvântări despre

carieră şi profesie, ori să fie antrenor în liga de baseball pentru şcolari.

Nu va merge niciodată cu mine la biserică.

Ştiam că, în acele momente, în timp ce stăteam trează în pat — ascultând ciripitul matinal al păsărelelor şi duduitul camioanelor ce începeau să cutreiere şoselele, iar peste tot în Bon Temps oamenii se treziseră, îşi pregăteau cafeaua, îşi luau ziarele şi discutau despre lucrurile pe care intenționau să le facă peste zi —, făptura pe care o iubeam zăcea undeva sub pământ, mort până la apus.

Gândurile acestea mă deprimau atât de mult, încât a trebuit să reflectez şi la partea pozitivă a relației, analiză pe care am efectuat-o în timp ce m-am îmbrăcat şi am dereticat puțin prin baie.

Bill părea să țină cu adevărat la mine. Era un sentiment plăcut, deşi nu foarte liniştitor, având în vedere faptul că nu ştiam cât de mult mă îndrăgeşte de fapt.

Viața amoroasă era absolut fascinantă. Nici prin gând nu-mi trecuse că va fi atât de minunată.

Ştiam că nu se va lua nimeni de mine câtă vreme rămâneam prietena lui Bill şi toţi cei care mă pipăiseră până atunci fără voia mea aveau de-acum mare grijă să-şi ţină mâinile acasă. Iar dacă ucigaşul bunicii mele intenţionase de fapt să mă reducă pe mine la tăcere, cu siguranţă că nu va mai încerca să se apropie de mine.

În plus, în preajma lui Bill mă puteam relaxa şi, pentru mine, acesta era un lux absolut inestimabil. Mintea îmi putea zburda în voie şi nu aflam de la el decât lucrurile pe care dorea să mi le dezvăluie.

Aceasta era realitatea.

Meditând astfel, am coborât treptele casei lui Bill, m-am îndreptat spre maşină şi, surprinzător, în faţa casei mă aştepta Jason, în camioneta lui.

Nu era o revedere tocmai fericită, dar, deşi şovăielnică, m-am îndreptat spre el.

— Văd că-i adevărat, m-a întâmpinat el, întinzându-mi un pahar de cafea de la Grabbit Quik. Hai, urcă!

Încântată de cafea, am urcat foarte precaută totuşi şi mi-am activat imediat bariera mentală,

protecție care a intrat în funcțiune încet şi dureros, ca şi cum s-ar fi forțat să-şi facă loc într-un lăcaş ce era mult prea strâmt pentru ea.

— Nu-ți pot reproşa nimic, mi-a zis el. Cu atât mai puțin cu cât, în ultimii ani, ştii bine ce viață am dus. După câte-mi dau seama, el a fost primul, nu-i aşa?

Am dat din cap, afirmativ.

— Se poartă frumos cu tine?

Am confirmat, tot din cap.

— Aş vrea totuşi să-ți spun ceva.

— Ascult.

— Unchiul Bartlett a fost ucis noaptea trecută.

Scoțând capacul paharului de plastic, m-am holbat la Jason printre aburii cafelei ce unduiau între noi.

— E mort deci, i-am zis, încercând să mă dumiresc, fiindcă mă străduisem ani la rând să nu mă gândesc la el, iar acum, prima persoană care-mi vorbea despre el îmi dădea vestea morții sale.

— Da.

— Uau!

Am privit pe fereastră lumina trandafirie ce învăluia orizontul şi am simţit brusc bucuria năvalnică a libertăţii. Singurul om care ştia — în afară de mine —, care savurase şi insistase până în pânzele albe că eu fusesem cea care avusese iniţiativa, după care continuase acele obscenităţi pe care le considera atât de agreabile... era de-acum mort. Am inspirat profund.

— Sper să fi ajuns deja în iad, am adăugat, şi sper ca un drăcuşor să-l înţepe cu o furcă în fund de fiecare dată când îşi aminteşte ce mi-a făcut.

— Dumnezeule, Sookie!

— Ţie nu ţi-a făcut nici un fel de probleme.

— Cam aşa ceva!

— Ce vrei să spui?

— Sookie, gata! Însă, din câte ştiu, nu a mai necăjit pe nimeni altcineva!

— Vorbeşti prostii. S-a luat şi de mătuşa Linda.

Jason m-a privit înmărmurit. Reuşisem şi eu, în sfârşit, să-mi surprind fratele.

— Ţi-a spus Buni?

— Da.

— Mie nu mi-a zis nimic.

— Buni şi-a dat seama că ți-ar fi fost foarte greu să accepți aşa ceva şi să nu-l mai vezi niciodată, mai ales că ştia cât ții la el. Însă, chiar şi-aşa, nu te-a lăsat o clipă singur cu el, fiindcă nu putea fi sigură sută la sută că-i plac numai fetele.

— Să ştii că l-am vizitat adeseori în ultimii doi ani.

— Vorbeşti serios?

Vestea era o noutate pentru mine, dar la fel ar fi fost şi pentru Buni.

— Sookie, să ştii că era un bătrân bolnav şi neputincios, avea probleme cu prostata şi nu se putea deplasa decât cu ajutorul unui cadru metalic.

— Probabil că asta i-a mai redus pofta de a hărțui copile de cinci ani.

— Gata, uită totul, pentru totdeauna!

— De parc-aş putea!

Ne-am uitat lung unul la celălalt.

— Şi, ce s-a întâmplat? l-am întrebat într-un târziu, destul de refractară.

— Ieri-seară a intrat un hoț în casa lui.

— Da, şi?

— Şi i-a rupt gâtul. I-a făcut vânt pe scări.

— Bun. Acum mi-ai spus ce doreai, aşa că pot să plec. Trebuie să mă duc acasă şi să mă pregătesc pentru serviciu.

— Asta e tot ce ai să-mi spui?

— Ce-ai mai vrea să-ți zic?

— Nu te interesează când e înmormântarea?

— Nu.

— Nu vrei să ştii ce-a scris în testament?

— Nu.

Jason şi-a ridicat brațele a neputință.

— Bine, a zis el, de parcă până atunci ar fi încercat să mă convingă de cine ştie ce lucru important, după care-şi dăduse seama că eram realmente refractară la argumentele lui.

— Mai ai şi altceva să-mi spui? l-am întrebat.

— Nu. Am vrut să ştii că a murit unchiul tău. Credeam că este suficient.

— De fapt, să ştii, chiar ai dreptate, i-am răspuns, deschizând uşa camionetei şi coborând. Chiar a fost suficient, am adăugat ridicând paharul în semn de mulțumire. Mersi pentru cafea.

De-abia când am ajuns la muncă mi-a căzut fisa.

În timp ce ştergeam un pahar, fără să mă gândesc absolut deloc la unchiul Bartlett, din degete mi-a dispărut brusc toată vlaga.

— Dumnezeule! Iisuse Hristoase! am exclamat privind cioburile paharului spart, la picioarele mele. Bill pusese pe cineva să-l omoare!

Nu ştiu de ce am fost atât de sigură că aveam dreptate, dar, imediat ce mi-a venit în minte această idee, am simțit că nu greşesc. E posibil să-l fi auzit pe Bill telefonând în timp ce eram pe jumătate adormită, ori poate semnalul de alarmă fusese acționat de expresia de pe chipul său, după ce-i povestisem despre unchiul Bartlett.

M-am întrebat dacă Bill îl va plăti pe făptaş în bani sau în natură.

Am plecat de la muncă efectiv împietrită. În timpul zilei, n-am avut forța să discut cu nimeni despre ce gândeam şi nu puteam nici măcar să pretind că nu mă simt bine, fiindcă aş

fi fost cu siguranță întrebată ce mă frământă. Aşa că n-am deschis gura toată ziua, ci doar am lucrat şi am acordat atenție doar comenzilor pe care le primeam din partea clienților. Am încercat să parcurg drumul spre casă în aceeaşi stare de blocare totală, însă în singurătate; a trebuit să înfrunt realitatea şi am simțit că cedez psihic.

Ştiam cu certitudine că, în îndelungata sa viață, Bill ucisese un om, doi. O făcuse la începuturile vieții de vampir, când avea nevoie de foarte mult sânge şi nu reuşise să-şi controleze suficient de bine impulsurile, aşa încât să poată supraviețui cu câteva guri de sânge de la unul, cu câteva înghițituri de la altul, fără să-i ucidă pe cei de la care se hrănea... de fapt, chiar el îmi spusese că se întâmplase să omoare o persoană, două în decursul vieții sale. În plus, îi omorâse pe soții Rattray. Dar, în noaptea aceea, dacă n-ar fi intervenit Bill, ei mi-ar fi făcut cu siguranță de petrecanie în spatele barului lui Merlotte. Aşa că înclinam să-i trec cu vederea uciderea acestora.

Însă cu ce-ar fi diferită uciderea unchiului Bartlett? Şi el îmi făcuse rău, chiar foarte mult, transformându-mi copilăria într-un adevărat coşmar, copilărie care fusese oricum cât se poate de grea pentru mine, chiar şi fără aportul său. Nu mă simţisem uşurată, chiar încântată să aud că murise? Oroarea faţă de această intervenţie a lui Bill nu m-ar fi făcut să arăt ca o ipocrită de cea mai joasă speţă?

Evident. Nu?

Extenuată şi confuză, m-am aşezat pe treptele din faţă şi am aşteptat, cufundată în beznă, cu braţele strâns încolăcite în jurul genunchilor. Ţârâitul greierilor ascunşi în iarba înaltă, netăiată, din curte, l-au ajutat probabil pe Bill să-şi facă apariţia la fel de tăcut şi de inopinat, încât n-am reuşit să-i anticipez venirea. Şi de această dată sosise la fel: cu numai o clipă în urmă, stăteam doar în compania nopţii, iar un moment mai târziu, Bill şedea lângă mine pe trepte.

— Sookie, ce vrei să facem în noaptea asta? m-a întrebat el, punându-şi un braţ pe umărul meu.

— Oh, Bill...

Glasul îmi era însă împovărat de deznădejde.

Şi-a coborât brațul. Nu m-am întors spre el să-l privesc, fiindcă oricum n-aş fi izbutit, în bezna care ne-nconjura.

— Nu trebuia să faci aşa ceva.

Cel puțin, nu s-a obosit să mă contrazică.

— Bill, mă bucur că a murit, dar nu pot...

— Crezi că ți-aş face vreodată rău, Sookie? m-a întrebat el, pe un ton blând şi uşor foşnitor, asemenea unor paşi pe o pajişte uscată.

— Nu. E destul de ciudat, dar simt că nu mi-ai face rău, chiar dac-ai fi foarte supărat pe mine.

— Şi-atunci...?

— Bill, mă simt de parcă mi-aş da întâlnire cu un protector providențial. Acum a ajuns să-mi fie teamă să-ți mai spun ceva, fiindcă nu sunt obişnuită să-mi fie rezolvate problemele în acest mod.

— Te iubesc.

Nu-mi mai spusese niciodată acest lucru şi, inițial, datorită glasului său şoptit şi molcom,

am avut impresia că doar îmi imaginasem aceste vorbe.

— Bill, glumeşti? am întrebat, continuând să-mi țin fruntea sprijinită pe genunchi.

— Nu, te iubesc.

— Atunci, Bill, trebuie să mă laşi să-mi trăiesc viața. Nu o poți modifica în locul meu.

— Dar ai vrut să o modific în seara când te băteau cei doi Rattray.

— Ai dreptate, însă nu pot accepta să-mi faci ordine în viața de zi cu zi. Este firesc să apară divergențe între mine şi ceilalți oameni şi nu vreau să trăiesc mereu cu grija că aceştia ar putea sfârşi morți din pricina cine ştie cărui conflict. Iubitule, eu nu pot trăi aşa. Înțelegi ce spun?

— Iubitule? a repetat el.

— Şi eu te iubesc, i-am răspuns. Nu ştiu de ce, dar ăsta e adevărul. Oricât de stupidă aş părea şi indiferent că eşti sau nu vampir, vreau să te dezmierd cu toate acele cuvinte pe care şi le spun iubiții; vreau să-ți spun că eşti iubitul meu şi că te voi iubi până când vom îmbătrâni şi încărunți amândoi. Cu toate că nu se va în-

întâmpla acest lucru. Vreau să ştiu că-mi vei fi mereu credincios. Ah, stai, nici acest lucru nu va fi posibil. Bill, când încerc să-ți spun că te iubesc, mă simt de parcă m-aş avânta în fugă spre un zid din beton armat.

Vocea mi s-a stins brusc, dar măcar îmi despovărasem sufletul.

— Această criză a apărut mai devreme decât mă aşteptam, s-a auzit din întuneric glasul lui Bill.

Greierii şi-au reluat în cor țârâitul şi i-am ascultat în tăcere, câteva momente.

— Da, aşa e.

— Şi acum, Sookie?

— Am nevoie de un răgaz...

— ...înainte de a...?

— ...înainte de a mă hotărî dacă merită să sufăr din iubire.

— Sookie, dac-ai şti cât de mult te plac şi cât de mult vreau să te protejez...

Din vocea lui Bill mi-am dat imediat seama că acestea erau nişte sentimente foarte delicate, pe care dorea să mi le împărtăşească.

— Oricât ar părea de ciudat, i-am răspuns, şi eu simt acelaşi lucru față de tine. Dar trebuie să trăiesc în rândul oamenilor, să fiu mulțumită de mine însămi şi să mă gândesc la anumite reguli pe care să le stabilim între noi.

— Şi acum ce vom face?

— Tocmai la asta mă şi gândeam. Cred că cel mai bine ar fi ca tu să faci ceea ce făceai şi înainte să ne cunoaştem.

— Să mă străduiesc să trăiesc în societate, ca orice om. Să fiu foarte atent din cine mă hrănesc, asta numai dacă renunț să mai beau din blestematul ăla de sânge sintetic.

— Ştiu că... te vei hrăni şi cu sângele altcuiva, în afară de mine, i-am răspuns, încercând să-mi păstrez un glas firesc. Dar, te rog, nu te apropia de cineva de-aici, de cineva cunoscut, fiindcă nu pot suporta acest lucru. Nu e corect din partea mea să-ți cer aşa ceva, totuşi o fac.

— Bine, dar numai dacă nu te întâlneşti cu alt bărbat şi în patul tău nu voi fi primit decât eu şi nimeni altcineva.

— Îți promit, i-am zis, simțind că nu-mi va fi deloc greu să-mi țin cuvântul.

— Te deranjează dacă vin la bar?

— Nu. Şi nu voi spune nimănui că ne-am separat. Nu voi discuta nimic despre noi.

S-a aplecat într-o parte şi i-am simţit pe braţ apăsarea corpului.

— Sărută-mă, mi-a cerut el.

Am ridicat capul, m-am întors spre el şi buzele ni s-au întâlnit. Însă de această dată nu s-au mai dezlănţuit aceleaşi vâlvătăi galben-roşietice pasionale, ci doar văpăi albastre şi reci. O clipă mai târziu, m-a cuprins cu braţele de mijloc, iar în momentul următor, l-am îmbrăţişat şi eu, neputincioasă, vlăguită. Trăgându-mi răsuflarea, m-am retras imediat.

— Bill, nu se poate.

L-am auzit inspirând uşor iritat.

— Bineînţeles că nu, din moment ce ne despărţim, mi-a zis el în şoaptă, dar fără să dea impresia că m-ar fi luat în serios. Fireşte că nu trebuie să ne sărutăm, dar, cu toate astea, tare mi-ar plăcea să te întind chiar aici şi să te regulez pe verandă până nu mai ştii de tine.

Genunchii începuseră să-mi tremure. Limbajul grosolan pe care-l folosise în mod voit şi

vocea sa dulce-glacială îmi înteţiseră şi mai mult dorinţa de a-i ceda. Pentru a mă ridica şi a intra în casă am avut nevoie de foarte mult sânge rece şi de toată forţa mea de autocontrol. Însă am reuşit.

În următoarea săptămână, am început să-mi făuresc o viaţă din care să lipsească Buni şi Bill. Am lucrat din greu noapte de noapte şi, pentru prima dată în viaţa mea, am fost foarte atentă la încuiatul uşilor şi la siguranţa căminului. Un criminal umbla liber în regiunea noastră, iar eu nu mă mai bucuram de protecţia puternicului meu apărător. Mă gândisem că aş fi putut să-mi cumpăr un câine, dar nu mă puteam hotărî ce rasă îmi plăcea. Tina, pisicuţa mea, îmi oferea unica protecţie de care mă puteam bucura, în sensul că reacţiona de fiecare dată când se apropia cineva de casă.

Am primit câteva telefoane de la avocatul bunicii care mă ţinea la curent cu progresele făcute în definitivarea dosarului referitor la proprietăţile bătrânei. M-a sunat şi avocatul lui Bartlett. Unchiul îmi lăsase douăzeci de mii de

dolari, o sumă destul de mare pentru el. Era cât pe ce să renunț la moştenire, dar m-am gândit mai bine şi am considerat că era mai înțelept să donez banii instituției locale de cercetări şi tratament pentru deficiențele mintale, specificând ca suma să fie folosită pentru copiii care fuseseră victimele molestării şi violurilor.

Medicii mi-au acceptat recunoscători donația.

Fiind puțin anemică, am luat o mulțime de vitamine, am băut zeci de litri de lichide şi am mâncat numai alimente bogate în proteine.

Şi, de asemenea, am mâncat usturoi după pofta inimii, aliment pe care Bill nu-l putea suporta absolut deloc. Într-una din nopți, după ce mâncasem pâine cu usturoi, spaghete şi sos de carne, Bill îmi spusese că izul usturoiului ajunsese să-mi iasă şi prin pori.

Deşi am continuat să merg la serviciu zi de zi, m-am odihnit şi am dormit pe săturate, fiindcă eram istovită după nopțile în care mă culcasem foarte târziu.

După trei zile de odihnă, m-am simțit refăcută fizic. De fapt, mă simțeam chiar mai puterni-

că decât înainte şi am început să dau atenție şi lucrurilor din jurul meu.

Primul fapt pe care l-am remarcat a fost că localnicii se saturaseră până peste cap de vampirii care-şi făcuseră cuib în Monroe. Diane, Liam şi Malcolm frecventaseră barurile din zonă, încercând să le facă viața imposibilă celorlalți vampiri care intenționau să se integreze în rândul oamenilor. Din ce auzisem, cei trei vampiri se comportaseră atât de scandalos şi de ofensator, încât escapadele studenților de la universitatea Louisiana Tech puteau trece drept o joacă de copii.

Nu păreau să-şi dea seama că, de fapt, îşi periclitau singuri soarta. Parcă le luase mințile libertatea de a trăi în afara sicrielor, iar dreptul de a exista legal printre oameni le anihilase reținerile, prudența şi bunul-simț. Malcolm îl muşcase în public pe un barman din Bogaloosas. Diane dansase despuiată în Farmerville, iar Liam vrăjise o minoră şi pe mama acesteia în Shongaloo, le băuse din sânge şi nu le ştersese apoi memoria.

Într-o seară de joi, Rene discuta în barul Merlotte's cu Mike Spencer, directorul firmei locale de pompe funebre, şi, imediat ce m-au văzut că mă apropii, şi-au făcut amândoi semn să tacă. Gestul lor, evident, nu putea să nu-mi atragă atenția, aşa că i-am citit gândurile lui Mike şi am aflat că mai mulți localnici intenționau să le dea foc vampirilor din Monroe.

Nu ştiam cum să acționez. Cei trei, chiar dacă nu puteau fi considerați prieteni cu Bill, aveau totuşi aceeaşi natură ca el. La fel ca toți semenii mei, nici eu nu-i puteam suferi pe Malcolm, Diane şi Liam, dar, pe de altă parte — Dumnezeule, de ce trebuie să existe întotdeauna variante între care eşti nevoit să alegi? —, îmi repugna să ştiu că se punea la cale o crimă, iar eu nu făceam altceva decât să stau cu mâinile în sân.

Exista totuşi posibilitatea să fi discutat despre asta doar pentru că erau sub influența alcoolului. Aşa că, pentru a fi sigură, am pătruns în mințile mai multor clienți şi, spre marea mea surprindere, majoritatea erau hotărâți să transforme cuibul vampirilor în cenuşă. N-am reuşit

să aflu cine era inițiatorul ideii, dar se părea că aceasta circulase peste tot şi, asemenea unei otrăvi, le infestase mintea tuturor, una câte una.

Nu exista nici o dovadă, absolut nici una, care să confirme supoziția că Maudette, Dawn şi bunica mea fuseseră ucise de un vampir. De fapt, circulau zvonuri conform cărora în rapoartele medicului legist se dovedea exact contrariul. Însă comportamentul celor trei vampiri era de-aşa natură, încât oamenii nu puteau să nu-şi dorească să-i învinovățească şi să caute să scape de ei cât mai repede posibil, mai ales că Dawn şi Maudette fuseseră muşcate de vampiri şi obişnuiau să frecventeze localurile agreate de aceştia — informații care le fuseseră suficiente localnicilor pentru a le pune cap la cap şi a-şi întări antipatia față de vampiri.

În cea de-a şaptea seară de când nu ne mai vedeam, Bill şi-a făcut apariția la bar şi, aşa cum proceda de obicei, a apărut la masă instantaneu. Însă nu venise singur, ci era însoțit de un puşti, un băiat ce nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani, vampir şi el.

—- Sookie, el este Harlen Ives, din Minneapolis, mi s-a adresat Bill, ca şi cum mi-ar fi prezentat o persoană ca oricare alta.

— Harlen, mă bucur de cunoştinţă, l-am salutat, dând uşor din cap.

— Sookie, mi-a răspuns el, făcând un gest similar.

— Harlen este în drum spre New Orleans, m-a lămurit Bill, care părea să aibă chef să stea la taclale.

— Da, merg în vacanţă, a intervenit Harlen. Am aşteptat ani de zile să vizitez New Orleans-ul, pentru că acest oraş, după cum probabil bine ştii, este pentru noi o adevărată Mecca.

— Ah... desigur, i-am răspuns, încercând să par cât mai degajată.

— Am primit de la cineva un număr de telefon, a continuat Harlen. Acolo pot alege să locuiesc la un rezident uman sau pot să închiriez propriul...

— ...sicriu? am întrebat spontan.

— Exact.

— Îţi doresc sejur plăcut, i-am zis, zâmbindu-le amândurora cât am putut de fru-

mos. Ce vreți să vă aduc? Bill, trebuie să-ți spun că Sam a reînnoit stocul de sânge. Aşa că, dacă doreşti, poți opta între O-pozitiv şi A-negativ aromat.

— Da, optăm pentru A-negativ, mi-a răspuns Bill, după un scurt dialog în şoaptă cu Harlen.

— Vin numaidecât!

Am pornit imediat spre frigiderul din spatele barului şi am luat două sticle de sânge A-negativ, le-am desfăcut dopul şi le-am aşezat pe tavă, după care le-am dus zâmbitoare la masa clienților, aşa cum făceam întotdeauna.

— Sookie, s-a întâmplat ceva? m-a întrebat Bill pe un ton foarte natural, imediat ce le-am trântit sticlele pe masă.

— Nu, Bill, totul e-n regulă, i-am răspuns veselă, deşi aş fi vrut să-i sparg o sticlă în cap, şi lui Harlen încă una, presimțind că-mi va spune că va trebui să înnopteze la el.

— Harlen vrea ca mai târziu să-i facă o vizită lui Malcolm, mi-a spus Bill când am venit să iau sticlele goale şi să-i întreb dacă mai doresc un rând.

— Sunt convinsă că Malcolm va fi încântat să-l întâlnească pe Harlen, i-am zis, încercând să nu par atât de răutăcioasă pe cât simțeam că sunt de fapt.

— A fost extraordinar să-l întâlnesc pe Bill, mi-a răspuns Harlen, zâmbind şi arătându-şi colții, dovedindu-mi astfel că nu era deloc un mieluşel. Dar Malcolm este o adevărată legendă.

— Ai grijă, i-am spus lui Bill.

Aş fi vrut să-i spun mai multe despre pericolul la care se expuseseră cei trei vampiri, dar nu credeam că lucrurile s-ar fi putut agrava atât de rapid. În plus, nu-i puteam vorbi deschis de față cu Harlen, un băiețandru care de-abia se desprinsese de fusta mamei şi care arăta ca un sex-simbol adolescent.

— În prezent, nu-i agreează nimeni pe cei trei, am adăugat o clipă mai târziu, fără să formulez un avertisment concret.

Bill m-a privit uimit, iar eu m-am întors brusc şi am plecat de la masa lor.

Mai târziu însă, aveam să regret amarnic atitudinea pe care-o avusesem.

După ce Bill şi Harlen au plecat, clienţii din bar au început să comenteze şi mai mult pe tema dezbătută de Rene şi Mike Spencer. Îmi era clar că exista o persoană care punea paie pe foc şi alimenta furia oamenilor, dar nu reuşeam cu nici un chip s-o descopăr, deşi analizasem la întâmplare mai multe persoane — fizic şi mental, deopotrivă.

Jason şi-a făcut şi el apariţia în bar şi doar ne-am salutat. Se vedea că nu mă iertase pentru reacţia avută la primirea veştii morţii unchiului Bartlett.

Nu era genul de om care să-mi poarte pică şi, în plus, nu se gândea să incendieze nimic — poate doar să-i încălzească patul Lizei Barrett.

Liz, mai mică decât mine ca vârstă, avea părul şaten-închis, scurt şi cârlionţat, ochi mari, căprui şi o mină neaşteptat de matură, care m-a făcut să cred că Jason şi-ar fi putut găsi perechea în persoana ei. După ce şi-au golit halba mare de bere şi mi-am luat la revedere de la ei, am simţit că nivelul furiei celor din bar crescuse

şi oamenii erau cu adevărat hotărâţi să treacă la acţiune.

Am început să fiu tot mai neliniştită.

Seara se scurgea iute, iar munca în bar devenea tot mai grea. Femeile se împuţinau şi bărbaţii erau din ce în ce mai numeroşi, treceau de la o masă la alta şi consumau tot mai multă băutură. Majoritatea nici nu mai şedeau pe scaune. Îmi era greu să definesc atmosfera, mai ales că, de fapt, nu era o manifestaţie în toată regula, ci oamenii doar îşi împărtăşeau verbal nemulţumirea. Nu se urcase nimeni pe tejgheaua barului, de unde să strige: „Băieţi, ce ziceţi? Îi mai suportăm mult pe monştrii ăştia care s-au aciuat printre noi? Haideţi spre castel, oameni buni!” sau ceva de genul ăsta. Însă, după un timp, au început să iasă şi să se adune în grupuri compacte în parcare. I-am privit printr-una dintre ferestrele barului şi am clătinat din cap. Nu era deloc bine. Sam era şi el neliniştit.

— Ce părere ai? l-am întrebat, dându-mi seama că erau primele cuvinte pe care i le adre-

sam, în afara celor dictate de serviciu: „Încă o halbă de bere şi un cocktail Margarita.”

— Cred că ne-am ales cu o ceată de răzvrătiți, mi-a răspuns el. Însă e puțin probabil să pornească acum spre Monroe, având în vedere că vampirii sunt treji până dimineață.

— Sam, dar unde este casa lor?

— Am înțeles că undeva la periferie, în vestul oraşului Monroe, ceea ce înseamnă că este destul de aproape de noi. Însă nu ştiu sigur.

După terminarea programului de lucru, am pornit spre casă, sperând că Bill mă va aştepta undeva pe drum, aşa încât să-i pot spune ce puneau oamenii la cale.

Însă nu l-am întâlnit şi nici nu m-am dus la el acasă. După o îndelungată şovăială l-am sunat, dar mi-a răspuns robotul telefonic. I-am lăsat un mesaj. Nu ştiam sub ce nume era înscris în cartea de telefoane numărul celor trei vampiri cuibăriți în Monroe — asta dacă aveau telefon.

Când mi-am dat jos pantofii şi mi-am scos bijuteriile — toate din argint, numai pentru Bill! —, am simțit o oarecare îngrijorare, dar nu sufi-

cient de intensă cât să-mi dea de gândit. M-am suit în pat şi am adormit numaidecât, în dormitorul care era de-acum al meu. Lumina lunii se revărsa prin storurile deschise, desenând pe podea umbre şi forme ciudate, la care n-am reuşit să privesc mai mult de câteva minute. Bill nu m-a trezit pe parcursul nopții pentru a-mi răspunde la mesaj.

Telefonul a sunat de-abia dimineață, la scurt timp după ivirea zorilor.

— Alo? am răspuns amețită de somn, ținând receptorul apăsat pe ureche şi uitându-mă la ceas, care arăta ora şapte şi jumătate.

— Au dat foc casei vampirilor, mi-a zis Jason. Sper că al tău n-a fost pe-acolo.

— Cum?! am întrebat panicată.

— Imediat după răsăritul soarelui, au dat foc locuinței vampirilor din Monroe, de pe strada Callista, la vest de Archer.

Mi-am amintit în acel moment că Bill îmi spusese că dorea să-l ducă pe Harlen acolo. Oare rămăsese şi el?

— Nu se poate, i-am răspuns.

— Ba da.

— Bine, trebuie să plec, am adăugat, închizând imediat telefonul.

Focul mocnea în lumina strălucitoare a soarelui, în timp ce câteva şuvițe de fum unduiau alene pe albastrul cerului. Grinzile de lemn carbonizate arătau ca pielea de crocodil, iar pe pajiştea din fața casei cu două etaje erau parcate de-a valma maşinile polițiştilor şi cisternele pompierilor. Un grup de curioşi priveau cu gurile căscate din spatele panglicii galbene ce împrejmuia locul.

Pe iarba pârjolită de incendiu fuseseră aşezate unul lângă altul patru sicrie şi un sac mortuar. Am pornit într-acolo şi, o bună bucată de timp, parcă nu mă apropiasem nici măcar cu un pas; mă simțeam ca-ntr-un coşmar în care nu-mi puteam atinge ținta.

Cineva m-a apucat de braț şi a-ncercat să mă oprească. Nu-mi amintesc ce i-am spus, dar ştiu că am văzut un chip îngrozit. Am înaintat cu greu printre rămăşițe, inhalând mirosul înecăcios al lucrurilor arse, carbonizate şi ume-

de, duhoare pe care nu cred că o voi uita toată viața.

Ajunsă în dreptul primului coşciug, am privit înăuntru. Tot ce mai rămăsese era expus luminii. Soarele începuse să urce pe cer şi avea să-i dea din clipă-n clipă sărutul cel de pe urmă creaturii înspăimântătoare, udă leoarcă şi întinsă pe un aşternut alb, de mătase.

Să fi fost Bill? Nu-mi puteam da seama. Corpul se dezintegra chiar sub ochii mei. Fărâmițe de carne se exfoliau la prima adiere de vânt, ori se dezintegrau în şuvițe mici de fum în locurile în care cădeau razele soarelui.

Fiecare sicriu prezenta aceeaşi privelişte îngrozitoare.

Sam stătea alături de mine.

— Sam, ce zici, este asta o crimă?

— Chiar nu ştiu, Sookie, mi-a răspuns clătinând uşor din cap. Din punct de vedere legal, uciderea unui vampir este considerată crimă, dar mai întâi ar trebui dovedită premeditarea incendiului, ceea ce nu cred să fie o sarcină prea dificilă.

Simțeam amândoi mirosul puternic de benzină. În jurul casei erau o grămadă de persoane care lucrau de zor, umblau agitate de colo-colo şi îşi reproşau urlând tot felul de lucruri. Nu mi se părea a fi o echipă care să desfăşoare cu profesionalism investigația la locul faptei.

— Dar, Sookie, mi-a zis Sam arătând spre sacul mortuar, acest trup este al unei ființe umane şi sunt sigur că vor trebui să investigheze cauzele incendiului. În haita de ieri-noapte nu cred să fi existat măcar unul care să se fi gândit că aici ar putea fi şi un om, ca să nu mai amintesc de faptul că nici măcar n-au gândit ce fac.

— Sam, dar tu de ce-ai venit aici?

— Pentru tine, mi-a răspuns el, simplu.

— Sam, n-o să ştiu până diseară dacă Bill a fost sau nu aici.

— Da, aşa e.

— Şi cum să aştept până atunci? Ce să fac?

— Nu te-ar putea ajuta calmantele, ori somniferele? mi-a sugerat el.

— Nu am aşa ceva acasă, i-am răspuns. N-am avut niciodată probleme cu somnul.

Conversația devenea din ce în ce mai ciudată, însă nu mă puteam gândi la alte subiecte.

În fața mea stătea un bărbat solid, reprezentant al poliției locale, care începuse deja să transpire în căldura domoală a dimineții; arăta foarte obosit. Fusese probabil în tura de noapte şi rămăsese peste program din pricina incendiului, care ştiam bine că fusese provocat de oameni.

— Domnişoară, le-ați cunoscut pe aceste persoane?

— Da, le-am întâlnit de vreo două ori.

— Le puteți identifica?

— Cine ar putea fi în stare să identifice aşa ceva? i-am răspuns, nevenindu-mi să cred ce-mi auzeau urechile.

Cadavrele, complet desfigurate, aproape că se dezintegraseră, iar străinului părea să i se facă rău.

— Aşa este, don'şoară. V-ați putea uita puțin la cadavrul uman?

— Da, am încuviințat, înainte de a-mi da seama dacă puteam să-i răspund şi altceva, un

obicei de care-mi era foarte greu să mă debarasez.

De parcă ar fi presimțit că voiam să mă răzgândesc, bărbatul solid a îngenunchiat pe iarba pârjolită şi a desfăcut fermoarul sacului. Chipul înnegrit de funingine aparținea unei tinere pe care nu o văzusem niciodată, slavă Domnului!

— Nu o cunosc, i-am răspuns, simțind că mi se înmoaie genunchii.

Sam însă m-a prins înainte să ating pământul şi m-am sprijinit de el.

— Sărmana fată, am şoptit. Sam, nu ştiu ce să fac.

Polițiştii mi-au luat destul din timpul liber pe care-l aveam în ziua aceea şi mi-au cerut să le spun tot ce ştiam referitor la vampirii care locuiseră acolo. N-au părut prea impresionați de informațiile mele, respectiv numele celor trei: Malcolm, Diane, Liam. De unde aş fi putut şti vârsta acestora, locul în care se născuseră, avocații care le reprezentau interesele, motivul pentru care se stabiliseră în Monroe? Nici măcar nu ştiam unde îşi aveau locuința.

Odată ce anchetatorul a aflat că-i cunoscusem pe cei trei prin intermediul lui Bill, m-a întrebat imediat cine era acest vampir şi unde-l putea găsi.

— E posibil să fie chiar acolo, i-am răspuns, arătându-i către cel de-al patrulea coşciug. Până diseară nu pot şti dacă...

M-am oprit şi mi-am dus involuntar mâna la gură.

În acel moment, unul dintre pompieri şi colegul său au început să râdă:

— Vampiri sudişti crocanți! a zis cel mai scund dintre ei, strigând şi la polițistul care mă chestiona: Hei, ia te uită, pe-aci au început să se răscoacă vampirii!

L-am lovit cu piciorul, lucru care nu i s-a mai părut deloc amuzant. Sam m-a prins imediat, iar polițistul l-a imobilizat pe pompier, în timp ce eu zbieram şi mă zbăteam să mă năpustesc din nou asupra lui, doar că Sam nu-şi slăbea deloc strânsoarea.

Sam însă m-a tras imediat spre maşina mea, încorsetându-mă în brațe ca în două cercuri de oțel. Am avut în acel moment o străfulgerare de

ruşine, la gândul că, dac-ar fi trăit bunica mea, cum ar fi fost să audă că urlasem la un funcționar public şi-l agresasem fizic. Această imagine m-a determinat să-mi potolesc ostilitatea nebunească la fel de rapid cum ai sparge un balon cu acul. L-am lăsat pe Sam să mă aşeze pe scaunul din dreapta şoferului, iar după ce-a pornit maşina şi a dat cu spatele, n-am mai scos o vorbă până acasă.

Era de-abia zece şi jumătate dimineața când am ajuns acasă şi, din moment ce în seara aceea urma să trecem la ora de vară, aveam de aşteptat cel puțin zece ore.

În timp ce stăteam pe canapea, privind în gol, Sam a dat câteva telefoane şi, cinci minute mai târziu, a revenit în camera de zi.

— Sookie, ce mai stai? mi s-a adresat el subit. Storurile astea sunt foarte murdare.

— Ce?

— Storurile, cum de-ai putut să le laşi să ajungă în halul ăsta?

— Ce tot spui?

— Trebuie neapărat să le curățăm. Adu-mi o căldare cu apă, puțin clor şi nişte cârpe. Ah, şi te-aş ruga să faci şi nişte cafea.

I-am ascultat rugămintea, dar m-am mişcat foarte încet şi cu mare precauție, de teamă că m-aş fi putut usca şi dezintegra la fel ca trupurile pe care le văzusem în sicrie.

Până când am revenit cu găleata şi câteva cârpe, Sam dăduse jos perdelele.

— Unde ții maşina de spălat?

— În spate, dincolo de bucătărie, i-am spus, indicându-i locul cu degetul.

Sam a plecat cu brațele pline de rufe spre camera în care se găsea maşina de spălat. Buni spălase perdelele cu nici o lună de zile în urmă, pentru vizita pe care ne-o făcuse Bill. Însă nu am suflat nici o vorbă față de Sam despre acest lucru.

Am coborât unul din storuri, i-am fixat lamelele şi m-am apucat să-l spăl. După ce am făcut lună storurile, am frecat amândoi tocurile ferestrelor. Puțin mai târziu, a început să plouă, aşa că nu am mai putut ieşi afară. Sam s-a înarmat cu un spălător extensibil cu mâner şi a început

să curețe pânzele de păianjen din colțurile tavanului, în vreme ce eu am şters marginile podelei. Apoi, a dat jos oglinda de deasupra căminului, a curățat de praf porțiunea de perete unde noi nu reuşiserăm să ajungem, am spălat oglinda şi am reaşezat-o la locul ei. Am lustruit şemineul vechi din marmură până când n-a mai rămas nici urmă din focul de peste iarnă. Am aşezat în fața căminului un paravan foarte frumos, pictat cu magnolii înflorite, după care am curățat televizorul şi i-am cerut lui Sam să-l ridice, aşa încât să şterg şi praful de sub el. Am pus toate casetele cu filme în carcasele lor şi le-am notat pe cele pe care le înregistrasem de curând. Am ridicat pernele de pe canapea şi am dat cu aspiratorul prin toate ungherele, curățind astfel murdăria care se adunase între margini, unde am găsit totodată cinci cenți şi o monedă de un dolar. Am aspirat covorul, după care am şters parchetul cu spălătorul şi am trecut în partea rezervată sufrageriei, unde am lustruit tot ce se putea lustrui. Odată ce lemnul mesei şi al scaunelor şi-a recăpătat luciul, Sam

m-a întrebat de câtă vreme nu mai dădusem atenție tacâmurilor de argint ale bunicii.

Într-adevăr, eu nu le curățasem niciodată şi, când am deschis bufetul, mi-am dat seama că trebuia să ne ocupăm şi de ele. Am cărat toate tacâmurile în bucătărie, am găsit soluția de curățat şi ne-am pus iarăşi pe lustruit. Deşi radioul era pornit, după o vreme mi-am dat seama că Sam îl oprea de fiecare dată când începeau ştirile.

Toată ziua am curățat şi dereticat prin casă. A plouat de dimineață până seara. Sam mi-a vorbit numai pentru a mă orienta spre câte o nouă sarcină.

Am muncit din greu. La fel şi el. La lăsarea serii, cred că aveam cea mai curată casă din districtul Renard.

— Sookie, gata, eu plec, mi-a zis Sam. Presupun că vrei să rămâi singură.

— Da, i-am răspuns. Vreau să-ți mulțumesc într-o bună zi, dar nu o pot face acum. Astăzi m-ai salvat.

I-am simțit buzele atingându-mi uşor fruntea şi, un minut mai târziu, am auzit uşa de la in-

trare închizându-se. M-am aşezat la masă şi am privit cum întunericul învăluia încet-încet bucătăria. Când n-am mai putut vedea nimic, am luat o lanternă mare şi am ieşit afară.

Nu mă interesa că ploaia continua să cadă. Purtam doar o rochie din doc fără mâneci şi sandale, adică exact aşa cum mă îmbrăcasem imediat după telefonul lui Jason de dimineață.

Am poposit o clipă sub picăturile călduțe ale ploii, iar şuvițele de păr mi s-au lipit de cap şi rochia mi s-a udat şi-am simțit-o cum atârnă grea pe mine. Am luat-o în stânga, spre pădure, şi mi-am croit drum printre copaci, mai întâi precaută şi cu paşi mărunți. Pe măsură ce se risipea influența liniştitoare a lui Sam, am început să iuțesc pasul, ajungând apoi să alerg cât mă țineau picioarele, lovindu-mi obrajii de crengile aplecate ale arborilor şi zgâriindu-mi picioarele prin buruienile de tot felul. Ieşind din pădure am gonit spre cimitir, luminându-mi calea cu fasciculul lanternei. Mă gândisem să merg în cealaltă parte a casei Compton, dar am simțit dintr-odată că Bill ar trebui să fie chiar acolo, în cei şase acri plini de oase şi pietre

funerare. M-am oprit în centrul celei mai vechi părți a cimitirului, înconjurată de morminte modeste şi monumente funerare impresionante, doar în tovărăşia morților.

— Bill Compton! am strigat. Ieşi odată afară!

M-am învârtit în cerc, scrutând bezna totală din jurul meu, ştiind bine că, deşi eu nu-l puteam vedea, Bill mă putea zări foarte uşor — asta în cazul în care una dintre siluetele înnegrite, carbonizate şi exfoliate pe care le văzusem în curtea casei din Monroe nu era a lui.

Nu s-a auzit nici un sunet şi nici o mişcare, cu excepția ploii torențiale ce mă udase leoarcă.

— Bill! Bill! Ieşi odată!

Brusc, n-am auzit, ci mai degrabă am simțit mişcare în dreapta mea. Mi-am îndreptat lanterna în acea direcție. Pământul s-a curbat şi, în timp ce eu rămăsesem stană de piatră, o mână albă a apărut subit din solul cărămiziu. Umflându-se, țărâna s-a fărâmițat şi din pământ a ieşit o siluetă.

— Bill?

Forma s-a îndreptat spre mine. Înveşmântat doar în dungile roşietice ale țărânei spălate de

ploaie şi având părul plin de noroi, Bill păşea şovăielnic în direcția mea.

N-am putut să mă duc spre el.

— Sookie, de ce-ai venit aici? m-a întrebat el după ce s-a oprit foarte aproape de mine, cu o voce care, pentru prima dată, părea dezorientată şi nesigură.

Trebuia să-i spun, dar nu puteam deschide gura.

— Iubito, ce e?

M-am prăbuşit ca o piatră grea, căzând în genunchi pe iarba îmbibată de apă.

— S-a întâmplat ceva în timp ce-am dormit? m-a întrebat el, îngenunchind lângă mine, în timp ce apa îi curgea şiroaie pe trupu-i despuiat.

— Nu eşti îmbrăcat, i-am şoptit.

— Nu, pentru că mi-aş fi murdărit hainele, mi-a răspuns el grijuliu. Aşa că mi le dau jos de fiecare dată când dorm în pământ.

— Ah, fireşte.

— Hai, spune-mi ce te frământă.

— Dar nu vreau să mă urăşti.

— Ai făcut ceva?

— Ah, Dumnezeule, n-am făcut nimic! Însă aş fi putut să te avertizez mai serios; aş fi putut să te zgâlţâi de guler şi să te oblig să mă asculţi. Am încercat să te sun, Bill!

— Ce s-a întâmplat?

I-am pus încet palma pe fiecare obraz în parte, mângâindu-i pielea şi realizând cât de mult aş fi pierdut şi cât de mult aş putea pierde.

— Bill, vampirii din Monroe sunt morţi. Şi a mai fost cineva în afară de ei.

— Harlen, a zis el cu glas voalat. Harlen a rămas la ei noaptea trecută, fiindcă el şi Diane se înţelegeau perfect...

Bill a tăcut, fixându-mă cu privirea şi aşteptând să continui.

— Au fost arşi.

— Şi n-a fost un accident.

— Nu.

S-a ghemuit lângă mine în bezna împânzită de picăturile ploii şi, fără să-i pot vedea chipul, strângeam puternic lanterna în mână, simţind dintr-odată cum mă părăsesc toate forţele, în timp ce Bill devenea din ce în ce mai furios.

Îi simţeam din plin cruzimea.

Simțeam că era foarte înfometat.

Nu-l văzusem niciodată comportându-se ca un adevărat vampir. Nu mai rămăsese nimic uman în el.

În momentul imediat următor, şi-a întors chipul spre cer şi a început să urle.

Din turbarea care pusese stăpânire pe el, mi-am dat seama că era în stare să ucidă chiar în clipa aceea, iar eu eram persoana cea mai la îndemână.

De îndată ce-am înțeles pericolul în care mă aflam, Bill m-a apucat de brațe şi m-a tras uşor către el. Nu avea nici un rost să mă opun. De fapt, simțeam că un astfel de gest n-ar fi făcut decât să-l întărâte şi mai mult. Bill m-a ținut la mai puțin de două degete distanță de el şi aproape că-i puteam percepe mirosul pielii, simțindu-i din plin neliniştea şi furia lăuntrică.

Simțind că salvarea mi-ar putea veni numai dacă-i orientam energia în altă direcție, am anulat complet distanța dintre noi şi i-am atins pieptul cu buzele. I-am lins picăturile de ploaie, dezmierdându-l cu obrazul şi strângându-l puternic în brațe.

O clipă mai târziu, i-am simțit dinții crestându-mi umărul. După care Bill s-a prăbușit țeapăn, greu şi pe deplin stârnit, culcându-mă brutal cu spatele în noroi şi împlântându-se în mine cu atâta forță, încât ai fi zis că doreşte să străpungă pământul prin trupul meu. Am țipat, iar el mi-a răspuns printr-un mârâit, de parcă am fi fost doi sălbatici ce se tăvăleau în noroi, doi oameni ai cavernelor. Mâinile mi s-au încleştat în pielea spatelui său şi am simțit pe brațe ropotul picăturilor, căldura şuvițelor de sânge ce mi se scurgeau pe sub unghii şi ritmul stăruitor al mişcării sale. Când şi-a înfipt colții adânc în gâtul meu, am crezut că mă va afunda complet în noroi şi că acolo îmi voi găsi mormântul.

Am terminat subit, iar Bill a urlat în momentul orgasmului, după care s-a prăbuşit peste mine, retrăgându-şi caninii şi mângâind cu limba locul în care mă ințepase cu dinții.

Crezusem că, fără să vrea, ar fi putut să mă omoare.

Muşchii nu mă mai ascultau deloc, deşi ştiam foarte bine cum voiam să acționez. Bill m-a

luat în brațe şi m-a dus la el acasă, a deschis larg uşa de la intrare şi m-a cărat până în baia spațioasă. După ce m-a lăsat pe carpetă — pe care i-am murdărit-o de noroi, apă de ploaie şi o şuviță de sânge —, Bill a dat drumul la apă şi, odată ce s-a umplut cada, m-a ridicat şi m-a pus înăuntru, după care a intrat şi el. Am lenevit amândoi pe scaunele căzii, bălăcindu-ne uşor picioarele în apa înspumată ce-şi pierdea încet-încet transparența.

Bill privea în gol, pierdut.

— Au murit chiar toți? a întrebat el foarte încet.

— Toți, plus o tânără, i-am răspuns, tot în şoaptă.

— Ce-ai făcut azi, toată ziua?

— Am făcut curat în casă. M-a ajutat şi Sam.

— Sam, a repetat Bill, gânditor. Sookie, spune-mi, poți să citeşti mintea lui Sam?

— Nu, i-am mărturisit, simțindu-mă dintr-odată extenuată.

Mi-am cufundat capul în apă şi, când mi l-am ridicat, Bill s-a apropiat cu sticla de şampon, mi-a spălat bine părul, mi l-a clătit şi apoi m-a

pieptănat, la fel ca prima dată când făcuserăm dragoste.

— Bill, îmi pare rău pentru prietenii tăi, i-am spus atât de extenuată, încât de-abia mi-am găsit cuvintele. Însă mă bucur nespus că tu eşti în viaţă.

L-am cuprins de gât cu braţele şi mi-am lăsat capul pe umărul lui, la fel de dur ca o rocă, după care el m-a şters cu un prosop mare şi alb. Îmi amintesc apoi că am apreciat moliciunea pernei, după care Bill s-a întins lângă mine, m-a luat în braţe şi, câteva clipe mai târziu, am adormit.

Imediat după miezul nopţii, m-au trezit nişte zgomote de paşi. Cred că visasem ceva destul de urât, pentru că inima-mi bătea puternic.

— Bill? am întrebat cu teamă în glas.

— Ce este? mi-a răspuns el, aşezându-se pe marginea patului.

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Am ieşit puţin pe-afară.

— E cineva în curte?

— Nu-i nimeni, iubita mea, mi-a răspuns el foşnind aşternuturile şi strecurându-se lângă mine.

— Oh, Bill, nici nu vreau să mă gândesc, dar până acum am crezut că eşti şi tu într-unul din acele coşciuge, i-am zis, având în minte imaginile şi momentele trăite.

— Sookie, nu te-ai gândit că şi tu ai putea ajunge într-unul din acei saci mortuari? Dacă vor veni în zorii zilei să dea foc şi casei tale?

— Trebuie să mergem neapărat la mine! De casa mea nu se vor atinge! Vei fi în siguranță alături de mine, i-am răspuns cu toată convingerea.

— Sookie, ascultă-mă: ai putea muri din cauza mea.

— Şi ce-aş pierde? l-am întrebat, înflăcărată. Din clipa în care ne-am întâlnit am trăit cea mai frumoasă perioadă a vieții mele!

— Dacă mor, du-te la Sam.

— Mă dai deja altuia?

— Nu, niciodată, mi-a răspuns pe un ton calm şi imperturbabil. Niciodată!

Stătea la numai un cot distanţă de mine şi i-am simţit mâinile strângându-mă uşor de umeri, după care s-a aplecat şi şi-a lipit corpul rece de al meu.

— Bill, ascultă-mă şi tu. Nu am eu prea multă şcoală, dar proastă nu sunt. Într-adevăr, nu am o experienţă vastă, i-am zis, sperând să nu zâmbească în întuneric, şi nu sunt obişnuită cu vicleniile oamenilor, dar naivă nu sunt. Îi pot convinge să te accepte. Ştiu că o pot face.

— Dacă există cineva capabil de acest lucru, tu eşti aceea, mi-a răspuns el. Te doresc încă o dată.

— Adică...? Ah, înţeleg, i-am răspuns după ce mi-a luat mâna şi a coborât-o spre abdomenul său. Şi eu te doresc, i-am mărturisit sinceră, sperând să supravieţuiesc zguduiturilor din cimitir, unde Bill fusese atât de violent, încât mă simţeam de parcă aş fi fost bătută, deşi încă mă bucuram de acel fior călduţ ce-mi străbătea corpul, acea senzaţie plăcută de excitare cu care mă răsfăţase Bill.

— Scumpule, i-am zis, dezmierdându-l pe tot corpul. Iubitule, am adăugat, sărutându-l cu

pasiune şi simţindu-i colţii cu vârful limbii, ce crezi, o poţi face fără să muşti? l-am întrebat în şoaptă.

— Da. Însă mă simt extraordinar când îţi gust şi sângele.

— Nu te-ai simţi aproape la fel de bine şi fără acest lucru?

— Nu va fi la fel de plăcut, însă nu vreau să te epuizez.

— Dacă nu-i prea mare deranjul, i-am răspuns, uşor sarcastică. Ultima dată mi-au trebuit câteva zile până să-mi revin.

— Am fost un egoist... dar eşti mult prea bună.

— Dacă sunt în putere, aş putea fi şi mai bună, l-am întărâtat.

— Bun, atunci arată-mi cât eşti de puternică, mi-a zis el ispititor.

— Întinde-te pe spate. Nu ştiu cum mă voi descurca, dar unor oameni le place această poziţie.

Respiraţia i s-a înteţit imediat ce l-am încălecat. Eram bucuroasă că în cameră era întuneric, iar afară continua să plouă. Un scurt fulger i-a

luminat ochii strălucitori, în timp ce m-am aşezat în ceea ce speram să fie o poziţie inspirată şi am simţit cum mă penetrează. Îmi pusesem toată nădejdea în instincte şi acestea nu mi-au înşelat aşteptările.

Capitolul 8

Eram din nou împreună, iar îndoielile de până atunci mi-au fost risipite temporar de teama pe care mi-o dăduse gândul că l-aş fi putut pierde.

Dacă munceam nopţile, după serviciu mă duceam direct la Bill şi, de obicei, îmi petreceam la el restul nopţii. Când lucram de zi, Bill venea la mine după înserat şi ne uitam la televizor, ori mergeam la cinematograf, ori jucam scrabble. O dată la trei zile îmi luam liber şi Bill îmi promisese că se va abţine să mă muşte în acea noapte; altminteri începeam să mă simt foarte obosită şi anemică. Şi chiar exista acest pericol, dacă Bill se hrănea din mine prea mult... Aşa că am început să iau o mulţime de vitamine şi fier, până când Bill a început să se plângă de aroma pe care o căpătasem şi am fost nevoită să reduc consumul de fier.

Când dormeam noaptea, Bill se ocupa de alte treburi. Uneori citea, alteori se plimba până spre dimineață, iar altă dată muncea în curtea casei, la lumina becurilor de veghe.

Dacă a luat cumva sânge şi de la alte persoane, a ținut secret acest lucru şi l-a făcut departe de Bon Temps, aşa cum de altfel îi şi cerusem.

Rutina era întru câtva îngrijorătoare, deoarece simțeam că nu facem altceva decât să aşteptăm. Incendierea cuibului din Monroe îl înfuriase pe Bill şi cred că-l şi înspăimântase. Este totuşi iritant să ştii că în starea de veghe eşti extraordinar de puternic, iar în timpul somnului devii complet neputincios.

Ne întrebam amândoi dacă se mai domolise antipatia populației față de vampiri, odată ce dispăruseră definitiv din scenă scandalagiii aceia teribili.

Deşi Bill nu mi-a vorbit direct despre acest lucru, din cursul pe care îl luau uneori conversațiile noastre ştiam că-şi făcea griji în privința siguranței mele, din moment ce criminalul lui Maudette, al lui Dawn şi al bunicii mele încă era în libertate.

Dacă locuitorii din Bon Temps şi din orăşelele învecinate crezuseră cumva că incendierea vampirilor din Monroe le va mai linişti gândurile în privința crimelor, ei bine, se înşelaseră, pentru că în urma autopsiei celor trei cadavre se descoperise că victimelor nu li se luase nici o picătură de sânge în momentul uciderii. În plus, urmele de muşcături de pe gâtul lui Maudette şi al lui Dawn nu doar păreau, ci chiar erau foarte vechi. Cauza morții celor două fete o reprezentase strangularea. De asemenea, s-a constatat că ele avuseseră raporturi sexuale înainte să moară, dar şi după.

Eu, Arlene şi Charlsie eram foarte precaute când mergeam singure în parcare, înainte să intrăm în casă aveam grijă să verificăm dacă uşa nu fusese cumva descuiată şi căutam să nu trecem cu vederea maşinile care s-ar fi ținut prea mult după noi. Însă este foarte obositor şi stresant să-ți menții permanent trează o asemenea stare de prudență şi sunt convinsă că, într-un târziu, am fi renunțat toate şi am fi revenit la vechile noastre obiceiuri, fapt oarecum scuzabil în cazul colegelor mele care nu

locuiau singure, aşa cum se întâmplase cu primele două victime; Arlene locuia cu copiii ei şi cu Rene Lenier din când în când, iar Charlsie cu soţul ei, Ralph.

Eu însă nu stăteam cu nimeni.

Jason începuse să vină seară de seară la bar şi, dându-mi de înţeles că dorea să repare ruptura apărută între noi, căuta de fiecare dată să converseze cu mine, iar eu îi răspundeam cât puteam de prietenos. Dar Jason căpătase obiceiul să bea tot mai mult şi, chiar dacă părea să ţină cu adevărat la Liz Barrett, patul lui devenise la fel de frecventat ca o toaletă publică. Am rezolvat împreună neînţelegerile referitoare la proprietăţile bunicii şi la cele ale unchiului Bartlett, deşi numai pe el îl interesau acestea din urmă, pentru că unchiul Bartlett îi lăsase lui Jason tot ce avea, mai puţin banii pe care îi primisem eu ca moştenire.

Într-una din serile în care băuse o bere în plus, Jason mi-a spus că mai fusese chemat de două ori la poliţie şi acest lucru îl înnebunea. Reuşise în sfârşit să intre în contact cu Sid Matt Lancaster, iar acesta îl sfătuise să nu mai dea

curs invitațiilor polițiştilor, atâta vreme cât nu-l însoțea şi el, ca avocat.

— De ce tot insistă să te cheme la secție? l-am întrebat. Înseamnă că este ceva ce nu mi-ai spus. Andy Bellefleur nu s-a agățat de nimeni atât de mult şi ştim cu toții că Dawn şi Maudette nu erau deloc mofturoase când alegeau un partener cu care să-şi împartă patul.

Jason m-a privit realmente îngrozit. Nu-l văzusem niciodată atât de stânjenit pe fratele meu mai mare.

— Mi-au găsit filmele, a bombănit el.

M-am aplecat, pentru a fi sigură că auzisem bine.

— Ce filme? l-am întrebat, neştiind ce să cred.

— Şşş, a făcut, privindu-mă spăsit. Ne-am filmat.

În acel moment, cred că m-am ruşinat în aceeaşi măsură ca şi Jason. Frații şi surorile nu trebuie să ştie chiar totul unii despre ceilalți.

— Le-ai dat voie să-ți ia casetele? i-am zis într-o doară, nevenindu-mi să cred cât fusese de nechibzuit.

Jason s-a uitat în cealaltă direcție, iar ochii săi gri-albaştri s-au umplut de lacrimi.

— Ai fost un prost, i-am spus. Chiar dacă ți se poate ierta faptul că nu aveai de unde să ştii că va apărea o asemenea conjunctură şi totul va ieşi la iveală, chiar nu te-ai gândit ce s-ar putea întâmpla în momentul în care vei dori să te căsătoreşti? Dacă una dintre fostele tale iubite va considera că este de datoria ei să trimită viitoarei tale mirese o copie a micilor voastre tangouri?

— Surioară, mersi că mă ataci când sunt la pământ.

Am inspirat profund.

— Bine, gata, dar ai încetat să mai înregistrezi astfel de casete, da?

A dat energic din cap, însă nu l-am crezut.

— I-ai spus lui Sid Matt despre toate acestea?

Jason mi-a răspuns cu aceeaşi mişcare din cap, dar mai puțin categoric.

— Şi crezi că ăsta e motivul pentru care te sâcâie Andy?

— Da, mi-a zis el, morocănos.

— Înseamnă că te vor lăsa în pace, odată ce-ți vor analiza lichidul seminal şi vor vedea că nu corespunde cu ce au găsit la Maudette şi Dawn, i-am răspuns, încercând să nu-l privesc în ochi, aşa cum făcea de altfel şi el, fiindcă nu mai discutaserăm niciodată despre recoltarea unor astfel de probe.

— Aşa mi-a zis şi Sid Matt. Doar că n-am încredere în analizele lor.

Nu-mi venea să cred: fratele meu avea suspiciuni față de cele mai sigure probe ce pot fi prezentate în instanță.

— Crezi că Andy va falsifica rezultatele?

— Nu, Andy e de treabă. El doar îşi face meseria. Însă nu ştiu nimic despre chestia asta cu ADN-ul.

— Eşti prostuț rău de tot, i-am răspuns, sperând ca Sid Matt Lancaster să aibă mai multă putere de convingere, după care m-am întors şi am mers să servesc cu câte o nouă halbă mare de bere patru clienți din Ruston, studenți la colegiu, care păreau puşi pe chefuit.

Înainte să plece din bar, am vorbit încă o dată cu Jason.

— Vrei să mă ajuți? m-a întrebat el, întorcându-şi spre mine un chip pe care abia l-am putut recunoaşte.

Prietena cu care venise se dusese la toaletă, iar Jason mă abordase imediat ce trecusem pe lângă masa lui. Era prima oară când îmi cerea ajutorul.

— Cum?

— N-ai putea să le citeşti mințile bărbaților care vin în bar şi să afli cine este adevăratul făptaş al crimelor?

—Jason, nu-i deloc atât de uşor pe cât pare, i-am răspuns încet, alegându-mi cu atenție cuvintele. În primul rând, tipul respectiv trebuie să se gândească la crimă în momentul în care mă concentrez asupra lui. În al doilea rând, nu pot întotdeauna să percep cu limpezime gândurile. Uneori mă simt de parcă aş asculta bruiajul unui aparat radio şi nu pot să disting absolut nimic. Alții manifestă un amalgam de sentimente şi trăiri; este ca şi cum ai asculta pe cineva care vorbeşte în somn, înțelegi? Îmi pot da seama dacă sunt bucuroşi sau trişti, dar nu pot desluşi sensul cuvintelor. Iar altă dată, când

reuşesc să prind câte-un gând, nu pot ajunge la sursa gândului dacă este aglomerație în cameră.

Jason se holba la mine. Până atunci nu vorbisem niciodată deschis despre deficiența mea.

— Şi cum de-ai reuşit să nu înnebuneşti până acum? m-a întrebat el, dând uimit din cap.

Intenționam să-i explic pe scurt modul în care îmi foloseam bariera mentală, dar Liz Barrett a revenit la masă, proaspăt rujată şi aranjată. Jason şi-a reluat aerul de crai, cu multă uşurință, în timp ce eu începusem să regret că nu discutasem cu el mai din vreme, când fusese singur.

Mai târziu, când ne pregăteam de plecare, Arlene m-a întrebat dacă pot să văd de copiii ei în seara următoare. Urma să avem amândouă liber şi dorea să meargă în Shreveport cu Rene, să vadă un film şi să iasă la un restaurant.

— Bineînțeles! i-am spus. N-am mai stat cu ei de multă vreme.

Deodată, chipul lui Arlene a împietrit. Întorcându-și fața pe jumătate spre mine, a dat

să-mi spună ceva, dar s-a gândit mai bine înainte de a-mi vorbi, apoi a bâlbâit:

— Ăăă... o să fie şi Bill la tine?

— Da, fiindcă am stabilit să vedem amândoi un film. Mâine-dimineață trebuie să mă duc să închiriez o casetă video, însă o să iau ceva şi pentru copii, i-am zis, înțelegând imediat de ce şovăise. Ah, ia stai puțin, nu vrei să-i laşi pe ăia mici la mine dacă este şi Bill acolo? am întrebat-o, simțind cum creştea furia în mine.

— Sookie, a început ea timid, scumpa mea. Țin foarte mult la tine, dar nu ai cum să înțelegi, pentru că nu eşti mamă. Nu-mi pot lăsa copiii în prezența unui vampir. Îmi este imposibil.

— Chiar dacă sunt şi eu acolo şi țin la ei ca şi cum ar fi copiii mei? Indiferent de faptul că Bill nu s-ar atinge pentru nimic în lume de un copil? am răbufnit, aruncându-mi breteaua poşetei pe umăr şi ieşind pe uşa din spate, lăsând-o pe Arlene complet devastată.

Deşi, fir-ar să fie, era cu prisosință de înțeles să fie îngrijorată!

Când am cotit pe drumul ce ducea acasă mă mai liniştisem, deşi nu-mi trecuseră nervii de tot. Îmi făcusem griji în privința lui Jason, căşunasem pe Arlene, pe Sam îl priveam mai mereu atât de încruntată, încât, în ultima perioadă, se comporta cu mine de parcă aş fi fost o cunoştință oarecare. Nu ştiam dacă să mă duc la Bill, ori să mă îndrept direct spre casă, dar a doua variantă mi s-a părut o idee mai bună.

Cincisprezece minute după ora la care ar fi trebuit să ajung la el, Bill şi-a arătat grija față de mine apărând neanunțat la uşa mea.

— Nu ai venit şi nici n-ai sunat, m-a întâmpinat el în şoaptă, imediat ce i-am deschis uşa.

— Sunt un pachet de nervi, i-am zis.

Precaut, Bill a păstrat distanța.

— Îmi pare rău că te-am făcut să te îngrijorezi, i-am răspuns o clipă mai târziu. N-o să se mai repete, am adăugat îndepărtându-mă, pornind spre bucătărie.

Bill m-a urmat, sau cel puțin aşa am presupus, fiindcă se mişca atât de discret, încât nu-l puteam simți. Trebuia să-l văd ca să ştiu sigur că se află într-un loc sau altul.

Când m-am oprit în mijlocul bucătăriei, l-am văzut sprijinit de tocul uşii; m-am simțit din nou cuprinsă de un val de furie şi m-am întrebat de ce alesesem camera aceea. Enervată, aproape că-mi venea să sparg tot ce-mi cădea în mână. Nu fusesem crescută aşa şi nu eram obişnuită să dau frâu liber unor astfel de impulsuri, aşa că mi-am înfrânat pornirea, strângând din pleoape şi încleştându-mi pumnii.

— Trebuie să sap o groapă, i-am zis, pornind imediat spre uşa din spate.

Am deschis larg uşile şopronului, am luat o cazma şi am pornit spre partea din spate a curții, unde aveam un petic de pământ pe care nu creştea absolut nimic de ani de zile. Am proptit muchia cazmalei în pământ, am apăsat cu piciorul şi am dislocat o bucată din sol. Am continuat sârguincioasă acțiunea, timp în care groapa se adâncea, iar movila de pământ de alături se înălța încet-încet.

— Am muşchi foarte puternici la brațe şi omoplați, i-am spus, gâfâind din greu şi sprijinindu-mă de coada cazmalei.

Bill şedea pe un şezlong şi mă privea.

Văzând că nu-mi răspunde, mi-am reluat lucrul şi, în cele din urmă, m-am ales cu o groapă de toată frumusețea.

— Ai de gând să îngropi ceva? m-a întrebat el când şi-a dat seama că terminasem.

— Nu, i-am răspuns, privind groapa. O să plantez un copac.

— Ce fel de copac?

— Un stejar secular, i-am răspuns, fără să stau prea mult pe gânduri.

— Şi unde găseşti aşa ceva?

— La grădina botanică. O să merg acolo săptămâna asta.

— Sunt arbori cărora le trebuie zeci de ani să crească.

— Şi ce contează asta pentru tine? am răbufnit, ducând înapoi cazmaua în şopron, după care m-am sprijinit extenuată de peretele magaziei.

Bill a vrut să mă ridice în brațe.

— Sunt *femeie în toată firea*, m-am răstit la el. Pot să merg şi singură în casă.

— Ți-am greşit cu ceva? m-a întrebat el pe un ton destul de rece, care m-a făcut imediat să-mi

revin şi să-mi dau seama că începeam să întrec măsura.

— Îmi cer scuze din nou.

— Ce te-a supărat atât de mult?

Nu puteam să-i dezvălui discuția cu Arlene.

— Bill, tu ce faci când eşti nervos?

— Scot un copac din rădăcini, mi-a răspuns el. Sau, câteodată, rănesc pe cineva.

Să sap groapa nu fusese o treabă rea. Ba chiar fusese o activitate constructivă. Dar, chiar şi-aşa, eram în continuare destul de agitată, simțeam un fel de iritare uşoară, o nervozitate care-şi pierduse semnificativ din intensitate, dar încă persista. Câteva clipe mai târziu, am început să mă învârt de colo-colo, ca şi cum aş fi căutat să distrug primul lucru care-mi era la îndemână.

Bill însă părea foarte priceput în a-mi desluşi limbajul trupului.

— Ar trebui să faci dragoste, mi-a sugerat el. Fă-o cu mine.

— N-am nici un chef de asta.

— Te rog, dă-mi voie să-ți schimb părerea.

A reuşit în cele din urmă să-mi calmeze furia, dar sexul nu a putut să şteargă toată amărăciunea din sufletul meu. Arlene mă desconsidera profund.

În timp ce Bill îmi împletea părul — un obicei care-l liniştea foarte mult —, n-am făcut decât să privesc pierdută, în gol.

— Astă-seară a venit şi Jason la bar, i-am spus.

— Şi ce-a vrut?

Bill era uneori foarte priceput în a tălmăci gândurile oamenilor.

— S-a arătat interesat de capacităţile mele telepatice şi m-a rugat să le citesc minţile oamenilor care intră în bar, că poate astfel voi reuşi să-l descopăr pe criminal.

— Cu excepţia câtorva zeci de puncte slabe, nu-i deloc o idee rea.

— Serios?

— Da, pentru că nici fratele tău şi nici eu nu vom mai fi priviţi cu suspiciune dacă ucigaşul ajunge în spatele gratiilor şi, în plus, tu vei fi în siguranţă.

— Aşa este, însă nu ştiu cum aş putea face lucrul ăsta. Îmi va fi foarte greu, plus că e dureros şi plictisitor să analizez o grămadă de informații, doar pentru a găsi un mic indiciu, o scânteie a unui gând.

— Nu-i deloc mai dureros sau mai greu decât să fii suspectat de crimă. Problema ta e că te-ai obişnuit să-ți ții ferecat acest har.

— Vorbeşti serios? l-am întrebat, dând să mă întorc să-i văd chipul, dar mâinile sale m-au readus imediat în poziția în care stătusem, pentru a termina să-mi împletească părul.

Nu considerasem niciodată ca fiind o atitudine egoistă hotărârea de a sta departe de gândurile oamenilor, însă, în situația de față, chiar aş fi fost egoistă, deşi urma să încalc serios intimitatea celor din jurul meu.

— Voi acționa ca un detectiv, mi-am şoptit, încercând să mă văd într-o lumină mai bună decât aceea de simplă persoană indiscretă.

— Sookie, mi-a zis Bill pe un ton care mi-a stârnit atenția. Eric m-a rugat să te mai aduc o dată în Shreveport.

Mi-a trebuit o clipă să-mi amintesc cine era Eric.

— Ah, te referi la vikingul ăla solid?

— Da, vampirul cel mai bătrân dintre noi, mi-a zis Bill mai clar.

— Vrei să spui că ți-a ordonat să mă duci acolo?

Nu-mi plăcea deloc ce auzeam şi m-am întors imediat pe marginea patului, pentru a-l privi pe Bill direct în ochi. De această dată, nu m-a oprit. L-am scrutat atentă şi am observat pe chipul său ceva ce nu mai văzusem niciodată.

— Eşti obligat să mă duci la el, i-am zis îngrozită, fiindcă nu-mi imaginasem că Bill poate primi ordine de la altcineva. Dar, scumpule, eu nu vreau să-l văd pe Eric.

Însă dorința mea nu avea nici o importanță.

— Ce, el e împăratul vampirilor? l-am întrebat înfuriată şi plină de îndoieli. Sau ți-a făcut cumva o propunere pe care n-ai putut s-o refuzi?

— Este mai bătrân decât mine şi, pentru a fi mai explicit, e foarte puternic.

— Nimeni nu-i mai puternic decât tine, i-am răspuns, îndrăzneață.

— Mi-aş fi dorit să ai dreptate.

— Sau ce, este cumva şeful vampirilor din regiune?

— Da, cam aşa ceva.

Bill fusese întotdeauna foarte rezervat în ceea ce privea modul în care se organizau şi trăiau vampirii, iar acest lucru chiar nu mă deranjase. Dar asta numai până în acel moment.

— Şi ce vrea? Ce-mi poate face dacă refuz să merg?

Bill a sărit peste răspunsul la prima mea întrebare.

— Va trimite pe cineva să te ia.

— Tot vampiri?

— Da.

Maroniul-închis al ochilor săi, deşi opac, strălucea adânc, impresionant.

Am încercat să analizez această stare de lucruri, fiindcă nu-mi plăcea deloc să primesc ordine şi nu eram obişnuită să ajung în situații-limită în care să nu am variante între care să

aleg. A trebuit să-mi bat capul câteva minute ca să evaluez situația.

— Şi te vei simți cumva obligat să te lupți cu ei?

— Bineînțeles. Doar eşti a mea.

Iarăşi apăruse acest „a mea”, ceea ce ar fi putut însemna că el chiar vorbea serios. Simțeam că nu mai era mult până să-mi dea lacrimile, deşi ştiam bine că nu mă puteau ajuta cu nimic.

— Înseamnă că va trebui să mă duc, i-am zis, încercând să nu par prea amărâtă. Dar să ştii că ăsta nu-i altceva decât şantaj.

— Sookie, vampirii *nu sunt ca oamenii*. Eric se poate folosi de orice mijloc pentru a-şi atinge țelul, adică acela de a te aduce în Shreveport.

Nu trebuia să-mi dea prea multe explicații pentru a se face înțeles.

— Ei bine, şi eu am înțeles, dar nu-mi place deloc. Mă simt de parcă aş fi între ciocan şi nicovală! Şi ce vrea de la mine? am întrebat, privindu-l dezgustată pe Bill imediat ce auzisem clar răspunsul în minte. Ah, nu, pentru nimic în lume nu fac una ca asta!

— Nu va face sex cu tine şi nici nu te va muşca, decât peste cadavrul meu.

Chipul strălucitor al lui Bill şi-a pierdut parcă orice urmă de familiaritate şi a devenit complet străin.

— Iar dacă şi el ştie bine acest lucru, i-am zis nesigură, înseamnă că vrea să mă vadă pentru alt motiv.

— Da, m-a aprobat Bill. Însă nu ştiu despre ce poate fi vorba.

— Aşa stând lucrurile, dacă nu mă vrea pentru farmecul meu şi nici pentru calitatea excepțională a sângelui meu, s-ar putea să mă cheme pentru micuțul meu... cusur.

— Te referi la harul tău.

— Exact, i-am zis sarcastică. La harul meu atât de prețios.

Furia-mi, despre care crezusem că se potolise definitiv, a revenit instantaneu şi m-a copleşit ca o gorilă de două sute de kilograme. Mă simțeam speriată de moarte şi m-am întrebat ce simțea Bill. Mi-era însă teamă să-l întreb până şi acest lucru, aşa că am întrebat cu totul altceva.

— Când?

— Mâine-noapte.

— Presupun că acesta este unul dintre neajunsurile unei relații netradiționale, i-am zis, privind peste umărul său la modelul tapetului pe care-l alesese bunica în urmă cu mai bine de zece ani şi promițându-mi că-l voi schimba dacă voi trece cu bine peste această încercare.

— Te iubesc, mi-a şoptit el.

Nu era vina lui.

— Şi eu te iubesc, i-am spus, simțind că trebuie să încetez odată cu smiorcăiala şi cu cerşitul, cu milogeala de genul: „Te rog, nu-l lăsa pe vampirul cel rău să mă rănească; nu-l lăsa să mă violeze."

Dacă eu mă simțeam ca între ciocan şi nicovală, Bill trebuie să fi trăit o senzație mult mai critică, deşi n-am reuşit nici măcar să estimez capacitatea de autocontrol de care dădea dovadă. Oare să fi fost cu adevărat calm? Erau oare vampirii capabili să înfrunte dureri şi asemenea forme de neputință fără să simtă măcar o vagă nelinişte interioară?

M-am uitat cu mai multă atenție la chipul lui, la trăsăturile sale fine, atât de familiare, şi la tenul alb-mat, la bolta neagră a sprâncenelor şi la linia splendidă a nasului. Observându-i în acel moment caninii uşor lăsați, mi-am amintit că furia şi excitația sexuală îi făceau să se coboare de tot.

— Sookie, în seara asta..., a zis el, ademenindu-mă cu mâinile să mă întind alături.

— Ce anume?

— Astăzi cred că ar trebui să bei din sângele meu.

M-am strâmbat, scârbită:

— Îh! Nu ai nevoie de toată puterea ta pentru mâine-noapte? Deocamdată, nu sunt rănită.

— Cum te-ai simțit după ce-ai gustat din sângele meu şi după ce ți-am pus înăuntru sânge de la mine?

M-am gândit o clipă.

— Destul de bine, am recunoscut.

— Ai mai fost de-atunci bolnavă?

— Nu, dar nici nu mă prea îmbolnăvesc eu aşa de uşor.

— Ai avut mai multă energie?

— Doar când nu mi-o iei tu înapoi! i-am răspuns arțăgoasă, deşi nu m-am putut abține să nu zâmbesc uşor.

— Ai fost mai puternică?

— Aăă... da, m-am simțit mai în forță, i-am zis, amintindu-mi cât de bine îmi fusese cu o săptămână în urmă, după ce cărasem singură în casă fotoliul nou pe care mi-l cumpărasem.

— Ți-a fost mai uşor să-ți controlezi forțele?

— Da, am observat şi acest lucru, fiindcă am renunțat chiar şi la orele mele de odihnă.

— Dacă bei din mine în seara aceasta, mâine-noapte vei avea şi mai multă putere.

— Iar tu vei fi mai slăbit.

— Asta numai dacă-mi iei prea mult sânge, dar chiar şi-aşa, mă pot recupera în timpul somnului de peste zi. Şi aş putea găsi pe cineva prin care să-mi refac forțele, înainte să mergem în Shreveport mâine-seară.

Chipul mi-a trădat amărăciunea din suflet, fiindcă între a-l suspecta şi a şti sigur că se hrăneşte cu sângele altcuiva era o mare diferență.

— Sookie, o fac numai pentru noi şi nu voi face sex cu nimeni, îți promit.

— Tu chiar crezi că sunt necesare toate acestea?

— Cel puțin necesare, ca să nu mai spun că ne vor fi de mare ajutor. Şi avem nevoie de tot ajutorul posibil.

— În regulă. Atunci, cum să facem? l-am întrebat, bucuroasă că nu-mi mai aminteam prea multe din seara bătăii.

Bill mă privea destul de ciudat şi-mi dădea impresia că era uşor amuzat.

— Sookie, nu eşti entuziasmată?

— Fiindcă urmează să beau din sângele tău? Scuză-mă, dar asta nu-i o metodă care să mă stimuleze.

A dat încet din cap, ca şi cum ar fi fost peste puterea lui de înțelegere.

— Uneori mai uit, a zis el, firesc. Chiar nu mai ştiu cum este să fii om. Aşadar, ce preferi: gâtul, încheietura sau pântecul?

— În nici un caz abdomenul, i-am răspuns, pripindu-mă. Bill, chiar nu ştiu. Oh! Ce vrei tu.

— Gâtul, a spus el. Suie-te pe mine, Sookie.

— Dar e ca şi cum am face dragoste.

— Aşa este cel mai uşor.

L-am încălecat şi m-am lăsat uşor pe el, simţindu-mă oarecum ciudat, pentru că era o poziţie în care stăteam numai când făceam dragoste.

— Sookie, muşcă-mă, mi-a şoptit el.

— Nu pot! am protestat.

— Dacă nu muşti, voi folosi un cuţit.

— N-am dinţii atât de ascuţiţi ca ai tăi.

— Sunt suficient de tăioşi.

— O să te doară.

A râs înfundat şi i-am simţit sub mine unduirile pieptului.

— Fir-ar să fie!

Am tras puternic aer în piept, m-am îmbărbătat şi l-am muşcat. M-am descurcat foarte bine, n-avea rost să tărăgănez lucrurile. Am simţit pe buze gustul metalic al sângelui. Gemând încet, Bill şi-a coborât palmele pe spatele meu şi m-a pătruns cu degetele.

Am tresărit, icnind.

— Bea, mi-a zis el sălbatic şi m-am conformat imediat.

Strângându-mă puternic în brațe, a început să geamă tot mai tare şi mai grav. Am fost cuprinsă de un mic fior de nebunie, m-am prins de el ca o lipitoare, m-a penetrat şi a început să se mişte, ținându-mă strâns cu mâinile de coapse. Am continuat să-i sorb din sânge şi m-au invadat o mulțime de viziuni, imagini ce se derulau toate pe un fundal întunecat: siluete albe ce ieşeau din pământ şi porneau la vânătoare, suspansul goanei printre copaci, prada ce gâfâia în față şi spaima acesteia, excitantă; hăituirea, tropotul picioarelor, zvâcnetul sângelui prin vene…

Bill a icnit prelung şi s-a cutremurat sub mine în extazul orgasmului. Când m-am dezlipit de gâtul său, valul plăcerii m-a copleşit.

A fost o trăire destul de exotică pentru o chelneriță telepată din nordul Louisianei.

Capitolul 9

A doua zi, am început să mă pregătesc încă dinainte de lăsarea serii. Bill îmi spusese că se va duce mai întâi să se hrănească din cineva şi, oricât mă iritase această idee, a trebuit ca în cele din urmă să-i dau dreptate. De asemenea, avusese dreptate şi în privința efectelor produse de aportul intim de vitamine pe care-l luasem cu o noapte înainte. Mă simțeam cu-adevărat extraordinar: foarte puternică, extrem de vigilentă, foarte inteligentă şi, destul de ciudat, chiar nespus de frumoasă.

Ce-aş fi putut îmbrăca la scurtul meu interviu cu un vampir? Nu voiam să arăt că încercam să fiu sexy, dar nici nu mi-aş fi dorit să mă fac de râs şi să apar într-o ținută oarecare. La fel ca-ntotdeauna, blugii păreau cea mai bună alegere. M-am încălțat apoi cu o pereche de sandale albe şi am îmbrăcat un tricou albastru, pe care nu-l mai purtasem deloc din momentul

în care începusem să mă văd cu Bill, fiindcă lăsa să se vadă muşcăturile şi semnele colţilor. Bănuiam că Bill nu-şi va exercita prea mult în noaptea aceea dreptul de „proprietate" asupra mea. Amintindu-mi de poliţistul care-mi verificase gâtul, mi-am pus în poşetă o eşarfă. Gândindu-mă mai bine, am adăugat şi un lănţişor de argint. M-am pieptănat şi mi-am lăsat părul — părea mai deschis cu cel puţin trei nuanţe — pe spate, liber.

Bill a ciocănit la uşă exact în clipa în care începea să mă frământe imaginea lui alături de o altă persoană, din sângele căreia trebuia să-şi extragă forţa. I-am deschis şi ne-am privit pentru un minut. Buzele îi erau mai colorate ca de obicei, ceea ce însemna că se hrănise bine. Mi-am muşcat uşor buza, pentru a-mi reţine impulsul de a-i reproşa ceva.

— Se vede că te-ai schimbat, m-a întâmpinat el.

— Crezi că vor observa şi alţii? l-am întrebat, sperând ca diferenţa să nu fie prea vizibilă.

— Nu ştiu.

Mi-a întins mâna şi am pornit spre maşina lui; mi-a deschis portiera şi, în momentul în care am urcat, l-am atins uşor, crispându-mă deodată.

— Ce e? m-a întrebat el, o clipă mai târziu.

— Nimic, i-am răspuns, încercând să-mi păstrez tonul vocii uniform, după care m-am aşezat pe scaunul din dreapta şi am rămas cu privirea țintă înainte.

M-am gândit că nu avea nici un rost să mă înfurii pe vaca din care fusese făcut hamburgerul pe care-l mâncase el. Şi nici pe el nu avea sens să fiu supărată.

— Miroşi diferit, i-am zis după ce intrasem de câteva minute pe autostradă, păstrând apoi tăcerea alte câteva minute.

— Acum ştii cum o să mă simt dacă te atinge Eric, mi-a spus el. Însă cred că o să mă simt mult mai groaznic, pentru că Eric va fi încântat să te atingă, în vreme ce mie chiar mi-a displăcut hrana de mai devreme.

I-am apreciat totuşi răspunsul, chiar dacă nu era în totalitate adevărat, fiindcă ştiam cât de

mult îmi savuram mesele, chiar şi atunci când nu era mâncarea mea preferată.

N-am discutat prea mult. Neştiind ce ne aşteaptă, eram amândoi destul de îngrijoraţi şi, nu peste mult timp, ajunseserăm din nou în parcarea barului Fangtasia, de această dată în spatele său. Când mi-a deschis uşa, am simţit un impuls puternic de a mă agăţa de scaun şi de a refuza categoric să cobor din maşină. Odată ce-am izbutit să mă dau jos, a trebuit să lupt şi cu dorinţa intensă de a mă ascunde în spatele lui Bill. Apoi, am înghiţit în sec, l-am luat de braţ şi am pornit spre intrare, ca şi cum am fi mers cu deosebită plăcere la o petrecere.

Bill mi-a căutat din ochi ajutorul şi am fost gata să-i arunc în schimb o privire mânioasă.

Numele barului era artistic stanţat pe o uşă metalică de pe aleea de serviciu şi deservire ce trecea prin spatele tuturor magazinelor din acel mic centru comercial. În apropiere erau parcate mai multe automobile, printre care şi maşina lui Eric, o decapotabilă sport, roşie. Toate erau maşini foarte scumpe, ceea ce însemna că pro-

babil nu voi vedea niciodată un vampir într-un Ford Fiesta.

Bill a bătut de trei ori scurt şi de două ori rar. Era, bănuiesc, codul secret al vampirilor. Poate că mai târziu aveam să învăţ şi strângerea lor secretă de mână.

Ne-a deschis aceeaşi femeie-vampir blondă, foarte frumoasă, pe care o văzusem data trecută la masa lui Eric. Fără să ne adreseze vreun cuvânt, a făcut un pas înapoi şi ne-a dat voie să intrăm.

Dacă Bill ar fi fost om, mi-ar fi reproşat cu siguranţă că-l strâng mult prea tare de mână.

Blonda a apărut apoi în faţa noastră mult mai rapid decât puteam eu s-o urmăresc; am pornit în spatele ei. Bill, evident, nu s-a arătat deloc surprins. Ne-a condus printr-un mic depozit ce semăna tulburător de mult cu magazia din barul Merlotte's şi apoi printr-un coridor îngust. Am intrat pe prima uşă din dreapta noastră şi am pătruns într-o cameră mică, dominată de prezenţa şi prestanţa lui Eric.

Bill nu s-a aruncat efectiv în genunchi ca să-i sărute mâna, dar şi-a aplecat capul reverenţios.

În cameră mai era un vampir, Umbră Lungă; barmanul arăta într-o formă de zile mari şi se îmbrăcase într-un maiou mulat şi pantaloni sport, ambele de culoare verde-aprins.

— Bill, Sookie, ne-a întâmpinat Eric. Bill, tu şi Sookie îl cunoaşteți pe Umbră Lungă. Sookie, cred că ți-o mai aminteşti pe Pam. Iar el este Bruce.

Bruce era om şi, chiar dacă mi se păruse cea mai respingătoare ființă umană pe care o văzusem vreodată, nu puteam să nu am toată compasiunea pentru acest sărman de vârstă mijlocie, burtos, cu părul negru şi rar, pieptănat peste cap. Avea gură mică şi guşă; purta un costum de stofă fină, bej, cămaşă albă şi cravată în carouri, maro cu bleumarin. Şedea pe un scaun simplu, în fața biroului lui Eric, şi transpira abundent. Eric, evident, stătea pe un jilț impunător. Pam şi Umbră Lungă se postaseră în dreptul zidului de vizavi de biroul lui Eric, imediat lângă uşă, iar Bill li s-a alăturat. Când am dat să-l însoțesc, Eric mi s-a adresat încă o dată.

— Sookie, ascultă-l pe Bruce.

Aşteptând să-mi vorbească, l-am privit câteva secunde pe Bruce, după care am înțeles imediat ce-mi ceruse Eric.

— Şi ce anume să ascult? l-am întrebat, pe un ton destul de strident.

— Cineva şi-a însuşit şaizeci de mii de dolari din banii noştri, m-a lămurit Eric.

Dumnezeule, acel cineva cred că-şi dorea din toată inima să moară.

— Şi, decât să-i omorâm ori să-i torturăm pe toți oamenii-angajați, ne-am gândit c-ar fi mai practic să-i verifici tu şi să ne spui cine este făptaşul.

Vorbise despre moarte şi tortură la fel de calm precum ar fi spus „bere şi alune”.

— Şi apoi, ce-i veți face? l-am întrebat.

Eric s-a arătat uşor surprins.

— Îl vom pune să ne dea banii înapoi, mi-a răspuns el, simplu.

— Şi după aceea?

Fixându-mă cu privirea, şi-a mijit ochii albaştri şi mari.

— Ei bine, dacă vom avea şi dovezile necesare, îl vom preda pe vinovat poliției, mi-a replicat el, calm.

Îmi era clar că mințea de înghețau apele.

— Eric, vreau să facem un târg, i-am spus, fără să mă obosesc să-i zâmbesc şi înțelegând clar că nu avea nici un rost să încerc să mă comport cu băgare de seamă, mai ales că, pentru moment, el nu părea deloc interesat să sară pe mine.

— Şi la ce anume te-ai gândit, Sookie? m-a întrebat el, zâmbind îngăduitor.

— Dacă-l vei da pe vinovat pe mâna poliției, îți promit că te voi ajuta şi altă dată, oricând ai nevoie.

Eric a ridicat din sprânceană.

— Da, ştiu că oricum ar trebui să mă conformez unei doleanțe similare viitoare, dar n-ar fi totuşi mai bine să vin de bunăvoie şi să avem astfel deplină încredere unul în celălalt?

Simțeam că încep să transpir; nu-mi venea să cred că mă târguiam cu un vampir. În timp ce Eric părea să reflecteze la vorbele mele, brusc, i-am pătruns în minte şi am aflat că ar fi

putut oricum să mă oblige să-l ajut, oricând şi ori de câte ori ar fi dorit, ameninţându-l pe Bill sau pe oricare altă persoană la care ţineam. Însă dorea totodată să trăiască în societate, să nu încalce legile, să aibă cu noi înţelegeri cinstite sau, cel puţin, atât de corecte cât puteau fi înţelegerile dintre oameni şi vampiri. De asemenea, nu dorea să ucidă pe nimeni atâta timp cât nu era nevoit s-o facă.

M-am simţit de parc-aş fi căzut într-o groapă plină de şerpi reci şi otrăvitori. Totul s-a derulat într-o fracţiune de secundă şi nu i-am perceput decât o părticică infimă a minţii, dar, chiar şi-aşa, a fost suficient cât să mă aflu faţă-n faţă cu o realitate complet diferită.

— În plus — am continuat grăbită, înainte ca el să apuce să-şi dea seama că-i pătrunsesem în minte —, cum poţi fi atât de sigur că hoţul este om?

Pam şi Umbră Lungă au început să se agite, dar Eric le-a comandat, prin prezenţa sa impunătoare, să rămână pe loc.

— Este o idee interesantă, a răspuns el. Pam şi Umbră Lungă sunt asociaţii mei, iar dacă nici

unul dintre oamenii-angajați nu se face vinovat de acest furt, atunci îi vom verifica şi pe ei.

— N-am făcut decât să-mi dau şi eu cu părerea, i-am zis sfioasă, în timp ce ochii săi albaştri şi distanți păreau ai unei ființe care nu-şi mai putea aminti ce înseamnă să fii om.

— Hai, începe cu acest om, mi-a poruncit el.

Am îngenuncheat lângă scaunul lui Bruce gândindu-mă cum să procedez, fiindcă nu încercasem până atunci să elaborez o metodă practică pentru acest fenomen ce se dovedea a fi destul de instabil. Atingerea, contactul direct mi-ar fi putut facilita recepția. I-am luat mâna lui Bruce — deşi mi s-a părut un gest intim şi respingător — şi i-am suflecat mâneca, după care l-am apucat de încheietură şi l-am privit atentă în ochii săi mici.

N-am luat nici un ban; numai un smintit ar fi fost în stare să-i fure şi să ne pună pe toți într-un asemenea pericol; iar dacă mă omoară ăştia, ce vor face Lillian şi Bobby şi Heather; de ce m-oi fi apucat eu să lucrez pentru vampiri; numai lăcomia m-a împins să fac lucrul ăsta, şi acum plătesc cu vârf şi îndesat; Dumnezeule, n-o să mai stau o clipă în preajma

acestor creaturi; şi de unde poate să afle deşteapta asta cine le-a luat afurisiţii ăia de bani; de ce nu-mi dă odată drumul la mână, ce, e şi ea vampir sau ce, poate o fi vreun demon, că are nişte ochi tare ciudaţi; trebuia eu să aflu mai întâi cine le-a furat banii şi de-abia apoi să-i spun totul lui Eric...

— Tu ai luat banii? l-am întrebat răsuflând uşurată, deşi ştiam deja răspunsul.

— Nu, a grohăit Bruce, având pe chip broboane mari de sudoare şi reacţionând mental la întrebarea mea, confirmându-mi astfel concluzia.

— Ştii cine i-a furat?

— Aş vrea eu.

M-am ridicat, m-am întors spre Eric şi am negat dând din cap:

— Nu-i el făptaşul.

Pam l-a condus afară pe sărmanul Bruce şi a venit cu un alt angajat, de această dată subiectul fiind o chelneriţă îmbrăcată complet în negru, cu un decolteu impresionant şi păr ciufulit, blond-roşcat, ce-i curgea în valuri pe spate. O slujbă în Fangtasia era un vis pentru oricare dintre cocotele vampirilor, iar această femeiuş-

că deținea suficiente cicatrice şi semne prin care arăta că-şi merita cu prisosință bacşişurile. Arăta suficient de sigură pe sine cât să-i zâmbească larg lui Eric, dar şi îndeajuns de prostuță, încât să se aşeze plină de importanță pe scaunul de lemn şi chiar să-şi încrucişeze picioarele à la Sharon Stone — şi-ar fi dorit ea. S-a arătat surprinsă să vadă în cameră un vampir străin şi o femeie. Prezența mea a nemulțumit-o profund, însă la vederea lui Bill şi-a lins buzele.

— Bună, scumpete, i s-a adresat lui Eric, lăsându-mă să cred că nu avea nici un gram de imaginație.

— Ginger, trebuie să răspunzi la întrebările pe care ți le va pune această femeie, a anunțat-o Eric pe un ton impasibil, distant şi rece ca un zid din beton.

Ginger părea să-şi fi dat în sfârşit seama că era vorba de ceva serios. Şi-a încrucişat picioarele, şi-a aşezat cuminte mâinile în poală şi a arborat o mină gravă.

— Da, stăpâne, i-a răspuns ea atât de artificial, încât am simțit că-mi vărs mațele.

Mi-a arătat cu aroganță, printr-un gest cu mâna, că puteam să încep, de parcă mi-ar fi spus: „Dă-i drumul, slujnică a vampirilor ce eşti!” M-am aplecat s-o apuc de încheietură, dar m-a repezit cu brutalitate.

— Să nu care cumva să mă atingi, a răbufnit ea, aproape sâsâind.

Violența reacției i-a stârnit instantaneu pe vampiri şi am simțit cum atmosfera din cameră s-a tensionat brusc.

— Pam, ține-o pe Ginger nemişcată, a ordonat Eric, moment în care Pam a apărut pe nesimțite în spatele scaunului pe care şedea Ginger, s-a aplecat deasupra ei şi i-a imobilizat brațele.

Ginger mişca nervoasă din cap şi încerca disperată să se zbată, dar Pam îi ținea bustul cu atâta forță, încât tânăra era perfect imobilizată.

I-am cuprins încheietura mâinii cu degetele.

— Tu ai luat banii? am întrebat-o, privind-o în ochii căprui, insipizi.

Drept răspuns, a țipat la mine, prelung şi răsunător, după care a început să mă înjure, în timp ce eu încercam să descifrez ceva în creie-

rul ei minuscul; mă simţeam de parcă aş fi încercat să parcurg un teren de curând bombardat.

— Ştie cine i-a furat, i-am zis lui Eric, în timp ce Ginger continua să suspine în tăcere. Nu poate să-i spună numele, m-am adresat din nou vampirului blond. A şi muşcat-o, am adăugat atingându-i uşor semnele de pe gât, de parcă ar mai fi fost necesară o asemenea precizare. Într-un fel, e silită să păstreze tăcerea, l-am informat după ce-am încercat încă o dată. Nu ştie nici măcar cum arată.

— S-a folosit de hipnoză, a intervenit Pam, ai cărei canini coborâseră ameninţător, probabil din pricina apropierii de tânăra înspăimântată de moarte. A fost un vampir puternic.

— Chemaţi-o pe una dintre prietenele ei, le-am sugerat.

Ginger începuse să tremure ca o frunză, în vreme ce gândurile pe care fusese silită să şi le reprime vibrau puternic în ungherul în care le dosise.

— O ţinem şi pe ea aici, ori îi dăm drumul? m-a întrebat Pam.

— Ar fi mai bine să plece, pentru că n-ar face altceva decât să o sperie pe cealaltă.

Eram atât de absorbită de ceea ce făceam, de faptul că-mi puteam folosi nestingherită strania abilitate, încât nu m-am mai uitat deloc la Bill. Simțeam că, dacă i-aş fi aruncat chiar şi o singură privire, n-aş fi făcut decât să-mi temperez elanul. Ştiam însă bine unde stătea, fără să uit o clipă faptul că el şi Umbră Lungă nu se mişcaseră de la începutul interogatoriilor.

Ginger tremura toată în momentul în care Pam a ridicat-o şi a scos-o din cameră. Nu ştiu ce i-a făcut chelneriței, dar a revenit numaidecât cu altă femeie, îmbrăcată într-o costumație asemănătoare. Belinda, ospătărița de față, cu păr negru, ochelari şi buze extrem de senzuale, era mai în vârstă şi părea mult mai isteață.

— Belinda, cu ce vampir se vedea Ginger? a întrebat-o Eric foarte calm, după ce femeia s-a aşezat şi am prins-o de încheietură.

Ospătărița avusese însă suficientă înțelepciune cât să accepte supusă procedura şi să-şi dea seama că trebuia să răspundă sincer la întrebări.

— Cu oricare dorea s-o aibă, i-a răspuns Belinda, la fel de rece.

În acel moment, am perceput o imagine vagă în mintea ei, dar trebuia să aştept şi numele asociat acesteia.

— E cineva din camera asta? am întrebat-o exact în clipa în care recepționasem şi numele.

Ochii mi s-au îndreptat spre colțul în care stătea Umbră Lungă şi, înainte ca eu să apuc să-i rostesc numele, acesta s-a năpustit peste scaunul Belindei şi a aterizat direct pe mine, chiar după ce mă aşezasem pe vine în fața ospătăriței. Impactul m-a propulsat pe spate, la marginea biroului lui Eric, şi numai brațele m-au salvat de colții aceia necruțători, ce țin-teau să-mi sfâşie grumazul. M-a muşcat cu sălbăticie de antebraț şi am țipat sau cel puțin am încercat să strig; însă şocul fusese atât de puternic, încât n-am mai izbutit decât să scot un scâncet înăbuşit.

Nu mai eram conştientă decât de forma apăsătoare de deasupra mea, de durerea din braț şi de propria mea frică. În bătaia cu Şobolanii, teama că mă vor ucide apăruse de-abia când

fusese prea târziu, însă acum înțelesesem că Umbră Lungă era hotărât să mă omoare pe loc, aşa încât să mă împiedice să-i rostesc numele cu voce tare — deşi nu reuşisem să pricep imediat semnificația acelei grohăituri oribile şi apăsarea sufocantă a trupului său. Peste braț nu-i puteam vedea decât ochii: mari, negri, disperați, ca de gheață. Apoi, deodată, şi-au pierdut lumina, părând să devină complet inexpresivi. Din gură i-a țâşnit un şuvoi de sânge ce mi-a udat brațul, mi-a curs în gură şi m-a înecat. Dinții i s-au retras şi chipul i s-a scofâlcit, zbârcindu-i-se inform. Ochii săi arătau ca două mici iazuri gelatinoase şi mi-au căzut pe față smocuri groase de păr negru.

Şocul m-a încremenit pur şi simplu. Două mâini m-au apucat de umeri şi m-au tras imediat de sub corpul ce se degrada vizibil. Am împins disperată din picioare pentru a mă îndepărta cât mai repede.

Scârnăvia aceea neagră şi respingătoare nu emana nici un miros. Persistau însă groaza şi dezgustul de a-l urmări pe Umbră Lungă dezintegrându-se într-un ritm uluitor. În spate

avea o țepuşă. Eric, la fel ca noi toți, privea scena ținând în mână un ciocan de lemn. Bill era în spatele meu, ceea ce însemna că el mă scosese de sub Umbră Lungă. Pam stătea în apropierea uşii, ținând-o strâns de braț pe Belinda. Chelnerița arăta la fel de înmărmurită ca şi mine.

Masa grețoasă de pe podea a început deodată să se evapore şi tot ce-am putut face a fost să privim paralizați, până la dispariția ultimului firicel de fum, când pe covoraş nu mai rămăsese decât o arsură mare.

— Se pare că va trebui să puneți altă mochetă, m-am trezit şi eu vorbind, fiindcă începuse să mă exaspereze tăcerea din cameră.

— Ai sânge pe gură, a zis Eric, în timp ce celorlalți vampiri le ieşiseră caninii şi arătau destul de excitați.

— A sângerat pe mine.

— Ai înghițit?

— Posibil. Are vreo importanță?

— Asta rămâne de văzut, mi-a răspuns Pam, pe un ton sumbru şi scorțos, în timp ce-o privea pe Belinda într-un fel care pe mine m-ar fi iritat peste măsură, dar chelneriței, incredibil, părea

să-i placă. De obicei, a continuat Pam, cu ochii la boticul sexy al Belindei, noi bem din oameni şi nu invers.

Eric mă privea şi el cu interes, aşa cum Pam o urmărea pe Belinda.

— În ce lumină vezi acum lucrurile, Sookie? m-a întrebat el atât de calm, încât nici n-ai fi zis că tocmai îşi executase un vechi prieten.

În ce lumină vedeam eu lucrurile? Mi se păreau mai vii. Sunetele erau mai clare şi puteam auzi mult mai bine. Doream să mă întorc şi să-l privesc pe Bill, însă mi-a fost teamă să-mi iau ochii de la Eric.

— Ei bine, cred că a sosit vremea ca eu şi Bill să plecăm, i-am zis, ca şi cum n-am mai fi avut nimic de discutat. Eric, te-am ajutat, iar acum trebuie să plecăm. După cum ai promis, cred că nu-i vei face nimic lui Ginger, nici Belindei şi nici lui Bruce, da? am adăugat întorcându-mă uşor spre uşă, cu o încredere pe care nici vorbă s-o fi simţit. Sunt convinsă că aveţi şi alte treburi de făcut în bar, nu? Apropo, cine serveşte în seara asta băuturile?

— Avem un înlocuitor, mi-a răspuns Eric absent, fixându-şi ochii pe gâtul meu. Sookie, miroşi diferit, a murmurat el, apropiindu-se cu un pas.

— Posibil, dar Eric, nu uita, avem o înțelegere, i-am reamintit pe un ton cristalin şi vesel, zâmbindu-i larg, încordată. Bill şi cu mine vom pleca acasă, da?

Am riscat şi l-am privit fugitiv pe Bill, aflat tot în spatele meu. În acel moment, am simțit că-mi îngheață inima. Ochii îi erau larg deschişi şi complet imobili, buzele i se ridicaseră într-un rictus. Mârâia înfundat, caninii i se alungiseră, pupilele îi erau dilatate enorm şi priveau fix la Eric.

— Pam, dă-te la o parte, i-am zis scurt, dar tăios.

Odată ce-am trezit-o din reveria poftei pentru sânge, Pam a evaluat situația dintr-o privire, a deschis imediat uşa, a îmbrâncit-o pe Belinda afară şi s-a dat la o parte, pentru a ne lăsa să ieşim.

— Cheam-o pe Ginger, i-am zis, sugestie care a trezit-o imediat din confuzia creată de pofta erotică.

— Ginger! a strigat Pam răguşită, şi chelneriță blondă a apărut numaidecât pe uşa din capătul holului. Te cheamă Eric!

Chipul fetei s-a luminat mai ceva decât dacă i-ar fi dat întâlnire David Duchovny şi, într-o clipită, aproape la fel de rapid cum s-ar fi mişcat orice vampir, era deja în cameră şi se alinta languroasă la pieptul lui Eric.

De parcă s-ar fi trezit brusc dintr-un farmec, Eric şi-a coborât privirea spre Ginger, care-i dezmierda pieptul cu mâinile. Când s-a aplecat s-o sărute, Eric s-a uitat la mine, peste capul blondei.

— Ne mai vedem, mi-a zis el, iar eu l-am tras pe Bill după mine şi am ieşit într-o clipită.

Bill însă nu dorea să plece, fiindcă simțeam că trag după mine o piatră de moară. Imediat ce-am ajuns pe hol, părea să-şi fi dat şi el seama că era mai înțelept să plecăm; am părăsit numaidecât barul şi ne-am suit în maşina sa.

Când m-am uitat la mine, am constatat că eram toată plină de sânge, hainele-mi erau mototolite şi miroseam urât. Dorind să-i împărtăşesc şi lui Bill dezgustul, m-am uitat la el, dar l-am surprins privindu-mă într-un mod mai mult decât sugestiv.

— Nici să nu te gândeşti, i-am zis, categorică. Bill Compton, porneşti îndată maşina şi mă duci de-aici, înainte să se întâmple cine ştie ce nenorocire. Iți spun clar, nu am nici un chef.

S-a aplecat peste scaun şi a început să mă mângâie. Înainte să mai apuc să-i spun ceva, m-a sărutat şi, în secunda imediat următoare, a început să-mi lingă sângele de pe față.

Eram foarte speriată şi totodată, extrem de furioasă. Aşa că l-am apucat strâns de urechi şi i-am îndepărtat capul cu toată puterea de care eram în stare. S-a întâmplat însă ca forța mea să fie mai mare decât aş fi crezut.

Ochii îi erau ca două grote în ale căror străfunduri mişunau hoarde de fantome.

— Bill! am țipat, zgâlțâindu-l puternic. Revino-ți odată!

Încet, strălucirea ochilor i-a revenit. A oftat cutremurător şi m-a sărutat uşor pe buze.

— Bun, mergem odată acasă? l-am întrebat, ruşinată de tremurul puternic al glasului.

— Fireşte, mi-a răspuns, nu foarte sigur pe el.

— Sunteți la fel ca rechinii când simțiți sânge, nu-i aşa? l-am întrebat după un sfert de oră de tăcere, răstimp în care aproape că ieşiserăm din Shreveport.

— Bună analogie.

Nu avea pentru ce să-şi ceară iertare, fiindcă se comportase aşa cum îi dictase natura, or, cel puțin, atât cât puteau fi vampirii de naturali. Dar nici nu s-a obosit să încerce, deşi mi-ar fi plăcut să aud o scuză, oricât de formală.

— Aşadar, ce crezi, voi avea probleme? l-am întrebat pe la două dimineața, când mi-am dat seama că întrebarea nu mă mai tulbura atât de mult.

— Eric te va sili să-ți ții promisiunea, mi-a răspuns Bill. Iar în ceea ce priveşte posibilitatea să te lase în pace, personal, chiar nu ştiu ce să-ți spun. Mi-aş dori să...

Vocea i s-a stins încet şi a fost pentru prima dată când l-am auzit dorindu-şi ceva.

— Pentru un vampir, şaizeci de mii de dolari nu reprezintă o sumă extraordinară, i-am zis, schimbând subiectul. Văd că aveți cu toții o grămadă de bani.

— Vampirii obişnuiesc să-şi jefuiască victimele, mi-a mărturisit el firesc. La început, ne mulțumeam doar cu banii pe care-i găseam asupra cadavrelor, apoi, mult mai târziu, când am devenit mai experimentați şi am învățat cum să ne folosim capacitățile persuasive, am început să-i convingem pe oameni să ne dea bani din proprie inițiativă, după care le ştergeam complet din memorie acest lucru. Unii dintre noi şi-au angajat bancheri personali, alții au pătruns pe piața imobiliară, iar unii trăiesc numai din dobânzi sau din profiturile investițiilor pe care le fac. Eric şi Pam au început împreună această afacere. Eric a pus cea mai mare parte a banilor, iar Pam restul. Îl cunoşteau amândoi pe Umbră Lungă de mai bine de un secol, aşa că l-au angajat barman; dar acesta le-a trădat încrederea.

— Dar de ce-o fi furat de la ei?

— Probabil că voia să-şi înfiinţeze o companie şi nu avea capital, a presupus Bill, absent. Avea deja o poziţie în societatea umană, aşa că nu-şi permitea să ucidă un bancher, după ce l-ar fi hipnotizat şi l-ar fi obligat să-i lase moştenire toată averea. Aşa că a preferat să-i ia de la Eric.

— Eric nu l-ar fi împrumutat, dacă i-ar fi cerut?

— Ba da, însă Umbră Lungă a fost, se pare, prea orgolios ca să-i ceară, mi-a răspuns Bill.

Am tăcut un timp şi, într-un târziu, i-am zis:

— Am crezut întotdeauna că vampirii sunt cel puţin la fel de isteţi ca oamenii, dar se pare că m-am înşelat, nu?

— Nu întru totul, a consimţit el.

Odată ajunşi în orăşelul nostru, l-am rugat pe Bill să mă lase acasă. M-a privit puţin chiorâş, dar n-a zis nimic. Poate că vampirii, în definitiv, chiar erau mai deştepţi decât oamenii.

Capitolul 10

În ziua următoare, în timp ce mă pregăteam să plec la lucru, mi-am dat seama că — cel puțin pentru o vreme — mă săturasem de vampiri, chiar şi de Bill.

Trebuia să-mi reamintesc că sunt totuşi o ființă omenească.

Problema era că începusem să mă transform, deşi nu era ceva semnificativ.

După prima infuzie cu sângele lui Bill, în noaptea în care mă bătuseră Şobolanii, m-am simțit vindecată, mai sănătoasă şi mai puternică, dar nicidecum semnificativ diferită, ci doar... puțin mai sexy.

După a doua doză din sângele lui, mă simțisem cu adevărat puternică şi îndrăzneață, deoarece căpătasem mai multă încredere în mine. Eram mai sigură pe sexualitatea mea şi pe forța acesteia şi, din câte observasem, îmi foloseam capacitatea de a pătrunde în mintea altora cu

tot mai mult aplomb şi cu o eficienţă tot mai crescută.

Din sângele lui Umbră Lungă băusem fără să vreau şi totuşi, când m-am uitat dimineaţă în oglindă, dinţii îmi erau mai albi şi mai ascuţiţi; părul îmi devenise mai uşor şi mai strălucitor, iar ochii-mi arătau foarte luminoşi. Parcă eram un fotomodel care face reclamă la produse cosmetice şi de igienă, ori promovează adoptarea unui trai sănătos prin consumul de vitamine şi lapte natural. Muşcătura sălbatică de pe braţ — ultima pe care o făcuse Umbră Lungă în această lume — nu se vindecase complet, dar nici nu mai avea mult.

La un moment dat am scăpat poşeta, şi mărunţişul dinăuntru s-a rostogolit sub canapea. Fără să-mi dau seama, am ridicat cu o mână capătul canapelei şi cu cealaltă am strâns toate monedele.

Impresionant.

M-am îndreptat de spate şi am respirat profund. Bine cel puţin că lumina soarelui nu-mi afecta ochii şi nici nu simţeam impulsul de a muşca pe cineva. La micul dejun nu mi-am

dorit câtuşi de puţin să beau un pahar mare cu suc de roşii, ci am savurat pe îndelete feliile de pâine prăjită cu ou. Era clar: nu mă transformam în vampir. Deveneam oare un om cu calităţi superioare?

În orice caz, viaţa era mult mai simplă înainte să am un prieten.

Când am ajuns în barul Merlotte's, totul era pregătit, mai puţin feliile de lămâi galbene şi verzi, fructe pe care le serveam atât în băuturi, cât şi la ceaiuri. Mi-am luat un tocător şi un cuţit ascuţit şi m-am pus pe treabă. Când am scos citricele din frigider, Lafayette tocmai îşi lega şorţul.

— Sookie, ţi-ai decolorat părul?

Am dat din cap în semn de negaţie. Pe sub şorţul complet alb, Lafayette era o adevărată simfonie de culori: purta un tricou subţire mov, blugi vineţii, şlapi roşii şi era machiat cu rimel trandafiriu.

— Să ştii că arată totuşi mai deschis decât de obicei, mi-a zis el, sceptic, ridicând mirat din sprâncenele-i pensate.

— Am stat cam mult la soare, l-am lămurit, scurt.

Dawn nu se înțelesese niciodată cu Lafayette, fie pentru că era negru, fie pentru că era homosexual. Nu ştiu. Sau poate din ambele motive. Arlene şi Charlsie îl acceptaseră pe bucătar, dar nu manifestau nici o intenție să-i devină prietene. Pe de altă parte, eu îl plăcusem dintotdeauna pe Lafayette, deoarece trăia cu veselie şi eleganță o viață deosebit de dură.

Când m-am uitat din nou spre tocător, lămâile galbene erau deja tăiate în sferturi, alături de cele verzi, feliate. Lama cuțitului era încă umedă de sucul citricelor. Isprăvisem treaba în mai puțin de treizeci de secunde. Am închis ochii. Dumnezeule!

Când i-am deschis din nou, Lafayette tocmai îşi cobora privirea spre mâinile mele.

— Fato, să nu-mi spui c-am văzut bine, mi-a zis el.

— Nici n-ai avut ce să vezi, i-am răspuns pe un ton calm, egal, destul de surprinzător şi pentru mine. Scuză-mă, dar acum trebuie să mă ocup de astea.

Am aşezat fructele în cutii separate, în frigiderul din spatele barului, unde Sam ținea şi berea. Imediat ce-am închis uşa, Sam a apărut lângă mine. Îşi ținea brațele încrucişate la piept şi nu arăta deloc bucuros.

— Eşti bine? m-a întrebat el, scrutându-mă din cap şi până-n picioare, cu ochii săi albaştri, senini. Ți-ai făcut ceva la păr? m-a întrebat, destul de nesigur.

Am râs de îndată ce-am realizat că ecranul mental a intrat în funcțiune cu mare uşurință, fără să mai trec prin acelaşi proces dureros.

— Am cam exagerat cu soarele, i-am răspuns.

— Ce-ai pățit la mână?

Mi-am privit antebrațul drept, pe care-l bandajasem de-acasă.

— M-a muşcat un câine.

— Şi ți-ai făcut injecțiile recomandate, nu?

— Mai întrebi?

L-am privit mai atentă pe Sam, nu îndeajuns de pătrunzător însă. Mi s-a părut că părul său creț, sârmos, blond-roşiatic, arăta altfel, era plin de vigoare. I-am auzit la un moment dat şi bă-

tăile inimii, simțindu-i nesiguranța şi dorința lăuntrică. Organismul mi-a răspuns instantaneu şi m-am concentrat asupra buzelor sale subțiri şi mirosului puternic al loțiunii de după bărbierit, ce-mi umplea plămânii. S-a înclinat uşor spre mine, dar mi-a fost suficient să-i simt suflul şi să-mi dau seama că începea să aibă erecție.

În acel moment Charlsie Tooten a intrat în bar trântind uşa. Şi eu şi Sam am făcut câte un pas înapoi. I-am mulțumit în sinea mea că ne salvase. Dolofană, naivă, politicoasă şi blajină, foarte harnică şi devotată, Charlsie era întruchiparea angajatului perfect. Căsătorită cu Ralph, iubitul ei din liceu, angajat într-o fabrică de procesare a cărnii de pui, avea o fiică în clasa a unsprezecea şi încă una care deja se măritase. Charlsie iubea într-adevăr munca la bar, fiindcă-i oferea posibilitatea să iasă din casă şi să aibă contact cu oamenii; în plus, era foarte pricepută în a face față bețivilor şi a-i da afară din bar fără să se ajungă la încăierare.

— Bună! ne-a salutat ea voioasă.

Părul castaniu-închis (pe care şi-l vopsea cu L'Oréal, după cum îmi spusese Lafayette) îi era strâns perfect în creştetul capului, de unde i se revărsa pe spate într-o cascadă de zulufi. Bluza îi era imaculată, iar buzunarele şortului, pline până la refuz. Charlsie purta ciorapi lungi, negri, era încălțată cu tenişi, iar unghiile false îi erau lăcuite cu ojă cărămizie.

— Fata mea este însărcinată. Aşa că de-acum încolo îmi puteți spune bunicuță! ne-a zis ea, în culmea fericirii.

Am îmbrățişat-o, iar Sam a bătut-o uşor pe umăr. Eram amândoi foarte bucuroşi de această veste.

— Când aşteptați bebeluşul? am întrebat-o, dar Charlsie era prea entuziasmată ca să-mi mai răspundă.

În următoarele cinci minute n-am mai avut ocazia să deschid gura. Apoi şi-a făcut apariția Arlene, care îşi machiase cu stângăcie vânătăile de pe gât, şi a trebuit să ascult încă o dată aceeaşi poveste. Eu şi Sam ne-am încrucişat la un moment dat privirile, dar în clipa următoare ne-am uitat simultan în altă parte.

Imediat ce-am început să ne ocupăm de clienții de la prânz, am uitat de acest episod.

Majoritatea nu consumau băuturi alcoolice la masa de prânz, ci poate doar câte o bere sau un pahar de vin. Cei mai mulți preferau ceai cu gheață sau apă. Clientela pe care o serveam la prânz era în principal constituită din persoanele care treceau întâmplător pe lângă barul Merlotte's, clienții casei, care luau zilnic prânzul în bar şi alcoolicii din împrejurimi, pentru care păhărelul de dinainte de masă era de fapt al treilea sau al patrulea. Odată ce-am început să iau primele comenzi, mi-am amintit de rugămintea fratelui meu.

Am ascultat întreaga zi şi a fost realmente istovitor. Nu mai făcusem niciodată acest lucru, nu mai stătusem niciodată atât de mult timp cu garda jos. Însă nu cred să fi fost la fel de chinuitor ca în trecut şi este posibil să mă fi simțit mai calmă tocmai datorită informațiilor pe care le auzeam. Şeriful Bud Dearborn împărțea aceeaşi masă cu primarul, Sterling Norris, prietenul bunicii mele. Domnul Norris, ridicându-se, m-a bătut uşor pe umăr şi, deodată, mi-am dat sea-

ma că nu-l mai văzusem de la înmormântarea bunicii.

— Cum te mai simți, Sookie? m-a întrebat el compătimitor, deşi nu părea să se simtă prea bine.

— Minunat, domnule Norris. Dumneavoastră?

— Eh, Sookie, eu sunt bătrân, mi-a răspuns, zâmbind nesigur şi continuând imediat, fără să mai aştepte să-l contrazic: Crimele astea mă distrug. În Bon Temps n-am mai avut o crimă de când a împuşcat-o Darryl Mayhew pe Sue Mayhew, iar atunci n-am fost nevoiți să dezlegăm nici un mister.

— Iar asta... când s-a întâmplat? Acum şase ani? l-am întrebat pe şerif, numai pentru a găsi un motiv să rămân în preajma lor.

Domnul Norris s-a întristat imediat ce m-a văzut, deoarece credea că Jason va fi arestat pentru crimă, pentru uciderea lui Maudette Pickens şi, totodată, îl considera răspunzător şi pentru uciderea bunicii. Mi-am ascuns ochii, aplecându-mi uşor capul.

— Da, aşa cred. Stai să-mi amintesc. Ştiu că ne pregăteam să mergem la spectacolul de dans dat de Jean-Anne... ceea ce înseamnă că... da, ai dreptate, Sookie, a fost în urmă cu exact şase ani, mi-a răspuns şeriful confirmând şi din cap. A trecut şi Jason pe-aici? a întrebat şeriful într-o doară, ca şi cum de-abia atunci şi-ar fi amintit de el.

— Nu, azi nu l-am văzut, i-am răspuns, după care mi-a cerut un ceai cu gheață şi un hamburger, gândindu-se în acelaşi timp la ziua în care-l prinsese pe fratele meu cu Jean-Anne, în patul improvizat în spatele camionetei lui, unde se călăreau ca ieşiți din minți.

Dumnezeule! De fapt, şeriful se gândea că Jean-Anne avusese mare noroc că nu sfârşise strangulată. Apoi, deodată, i-a venit în cap o idee care m-a înfuriat rău de tot: „Fetele astea sunt oricum nişte stricate."

Şeriful era o țintă uşor de examinat, aşa că i-am putut recepționa foarte clar gândul şi nuanțele variate ale acestei idei: „N-au nici o calificare, n-au studii superioare, se lasă tăvălite de

toți vampirii care le ies în cale... scursurile societății.”

Aprecierile sale m-au iritat şi m-au jignit teribil.

Am continuat să merg ca un robot la mesele clienților, să le aduc băuturi şi sendviciuri, să strâng apoi farfuriile şi paharele, la fel de conştiincioasă ca-ntotdeauna, arborând permanent acelaşi zâmbet chinuit. Am discutat cu o sumedenie de clienți pe care-i cunoşteam, majoritatea dintre ei gândindu-se numai la lucruri complet inocente: fie la obligațiile de serviciu, fie la treburile pe care le aveau de făcut în gospodărie, fie la unele probleme minore pe care trebuiau neapărat să le rezolve, cum ar fi angajarea unui instalator care să repare maşina de spălat vase, ori să curețe locuința după musafirii de peste weekend.

Arlene era mulțumită că-i venise ciclul.

Charlsie se lăsase absorbită de reveria roz, halucinantă a nemuririi, asigurată prin viitoarea odraslă a fiicei sale, şi se ruga din suflet ca fata ei să aibă o sarcină uşoară şi să nască fără probleme.

Lafayette se gândea că începe să devină ciudată munca alături de mine.

Polițistul Kevin Prior se întreba ce face oare partenera sa, Kenya, în ziua ei liberă, fiindcă el îşi ajutase mama să facă ordine în şopron şi urase de moarte acest lucru.

Am auzit o mulțime de alte comentarii, atât rostite, cât şi nerostite, referitoare la părul meu, la culoarea feței şi la bandajul de pe braț, descoperind astfel că eram dorită de mai mulți bărbați, dar şi de o femeie. Unii clienți care participaseră la incendierea vampirilor se gândeau că nu aveau şanse la mine din pricina simpatiei pe care-o aveam față de vampiri şi regretau fapta lor impulsivă. Le-am memorat bine identitatea, întrucât nu aveam de gând să uit faptul că, într-o zi, l-ar fi putut ucide şi pe Bill al meu, chiar dacă, pentru moment, restul comunității vampirilor nu se afla pe lista cu lucrurile mele preferate.

Andy Bellefleur şi sora lui, Portia, luau împreună prânzul, lucru pe care obişnuiau să-l facă cel puțin o dată pe săptămână. Portia, versiunea feminină a lui Andy, avea o statură mij-

locie, constituție vânjoasă, buze subțiri şi maxilare puternice. Asemănarea dintre cei doi îl favoriza semnificativ pe Andy, în nici un caz pe Portia. Auzisem că era o avocată foarte capabilă şi mă gândisem la un moment dat să-i propun lui Jason s-o angajeze. Şi probabil că aş fi făcut-o, dacă n-ar fi fost femeie... pentru că mă gândeam mai mult la binele ei decât la poftele fratelui meu.

În acel moment, avocata se simțea dărâmată şi nu o preocupa decât faptul că, deşi avea studii şi câştiga bani frumoşi, nu reuşea totuşi să-şi găsească un iubit.

Andy era dezgustat de asocierea mea cu Bill Compton, considera interesantă noua mea înfățişare şi se întreba cum făceau dragoste vampirii. Totodată, simțea unele regrete privind faptul că urma probabil să-l aresteze pe Jason şi se gândea că dovezile împotriva fratelui meu nu erau cu nimic mai solide decât cele împotriva oricăror altor bărbați, dar Jason era singurul care arăta foarte speriat. Ceea ce însemna că avea ceva de ascuns. În plus, deținea câteva casete video cu filme în care Jason făcea sex —

nu chiar într-un mod spectaculos, poate doar puțin ieşit din comun — cu Maudette şi Dawn.

L-am privit fix pe Andy în răstimpul în care i-am analizat gândurile şi acest lucru l-a neliniştit întru câtva, fiindcă ştia bine de ce sunt capabilă.

— Sookie, mai aduci odată berea aia? m-a apostrofat el într-un târziu, vânturându-şi o mână în aer, pentru a fi sigur că-mi captează atenția.

— Imediat, Andy, i-am răspuns absentă, luând o sticlă din frigider. Portia, mai vrei ceai?

— Nu, Sookie, mulțumesc, mi-a răspuns politicoasă, ştergându-şi buzele cu un şervețel şi gândindu-se la anii de liceu, când ar fi fost în stare să-şi vândă şi sufletul pentru o întâlnire cu Jason Stackhouse, întrebându-se apoi ce mai face Jason, dacă acesta avea în căpşor măcar o idee care să-i poată capta atenția, ori dacă merita să sacrifice o prietenie intelectuală pentru corpul senzual al lui Jason.

Aşadar, Portia nu văzuse casetele şi nu ştia nimic de existența acestora; ceea ce însemna că Andy acționa ca un polițist veritabil.

Am încercat să mi-o imaginez pe Portia cu Jason şi nu mi-am putut înfrâna un zâmbet. Ar fi fost o experienţă de pomină pentru amândoi. În acel moment, deşi n-o făceam pentru prima oară, mi-am dorit să şi pot implementa idei în mintea celorlalţi, nu numai să le pot recepţiona.

Până la sfârşitul programului de lucru nu aflasem mai nimic, cu excepţia faptului că filmele pe care Jason avusese nesăbuinţa să le înregistreze conţineau şi câteva scene de violenţă regizată, pe care Andy le asociase cu semnele de strangulare de pe gâtul victimelor.

În definitiv, ajutorul pe care dorisem să i-l dau fratelui meu fusese un simplu exerciţiu, fără să se finalizeze cu ceva util. Tot ce auzeam nu făcea decât să mă îngrijoreze şi mai mult, fără să aflu însă vreo informaţie concretă care să-l ajute.

Ştiam însă că seara veneau clienţi de o cu totul altă factură, iar eu nu mersesem niciodată în barul lui Sam doar ca simplă consumatoare. Să mă duc? Ce va face Bill? Doream oare cu adevărat să stau numai cu el?

Simţeam că nu am pe cineva apropiat. Nu puteam discuta cu nimeni despre Bill, nu ştiam nici o persoană care să se fi simţit măcar pe jumătate atât de impresionată pe cât fusesem eu în prima noapte când îl văzusem. Cum aş fi putut să-i spun lui Arlene că eram îngrozită de cruzimea şi sălbăticia de care dădeau dovadă amicii lui Bill şi că unul din ei mă muşcase cu o seară înainte, sângerase şi mă stropise pe faţă şi în gură şi fusese străpuns cu o ţepuşă, chiar deasupra mea? Nu era o problemă de genul celor pe care Arlene putea să le dezbată.

Şi nu ştiam pe nimeni care s-o poată face.

Nu cunoşteam nici măcar o fată care să aibă un prieten vampir şi care să nu facă parte din grupul cocotelor ce mergeau cu orice vampir le ieşea în cale.

Odată plecată de la muncă, înfăţişarea aparte de care mă bucurasem la început nu mai avusese puterea să-mi dea încredere în mine; începusem să mă simt ca o ciudăţenie.

Acasă, am trebăluit puţin prin gospodărie, am tras un pui de somn şi am udat florile bunicii. Spre amurg, mi-am pregătit ceva la cuptorul

cu microunde şi apoi m-am tot codit dacă să ies sau nu singură; în cele din urmă, mi-am pus o bluziță roşie, pantaloni albi, câteva bijuterii şi am pornit înapoi spre bar.

Mi s-a părut foarte ciudat să revin în local în postura de client. Din spatele barului, Sam a remarcat că am intrat şi a ridicat mirat din sprâncene. În tura de seară lucrau trei ospătărițe, pe care le cunoşteam din vedere, iar prin ferestruica bucătăriei am observat că hamburgerii erau prăjiți de un bucătar nou.

Jason stătea la tejgheaua barului şi, chiar dacă mi s-a părut foarte surprinzător, taburetul din imediata sa apropiere era gol, aşa că m-am aşezat alături.

Zâmbitor şi senin, Jason s-a întors spre mine ca pentru a face o nouă cucerire dar, imediat ce şi-a dat seama că sunt doar eu, sora lui, expresia feței sale a suferit o transformare tragicomică.

— Sookie, ce naiba cauți aici? m-a întrebat, indignat.

— Se pare că nu eşti deloc bucuros că mă vezi, i-am reproşat.

Când Sam s-a oprit în fața mea, am comandat un pahar de vin roşu cu coca-cola, fără să mă uit la el.

— Am făcut ce m-ai rugat şi, până acum, n-am aflat nimic, i-am şoptit fratelui meu. De aceea, am şi venit în seara asta, să-i mai verific şi pe alții.

— Mulțumesc, Sookie, mi-a răspuns după o pauză îndelungată. Nici eu nu cred că am ştiut ce-ți cer. Hei, ți-ai făcut ceva la păr?

Sam a venit cu paharul de băutură pe care-l comandasem şi mi l-a pus în față. Jason l-a plătit şi apoi n-am mai discutat prea mult, ceea ce era perfect, din moment ce trebuia să mă concentrez la gândurile celorlalți.

În bar erau şi câțiva străini, aşa că i-am scanat pe ei primii, pentru a vedea dacă erau sau nu suspecți. Am fost nevoită să-i trec în tabăra nevinovaților. Unul se gândea cât de mult îi ducea dorul soției sale, căreia îi era pe deplin credincios. Altul îşi spunea că venise pentru prima dată în bar şi băuturile erau chiar bune. Iar celălalt se concentra să stea drept şi spera să mai poată conduce maşina până la motel.

Am mai comandat un pahar, după care am început să estimez împreună cu Jason suma la care s-ar fi putut ridica onorariul avocatului, odată ce aveau să încheie procedura de trecere în proprietate a bunurilor bunicii.

— Oho! a exclamat Jason uşor, aruncând o privire spre intrare.

— Ce e? l-am întrebat, fără să mă întorc să văd despre ce era vorba.

— Surioară, ți-a venit prietenul. Şi nu e singur.

Primul gând a fost că Bill venise cu vreunul dintre amicii săi vampiri, ceea ce-ar fi fost destul de neliniştitor şi complet stupid. Când m-am întors, mi-am dat imediat seama de motivul pentru care Jason se arătase atât de contrariat. Bill era cu o tânără pe care o ținea ferm de braț şi care-l însoțea asemenea unei târfe. Văzându-l că cerceta cu privirea mulțimea, am crezut că mă căuta pentru a-mi surprinde reacția.

M-am ridicat de pe taburet, dar m-am răzgândit şi m-am aşezat la loc.

Eram ameţită. Consum alcool rareori, iar două pahare de vin roşu, fie ele şi diluate cu coca-cola, îşi făceau foarte repede efectul asupra mea. Chiar dacă nu mă îmbăt să cad sub masă, am totuşi o stare de uşoară ameţeală.

Bill mi-a întâlnit privirea şi mi-am dat seama că nu se aşteptase de fapt să mă găsească acolo. Nu-i puteam citi gândurile, aşa cum reuşisem în cazul lui Eric într-un moment dificil, dar îi descifram foarte bine limbajul trupului.

— Vampire Bill, salut! a strigat Hoyt, prietenul lui Jason.

Bill a dat politicos din cap în direcţia lui Hoyt, dar a condus-o spre mine pe fata minionă şi brunetă cu care venise.

Nu ştiam ce să fac.

— Surioară, ce urmăreşte? m-a întrebat Jason, vizibil iritat. Tipa-i o cocotă din Monroe. O ştiu de pe vremea când îi plăceau numai oamenii.

Nu-mi venea nici o idee, nu ştiam cum să reacţionez. Mă simţeam realmente copleşită de durere. Orgoliul însă era mai puternic decât suferinţa. Pe lângă clocotul lăuntric îşi făcea

însă loc şi o fărâmă de vinovăție, fiindcă nu eram acolo unde Bill se aştepta să mă găsească, şi nici nu-i lăsasem un bilețel în care să-i dau explicații. Dar, pe de altă parte, avusesem o sumedenie de şocuri cu o noapte înainte, la spectacolul executat la comandă în Shreveport, la bâlciul la care fusesem obligată să particip numai din cauza relației mele cu Bill.

Impulsurile mele războinice erau în alertă. Dar am stat locului, deşi îmi venea să mă reped la fată şi s-o calc în picioare. Nu eram atât de prost-crescută încât să ajung să mă încaier în baruri. De asemenea, aş fi vrut să-l burduşesc bine şi pe Bill, dar nu aveam nici o şansă. Ştiam că ar fi însemnat să mă reped cu capul într-un perete de beton. Simțeam şi nevoia de a izbucni în plâns, pentru că mă rănise profund, însă aş fi dat astfel dovadă de slăbiciune. În consecință, cea mai înțeleaptă opțiune era să nu schițez nici un gest, mai ales că Jason era deja pregătit să se năpustească asupra lui Bill şi eram convinsă că n-ar fi ezitat s-o facă dacă vedea vreun semn din partea mea.

Necazuri care nu făceau decât să amplifice efectul alcoolului.

În vreme ce mă frământam astfel, Bill s-a apropiat, croindu-şi drum printre mese şi trăgând-o după el pe fată. Am remarcat imediat tăcerea din sală şi, în loc să fiu eu cea care observă din umbră, toate privirile erau ațintite asupra mea.

Încleștându-mi pumnii, am simțit cum mă podidesc lacrimile. Ei poftim! Cea mai proastă alternativă.

— Sookie, mi s-a adresat Bill, uite ce mi-a lăsat Eric în fața uşii.

N-am reuşit să înțeleg ce vrea să spună.

— Şi? i-am răspuns înfuriată, privind intens în ochii mari, căprui şi extatici ai fetei şi încercând să nu clipesc, fiindcă presimțeam că la prima clipire aş fi izbucnit în plâns.

— Drept răsplată, mi-a răspuns el, fără să lase să se vadă ce simțea în legătură cu acest lucru.

— Vrei să spui că *ți-a făcut cinste?* i-am zis pe un ton plin de venin.

Jason şi-a pus o mână pe umărul meu.

— Linişteşte-te, gata, mi-a spus el cu o voce gravă. Nu merită.

Nu ştiam dacă Bill merita sau nu o asemenea reacție din partea mea, dar aveam de gând să aflu; am simțit pentru o clipă că este chiar amuzant să n-am nici cea mai vagă idee despre ce urma să fac în continuare. Asta după o viață trăită sub povara unui permanent autocontrol.

Bill mă privea foarte atent, iar în luminile fluorescente ale barului arăta incredibil de alb. Nu se hrănise cu sângele tinerei, iar caninii îi erau retraşi.

— Hai afară, să vorbim, mi-a spus el.

— Şi cu ea? am mârâit, nervoasă.

— Nu, doar noi doi. Pe ea o voi trimite înapoi.

Dezgustul din vocea lui m-a convins şi l-am urmat imediat spre ieşire, ținându-mi capul sus, fără să privesc pe nimeni. Continua să o tragă pe fată de braț, iar aceasta păşea chinuit în vârful picioarelor, ca să-şi poată menține stabilitatea.

N-am ştiut decât în parcare dacă Jason venise după noi; când m-am întors, l-am văzut în spate. Afară, deşi clienții tot continuau să intre şi

să iasă din bar, era oricum mai bine decât înăuntru.

— Bună, i s-a adresat fata lui Jason. Eu sunt Desiree. Cred că noi ne-am întâlnit şi mai demult.

— Ce te aduce pe-aici, Desiree? a întrebat-o Jason liniştit, ca şi cum ar fi fost cu adevărat calm.

— Eric m-a trimis în Bon Temps, ca răsplată pentru Bill, i-a răspuns ea timidă, privindu-l pe Bill cu coada ochiului. Dar el nu pare deloc încântat. Şi chiar nu ştiu de ce, fiindcă mi s-a spus că sunt de soi nobil.

— Cine-i Eric? m-a iscodit Jason.

— Un vampir din Shreveport. Proprietar de bar. Şeful cel mare.

— Mi-a lăsat-o la uşa casei, a repetat Bill. Eu nu i-am cerut aşa ceva.

— Şi ce-ai de gând să faci?

— O trimit înapoi, mi-a răspuns nervos. Noi doi avem de discutat.

Am înghiţit în sec şi-am simţit cum mi se descleştează degetele.

— Trebuie să o ducă cineva în Monroe? a întrebat Jason.

Bill s-a arătat surprins.

— Da. Te oferi s-o duci tu? Fiindcă eu trebuie să stau de vorbă cu sora ta.

— Sigur, i-a răspuns Jason cu atâta amabilitate, că am intrat imediat la bănuieli.

— Chiar nu-mi vine să cred că mă refuzi, a insistat Desiree, privindu-l bosumflată pe Bill. Până azi, nu m-a respins nimeni.

— Bineînțeles, îți sunt recunoscător şi nu am nici o îndoială că eşti de soi nobil, i-a răspuns Bill politicos. Dar deja am propria mea cramă.

Pentru o clipă, micuța Desiree l-a privit pierdută. Apoi a părut să priceapă cum stătea situația.

— Femeia asta-i a ta? a întrebat ea, dând din cap spre mine.

— Da.

Jason şi-a schimbat iritat poziția, la auzul afirmației seci făcute de Bill, iar Desiree m-a studiat atent din cap şi până-n picioare.

— Are ochi tare ciudați, s-a pronunțat ea într-un târziu.

— E sora mea, a intervenit Jason.

— Ah, scuză-mă. Nu mi-am dat seama, fiindcă tu pari mult mai... normal, i-a răspuns Desiree, analizându-l şi pe el în acelaşi stil şi arătându-se vădit mai încântată de ceea ce vedea. Ia zi-mi, care ți-e numele de familie?

Jason a luat-o de mână şi au pornit amândoi spre camioneta lui.

— Stackhouse, i-a zis privind-o galeş, în timp ce se îndepărtau. În drum spre casă, poate-mi povesteşti şi mie cum îți mai merge...

Întrebându-mă care o fi fost motivul generozității manifestate de Jason, m-am întors spre Bill şi i-am surprins privirea aspră.

— Zi-mi, ce-ai de spus? l-am întrebat, distantă.

— Nu aici. Hai să mergem la mine.

— Nu mergem la tine acasă, i-am zis răscolind pietrişul cu vârful pantofului.

— Atunci la tine.

— Nu.

— Atunci unde? a întrebat ridicând mirat din sprâncene.

Bună întrebare.

— La iazul de la casa mea părintească, i-am răspuns, gândindu-mă că Jason nu avea să ajungă prea curând acolo, din moment ce se oferise s-o conducă acasă pe duduia minionă.

— Bine, a zis el scurt, după care am pornit fiecare spre propria maşină.

Căminul în care mi-am petrecut primii ani din viață se afla în vestul orăşelului Bon Temps. Am cotit pe drumul cu prundiş ce ducea spre casa familiei şi am parcat în fața fermei modeste pe care Jason o întreținea destul de bine. Bill a coborât din maşină odată cu mine şi i-am făcut semn să mă urmeze, după care am ocolit casa, am coborât o pantă şi am urmat o cărăruie pavată cu lespezi mari de piatră. Un minut mai târziu eram în fața iazului pe care tatăl meu îl făcuse în spatele casei şi-l umpluse cu puiet, sperând că va pescui acolo ani de zile alături de băiatul său.

Mica întindere de apă putea fi admirată de pe un fel de *patio*, iar pe un scaun de metal aştepta o cuvertură împăturită. Fără să mă întrebe nimic, Bill a luat pătura, a scuturat-o şi a întins-o pe panta cu iarbă ce ducea spre malul lacului.

M-am aşezat fără nici o tragere de inimă, gândindu-mă că pătura prezenta aceeaşi nesiguranță ca şi motivele pentru care nu acceptasem să mergem nici la mine, nici la el acasă. Stând însă atât de aproape de Bill, am început să simt că, de fapt, îmi doream să fiu şi mai aproape.

Mi-am îmbrățişat genunchii cu brațele şi am privit luciul apei şi lumina unui felinar ce strălucea de partea cealaltă a heleşteului. Bill stătea întins pe spate, destul de aproape de mine. Îi simțeam ochii ațintiți asupra mea şi observasem că-şi încrucişase ostentativ degetele deasupra pieptului, arătându-mi astfel că avea de gând să-şi țină mâinile acasă.

— Te-ai speriat noaptea trecută, mi-a zis el, neutru.

— Tu n-ai fost deloc îngrijorat? l-am întrebat mai încet decât aş fi vrut.

— Numai pentru tine. Pentru mine, foarte puțin.

Voiam să mă întind pe burtă, însă mi-era teamă să nu mă apropii şi mai mult de el.

Văzându-i strălucirea pielii în lumina lunii, am dorit efectiv să-l ating.

— M-a speriat faptul că Eric ne poate controla viața, deşi suntem un cuplu.

— Şi nu mai vrei să formăm un cuplu?

Durerea profundă pe care-o simțeam în piept m-a făcut să mă masez uşor în acel loc.

— Sookie?

A îngenuncheat lângă mine şi m-a luat de umăr, însă nu i-am răspuns. Simțeam că-mi pierd răsuflarea.

— Mă iubeşti? m-a întrebat el.

Am confirmat, dând uşor din cap.

— Atunci de ce te gândeşti să mă părăseşti?

În acel moment, durerea mi s-a accentuat subit. Şi lacrimile au pornit să-mi curgă pe obraji.

— Sunt prea speriată de ceilalți vampiri şi de felul lor de-a fi. Cine ştie ce-mi va cere să fac data viitoare? Fiindcă sunt sigură că va încerca şi altfel, amenințându-mă că te omoară sau cine ştie prin ce altă modalitate care-i va trece prin minte. Sau poate îl va amenința pe Jason, pentru că e în stare să facă şi asta.

— Nu mai plânge, mi-a zis Bill pe un ton la fel de blând ca țârâitul unui greiere în iarbă şi pe care, cu o lună în urmă, n-aş fi putut să-l aud. Sookie, trebuie să-ți spun câteva lucruri neplăcute.

Un singur lucru m-ar fi mulțumit să aud în acel moment: că Eric a murit.

— I-ai stârnit deja interesul. Eric şi-a dat seama că deții puteri mentale pe care majoritatea oamenilor nu le au, ori le ignoră în cazul în care le posedă. Bănuieşte că sângele îți este dulce şi savuros (când Bill a rostit aceste cuvinte, glasul i-a devenit atât de aspru, încât m-a înfiorat). Eşti o femeie frumoasă, iar acum ai devenit şi mai frumoasă. Însă deocamdată nu ştie că ai băut deja de trei ori din sângele nostru.

— Nu mai ştii că şi Umbră Lungă a sângerat pe mine?

— Da, am văzut.

— Şi trei este cumva numărul magic?

— Nu, mi-a răspuns el, râzând în acelaşi stil caracteristic, înfundat şi răguşit. Însă cu cât bei mai mult sânge de vampir, cu atât devii mai

atractivă pentru noi şi, de fapt, pentru toți. Iar Desiree se mai fălea că este de soi nobil! Mă întreb ce vampir i-o fi spus lucrul ăsta.

— Unul care a vrut s-o ducă în patul lui, i-am răspuns sec, provocându-i din nou râsul.

Chiar îmi plăcea foarte mult să-l aud râzând.

— Cu toate aceste vorbe încântătoare, vrei de fapt să-mi spui că Eric mă doreşte?

— Da.

— Şi ce-l opreşte să mă aibă? Chiar tu mi-ai zis că este mai puternic decât tine.

— Politețea şi tradiția, în primul rând.

N-am pufnit, dar nici mult nu mai aveam.

— Nu desconsidera acest lucru, pentru că noi respectăm foarte mult tradițiile. În definitiv, trebuie să trăim împreună veacuri la rând.

— Bun, şi altceva?

— Într-adevăr, nu sunt la fel de puternic precum Eric, dar nu sunt un vampir tânăr. Ar putea fi rănit grav într-o eventuală luptă cu mine sau, cu puțin noroc, chiar l-aş putea învinge.

— Mai zi-mi.

— Poate şi tu vei reuşi acest lucru, a continuat, cu precauție.

— Cum aşa?

— Dacă-i vei fi de folos în altă privință, s-ar putea să te lase în pace, dacă ştie că aceasta îți este dorința.

— Dar nu vreau să-i fiu de folos în nici un fel! Nu vreau să-l mai văd!

— Ai promis totuşi c-o să-l mai ajuți, mi-a re-amintit Bill.

— Cu condiția să-l predea pe hoț poliției, i-am răspuns. În schimb, Eric ce-a făcut? L-a înjunghiat în fața mea!

— Şi mai mult ca sigur ți-a salvat viața.

— Dar am găsit hoțul!

— Sookie, nu cunoşti multe lucruri despre lume, în general.

L-am privit, surprinsă:

— Aşa s-ar părea.

— În viață, lucrurile nu decurg întotdeauna... echitabil, a continuat Bill, privind pierdut în beznă. Uneori, chiar şi eu îmi dau seama că nu cunosc mai nimic, a adăugat el, făcând o nouă pauză apăsătoare. O singură dată am mai văzut un vampir înjunghiindu-şi un seamăn, iar Eric pare să depăşească limitele lumii noastre.

— Aşadar, nu va ține prea multă vreme cont de politețea şi tradițiile pe care le proslăveai mai înainte.

— S-ar putea ca Pam să reuşească să-l țină-n frâu.

— Ce legătură este între ei?

— El a adus-o în lumea vampirilor, cu multe secole în urmă. Din când în când, mai trece pe la el şi-l ajută la treburile pe care le are de făcut. Eric a fost dintotdeauna puțin mai sălbatic şi, cu cât îmbătrâneşte, cu atât devine mai încăpățânat.

În cazul lui Eric, mi s-a părut chiar modest calificativul de „încăpățânat”.

— Aşadar, ajungem să ne înțelegem vorbind pe ocolite? l-am întrebat.

Bill a rămas dus pe gânduri pentru câteva clipe.

— Da, a confirmat, cu o undă de regret în voce. La fel ca tine, nici mie nu-mi place să stau în compania vampirilor; am vrut să te ajut să înțelegi că nu ai de ales.

— Atunci, cum rămâne cu Desiree?

— A trimis probabil pe cineva să o aducă la uşa mea, sperând că mă voi arăta încântat de cadoul său. De asemenea, dacă i-aş fi băut din sânge, ar fi văzut astfel că nu-ți sunt credincios. Posibil să-i fi otrăvit sângele cu cine ştie ce substanță care să mă slăbească. Se prea poate să o fi folosit pe post de cal troian, nu ştiu, a adăugat el, ridicând din umeri. Tu chiar ai crezut că mi-am dat întâlnire cu altcineva?

— Da, i-am răspuns, simțind cum mi se crispează chipul, imediat ce mi l-am amintit pe Bill intrând cu fata aceea în bar.

— Nu erai acasă şi trebuia să ştiu unde eşti, mi-a zis pe un ton nici prea vesel, dar nici acuzator.

— Încercam să-l ajut pe Jason şi să mai ascult câteva persoane. În plus, încă eram tulburată din pricina incidentului din noaptea trecută.

— Acum e totul în regulă?

— Nu, dar ar putea fi, i-am zis. Indiferent cine ar fi alesul inimii mele, presupun că lucrurile nu vor decurge întotdeauna perfect. Totuşi, nu mă aşteptam să dau de obstacole atât de dificile. Bill, chiar dacă vârsta este criteriul vostru de

ierarhizare, nu există altă modalitate prin care să-l detronezi pe Eric?

— Nu, detronarea iese din discuție, dar... S-a oprit gânditor. Aş putea să fac totuşi ceva în această direcție. Nu-mi stă în fire şi nu-mi face deloc plăcere să recurg la un asemenea lucru, dar în felul acesta vom fi mai în siguranță.

I-am dat răgaz să se gândească în tihnă.

— Da, a încheiat el după o reflecție îndelungată, fără să se obosească să-mi explice şi fără să-l întreb ce hotărâse.

— Te iubesc, a adăugat, ca şi cum pe acest lucru se bazase când îşi alesese modalitatea de acțiune.

Apoi, în întunericul care ne învăluia, s-a aplecat deasupra mea, cu chipul său fermecător şi luminos.

— Şi eu te iubesc, i-am zis împingându-l uşor în piept cu palmele, ca nu cumva să încerce să mă ispitească. Acum însă avem de rezolvat o problemă serioasă. Dacă reuşim să-l îndepărtăm pe Eric de pe capul nostru, atunci ne putem considera mulțumiți. Şi, de asemenea, trebuie să finalizăm investigația în legătură cu crima.

Aceasta este a doua noastră problemă, întrucât ucigaşul are de răspuns pentru moartea prietenilor tăi, precum şi pentru uciderea lui Maudette, a lui Dawn... şi a bunicii mele, am adăugat după o pauză, în care am inspirat profund şi mi-am stăvilit lacrimile.

Chiar dacă mă obişnuisem oarecum cu faptul că nu o mai aveam pe Buni aproape de mine, că nu o mai găseam acasă când mă întorceam de la muncă şi nu-i mai povesteam cum îmi petrecusem ziua, dispariția ei îmi provoca din când în când o durere atât de acută, încât simțeam că mi se taie respirația.

— Ce te face să crezi că ucigaşul este vinovat şi de incendierea vampirilor din Monroe?

— Presupun că făptaşul le-a implantat oamenilor această idee de răzbunare. În seara premergătoare, a discutat probabil cu fiecare grup în parte şi i-a instigat pe băieți la violență. Am trăit aici de când mă ştiu şi nu i-am văzut niciodată pe oameni să se comporte cu aşa de multă cruzime. Aşadar, trebuie să fie un motiv pentru care au răbufnit.

— El i-a ațâțat? I-a incitat să dea foc casei?

— Da.

— Şi n-ai descoperit nimic?

— Nu, am recunoscut, tristă. Dar asta nu înseamnă că mâine nu voi avea mai mult noroc.

— Sookie, eşti optimistă.

— Da, normal. Nu am de ales, i-am răspuns, mângâindu-l pe obraz şi gândindu-mă în ce mod îmi fusese confirmat optimismul, din ziua în care apăruse Bill în viața mea.

— Înseamnă că trebuie să continui, dacă eşti convinsă că ascultarea va da roade, mi-a zis el. Eu mă voi ocupa de altceva. E bine dacă ne vedem mâine-seară la tine acasă? S-ar putea să nu... dar, lasă, îți explic mâine.

— În regulă.

Eram curioasă să aflu mai multe, dar observasem că Bill nu era pregătit să-mi dezvăluie totul.

La întoarcere, urmând maşina lui Bill până în apropiere de strada ce ducea la mine acasă, m-am tot gândit la spaima pe care-aş fi trăit-o în ultimele săptămâni, dacă nu ar fi fost siguranța pe care mi-o oferise prezența lui Bill. Parcurgând precaută drumul spre casă, m-am

surprins dorindu-mi ca Bill să nu fi fost nevoit să dea acele câteva telefoane importante tocmai în noaptea aceea. N-aş fi putut spune că fusesem măcinată de frică în cele câteva nopţi în care nu ne văzuserăm, dar recunosc că mă simţisem destul de speriată şi agitată stând singură în casă şi verificând mereu dacă ferestrele şi uşile erau bine zăvorâte. Nu eram obişnuită să trăiesc într-un asemenea stres. Chiar şi acum mă gândeam cu nelinişte la noaptea care mă aştepta.

Până să cobor din maşină, mulţumită că lăsasem aprinsă lumina pe verandă înainte de a pleca la bar, m-am uitat cu mare atenţie în curtea casei. Nu se vedea nici o mişcare. De obicei, când mă întorceam acasă, Tina îmi ieşea în întâmpinare, dornică să-şi primească porţia de mâncare; dar în noaptea aceasta, vâna probabil prin păduricea din apropiere.

Mi-am pregătit la îndemână cheia de la intrare, am ţâşnit din maşină până în faţa uşii, am introdus şi răsucit fulgerător cheia în broască, după care am trântit şi am încuiat uşa în spatele meu. „Acesta nu e un mod normal de viaţă”,

mi-am zis, clătinând iritată din cap. Dar iată că, brusc, înainte de a apuca să-mi termin ideea, în uşă s-a auzit o bubuitură.

Am scos un țipăt ascuțit, am alergat până la telefonul mobil din apropierea canapelei şi — în timp ce trăgeam jaluzelele la ferestre — am format precipitată numărul lui Bill. Mă gândeam speriată ce voi face dacă linia era ocupată, mai ales că-mi spusese că intenționa să dea mai multe telefoane!

Am avut însă noroc şi l-am prins probabil imediat ce intrase pe uşă, fiindcă am perceput în glasul lui o uşoară gâfâială în momentul în care a ridicat receptorul.

— Da? a întrebat el, suspicios ca întotdeauna.

— Bill, am şoptit pe nerăsuflate, e cineva afară!

Trântind receptorul în furcă, Bill a trecut imediat la acțiune şi, două minute mai târziu, era deja la mine. Privind afară din spatele unui stor uşor ridicat, l-am zărit venind dinspre pădure. A intrat în curte fără să facă nici cel mai mic zgomot, dar cu o viteză incredibilă. Nici un om nu ar fi putut acționa astfel. Uşurarea de a-l

vedea a fost copleşitoare, deşi, preț de o clipă, m-am simțit ruşinată că-l chemasem să-mi sară în ajutor. Ar fi trebuit să încerc să mă descurc singură. Însă, în momentul imediat următor, m-am gândit: „Dar de ce, în fond? Dacă tot pot recurge la sprijinul unei ființe practic invincibile, o persoană care mă adoră şi care este aproape imposibil de omorât, dotată cu puteri nefireşti, supranaturale...”

Mişcându-se cu multă agilitate şi sigur pe gesturile sale, Bill a inspectat curtea, a scrutat copacii din împrejurimi, iar în cele din urmă, a urcat vesel scările de la intrare. Pe verandă, s-a aplecat după ceva, dar din poziția în care mă aflam n-am putut să văd ce găsise. Când s-a ridicat, am observat că ținea ceva în mâini, iar chipul îi era absolut... împietrit.

Nu era deloc de bine.

M-am îndreptat cu teamă spre uşă şi am descuiat-o, după care am împins plasa de protecție. Bill ținea în palme trupul pisicuței mele.

— Tina? E moartă? am întrebat.

Vocea îmi tremura.

Bill a confirmat dând din cap.

— Ce... cum?

— Cred că a fost strangulată.

În acel moment, am simțit că mă prăbuşesc. Am izbucnit în hohote de plâns. Până m-am liniştit puțin, Bill a stat încremenit în fața mea, ținând în mâini cadavrul pisicuței.

— S-o punem în groapa din spate, am spus cu voce tremurândă.

Am pornit spre spatele casei, sărmanul Bill cărând-o grijuliu pe Tina şi încercând să nu pară indiferent, în vreme ce eu mă străduiam să nu cad iarăşi pradă disperării. Bill a îngenuncheat şi a aşezat ghemotocul de blană neagră în groapă. Am adus o lopată şi m-am apucat de treabă. Dar când am văzut primii bulgări de pământ rostogoliți peste blănița Tinei, durerea m-a copleşit. Fără să scoată o vorbă, Bill mi-a luat lopata din mâini. Cât timp a astupat groapa, eu am aşteptat tăcută, cu spatele la el.

— Hai înăuntru, mi-a zis el cu blândețe, după ce a terminat.

Uşa din spate rămăsese încuiată, aşa că am fost nevoiți să ocolim casa şi să intrăm prin față.

Bill m-a consolat, m-a îmbrăţişat plin de compasiune, deşi ştiam că nu se dăduse niciodată în vânt după Tina.

— Dumnezeu să te aibă în pază, Bill, i-am şoptit strângându-l în braţe cât am putut de tare, cuprinsă brusc de teama că şi el ar fi putut să dispară de lângă mine.

Când suspinele mi s-au mai liniştit, mi-am ridicat privirea spre el. Speram să nu-l fi agasat prea tare cu manifestările durerii mele. El însă arăta foarte nervos. Se uita ţintă la peretele din spatele meu, iar ochii îi străluceau puternic. Era cel mai înspăimântător lucru pe care-l văzusem vreodată.

— Ai găsit ceva prin curte? l-am întrebat.

— Doar câteva indicii ale prezenţei făptaşului: nişte urme de pantofi şi mirosul corpului, nimic din ce-ai putea prezenta poliţiei ca probe concludente, a adăugat el, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

— Vrei să rămâi cu mine până când... vei fi nevoit să pleci şi să te adăposteşti de soare?

— Bineînțeles, mi-a răspuns, privindu-mă fix şi arătându-mi că intenționa să stea cu mine indiferent dacă voiam sau nu.

— Iar dacă ai nevoie să telefonezi, o poți face de-aici, nu mă deranjează câtuşi de puțin, i-am zis, gândindu-mă la factura telefonică.

— Am o cartelă plătită în avans, mi-a răspuns el, uimindu-mă încă o dată.

Cine s-ar fi gândit?

M-am spălat apoi pe față şi am luat o aspirină, după care mi-am pus cămaşa de noapte. Simțeam o tristețe la fel de intensă ca cea care mă copleşise la moartea bunicii. Am încercat să mă îmbărbătez şi să-mi spun că moartea unui animal de companie nu poate fi pusă pe acelaşi plan cu dispariția unei persoane dragi. Dar suferința părea să nu cedeze câtuşi de puțin în fața argumentelor. După ce-am isprăvit toate raționamentele posibile, am ajuns la concluzia că o hrănisem, o pieptănasem şi o iubisem pe Tina timp de patru ani şi că avea să-mi fie tare dor de ea.

Capitolul 11

Adoua zi, am simțit că înnebunesc. Când am ajuns la muncă şi i-am povestit lui Arlene ce se întâmplase, m-a strâns la pieptul ei şi mi-a zis: „L-aş omorî cu mâna mea pe nemernicul care i-a făcut una ca asta drăgălaşei de Tina!” Alinarea venită din partea ei m-a făcut să mă simt mult mai bine. Charlsie în schimb, nu s-a arătat la fel de compătimitoare, ci părea mai degrabă neliniştită de şocul pe care-l trăisem eu, decât de moartea violentă a pisicuței mele. Sam doar s-a întristat şi mi-a sugerat să-l sun pe şerif, ori pe Andy Bellefleur, şi să-i aduc la cunoştință acest incident. În cele din urmă, am hotărât să-l sun pe Bud Dearborn.

— Astfel de lucruri sunt de obicei ciclice, a bombănit şeriful. Până acum, n-a raportat nimeni dispariția sau moartea unui animal de companie. Sookie, din ce-mi spui tu, tare mi-e

teamă că este vorba doar de-o răzbunare personală. Vampirului tău îi plac pisicile?

Am închis ochii şi am inspirat profund. Vorbeam de la telefonul din biroul lui Sam, iar el şedea la masă şi calcula facturile pentru următorul transport de băuturi.

— Bill era la el acasă în momentul în care a fost omorâtă Tina şi aruncată pe verandă, i-am răspuns cât am putut de calmă. Ştiu asta fiindcă l-am sunat imediat ce-am auzit bubuitura în uşă, iar el mi-a răspuns numaidecât.

Sam şi-a ridicat mirat privirea. A trebuit ca prin mimică şi câteva gesturi să-l fac şi pe el să priceapă care era părerea mea faţă de suspiciunile şerifului.

— Iar el ţi-a spus că pisica a fost strangulată, a continuat Bud, plictisitor.

— Da.

— Ai păstrat ligatura, laţul cu care a fost sugrumată?

— Nu, fiindcă n-am găsit aşa ceva.

— Şi ce-aţi făcut cu pisica?

— Am îngropat-o.

— Domnul Compton a venit cu această idee?

— Nu, eu.

Ce altceva am fi putut face cu sărmana Tina?

— S-ar putea să venim să dezgropăm pisicuța. Însă dacă aveam şi ligatura, lațul în cauză, poate am fi reuşit să aflăm dacă tehnica de sugrumare coincide cu metoda folosită în cazul celor două fete, Dawn şi Maudette, mi-a explicat Bud, stângaci.

— Îmi pare rău, nu m-am gândit la asta.

— Acum nu mai contează. În lipsa lațului...

— Bine, la revedere.

I-am închis telefonul, lăsându-l să-şi bată singur capul cu problema asta şi punând astfel pe umerii lui o povară mai grea decât ar fi meritat.

Sam a ridicat din sprâncene.

— Bud e un prost, i-am zis.

— Bud nu-i deloc un polițist rău, mi-a răspuns calm Sam. Prin părțile noastre, nimeni nu-i obişnuit cu crime atât de odioase.

— Ai dreptate, am recunoscut, un moment mai târziu. N-a fost corect din partea mea, dar îmi tot repeta cuvântul „ligatura”, ca un copil

mândru că a învățat un termen nou. Îmi pare rău că am căşunat pe el.

— Nu-ți cere nimeni să fii perfectă, Sookie.

— Altfel spus, e bine din când în când s-o dau în bară şi să fiu mai puțin înțelegătoare şi iertătoare? Mersi mult, şefu', i-am zis, zâmbind.

M-am ridicat de pe colțul biroului pe care stătusem în timp ce vorbisem la telefon şi m-am întins leneş, revenind cu picioarele pe pământ doar în clipa când l-am observat pe Sam cum îmi admira mişcările.

— Gata, trec la muncă! i-am zis vioaie, ieşind imediat din încăpere şi având grijă ca nu cumva să-mi mişc provocator şoldurile.

— Ce zici, mă ajuți şi pe mine diseară? Stai vreo două ore cu copiii? m-a întrebat destul de sfioasă Arlene, când m-a văzut.

Mi-am amintit de ultima ei rugăminte similară; nu reuşisem să uit cât de mult mă jignise când şovăise să-şi lase copiii în prezența unui vampir. Nu gândisem ca o mamă adevărată, după cum îmi spusese chiar ea. Acum, din câte se părea, Arlene încerca să-şi ceară scuze.

— Mi-ar face mare plăcere, i-am răspuns, aşteptând să văd dacă va menționa iarăşi numele lui Bill. De la cât la cât? am întrebat-o, văzând că nu spune nimic.

— Păi, eu şi Rene ne-am gândit să mergem la un film în Monroe. Să zicem, de pe la şase şi jumătate?

— S-a făcut. Vrei să le pregătesc şi masa de seară?

— Ah, nu. Lasă că le dau eu să mănânce. Să ştii că sunt nerăbdători s-o vadă pe mătuşica Sookie.

— Şi eu de-abia aştept să-i văd.

— Mersi mult, a mai zis Arlene, făcând o scurtă pauză şi dorind parcă să mai spună ceva, după care s-a răzgândit şi n-a mai adăugat decât: În regulă, atunci ne vedem la şase şi jumătate.

Am ajuns acasă în jurul orei cinci. Conduse-sem mai tot drumul cu soarele în față. Strălucea de parcă ar fi dorit să-mi ia vederea. M-am schimbat într-un costum tricotat, în două culori, albastru şi verde, m-am pieptănat şi mi-am prins părul cu o clamă în formă de banană. Am

mâncat apoi un sendvici, dar nu m-am simțit deloc bine stând singură la masa din bucătărie. Casa îmi părea imensă şi pustie, dar senzația neplăcută mi-a trecut imediat ce l-am văzut pe Rene oprind în fața casei şi coborând din maşină cu cei doi copii.

— Coby şi Lisa ardeau de nerăbdare să te vadă, însă n-a putut să-i aducă Arlene fiindcă are o problemă cu unghiile ei false, m-a lămurit el scurt, fâstâcit probabil că fusese nevoit să-mi împărtăşească astfel de chestiuni feminine.

Am observat că Rene venise în ținuta de serviciu: ghete butucănoase, cuțit, pălărie şi tot echipamentul, ceea ce însemna că Arlene nu-i va permite să iasă nicăieri câtă vreme nu trece mai întâi pe la duş şi apoi se schimbă.

Coby şi Lisa, în vârstă de opt şi, respectiv, cinci ani, s-au agățat de mine ca lipitorile, în momentul în care Rene s-a aplecat să-i sărute de despărțire. Dragostea lui Rene pentru copii îi adăugase o uriaşă steluță aurie în jurnalul meu, drept pentru care i-am zâmbit aprobatoare, i-am luat pe micuți de mână şi am dat să por-

nim spre bucătărie, unde îi aşteptau câteva porţii copioase de îngheţată.

— Te deranjează cumva dacă o să ne întoarcem pe la zece şi jumătate, unsprezece? m-a întrebat Rene, apucând mânerul uşii.

— Nu, deloc, i-am răspuns, dorind să-i spun că-i pot ţine pe copii şi peste noapte, aşa cum mai procedasem şi în alte daţi, dar, amintindu-mi de trupul inert al Tinei, m-am gândit că ar fi fost mai bine ca ei să nu rămână la mine.

Ne-am întrecut apoi până-n bucătărie şi, un minut-două mai târziu, am auzit camioneta veche a lui Rene îndepărtându-se zgomotoasă pe drum.

Am ridicat-o pe Lisa în braţe:

— Ia te uită, ce mare ai crescut, de-abia te mai pot ţine în braţe! Coby, tu ce mai faci, ai început deja să te bărbiereşti?

Ne-am aşezat apoi la masă, unde am stat pe puţin treizeci de minute, răstimp în care copiii au mâncat îngheţată şi mi-au povestit în ordine toate lucrurile pe care le făcuseră de când ne văzuserăm ultima oară.

După ce-au terminat, Lisa şi-a manifestat dorința să-mi citească, aşa că i-am deschis cartea de colorat şi a început să desluşească mândră cifrele şi literele colorate tipărite în cărticică. Coby, desigur, a ținut morțiş să ne arate că el citeşte mult mai bine, iar când s-au liniştit, mi-au cerut să le deschid televizorul, să urmărească una dintre emisiunile lor preferate. Şi, fiind noi aşa de ocupați, nici nu apucasem să-mi dau seama când se lăsase întunericul.

— Mai târziu o să vină şi prietenul meu, le-am spus. Îl cheamă Bill.

— Mama ne-a zis că ai un prieten special. Sper să-mi placă de el, mi-a zis Coby, şi ar fi bine pentru el să se poarte frumos cu tine.

— Ah, este foarte drăguț cu mine, l-am asigurat pe puşti, care-şi îndreptase spatele şi îşi bombase pieptul, arătându-mi astfel că era pregătit să-mi ia imediat apărarea, dacă prietenul meu special nu se comporta pe măsura aşteptărilor sale.

— Ți-a trimis flori? m-a întrebat Lisa, romantică.

— Încă nu. Dar nu i-ar strica dacă i s-ar aminti că este un gest care m-ar bucura.

— Oho, sigur că da. Te ajut cu cea mai mare plăcere.

— Te-a cerut în căsătorie?

— Eh, nu. Dar nici eu nu l-am cerut, i-am răspuns exact în momentul în care Bill bătea la uşă.

— Am musafiri, l-am anunțat zâmbind, imediat ce i-am deschis.

— Îi aud tocmai de-aici, mi-a răspuns, după care l-am luat de mână şi l-am condus în bucătărie.

— Bill, el e Coby, iar domnişoara de alături, Lisa, am făcut eu prezentările.

— Mă bucur de cunoştință. De-abia aşteptam să ne întâlnim, le-a zis Bill, surprinzându-mă. Lisa, Coby, vă deranjează dacă stau şi eu cu mătuşa voastră, Sookie?

Copiii l-au privit gânditori.

— Nu este chiar mătuşa noastră, a răspuns Coby, tatonând terenul. E cea mai bună prietenă a mamei noastre.

— Serios?

— Da. Şi ne-a zis că nu-i aduci flori, i-a răspuns Lisa pe un ton cristalin, pronunțând sunetele perfect, bucurându-mă din toată inima s-o aud că scăpase de mica ei problemă de rostire a sunetului „r”.

Bill m-a privit surprins, iar eu am ridicat din umeri.

— Da, însă ei m-au întrebat, am răspuns eu, în defensivă.

— Hmmm, a făcut el, gânditor. Lisa, va trebui negreşit să-mi revizuiesc purtarea. Îți mulțumesc că mi-ai atras atenția. Ştii cumva când este ziua de naştere a mătuşii Sookie?

Am simțit că-mi iau foc obrajii.

— Bill, i-am zis cu asprime. Gata, termină!

— Coby, tu ştii? i s-a adresat Bill băiatului.

Coby a negat cu amărăciune, dând din cap.

— Dar ştiu că-i în timpul verii, pentru că era vară când mama a invitat-o pe Sookie de ziua ei la un prânz în Shreveport. Atunci, noi am stat cu Rene.

— Coby, eşti un băiat foarte isteț, dacă ți-ai amintit acest lucru, i-a mulțumit Bill.

— Sunt şi mai isteţ de-atât! Staţi să vă arăt ce-am învăţat la şcoală zilele trecute, a spus el şi a zbughit-o la fugă.

Tot timpul cât a vorbit Coby, Lisa l-a urmărit pe Bill cu mare atenţie, adresându-i-se când fratele ei şi-a încheiat debitul verbal.

— Bill, eşti foarte alb la faţă.

— Da, i-a răspuns el, aceasta este culoarea mea normală.

Copiii au schimbat câteva priviri, în urma cărora au concluzionat în tăcere că „normalitatea" lui Bill era probabil o boală şi n-ar fi fost politicos din partea lor să-i pună întrebări suplimentare. Iată că, din când în când, copiii mai dau dovadă şi de tact.

Chiar dacă iniţial se simţise puţin crispat, pe măsură ce treceau orele, Bill devenea din ce în ce mai flexibil. În jurul orei nouă m-a cuprins oboseala, dar Bill a reuşit să-i întreţină pe copii cu multă vioiciune până la unsprezece noaptea, când Arlene şi Rene au venit să-i ia acasă.

L-am prezentat pe Bill prietenilor mei. Au dat mâna cu el într-un mod absolut firesc şi, imedi-

at după aceea, a apărut în curte un nou musafir.

Un vampir chipeş, cu păr negru şi bogat, pieptănat într-o frizură ondulată incredibilă, ieşea agale din pădure, în timp ce Arlene îi urca pe copii în spatele camionetei, iar Bill şi Rene stăteau de vorbă. Bill l-a salutat cu mâna pe vampir. Acesta i-a răspuns la fel şi li s-a alăturat celor doi foarte degajat, de parcă ai fi zis că Bill şi Rene chiar îl aşteptau.

Din balansoarul de pe verandă, l-am privit pe Bill cum le-a făcut cunoştinţă celor doi, după care vampirul şi Rene şi-au dat mâna prieteneşte. Rene însă îl privea cu multă atenţie, ca şi cum ar fi încercat să-şi amintească unde-l mai văzuse. Bill, dezaprobându-l din cap, i-a aruncat imediat o privire cu subînţeles şi Rene şi-a păstrat numai pentru el comentariul pe care-ar fi dorit să-l facă.

Nou-venitul, mai înalt decât Bill, era bine făcut, purta blugi vechi şi un tricou pe care scria „Am vizitat Graceland[3]". Tocurile ghetelor cu

[3] Reşedinţa şi proprietatea unde a locuit Elvis Presley.

vârfuri ascuțite îi erau uşor tocite şi ținea în mână o sticlă cu sânge artificial, din care mai lua câte o înghițitură, din când în când. Se vedea că are maniere elegante!

Posibil să fi fost influențată de reacția lui Rene, însă cu cât îl priveam mai mult pe vampir, cu atât mi se părea mai cunoscut. Aşa că am încercat să mi-l imaginez cu tenul puțin mai colorat şi i-am mai şi adăugat câteva trăsături suplimentare. Mi l-am închipuit având altă ținută.

Oh, Dumnezeule!

Era individul din Memphis!

Rene a plecat, iar Bill l-a condus pe vampir spre mine. Când a ajuns la mai puțin de trei metri, mi-a strigat cu un puternic accent sudist:

— Bună, Bill mi-a zis că ți-a omorât cineva pisica!

Bill a închis ochii pentru o clipă, iar eu am confirmat din cap, tăcută.

— Îmi pare tare rău. Mie chiar îmi plac mâțele, a continuat străinul.

Din tonul lui am înțeles clar că nu voise să spună că-i plăcea să le mângâie pe blăniță.

Speram totuşi să nu fi auzit şi copiii comentariul lui, dar mă înşelasem, fiindcă Arlene, din maşină, şi-a întors îngrozită chipul spre noi, iar fărâma de afecţiune pe care reuşise Bill s-o câştige se dusese probabil pe apa sâmbetei.

Rene a clătinat din cap în spatele vampirului şi s-a urcat la volan, strigându-ne la revedere cu puţin înainte să pornească motorul. S-a sprijinit apoi de rama portierei şi l-a privit încă o dată lung pe străin. Posibil să-i fi spus ceva şi lui Arlene, pentru că aceasta a reapărut brusc la fereastră şi s-a holbat ca la o fantomă, căscând gura la creatura de lângă Bill. Imediat ce şi-a retras capul, roţile camionetei au scrâşnit pe prundiş şi maşina s-a îndepărtat.

— Sookie, mi-a zis Bill, precaut, el este *Bubba*.

— Bubba? am repetat, parcă nevenindu-mi să cred.

— Îhî, Bubba în persoană, a confirmat voios vampirul, încercând să-mi zâmbească binevoitor, dar eu nevăzând decât un rânjet înfiorător. Eu şi nimeni altul. Încântat să te cunosc.

Am dat mâna cu străinul şi i-am zâmbit, deşi, Dumnezeule mare!, nu m-am gândit că

am să dau vreodată mâna cu *el*. Părea să se fi schimbat în rău.

— Bubba, te superi dacă ne aştepţi puţin pe verandă? Trebuie să o lămuresc şi pe Sookie în legătură cu înţelegerea noastră.

— Nu e nici o problemă, i-a răspuns Bubba prieteneşte, aşezându-se pe balansoar la fel de inocent şi de fericit ca o moluscă.

Am pornit spre sufragerie, dar nu înainte să observ că toate insectele nocturne, greierii şi broaştele tăcuseră subit în momentul apariţiei lui Bubba.

— Am vrut să-ţi explic totul înainte ca Bubba să vină, mi-a şoptit Bill. Însă n-am avut când să te pun la curent.

— Este cine cred eu? l-am întrebat.

— Da. Aşadar, acum ştii că poveştile acelea cumplite sunt adevărate, cel puţin unele dintre ele. Dar să *nu-i* spui niciodată pe nume. Strigă-l pur şi simplu „Bubba”. S-a produs un defect în procesul de transformare, când a trecut de la om la vampir, probabil din cauza toxinelor din sânge.

— Însă el, de fapt, chiar murise, nu?

— Nu în totalitate. Unul de-al nostru lucra la morgă şi, fiind totodată un mare admirator al său, a detectat scânteia de viață care-i mai rămăsese în trup şi l-a resuscitat.

— L-a resuscitat?

— Da, mai bine spus, l-a făcut vampir, m-a lămurit Bill. Însă a fost o greşeală, pentru că, din ce mi-au spus prietenii, din acel moment n-a mai fost el însuşi. E foarte îngust la minte şi, pentru a-şi câştiga existența, îi dăm tot felul de munci, întrucât, îți dai seama, nu-i putem permite să iasă în public.

L-am aprobat dând din cap, mută de uimire.

— Dumnezeule, am murmurat, uluită de faptul că aveam în curte un cap încoronat.

— Aşadar, nu uita o clipă faptul că este foarte mărginit şi extrem de impulsiv... de aceea, nu trebuie să stai singură în preajma lui. Şi să nu-i spui decât „Bubba”. Într-adevăr, aşa cum ți-a zis mai devreme, îi plac animalele de companie, dar nici măcar dieta bazată pe sângele acestora nu-l face să devină mai de încredere. În ceea ce priveşte motivul pentru care l-am adus aici...

Încrucișându-mi brațele la piept, aşteptam cu interes explicația lui Bill.

— Iubito, trebuie să plec puțin din oraş, a continuat el.

Informația asta era suficient de surprinzătoare cât să mă neliniştească serios.

— Cum... de ce? Nu, stai. Nu vreau să-mi spui mai mult, i-am răspuns dând agitată din mâini, ca şi cum aşa aş fi izgonit orice implicație, din pricina căreia Bill ar fi trebuit să se simtă obligat să-şi justifice acțiunile.

— Îți voi spune mai multe după ce mă întorc, a adăugat el, ferm.

— Şi care este rolul prietenului tău... Bubba? l-am întrebat, deşi presimțeam că ştiu deja răspunsul lui Bill.

— Bubba o să te supravegheze cât timp lipsesc eu, mi-a zis Bill, pe un ton rigid.

Am ridicat din sprâncene.

— În fine, ştiu că nu-i prea — Bill s-a oprit pentru a-şi căuta cuvintele — grozav, a recunoscut el, dar este puternic, va face exact ce i-am cerut şi se va asigura că nu intră nimeni în casa ta.

— O să stea în pădure?

— Ah, normal, m-a asigurat Bill, emfatic. Nici n-ar fi trebuit de fapt să se apropie şi să stea de vorbă cu tine. După ce plec, va căuta un loc din care să supravegheze casa şi va sta acolo toată noaptea.

Trebuia să nu uit să trag mai târziu storurile, pentru că nu era deloc plăcută ideea că acel vampir nătâng m-ar fi spionat pe fereastră.

— Tu chiar crezi că este necesar acest lucru? l-am întrebat, nedumerită. Fiindcă nu-mi amintesc să-mi fi cerut şi mie părerea.

Bill a scos un fel de horcăit, ceea ce pentru el însemna că trage aer în piept.

— Iubita mea, a început el, exagerat de răbdător, încerc din răsputeri să mă obişnuiesc cu modul în care vor să fie tratate femeile moderne, însă, pentru mine, nu este o atitudine normală, în special când simt că eşti în pericol. Mă străduiesc să fiu cu inima împăcată în răstimpul în care voi fi plecat. Îmi doresc să nu fi fost nevoit să plec, şi nici să fac ceva ce-mi displace, dar este absolut necesar... pentru noi.

L-am privit lung.

— Am înțeles, i-am zis într-un târziu. Nu-mi place nici mie situația de față, dar noaptea nu mă simt deloc în siguranță, aşa că... atunci e în regulă.

Sincer vorbind, nu cred că avea vreo importanță dacă-mi dădeam sau nu acordul. În definitiv, cum l-aş fi putut forța pe Bubba să plece, dacă el nu dorea acest lucru? Nici măcar forțele de poliție din orăşelul nostru nu dețineau mijloacele necesare prinderii sau liniştirii unui vampir. Aşa că dacă ar fi ajuns cumva să se confrunte cu acest vampir, n-ar fi făcut altceva decât să se holbeze la el şi să-i acorde astfel suficient timp ca să-i măcelărească până la ultimul. Am apreciat grija lui Bill şi mi-am dat seama că trebuia să am bunul-simț să-i mulțumesc, aşa că l-am îmbrățişat drăgăstoasă.

— Ei bine, dacă trebuie neapărat să pleci, atunci ai grijă de tine, i-am zis, încercând să nu par prea dărâmată. Ai unde să stai?

— Da, merg în New Orleans şi am închiriat o cameră la Semiluna însângerată.

Citisem un articol despre acest hotel, primul din lume dedicat în exclusivitate vampirilor,

unde li se promitea securitate deplină. Clădirea fusese ridicată chiar în mijlocul Cartierului francez, iar în amurg, seară de seară, era înconjurată de cocote şi turişti nerăbdători să-i vadă pe vampiri ieşind la plimbare.

Începusem să simt o oarecare invidie, dar m-am străduit să nu arăt la fel de amărâtă ca un căţeluş pe care stăpânii îl gonesc din preajma uşii înainte să plece de-acasă. Aşa că i-am zâmbit.

— Ei bine, îţi doresc distracţie plăcută, i-am zis voioasă. Ţi-ai pregătit lucrurile? Fiindcă îţi va lua câteva ore să ajungi acolo şi este deja destul de târziu.

— Am în maşină tot ce-mi trebuie, mi-a răspuns el şi mi-am dat seama imediat că, de fapt, îşi amânase plecarea deoarece stătuse cu mine şi cu copiii lui Arlene. Acum trebuie să plec, a adăugat şovăielnic, oprindu-se şi căutându-şi cuvintele.

Şi-a întins apoi braţele spre mine, iar când l-am apucat de mâini, m-a tras uşor spre el, cu o forţă aproape insesizabilă. Am răspuns la îmbrăţişarea lui mângâindu-mi obrazul de că-

maşa sa, cuprinzându-l cu braţele şi strângându-l puternic la piept.

— O să-mi fie dor de tine, mi-a şoptit ca o adiere uşoară, pe care n-aş fi putut să n-o aud.

I-am simţit sărutul pe creştetul capului, după care s-a îndepărtat şi a ieşit pe uşa din faţă. L-am auzit pe verandă dându-i lui Bubba câteva indicaţii de ultim moment. A urmat un scârţâit scurt al balansoarului, semn că Bubba se ridicase de pe el.

Nu m-am uitat pe fereastră decât în momentul în care am auzit maşina lui Bill îndepărtându-se pe drum. Apoi, l-am văzut pe Bubba pornind spre pădure, cu mersul lui legănat, şi, mai târziu, în timp ce făceam un duş, mi-am spus că Bill trebuie să aibă mare încredere în Bubba, din moment ce mă lăsa în grija lui. Însă, chiar şi-aşa, nu ştiam sigur de cine-ar fi trebuit să mă tem mai mult: de ucigaşul pe care-l pândea Bubba, ori chiar de Bubba însuşi?

A doua zi, la muncă, deşi nu m-a surprins deloc întrebarea ei, Arlene a vrut să ştie motivul pentru care venise la mine vampirul acela.

— Bill a fost nevoit să plece din Bon Temps şi-şi făcea griji pentru mine, i-am explicat.

Speram ca discuția să se oprească aici, dar, ne-având prea mult de lucru (întrucât Asociația Comercianților ținea o întrunire la Fins&Hooves, iar la uriaşul conac al bătrânei doamne Bellefleur se adunaseră şi-şi etalau cartofii copți la cuptor membrele grupului Partizanele Rugăciunii şi Cartofilor), Charlsie şi-a făcut imediat apariția alături de noi.

— N-am înțeles eu bine, a intervenit ea visătoare, sau iubitul tău chiar ți-a angajat o gardă de corp personală?

A trebuit să recunosc că aşa stăteau lucrurile. De fapt, era corect ce spusese ea.

— Vai, ce romantic! a suspinat Charlsie, vădit emoționată.

Într-adevăr, era un mod de a privi lucrurile.

— Dacă l-ai fi văzut, i-a zis Arlene accentuând cuvintele, ai fi jurat că e însuşi...!

— Ah, nu, te rog, am întrerupt-o. Dacă se întâmplă cumva să-i vorbeşti, să nu-i rosteşti numele real, fiindcă s-a schimbat radical şi nu-i place absolut deloc să-l audă.

— Oh, n-am ştiut, a spus Arlene în şoaptă, de parcă Bubba ar fi putut s-o audă ziua în amiaza mare.

— Mă simt însă mai în siguranță să-l ştiu pe Bubba în pădurea din apropiere, am adăugat.

Ceea ce era mai mult sau mai puțin adevărat.

— Ah, deci nu stă în casă? a întrebat Charlsie, dezamăgită.

— Dumnezeule, nu! i-am răspuns, cerându-mi imediat iertare că luasem în van numele Domnului, căruia aveam să-i dau socoteală mai târziu. Nicidecum, pe timpul nopții, Bubba îmi supraveghează casa de undeva din pădure.

— Şi este adevărat ce-a spus în legătură cu mâțele? a întrebat suspicioasă Arlene.

— A glumit şi el cu noi. Dar nu prea are simțul umorului, nu-i aşa? am mințit, aruncând cuvintele printre dinți, deşi eram convinsă că Bubba nu s-ar fi dat în lături să deguste nişte sânge de pisică.

Arlene a dat din cap cu îndoială, ceea ce însemna că sosise momentul să schimb subiectul.

— Şi voi, cum v-ați distrat ieri-noapte? am întrebat-o.

— Rene a fost un drăguț, nu? mi-a răspuns ea, îmbujorată.

Nu-mi venea să cred că o femeie care fusese măritată de nu ştiu câte ori roşea în fața mea.

— Asta o ştii numai tu, i-am zis, ştiind cât îi plăceau lui Arlene micile tachinări provocatoare.

— Eh, şi tu, acuma! M-am referit la faptul că s-a comportat neaşteptat de politicos față de Bill şi chiar față de Bubba.

— Ar fi avut cumva vreun motiv să n-o facă?

— Sookie, el chiar nu-i are la inimă pe vampiri, mi-a zis Arlene, clătinând din cap. Şi-ți spun asta pentru că nici mie nu-mi plac, mi s-a confesat ea, în timp ce eu o priveam răbdătoare. Însă Rene este măcinat de mai multe prejudecăți. Cindy s-a văzut o perioadă de timp cu un vampir, fapt care l-a neliniştit foarte mult pe Rene.

— Ce mai face Cindy? am întrebat-o, fiind cu adevărat interesată de situația unei fete care avusese un prieten vampir.

— Nu ne-am mai văzut, mi-a spus Arlene, însă Rene o vizitează cam la două săptămâni. Am înțeles că e bine şi că revine la normal. Şi-a găsit de curând o slujbă la cantina unui spital.

Sam stătuse până atunci în spatele tejghelei barului şi umpluse frigiderul cu sânge îmbuteliat.

— Cindy ar putea foarte bine să revină acasă, a intervenit el. Lindsey Krause a renunțat la slujbă, fiindcă se mută în Little Rock.

Informația lui ne-a atras imediat atenția, pentru că barul Merlotte's oricum nu mai avea personal suficient. În ultimele luni, dintr-un motiv sau altul, slujbele de genul acesta nu prea mai aveau căutare.

— Ai chemat pe cineva la interviu? a întrebat Arlene.

— O să-mi verific astăzi dosarele, i-a răspuns Sam, obosit.

Ştiam că eu şi Arlene eram singurele chelnerițe, ospătărițe, barmanițe, sau indiferent cum ne numim, care lucraseră pentru Sam mai bine de doi ani. Ah, greşeam, pentru că mai era şi Susanne Mitchell, din celălalt schimb. În toată

această perioadă, Sam îşi petrecuse mult timp angajând şi, ocazional, concediind personal.

— Sookie, vrei să te uiți prin fişele noastre şi să-mi recomanzi vreuna din fetele care nu s-a mutat din oraş, ori nu şi-a găsit deja altă slujbă? Aşa aş economisi şi eu timpul.

— Bineînțeles, i-am zis, amintindu-mi că Arlene făcuse exact acelaşi lucru în urmă cu doi ani, când fusese angajată Dawn.

Noi aveam mai multe legături cu comunitatea, spre deosebire de Sam, care nu era prea sociabil. Chiar dacă Sam locuia deja de şase ani în Bon Temps, nu cunoşteam pe nimeni care să ştie câte ceva despre viața pe care o dusese el înainte să cumpere acest bar.

M-am aşezat la biroul lui Sam cu mai multe fişe în față şi, câteva minute mai târziu, ordonasem pe masă trei teancuri diferențiate în funcție de persoanele care se mutaseră din oraş, care se angajaseră în altă parte şi cele care într-adevăr aveau ceva calități. Apoi am adăugat încă două grupuri de hârtii: unul cu persoanele cu care n-aş fi putut lucra, întrucât nu le suferream, şi altul cu decedați. În cel de-al cinci-

lea dosar pe care l-am deschis, prima fişă fusese completată de o tânără care murise într-un accident de maşină în ziua de Crăciun, cu un an în urmă, şi, când i-am văzut numele scris în partea superioară a foii, m-am gândit cu tristețe la durerea părinților ei. Fişa următoare conținea alt nume: „Maudette Pickens."

Maudette îi solicitase o slujbă lui Sam cu doar trei luni înainte să moară. Cred că nu fusese deloc inspirată să lucreze la Grabbit Kwik. Aruncând o privire pe formularul completat de mână, n-am putut să nu remarc greşelile gramaticale şi de ortografie şi am simțit din nou cum mă copleşeşte mila pentru ea. Am încercat să mi-l închipui pe Jason gândindu-se cum să facă sex cu această femeie şi să se filmeze împreună, şi chiar m-a mirat ideea stranie a fratelui meu şi modul său de a-şi petrece timpul liber. Nu-l mai văzusem din seara în care o condusese acasă pe Desiree şi speram să se fi întors întreg şi sănătos, pentru că fata aia era o adevărată pacoste. Îmi doream să-şi întemeieze un cămin alături de Liz Barrett, fiindcă tipa era suficient de puternică încât să-l țină-n frâu.

În ultima vreme, ori de câte ori mă gândeam la fratele meu, îmi făceam numai griji. Aş fi dorit să nu le fi cunoscut atât de bine pe Maudette şi pe Dawn! Din câte se părea, mulți bărbați le cunoscuseră pe cele două fete. Amândouă umblaseră cu vampiri şi se lăsaseră muşcate de aceştia. Nu ştiam nimic despre înclinațiile lui Maudette, însă Dawn prefera partidele de sex dur. Mulți bărbați îşi alimentau la Grabbit Kwik maşinile cu benzină şi beau acolo câte-o cafea, şi la fel de mulți intrau în bar să bea câte-o bere, dar numai nătângul de frate-meu trebuise să-şi înregistreze pe video partidele de sex cu Dawn şi Maudette.

Uitându-mă pierdută la cana mare din plastic de pe birou — cană din care Sam obişnuia să-şi bea ceaiul cu gheață şi pe care scria „Pocalul de la Grabbit Kwik”, cu litere portocalii fluorescente pe fondul verde al plasticului —, mi-am dat seama că şi Sam le cunoscuse pe fete. Dawn lucrase pentru el, iar Maudette îşi manifestase dorința de a fi angajată la bar.

Sam nu era deloc încântat de faptul că eram prietenă cu un vampir şi, foarte posibil, nu-i

plăcea nici ca vampirii să aibă iubite din rândul oamenilor.

Sam a intrat chiar în acel moment, iar eu am tresărit de parcă m-ar fi surprins făcând ceva rău.

Ceea ce şi făcusem, în sinea mea, pentru că-mi suspectasem prietenul de lucruri necurate.

— Ai găsit ce-mi trebuie? m-a întrebat el, privindu-mă uşor nedumerit.

I-am înmânat vreo zece fişe:

— Fata asta, Amy Burley, i-am spus arătându-i prima foaie din teanc, are experiență şi munceşte în localul Good Times, acolo unde a lucrat şi Charlsie. Aşa că ai putea s-o întrebi mai multe pe Charlsie.

— Mersi mult, Sookie. M-ai salvat de la un adevărat calvar.

Am dat scurt din cap, în semn de recunoştință.

— S-a întâmplat ceva? m-a întrebat el. Astăzi pari mai distantă ca de obicei.

L-am privit mai atentă. Chiar dacă arăta la fel ca-ntotdeauna, mintea-i era complet ferecată.

Cum reuşea să facă acest lucru? Singura minte pe care nu o puteam pătrunde era a lui Bill, iar asta numai pentru că era vampir. Ceea ce nu era şi cazul lui Sam.

— Mi-e dor de Bill, i-am răspuns intenționat, să văd dacă începea cumva să-mi țină vreo predică despre pericolele prieteniei cu un vampir.

— Dar acum e zi, a replicat el. Nu i-ar face bine deloc să vină pe-aici.

— Normal, i-am răspuns înțepată, fiind cât pe ce să-i destăinui faptul că Bill era plecat din oraş.

M-am întrebat totuşi dacă ar fi fost un lucru înțelept din partea mea, din moment ce încă simțeam o vagă suspiciune în privința şefului meu. Am părăsit brusc biroul, iar Sam a rămas pironit locului, privind înmărmurit în urma mea.

Ulterior, când i-am văzut pe Sam şi Arlene discutând destul de mult, mi-am dat imediat seama că subiectul conversației eram chiar eu. Sam, arătând mai îngrijorat ca niciodată, s-a

retras apoi în biroul său, iar până la sfârşitul zilei de muncă n-am mai schimbat o vorbă.

Mi-a fost destul de greu să merg acasă, ştiind bine că aveam să fiu tot singură până a doua zi. În nopțile trecute, chiar dacă stătusem singură, aveam măcar consolarea că aş fi putut în orice moment să-i telefonez lui Bill şi să-l chem la mine. Acum însă, era departe. Am încercat totuşi să mă îmbărbătez la gândul că, imediat ce se lăsa întunericul, Bubba ieşea din cine ştie ce văgăună în care se ascunsese peste zi şi venea să mă păzească. Dar nici acest lucru nu mă consola prea mult.

L-am sunat pe Jason, dar nu era acasă. Am telefonat puțin mai târziu la bar, gândindu-mă că poate era acolo, însă Terry Bellefleur mi-a spus că Jason nu-şi făcuse apariția în local.

Am început apoi să mă întreb cum îşi petrecea Sam timpul liber şi de ce nu-şi făcea o prietenă. Şi asta fiindcă, după cum observasem adeseori, nu ducea în nici un caz lipsă de propuneri.

Dawn fusese chiar foarte insistentă şi agresivă în acest sens.

Nu mă puteam gândi la nimic care să-mi facă plăcere, aşa că am început să reflectez la ipoteza, destul de plauzibilă de altfel, că Bubba era asasinul la care apelase Bill pentru lichidarea unchiului Bartlett. N-am putut apoi să nu mă întreb de ce alesese Bill să mă lase în paza unei creaturi atât de înguste la minte.

Am încercat apoi să-mi petrec timpul citind, dar nici o carte nu mi s-a părut potrivită. Emisiunile TV pe care am încercat să le urmăresc mi s-au părut efectiv ridicole, aşa că m-am apucat să citesc revista *Time* şi am simțit cum mă cuprinde brusc o stare de exasperare văzând cum atâtea națiuni de pe glob parcă urmăresc cu orice preț să se autodistrugă. Am aruncat revista cât colo. Nu găseam nimic care să mă destindă şi, în acelaşi timp, simțeam că nu pot sta locului.

Când a sunat telefonul, am sărit în picioare ca arsă.

— Alo? am răspuns, iritată.

— A venit Jason, mi-a spus Terry Bellefleur. Spune că vrea să-ți facă cinste.

Fiind deja întuneric, m-am gândit cu neplăcere la faptul că trebuia să ies până la maşină şi apoi să mă întorc într-o locuință pustie; sau, cel puțin aşa speram eu, să nu fie nimeni înăuntru. Am alungat imediat acest gând, pentru că, în definitiv, aveam pe cineva, foarte puternic şi complet alienat, care să-mi supravegheze casa.

— Bine, vin imediat, i-am răspuns.

Terry, guraliv nevoie mare, mi-a închis telefonul pur şi simplu, iar eu m-am dus să-mi pun o fustiță albastră din doc şi o cămaşă galbenă, după care, privind foarte atent în jurul meu, am traversat în grabă curtea până la maşină. Lăsasem aprinse toate luminile de-afară şi, cum am descuiat portiera, m-am strecurat fulgerător în maşină, încuind apoi uşa pe dinăuntru.

Simțeam că nu pot să mai trăiesc mult timp într-un asemenea stres.

Am parcat din obişnuință în zona rezervată angajaților şi, înainte de a intra pe uşa din spate, am mângâiat pe cap un câine care dădea târcoale lăzii de gunoi. Sunam săptămânal la serviciul de protecție a animalelor, să vină şi să

ridice câinii fără stăpân, mai ales că vedeam atât de multe cățele borțoase, încât mi se făcea rău.

Terry era chiar la bar.

— Hei, i-am zis privind prin local. Unde-i Jason?

— Nu-i aici, mi-a răspuns Terry. Azi nu l-am văzut deloc. Ți-am spus asta şi la telefon.

L-am privit înmărmurită.

— Da, însă imediat după aceea m-ai sunat şi mi-ai zis că este aici.

— Nu, nici vorbă.

Ne-am uitat fix unul la altul. Mi-am dat imediat seama că Terry era într-o pasă proastă. Mintea lui era foarte tulburată, se zbătea între nenorocirile din timpul serviciului militar şi lupta pe care trebuise s-o poarte cu drogurile şi alcoolul. Chipul îi era congestionat, transpira abundent, în pofida aerului condiționat din cameră, iar mişcările-i erau stângace, smucite. Bietul Terry!

— Chiar nu m-ai sunat? l-am întrebat, pe un ton cât se poate de neutru.

— Ți-am spus o dată, nu? mi-a răspuns el, deja enervat.

Sperând că nici unul dintre clienți nu-i va face în noaptea aceea probleme lui Terry, m-am retras zâmbindu-i amabilă.

Câinele nu plecase de la uşa din spate; când m-a văzut ieşind, a scâncit.

— Ți-e foame, drăguțule? l-am întrebat.

Patrupedul a venit direct spre mine, dar fără să se gudure, aşa cum m-aş fi aşteptat din partea unui câine vagabond. Ieşind mai mult în lumină, am observat că fusese abandonat de curând. Asta judecând după luciul blănii, care putea constitui un criteriu. Părea să fie un collie. Am dat să intru înapoi şi să întreb în bucătărie dacă aveau resturi de mâncare, să le dau acestui amărât, dar chiar atunci mi-a venit o idee mai bună.

— Ştiu că-l am în împrejurimile casei pe bătrânul şi necruțătorul Bubba, însă m-am gândit că poate ar fi mai bine să mergem acasă împreună, i-am vorbit pe-acelaşi ton copilăresc pe care-l folosesc în prezența animalelor de fiecare dată când ştiu că nu mă aude nimeni. Ce zici,

poți să te obişnuieşti să faci pipi numai afară, ca să nu facem mizerie în casă?

De parcă m-ar fi înțeles, câinele a marcat imediat colțul lăzii de gunoi.

— Bravo! Hai, mergem la o plimbărică?

I-am deschis uşa din dreapta, sperând în sinea mea să nu facă prea multă mizerie pe scaun, dar cățelul a ezitat.

— Hai, drăguțule, urcă, acasă o să primeşti ceva foarte gustos, l-am îmbiat, gândindu-mă că, în acest caz, mita nu era un lucru neapărat rău.

După ce m-a privit lung şi mi-a mirosit mâinile, câinele a sărit pe scaunul din dreapta şi s-a aşezat cuminte, privind spre parbriz ca şi cum era pregătit să pornească într-o nouă aventură.

I-am mulțumit şi l-am gâdilat uşor după urechi. Când am pornit, câinele n-a schițat nici un gest, semn că era obişnuit să meargă în maşină.

— Prietene, i-am explicat eu, când ajungem acasă, va trebui să alergăm cât ne țin picioarele până la intrare, da? Fiindcă în pădurea din

apropiere avem un căpcăun care de-abia aşteaptă să te înfulece.

Printr-un lătrat scurt, câinele a confirmat că pricepuse mesajul.

— Stai liniştit, că nu va avea nici o şansă, l-am asigurat, simțindu-mă bine că aveam cu cine discuta.

De fapt, era chiar perfect că nu-mi putea răspunde, cel puțin deocamdată. Şi, de asemenea, nici nu trebuia să-mi țin activ ecranul mental, întrucât nu era o ființă umană. Aşa că mă puteam relaxa în voie.

— Hai, trebuie să ne grăbim.

— Ham-ham, a confirmat noul meu însoțitor.

— Trebuie să te botez într-un fel, i-am zis. Ce-ai zice să-ți spun... Buffy?

Cățelul a mârâit.

— Am înțeles. Dar Rover?

A răspuns cu un scâncet.

— Da, nici mie nu-mi place. Hmm...

Când am intrat pe drumul spre casă, l-am întrebat:

— Nu cumva ai deja un nume? Ia să mă uit la gâtul tău, i-am zis, oprind motorul şi

trecându-mi degetele prin blana deasă ce-i acoperea grumazul.

Am constatat că nu avea zgardă împotriva puricilor.

— Drăguțule, se pare că fostul tău stăpân n-a avut prea mare grijă de tine. Dar gata, de-acum ai lângă tine o mămică perfectă.

După ce am terminat cu alintatul, mi-am pregătit cheia de la intrare şi, cum am deschis portiera, câinele a țâşnit pe lângă mine şi s-a oprit în curte, privind atent în jurul său. A adulmecat aerul şi a început să mârâie uşor.

— Drăguțule, e vampirul cel bun, el ne păzeşte casa. Hai, vino înăuntru.

După mai multe insistențe, am reuşit să-l conving să intre în casă şi am încuiat fulgerător uşa după noi.

Câinele a început imediat să bântuie prin sufragerie, privind şi mirosind fiecare lucru în parte. L-am urmărit mai bine de un minut, pentru a fi sigură că nu-i vine ideea să roadă ceva, ori că ridică piciorul să-şi marcheze noul domiciliu. Apoi am plecat în bucătărie să-i găsesc ceva de mâncare. I-am umplut mai întâi

un castron cu apă, adică cel în care Buni obişnuia să țină salata verde. În alt vas am pus mâncarea rămasă de la Tina, plus câteva bucățele de carne.

Mi s-a părut un meniu acceptabil pentru cineva căruia îi este cu adevărat foame. În cele din urmă, cățelul şi-a croit drum spre bucătărie şi s-a îndreptat spre cele două castroane, a adulmecat mâncarea, după care m-a privit îndelung.

— Îmi pare rău, dar n-am altceva pentru tine. Asta-i tot ce-am putut să găsesc. Dacă vrei să rămâi la mine, o să-ți cumpăr mâine nişte Kibbles ‘N Bits.

Preț de câteva secunde, câinele s-a holbat din nou la mine, după care s-a aplecat spre unul dintre castroane, a luat câteva înghițituri de mâncare, a lipăit de câteva ori în castronul cu apă şi, în cele din urmă, s-a uitat la mine nerăbdător.

— Vrei să-ți spun Rex?

A mârâit încet.

— Dean îți place? l-am întrebat. Dean este un nume frumos.

Într-o librărie din Shreveport mă ajutase mai demult un tip foarte amabil, pe nume Dean, ai cărui ochi, atenți şi inteligenți, semănau puțin cu privirea acestui collie. În plus, Dean era un nume aparte — nu întâlnisem niciodată un câine cu acest nume.

— Şi fac pariu că eşti mai isteț decât Bubba, i-am zis gânditoare, primind drept răspuns un lătrat scurt şi ascuțit. Ei bine, Dean, hai, e timpul să mergem la culcare, am adăugat, bucuroasă că aveam cu cine să comunic.

Dean a venit după mine în dormitor, adulmecând atent fiecare piesă de mobilier. Mi-am dat jos fusta şi bluza şi le-am aranjat frumos. Mi-am scos apoi chiloții şi mi-am desfăcut sutienul. Cățelul m-a privit cu mare atenție în momentul în care am luat din dulap o cămaşă de noapte curată şi am intrat în baie, să fac duş. Când am ieşit, curată şi relaxată, Dean aştepta în pragul uşii şi mă privea ținându-şi capul uşor aplecat.

— Aşa ne curățăm noi. Oamenilor le place să facă duş, i-am explicat. Ştiu că voi nu aveți astfel de obiceiuri. Presupun că este o caracte-

ristică a noastră, am adăugat, după care m-am spălat pe dinți şi mi-am pus cămaşa de noapte. Dean, gata, eşti pregătit pentru somn?

Drept răspuns, câinele a sărit direct în pat, s-a învârtit o dată şi s-a aşezat liniştit pe aşternuturi.

— Hei! Ia stai puțin! l-am muştruluit, deşi eu fusesem cea care-l încurajase.

Buni însă ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi ştiut că un câine se urcase în pat. Iubea animalele, atâta timp cât acestea îşi petreceau nopțile afară din casă. Oamenii înăuntru, animalele afară — aceasta fusese una dintre regulile ei. În schimb, eu mă alesesem acum cu un vampir afară şi cu un cățel în pat.

— Gata, jos! i-am zis, arătându-i covorul.

Dean s-a ridicat încet şi a coborât fără nici o tragere de inimă, după care m-a privit dojenitor şi s-a întins pe covor.

— Tu stai acolo, i-am spus cu fermitate şi m-am suit în pat.

Eram foarte obosită, dar mai puțin nervoasă, ştiind că-l am alături pe Dean. Deşi nu eram prea sigură de ajutorul pe care l-aş fi primit din

partea lui în cazul apariției unui intrus — mai ales că nu mă cunoştea de suficient de multă vreme cât să-mi fie pe deplin loial. Simțeam însă că trebuie să accept orice consolare şi să mă cufund în liniştea şi relaxarea somnului. Înainte să adorm însă, am simțit o mişcare uşoară. O limbă aspră m-a lins pe obraz, iar Dean s-a aşezat lângă mine. Drept răspuns, m-am întors şi l-am mângâiat. Era chiar plăcut să ştiu că e acolo.

Nici nu ştiu când s-a făcut dimineață. Afară, prevestind o furtună, păsărelele ciripeau gălăgioase şi m-am simțit minunat să mă ghemuiesc în pat. Simțeam prin cămaşa de noapte căldura câinelui, ceea ce însemna că mă încălzisem peste noapte şi dădusem la o parte cearşaful. I-am mângâiat adormită capul şi mi-am trecut alene degetele prin blana deasă a patrupedului. Dean s-a strâns şi mai aproape de mine, mi-a adulmecat obrazul şi şi-a pus un braț peste mine.

Un braț. *Ce braț?!*

Am sărit imediat din pat şi am țipat speriată.

În pat, Sam s-a ridicat şi s-a sprijinit într-un cot, zâmbindu-mi oarecum amuzat şi expunându-se fără jenă.

— Oh, Dumnezeule! Sam, cum de-ai ajuns aici? Ce cauți aici? Unde-i Dean? am izbucnit, acoperindu-mi imediat fața cu palmele şi întorcându-mă cu spatele, deşi văzusem deja tot ce era de văzut la Sam.

— Hau-hau, mi-a zis el gutural, dezvăluindu-mi adevărul cu subtilitatea cu care loveşti pe cineva cu un par în cap.

Înfuriată peste măsură, m-am răsucit din nou pe călcâie.

— Aseară m-ai văzut dezbrăcată... javră ce eşti!

— Sookie, mi-a spus el, persuasiv. Ascultă-mă!

Un alt gând mi-a trecut fulgerător prin minte.

— Sam, vai de mine! Bill o să te omoare, i-am zis, aşezându-mă pe taburetul din colț, în apropiere de uşa care ducea la toaletă.

Îmi țineam coatele sprijinite pe genunchi şi capul între palme.

— Oh, nu! Nu, nu, nu.

Sam a îngenuncheat în fața mea. Părul sârmos, blond-roşcat, îi acoperea pieptul şi cobora până în zona... Am închis încă o dată ochii.

— Sookie, am fost foarte îngrijorat când am auzit de la Arlene că vei fi singură, a început el.

— Nu ți-a zis nimic de Bubba?

— Bubba?

— Vampirul pe care Bill l-a lăsat să-mi supravegheze casa.

— Ah, da. Spunea că-i aminteşte de un cântăreț.

— Ei bine, numele său este Bubba. Şi află că-i place tare mult să se distreze storcând animalele de sânge.

În acel moment am avut măcar satisfacția să-l văd, printre degete, pe Sam cum devine alb ca varul.

— Da. Înseamnă c-am fost norocos că m-ai primit în casă, mi-a răspuns el într-un târziu.

— Sam, ce eşti tu? l-am întrebat, gândindu-mă la înfățişarea pe care o avusese cu o noapte înainte.

— O ființă capabilă să-şi schimbe forma după dorință. M-am gândit că e timpul să ştii şi tu acest lucru.

— Şi n-ai găsit o modalitate mai decentă prin care să mă anunți asta?

— De fapt, mi-a răspuns el ruşinat, intenționasem să mă trezesc şi să dispar înainte de ivirea zorilor. Am dormit însă mai mult decât m-aş fi aşteptat. E destul de obositor să alergi în patru labe.

— Credeam că cei ca tine se transformă numai în lupi.

— Nu. Mă pot schimba în orice doresc.

Devenisem atât de interesată, încât mi-am luat palmele de la ochi şi am încercat să-i privesc numai chipul.

— Cât de des poți s-o faci? l-am întrebat. Oricând vrei?

— În nopțile cu lună plină, nu, mi-a explicat el. Însă, uneori, mă pot transforma şi apelând la voință, deşi îmi este mai greu şi durează mai mult. Important este că mă pot preface în orice animal doresc, dar cu condiția să-mi rămână în

memorie imaginea acestuia înainte de transformare.

De aceea, pe măsuța de cafea țin întotdeauna o carte despre câini, deschisă la pagina la care este poza unui câine collie, pentru că exemplarele din această rasă sunt masive şi inofensive.

— Înseamnă că poți să devii şi pasăre?

— Da, însă mi-e foarte greu să zbor. În plus, mă tem ca nu cumva să sfârşesc prăjit între cablurile liniilor de înaltă tensiune, ori să nimeresc în vreo fereastră.

— De ce ai vrut să-mi dezvălui acest secret?

— Fiindcă am văzut că nu ai nici o problemă să accepți faptul că Bill este vampir. De fapt, se pare că te încântă acest lucru. Aşa că eram curios să aflu cu ce ochi priveşti... problema mea.

— Dar problema ta, i-am zis schimbând brusc subiectul, nu este condiționată de vreun virus! De fapt, tu te transformi în totalitate!

Nu mi-a răspuns, ci doar m-a privit cu aceiaşi ochi atenți şi inteligenți, ce căpătaseră de această dată culoarea cerului senin.

— Capacitatea ta de metamorfoză este cert supranaturală. Iar dacă aşa stau lucrurile, înseamnă că şi celelalte anomalii aparțin aceleiaşi categorii. Prin urmare..., am continuat lent şi foarte precaută, Bill nu s-a molipsit cu nici un virus, iar specia vampirilor nu poate fi justificată prin teorii puerile sau propagande de genul acelora pe care le tot răspândesc vampirii... cum că ar suferi de alergii la argint, la usturoi şi la razele soarelui... aşa încât să aibă posibilitatea de a poza în victime ale unei boli cumplite şi să fie acceptați mai uşor... ei, de fapt... ei chiar sunt...

Am zbughit-o la toaletă şi am vomitat. Din fericire, am reuşit să nimeresc la timp vasul closetului.

— Da, mi-a zis trist Sam, din pragul uşii. Sookie, îmi pare rău, dar Bill nu este infestat cu nici un virus. El e mort de-a binelea.

M-am spălat bine pe față şi mi-am periat dinții de două ori, după care m-am prăbuşit pe marginea patului, simțindu-mă mult prea obosită ca să mă aşez mai confortabil. S-a aşezat şi

Sam lângă mine. M-a luat de umăr compătimitor şi, un moment mai târziu, m-am cuibărit la pieptul lui.

— Ştii? i-am zis. Mai demult am ascultat la radio un reportaj despre criogenie, în care se spunea că majoritatea celor care apelează la aşa ceva preferă să-şi conserve doar capul, pentru că e mult mai ieftin decât să-şi congeleze întregul corp.

— Da?

— Şi ce cântec crezi că au ales pentru generic?

— Ce-au ales, Sookie?

— ”Lasă-ți capul pe umărul meu.”

Sam a izbucnit în râs.

— Sam, ascultă-mă, am continuat când s-a potolit. Am înțeles ce mi-ai spus, dar trebuie să rezolv problema cu Bill. Îl iubesc, îi sunt credincioasă şi, în plus, el nu este aici ca să-şi poată exprima punctul de vedere.

— Ah, stai puțin. Nu încerc să te îndepărtez de Bill, ori să te cuceresc, deşi mi-ar plăcea foarte mult.

Arătându-se mult mai dezinvolt după ce-şi dezvăluise secretul, Sam mi-a zâmbit relaxat, arborând acelaşi surâs splendid, cuceritor.

— Atunci, ce-ai urmărit, de fapt?

— Să te apăr până când este prins criminalul.

— De-asta ai ajuns despuiat în patul meu? Ca să mă protejezi?

A avut totuşi bunul-simț să se arate ruşinat.

— Într-adevăr, puteam să plănuiesc totul mai bine, dar m-am gândit că aveai nevoie de cineva care să-ți fie aproape, mai ales că ştiam de la Arlene că Bill este plecat din oraş.

— O să dormi de-acum liniştit, din moment ce ştii că noaptea casa îmi este supravegheată de Bubba?

— Vampirii sunt puternici şi feroce, a recunoscut Sam. Presupun că Bubba îi este dator lui Bill, fiindcă altfel nu l-ar ajuta. Vampirii nu-şi prea fac favoruri între ei. Organizarea lor socială este foarte strictă.

Ar fi trebuit să acord mai multă atenție spuselor lui Sam, dar m-am gândit că aş face mai bine să nu-i dezvălui nimic în legătură cu fosta identitate a lui Bubba.

— Din moment ce tu, Bill şi alții ca el reprezentați o realitate, presupun că trebuie să existe o mulțime de alte lucruri fantastice despre care vreau neapărat să-mi povesteşti într-o bună zi, i-am spus, dându-mi brusc seama ce comoară de informații am la dispoziție, mai ales că, din seara în care-l întâlnisem pe Bill, nu mai simțisem dorința de a afla detalii despre tot felul de ciudățenii asupra cărora să reflectez mai târziu: Yeti, Omul Zăpezilor, ori Monstrul din Loch Ness, în a cărui existență crezusem dintotdeauna.

— Ei bine, cred că a venit vremea să mă întorc acasă, mi-a zis Sam privindu-mă foarte degajat, deşi era complet gol.

— Da, ar fi cel mai bine. Dar... oh, fir-ar să fie, îți trebuie...

Însă n-am mai continuat, ci am zbughit-o la etaj, în speranța că voi găsi ceva de îmbrăcat pe măsura lui, fiindcă ştiam că Jason îşi lăsase în dulapul de sus câteva haine, pentru situații neprevăzute.

Într-adevăr, în primul dormitor de la etaj am găsit o pereche de blugi şi o cămaşă mai uzată.

Sus se făcuse deja foarte cald, întrucât acoperişul era subţire, iar etajul avea un termostat separat. Am coborât.

— Ţine, i-am zis lui Sam, dându-i hainele. Sper să ţi se potrivească.

Sam m-a privit ca şi cum ar fi dorit să ne continuăm discuţia. Însă eu nu mă mai simţeam în largul meu stând îmbrăcată doar într-o cămăşuţă de noapte străvezie, iar el fiind lângă mine gol-goluţ.

— Hai, îmbracă-te, i-am zis scurt. Şi du-te direct în sufragerie, am adăugat gonindu-l şi închizând uşa în urma lui.

Am renunţat să pun şi siguranţa, pentru că s-ar fi putut simţi jignit.

M-am îmbrăcat într-un timp record; mi-am pus lenjerie curată, fustiţa de blugi din noaptea trecută şi aceeaşi bluză galbenă. Apoi m-am machiat puţin, mi-am pus o pereche de cercei, m-am pieptănat şi mi-am strâns părul în coadă cu o panglică elastică peste care am înfăşurat o fundă galbenă. Moralul mi s-a ridicat subit în momentul în care m-am privit în oglindă, dar

zâmbetul mi-a înghețat pe loc. Auzisem o camionetă oprind în curtea din față.

Am ieşit din dormitor ca din puşcă, sperând ca Sam să se fi îmbrăcat deja şi să-şi fi găsit un loc în care să se ascundă. Găsise însă o soluție mult mai bună. Se transformase înapoi în câine. Hainele zăceau împrăştiate pe podea, aşa că le-am strâns rapid şi le-am aruncat în dulapul de pe hol.

— Bravo! i-am zis entuziasmată, scărpinându-l uşor după urechi.

Dean mi-a răspuns vârându-şi sub tivul fustei nasul negru şi umed.

— Gata, încetează, i-am spus privind pe fereastră. Este Andy Bellefleur.

Andy a sărit din camionetă, s-a întins puțin şi a pornit apoi spre uşa de la intrare. I-am deschis, având-l pe Dean aproape.

L-am privit uşor mirată.

— Andy, arăți de parcă n-ai fi dormit toată noaptea. Vrei să-ți fac o cafea?

Dean s-a agitat pe lângă picioarele mele.

— Da, mi-ar prinde bine, mi-a răspuns el. Pot să intru?

— Desigur, i-am zis, dându-mă la o parte şi făcându-i loc să intre.

Dean a început să mârâie.

— Se pare că ți-ai găsit un câine de pază credincios. Băiete, hai, vino aici!

Andy s-a ghemuit şi a întins o mână spre collie. Uitându-mă la câine, nu-l puteam vedea nicicum cu aceiaşi ochi cu care l-aş fi privit pe Sam. Dean a adulmecat palma lui Andy, însă fără s-o lingă. În schimb, s-a postat între mine şi musafir.

— Hai în bucătărie! i-am zis.

Andy s-a ridicat şi m-a urmat. Terminând numaidecât cafeaua, am pus câteva felii de pâine la prăjit şi, în acest răstimp, am pregătit zaharnița, frişca lichidă, lingurițele şi cănile. Atunci mi-am dat seama că trebuia să aflu motivul pentru care venise Andy la mine. Era tras la față şi arăta de parcă ar fi fost cu zece ani mai bătrân. Nu era o vizită de curtoazie.

— Sookie, ce-ai făcut aseară? N-ai lucrat?

— Nu. Am stat acasă şi, mai târziu, am trecut puțin pe la barul Merlotte's.

— Bill a fost cumva la tine în această perioadă?

— Nu. Este plecat în New Orleans şi stă în Cartierul francez, în noul hotel deschis special pentru vampiri.

— Eşti sigură că-i acolo?

— Da.

Simţeam că mă blochez. Veştile rele de-abia acum începeau să vină.

— Eu, în schimb, am lucrat toată noaptea.

— Da, se vede.

— A fost comisă o nouă crimă.

— Da, i-am zis, pătrunzându-i în minte. Amy Burley? am întrebat privindu-l fix, fiind atentă ca nu cumva să greşesc. Amy care lucra la barul Good Times?

Era barmaniţa pe care i-o recomandasem lui Sam cu o zi mai înainte şi al cărei formular de angajare fusese primul din teancul pe care i-l înmânasem. M-am uitat la Dean. Câinele se lăsase pe podea, cu botul între labe, parcă la fel de şocat şi de amărât ca mine. Apoi a scheunat înduioşător.

Ochii căprui ai detectivului mă priveau cu forța sfredelitoare a unei maşini de forat.

— De unde ştii?

— Andy, hai să nu ne mai ascundem după deget, ştii foarte bine că pot citi în mintea oamenilor. Sărmana Amy! Dumnezeule, mă simt oribil. S-a întâmplat la fel ca şi cu celelalte?

— Da, la fel. Numai că, în cazul ei, muşcăturile erau proaspete.

Mi-am amintit brusc de noaptea în care eu şi Bill fuseserăm nevoiți să răspundem la chemarea lui Eric şi să mergem în Shreveport. Amy să fi fost cea care-i dăduse lui Bill sânge? Evenimentele îngrozitoare şi misterioase din ultimele săptămâni îmi răvăşiseră atât de mult programul şi stilul de viață, încât nici nu-mi mai puteam aminti cu câte zile în urmă se întâmplase acest lucru.

M-am prăbuşit pe unul dintre scaunele de lemn din bucătărie, clătinând absentă din cap pentru câteva minute, stupefiată de schimbările care nu mai conteneau să apară în viața mea. Din nefericire, pentru Amy Burley totul se în-

cheiase, viața nu-i mai putea aduce nici un fel de surprize.

Am alungat brusc sentimentul straniu de letargie care începea să mă cuprindă, m-am ridicat şi am turnat cafeaua în căni.

— Bill n-a fost pe-aici de două nopți, i-am zis.

— Şi tu ai stat toată noaptea în casă?

— Da, fireşte. Îți poate confirma şi câinele meu, i-am răspuns zâmbindu-i lui Dean, care a scheunat uşor văzând că i se acordă atenție, după care s-a apropiat, şi-a lăsat capul pufos pe genunchii mei şi, în timp ce-mi beam cafeaua, am început să-l mângâi după urechi.

— Mai ştii ceva de fratele tău?

— Nu, dar am primit aseară un telefon ciudat, de la un necunoscut care mi-a spus că Jason este în barul Merlotte's.

Dar după ce am rostit aceste cuvinte, mi-am dat brusc seama că apelantul nu putea fi altul decât Sam, care mă atrăsese la bar pentru a mă păcăli să-l iau cu mine. Dean a căscat larg şi îndelung, arătându-ne toți dinții săi ascuțiți şi albi.

Ar fi fost mai bine să-mi țin gura, fiindcă de-acum trebuia să-i acord explicații suplimentare lui Andy, care moțăia pe scaun, îmbrăcat într-o cămaşă ecosez şifonată, pătată de cafea, şi pantaloni kaki boțiți de-atâta purtat. Se vedea că Andy avea mare nevoie de odihnă.

— Trebuie neapărat să dormi, i-am spus încet, simțindu-l foarte deprimat şi înspăimântat.

— Crimele astea sunt devastatoare, mi-a răspuns extenuat, cu glas tremurat. Sărmanele fete... şi semănau în atât de multe privințe!

— N-aveau studii, munceau numai ca necalificate în baruri şi fel de fel de localuri şi nu se dădeau în lături să aibă din când în când câte un prieten vampir, nu?

A dat doar uşor din cap, fără să-şi mai poată ține ochii deschişi.

— Cu alte cuvinte, tinere ca mine.

Şi-a deschis brusc pleoapele, vădit speriat de greşeala pe care o făcuse.

— Sookie...

— Înțeleg foarte bine, Andy, i-am zis. În unele aspecte, suntem toate la fel şi, dacă accepți posibilitatea ca atacul îndreptat asupra bunicii

mele să fi fost de fapt plănuit împotriva mea, atunci, ei bine, cred că sunt unica supraviețuitoare.

În acel moment m-am întrebat pe cine mai avea în vizor ucigaşul. Oare eram ultima fată care se încadra în criteriile sale? Acesta a fost cel mai înspăimântător gând din ziua aceea.

Andy stătea cu capul aplecat deasupra cănii de cafea.

— Ce-ar fi să te întinzi în dormitorul pentru oaspeți? i-am sugerat, în şoaptă. Trebuie să dormi puțin, nu poți conduce în starea în care eşti.

— E foarte drăguț din partea ta, mi-a răspuns Andy, toropit de somn, deşi se arătase vag surprins, ca şi cum nu s-ar fi aşteptat din partea mea la un asemenea gest de bunăvoință. Însă trebuie să merg acasă. O să-mi pun ceasul să sune şi o să dorm vreo trei ore.

— Îți promit că te trezesc eu după trei ore, i-am spus.

Nu prea doream ca Andy să doarmă la mine, însă nu-mi plăcea deloc ideea că ar fi putut să provoace un accident în drum spre casă, even-

tualitate în care bătrâna doamnă Bellefleur nu m-ar fi iertat niciodată. Şi nici Portia, sora lui.

— Uite, poți să te odihneşti în camera asta, i-am zis conducându-l spre fostul meu dormitor, unde patul meu de o persoană era deja pregătit cu aşternuturi curate. Hai, întinde-te, iar eu o să pun ceasul să sune.

Am potrivit deşteptătorul, iar el m-a urmărit cât a putut de atent.

— Gata, acum poți dormi liniştit. Eu mai am ceva de făcut, însă nu cred că o să-mi ia prea mult timp.

Andy nu s-a mai împotrivit, iar când am închis uşa, l-am auzit aşezându-se greoi dar parcă nehotărât pe pat.

Dean ne urmărise tot timpul şi, după ce l-am instalat pe Andy în dormitor, i-am vorbit pe un ton complet diferit:

— Te duci chiar *acum* şi te îmbraci!

În clipa imediat următoare, Andy a întredeschis uşa dormitorului:

— Sookie, cu cine vorbeşti?

— Cu câinele, i-am răspuns prompt. E obişnuit să-mi aducă zgarda şi să i-o fixez la gât.

— De ce te mai oboseşti să i-o dai jos?

— Pentru că zdrăngăne noaptea şi mă deranjează. Hai, du-te la culcare!

— Bine, mi-a zis el, arătându-se mulțumit de explicație şi închizând imediat uşa.

Am luat hainele lui Jason din dulapul în care le pusesem şi le-am aşezat pe canapea, chiar în fața lui Dean, după care m-am întors cu spatele la el. În clipa imediat următoare, mi-am dat seama că puteam să văd totul în oglinda de deasupra poliței şemineului.

În jurul câinelui, aerul devenea tot mai cețos, vibra puternic şi, deodată, în vârtejul electrizant din spatele meu, trupul patrupedului şi-a început transformarea. Odată limpezită atmosfera, l-am văzut pe Sam îngenuncheat pe podea, gol-goluț. Era foarte sexy văzut aşa, din spate. Am închis imediat ochii şi mi-am repetat de câteva ori că nu-i fusesem necredincioasă lui Bill. Mai ales că şi fundul lui Bill — mi-am spus eu cu fermitate — era cel puțin la fel de atrăgător.

— Gata, m-a anunțat Sam, aflat atât de aproape în spatele meu, încât am tresărit şi am

țâşnit imediat în picioare, întorcându-mă şi văzându-i chipul la mai puțin de o lungime de palmă distanță.

— Sookie..., mi s-a adresat el încrezător, punându-mi palma pe umăr şi mângâindu-mă grijuliu.

Eram însă foarte nervoasă, pentru că o parte din mine dorea să-i răspundă în acelaşi mod.

— Amice, ascultă-mă bine. Ai fi putut să-mi spui despre problema ta cu multă vreme în urmă, pentru că ne cunoaştem... de când? Au trecut deja patru ani? Chiar mai mult de-atât! Şi totuşi, Sam, în pofida faptului că ne vedem zi de zi, a trebuit să aştepți până şi-a arătat Bill interesul față de mine, ca să încerci...

Nemaigăsindu-mi cuvintele, mi-am ridicat iritată brațele în aer, iar Sam a făcut un pas înapoi, ceea ce era perfect.

— Nu te-am remarcat cu adevărat decât în momentul în care mi-am dat seama că te doreşte altcineva, mi-a răspuns el, resemnat.

— E timpul să mergi acasă, i-am zis. Şi-ar fi bine să ajungi acolo fără să te vadă nimeni. Vorbesc foarte serios.

Exista posibilitatea să ne întâlnim întâmplător cu vreun cunoscut, cum ar fi de pildă Rene, care, văzându-l atât de dimineață pe Sam în maşină la mine, să-şi formeze o impresie complet greşită. Pe care să i-o împărtăşească apoi, nu din rea-voință, lui Bill. Aşa că, numai după ce Sam s-a ghemuit pe bancheta din spate, am pornit la drum; am oprit precaută în spatele barului, unde era parcată o camionetă neagră, cu dungi roz-albastre pe margini. Era maşina lui Jason.

— Ia te uită, am zis.

— Ce e? s-a auzit din spate vocea lui Sam, gâtuită din pricina poziției incomode în care stătea.

— Aşteaptă aici, mă duc să văd despre ce-i vorba, i-am spus neliniştită. De ce-ar fi parcat Jason în spațiul rezervat angajaților?

Nu-mi dădeam seama prea bine, dar părea că în maşină era cineva.

Am deschis portiera şi am aşteptat ca zgomotul făcut de aceasta să-i trezească atenția individului din camionetă. Văzând că nu schițează nici un gest, am pornit încet pe prundiş,

înspăimântată cum nu fusesem niciodată în timpul zilei.

Când am ajuns lângă geamul maşinii, am observat că tipul dinăuntru era chiar Jason, prăbuşit pe scaunul şoferului. Bărbia i se sprijinea în piept, cămaşa era murdară toată, brațele îi atârnau inerte pe lângă trup şi se sprijineau pe scaun, iar chipul lui frumos era marcat de o zgârietură lungă şi roşie. Pe bordul maşinii se afla o casetă video, fără etichetă.

— Sam, te rog, vino repede, i-am zis, cu spaimă în glas.

Mult mai repede decât aş fi crezut, Sam a ajuns lângă mine şi s-a repezit să deschidă portiera camionetei. Maşina părea să fi stat acolo mai multe ore — era toată plină de rouă, geamurile erau ridicate, căci diminețile începutului de vară erau destul de răcoroase. Damful puternic ce ne-a izbit din interior era un amestec constituit în principal din trei elemente: sânge, sex şi alcool.

— Cheamă salvarea! i-am spus precipitată, în clipa în care Sam a întins mâna spre Jason să-i ia pulsul.

— Eşti sigură? m-a întrebat el, privindu-mă cu îndoială.

— Normal! Şi-a pierdut cunoştinţa!

— Sookie, nu te grăbi. Mai gândeşte-te.

S-ar fi putut să mă răzgândesc un minut mai târziu, dacă în acel moment n-ar fi apărut Arlene, în Fordul ei albastru, rablagit. Sam a oftat şi a intrat în rulota lui să telefoneze la ambulanţă.

Fusesem extrem de naivă. Dar nici n-aş fi avut cum să fiu altfel, din moment ce toată viaţa mea fusesem un cetăţean corect, care respecta legea.

L-am însoţit pe Jason la micul spital din orăşel, fără să mă gândesc la faptul că poliţiştii urmau să-i percheziţioneze cu mare atenţie camioneta, complet dezinteresată de maşina de poliţie ce sosise în urma ambulanţei şi întru totul încrezătoare în sugestia medicului de la urgenţe, care m-a trimis acasă, spunându-mi că o să-mi telefoneze imediat ce fratele meu îşi va recăpăta cunoştinţa. Medicul, privindu-mă destul de curios, mi-a zis că, din câte se părea, organismul lui Jason elimina prin somn efectele

alcoolului şi drogurilor. Însă Jason nu băuse niciodată atât de mult, şi nici nu lua droguri. Eram amândoi destul de marcați de declinul şi de traiul pe străzi al verişoarei noastre, Hadley. I-am zis doctorului toate acestea şi, după ce m-a ascultat amabil, m-a trimis acasă.

Nu mai ştiam ce să cred, aşa că am pornit spre casă, unde am găsit un bilețel prin care Andy Bellefleur mă anunța că fusese trezit de pagerul său şi că trebuise să plece. Însă ulterior aveam să aflu că, în timp ce eram la spital, fusese şi el acolo, şi, din respect pentru mine, aşteptase să plec înainte de a-i pune cătuşele lui Jason, ca să-l țină legat de pat.

Capitolul 12

Pe la ora unsprezece Sam a venit şi mi-a dat vestea.

— Sookie, îl vor aresta pe Jason de îndată ce-şi recapătă cunoştinţa şi, din câte se pare, îşi va reveni curând.

Sam nu mi-a dezvăluit şi sursa acestor informaţii, însă nici eu nu l-am întrebat. N-am făcut altceva decât să mă holbez la el. Lacrimile au pornit să-mi curgă şiroaie pe obraji. În orice altă situaţie, m-aş fi gândit cât de oribil arăt când plâng, dar acum nu mă interesa câtuşi de puţin acest lucru. Eram crispată toată, înspăimântată pentru Jason, tristă pentru Amy Burley, înfuriată cumplit pe poliţişti fiindcă făceau o greşeală atât de stupidă şi, mai presus de toate, îmi era foarte dor de Bill al meu.

— Se pare că Amy Burley a opus rezistenţă. Anchetatorii cred că Jason s-a îmbătat de-abia după ce a omorât-o.

— Sam, îți mulțumesc că m-ai prevenit, i-am zis pe un glas ce venea de undeva de foarte departe. Poate este nevoie de tine la bar.

Odată ce Sam a înțeles că vreau să rămân singură, am telefonat la informații şi am cerut numărul de telefon al hotelului Semiluna însângerată, după care am apăsat nervoasă pe butoane, simțind că nu făceam deloc un lucru bun, însă fără să-mi dau seama cum sau de ce.

— Semilunaaa... Insângeraaaaată, a proclamat grav şi teatral interlocutorul de la celălalt capăt al firului. Aici găseşti sicrie în care te poți simți ca acasă.

Dumnezeule, ce introducere!

— Bună dimineața. Numele meu este Sookie Stackhouse şi sun din Bon Temps, i-am răspuns politicoasă. Aş dori să las un mesaj pentru un oaspete de-al dumneavoastră, Bill Compton.

— Colțos sau om?

— Ah... colțos.

— Numai o clipă, vă rog.

Vocea groasă a revenit câteva momente mai târziu, tăindu-mi orice elan:

— Doamnă, ce mesaj doriți să-i lăsați?

— Vă rog să-i transmiteți domnului Compton că... fratele meu a fost arestat şi i-aş fi recunoscătoare dacă vine acasă imediat ce rezolvă treburile pe care le are acolo.

— Am notat tot. Îmi mai spuneți o dată numele dumneavoastră?

— Stackhouse. Sookie Stackhouse.

— În regulă, domnişoară. Voi avea grijă să-i transmit mesajul.

— Vă mulțumesc.

N-am putut să mă gândesc la o altă variantă de acțiune până în clipa în care mi-am dat seama că ar fi fost mult mai practic să-l sun pe Sid Matt Lancaster. Avocatul şi-a dat toată silința să pară zguduit de vestea că Jason avea să fie arestat. Mi-a spus că se va duce la spital imediat ce va scăpa de la tribunal, după-amiază, şi că mă va ține la curent.

M-am întors la spital, sperând să mi se permită să stau lângă Jason până îşi recapătă cunoştința. Nu mi s-a dat voie să intru în camera lui, şi nici nu mi s-a spus dacă-şi revenise. L-am văzut la un moment dat pe Andy Bellefleur în

capătul holului, dar imediat ce m-a zărit, s-a întors şi a pornit în direcţia opusă.

Un laş nemernic.

Nemaiavând ce face la spital, am plecat acasă. Mi-am dat seama că eram liberă toată ziua. Ceea ce era un lucru bun, deşi nu mă interesa prea mult acest aspect. Simţeam totuşi că nu mă descurc aşa cum ar fi trebuit şi că fusesem mult mai operativă la moartea bunicii.

Însă atunci mă aflasem în faţa unui fapt împlinit. Tot ce trebuise să facem fusese să o înmormântăm pe Buni, să sperăm că poliţia avea să-l aresteze pe ucigaş şi să mergem mai departe. Dacă poliţiştii erau absolut convinşi că Jason, pe lângă celelalte victime, o omorâse şi pe Buni, însemna că trăiam într-o lume cruntă şi nesigură, o lume din care nu mi-aş mai fi dorit să fac parte.

În după-amiaza aceea interminabilă, stând şi privind pierdută înainte, am înţeles dintr-odată că, de fapt, tocmai naivitatea mea condusese la arestarea lui Jason. Dacă l-aş fi dus în rulota lui Sam şi l-am fi ajutat să se spele, dacă aş fi ascuns caseta video, pentru a vedea ce înregistra-

se pe ea şi, mai presus de toate, dacă nu am fi chemat ambulanța... Exact la aceste soluții se gândise dimineață Sam, când mă privise cu atâta îndoială. Oricum, sosirea lui Arlene pur şi simplu spulberase orice altă posibilitate de a acționa.

Am crezut că telefonul va suna toată ziua, odată ce oamenii aveau să afle noutatea.

Însă nu m-a căutat nimeni.

Probabil că nimeni n-avea nimic să-mi spună.

Sid Matt Lancaster mi-a trecut pragul pe la patru şi jumătate, înştiințându-mă, fără nici un fel de menajamente:

— L-au arestat şi este învinuit de crimă cu premeditare.

Am închis pentru o clipă ochii. Când i-am deschis, am observat o expresie de viclenie pe fața blândă a lui Sid. Lentilele ochelarilor bătrâneşti, cu rame negre şi groase, îi măreau ochii tulburi şi căprui, în vreme ce fălcile şi nasul ascuțit îl făceau să semene cu un copoi.

— El ce spune? l-am întrebat.

— Că noaptea trecută a fost cu Amy.

Am oftat adânc.

— Mai spune că s-au distrat împreună şi că fusese cu ea şi altă dată. Zice că n-o mai văzuse de ceva vreme, iar ultima oară când se întâlniseră, Amy se arătase foarte nervoasă şi geloasă pentru că el se vedea şi cu alte fete. De aceea fusese destul de surprins s-o vadă seara trecută abordându-l în barul Good Times. Mi-a zis că Amy s-a comportat ciudat toată noaptea, ca şi cum ar fi avut nişte planuri numai de ea ştiute. Îşi aminteşte că au făcut sex, după care au stat în pat şi au băut ceva împreună, pentru ca, într-un târziu, el să se trezească pe patul spitalului.

— Este o înscenare, i-am zis convinsă, gândindu-mă totodată că-i răspunsesem cu o banalitate de felul celor prezente în mai toate filmele proaste de televiziune.

— Normal.

Privirea lui Sid Matt era atât de plină de siguranță şi de încredere, încât ai fi zis că el însuşi s-ar fi aflat, cu o noapte înainte, în locuința lui Amy Burley.

Dar, la urma urmei, poate chiar fusese acolo.

— Sid Matt, ascultă-mă puțin, i-am zis, aplecându-mă spre el şi obligându-l astfel să mă privească în ochi. Chiar dacă aş crede, prin absurd, că Jason le-a omorât pe Amy, Dawn şi Maudette, nu mi-aş putea închipui pentru nimic în lume că ar fi fost în stare să ridice măcar un deget împotriva bunicii noastre.

— Sunt perfect de acord cu tine, mi-a mărturisit el sincer şi cât se poate de deschis şi de pregătit să-mi răspundă telepatic. Domnişoară Sookie, să presupunem totuşi că Jason este implicat în aceste crime. Probabil că polițiştii gândesc că Bill Compton, prietenul tău, a ucis-o pe bunica voastră, din moment ce ea nu dorea ca tu şi el să fiți împreună.

Am încercat să-i dau impresia că reflectez asupra acestei idioțenii.

— Ei bine, Sid Matt, bunica mea îl plăcea pe Bill şi, de fapt, era chiar încântată că sunt prietenă cu el.

Până când avocatul şi-a pus masca şireteniei, am reuşit să observ în ochii lui un profund sentiment de repulsie. Se gândea că n-ar fi fost deloc mulțumit dacă fiica lui ar fi umblat cu un

vampir şi nu-şi putea imagina să existe părinte care să nu se fi simţit îngrozit numai la auzul unui asemenea lucru. Şi, totodată, nici prin cap nu-i trecea să încerce să-i convingă pe juraţi că bunica mea fusese încântată de faptul că umblam cu un tip care nu era viu şi care, mai mult decât atât, era cu peste o sută de ani mai bătrân decât mine.

— L-ai cunoscut pe Bill? l-am întrebat, luându-l prin surprindere.

— Nu, a recunoscut Sid. Domnişoară Sookie, eu nu-i prea am la inimă pe vampiri şi cred că am face mai bine să nu dărâmăm bariera care ne desparte, ci ar trebui mai degrabă să consolidăm şi mai mult zidul dintre noi şi aceste creaturi aşa-zis infestate cu un virus. Şi mai cred că Dumnezeu doreşte menţinerea acestui zid, aşa că eu unul voi avea grijă să-mi păzesc foarte bine secţiunea de zid care mi-a fost rezervată.

— Sid, problema este că eu m-am trezit direct pe zidul la care faci referire.

După o viaţă în care nu vorbisem cu nimeni despre harul meu, m-am gândit că sosise vre-

mea să nu mă mai ascund, dacă acest lucru îi putea fi de ajutor lui Jason.

— Ei bine, mi-a zis cutezător Sid Matt, împingându-şi ochelarii până la rădăcina nasului, sunt convins că bunul Dumnezeu a avut un motiv anume să-ți dăruiască harul despre care am auzit şi, după cum văd eu, trebuie să înveți să-l foloseşti întru gloria şi măreția Lui.

Era o idee cu totul nouă, asupra căreia era necesar să reflectez.

— Mă tem că ne-am abătut de la subiect, şi ştiu bine că timpul este prețios, i-am spus, adunându-mi gândurile. Vreau ca Jason să fie eliberat pe cauțiune. Sunt doar câteva probe circumstanțiale care-l leagă de uciderea fetei, nu?

— A recunoscut că a fost cu victima înainte de uciderea acesteia, iar în ce priveşte caseta video, unul dintre polițişti mi-a dat clar de înțeles că au găsit o înregistrare în care face sex cu victima. Ziua şi ora indicate în film arată că actul s-a consumat cu numai câteva ore, dacă nu chiar minute, înainte de moartea tinerei.

Ciudate gusturi avea şi Jason în dormitor!

— Jason însă nu bea atât de mult. Într-adevăr, în camionetă mirosea puternic a băutură, însă părerea mea este c-a turnat cineva băutură pe el. Cred că o expertiză ar putea dovedi imediat acest lucru. Sau poate Amy i-a pus în băutură cine ştie ce narcotic.

— De ce-ar fi făcut una ca asta?

— Pentru că dorea să fie al ei şi, la fel ca majoritatea femeilor, o deranja foarte mult faptul că fratele meu, eufemistic vorbind, se putea duce cu oricine ar fi dorit.

Sid Matt s-a arătat surprins de faptul că ştiam acest cuvânt.

— Da, putea să ajungă în pat cu aproape oricine. O viață de vis, cum ar privi-o majoritatea bărbaților, am adăugat, simțind cum oboseala începe să mă învăluie ca o ceață. Iar acum a ajuns în spatele gratiilor.

— Consideri că i-a înscenat cineva această crimă?

— Da, absolut, i-am răspuns, aplecându-mă uşor în față şi încercând să-l conving pe acest avocat sceptic cu forța propriei mele convingeri. Este cineva care-l invidiază, cineva care-i cu-

noaşte bine programul şi ucide numai în orele în care Jason nu lucrează. Este o persoană care ştie că Jason s-a culcat cu aceste fete şi că-i place să înregistreze întâlnirile pe video.

— Ar putea fi oricine, mi-a zis realist avocatul lui Jason.

— Aşa e, am confirmat, cu tristețe. Chiar dacă Jason avea bunul-simț să-şi țină gura în privința cuceririlor sale, era suficient ca individul din umbră să-l urmărească de la distanță şi să vadă cu cine ieşea din bar la ora închiderii. Apoi, într-una din zilele în care îi făcea o vizită, nu trebuia decât să fie foarte atent, ori chiar să-l întrebe ce avea pe casetele acelea... Deşi, chiar dacă fratele meu ar putea fi considerat întru câtva imoral, nu cred să le fi vizionat cu nimeni. Însă există totuşi posibilitatea ca el să-i fi spus şi altcuiva despre aceste chestii. Aşadar, individul respectiv, oricare-ar fi el, ştiind bine cât de supărată era Amy pe Jason, a făcut probabil o înțelegere cu fata, spunându-i că vrea să-i joace o festă lui Jason, ori ceva de genul ăsta.

— Fratele tău n-a fost arestat niciodată, a constatat avocatul.

— Într-adevăr, am spus, deşi ştiam de la Jason că fusese cât pe ce să o dea în bară de vreo două ori.

— Nu are cazier, este un membru cinstit al comunității, are un serviciu stabil. Da, ar putea exista o şansă să-l eliberez pe cauțiune, dar va strica totul dacă se gândeşte cumva să dispară.

Nu-mi trecuse prin cap posibilitatea ca Jason să intenționeze să fugă. Nu ştiam nimic despre procedura eliberării pe cauțiune şi n-aveam nici cea mai vagă idee despre ce-aş fi putut face, dar voiam ca Jason să iasă cât mai repede din închisoare, pentru că arestul preventiv l-ar fi făcut să arate şi mai vinovat... dacă ar fi stat în spatele gratiilor până la finalizarea procedurilor legale necesare pentru începerea acțiunii judecătoreşti.

— Spune-mi ce trebuie să fac în acest sens, i-am zis. Până atunci, aş putea să-l vizitez?

— Mi-a spus că nu vrea să-l vezi.

— De ce? am întrebat rănită, încercând din răsputeri să nu izbucnesc iarăşi în plâns.

— Fiindcă-i este ruşine, mi-a răspuns avocatul.

Era surprinzător că Jason trăia şi el un sentiment de ruşine.

— Aşadar, i-am zis plictisită de această întrevedere sterilă şi schițând un gest că aş vrea să terminăm discuția, aştept să mă suni imediat ce afli cum pot să-l ajut efectiv.

Sid Matt a confirmat printr-o mişcare energică din cap, gest care a făcut să-i tremure uşor fălcile. Se vedea că-l pusesem în încurcătură şi de-abia aştepta să plece.

În timp ce-l urmăream cu privirea, avocatul şi-a trântit pe cap pălăria de cowboy. Apoi s-a urcat în camionetă şi a plecat.

După ce s-a lăsat întunericul, am ieşit să văd ce mai face Bubba. Vampirul stătea sub un stejar de mlaştină, având lângă el, într-o parte, un şir de sticle pline cu sânge, iar în cealaltă parte, o stivă de sticle goale.

Luasem cu mine o lanternă şi, chiar dacă ştiam că Bubba era acolo, am fost totuşi şocată când l-am văzut în fasciculul de lumină. Am clătinat din cap. Se întâmplase negreşit ceva

anapoda în procesul „transformării” lui Bubba. Eram însă mulțumită că nu-i puteam citi gândurile. Ochii îi arătau ca ai unui descreierat.

— Bună, dulceață, m-a întâmpinat el, având un puternic accent sudist. Ce mai faci? Te-ai gândit să-mi ții companie?

— Am vrut să fiu sigură că te simți bine, i-am răspuns.

— Eh, ar fi unele locuri unde m-aş simți şi mai bine, dar, fiindcă eşti prietena lui Bill, n-o să-ți vorbesc despre ele.

— Mă bucur, i-am spus cu fermitate.

— Ştii, m-am cam săturat de poşirca asta îmbuteliată. Nu mai sunt mâțe prin împrejurimi?

— Nu mai sunt. Cred însă că Bill nu va mai întârzia mult şi o să te poți duce la tine, i-am zis, pornind înapoi spre casă, deoarece prezența lui Bubba nu era suficient de liniştitoare cât să mă îndemne să continui conversația, dacă o puteam numi aşa.

M-am întrebat la ce se gândea oare Bubba în nopțile în care stătea de pază şi, de asemenea, dacă-şi amintea de trecutul său.

— Ce mai face câinele? a strigat el după mine.

— A fugit la el acasă, i-am răspuns, peste umăr.

— Păcat, a murmurat Bubba, atât de încet, încât de-abia l-am auzit.

M-am pregătit apoi de culcare. M-am uitat la televizor şi am mâncat îngheţată, iar ca desert am preferat un baton de ciocolată şi cremă caramel. Şi totuşi, nici unul dintre tabieturile mele nu părea să-şi facă efectul aşteptat. Fratele meu ajunsese în închisoare, prietenul meu era la New Orleans, bunica murise şi pisica fusese strangulată. Mă simţeam foarte singură şi abătută.

Din când în când, trebuia să mai şi dorm.

Flacăra suferinţei îmi era însă alimentată şi mai mult de faptul că Bill nu-mi răspunsese la mesaj, îşi găsise probabil o cocotă sau vreo târfă servilă, în mulţimea de admiratoare care se strângeau noapte de noapte în faţa hotelului Semiluna însângerată, sperând să obţină o „întâlnire” cu un vampir.

Dac-aş fi fost o femeie căreia să-i placă băutura, m-aş fi îmbătat; dac-aş fi fost o uşuratică, l-aş fi sunat pe încântătorul JB du Rone şi m-aş fi culcat cu el. Dar, nefiind nici patetică şi nici radicală, am preferat să-mi savurez îngheţata şi să văd filme vechi la televizor. Printr-o stranie coincidenţă, pe unul dintre programe era chiar *Blue Hawaii*[4].

În cele din urmă, la miezul nopţii m-am dus la culcare şi, puţin mai târziu, m-a trezit un strigăt, venit parcă de lângă fereastra dormitorului. M-am ridicat brusc în capul oaselor; am auzit bufnituri, tropăieli şi, într-un târziu, glasul aspru şi răcnit al lui Bubba:

— Vino-ncoa', fraiere!

S-a aşternut liniştea şi, după două minute, mi-am pus un halat de baie şi m-am dus imediat la uşa de la intrare. Curtea, luminată de becurile de pe verandă, era pustie. În stânga mi-au atras imediat atenţia câteva mişcări şi, în momentul în care mi-am scos capul pe uşă,

---

[4] *Cerul azuriu din Hawaii*, peliculă în care rolul principal este jucat de Elvis Presley.

l-am zărit pe Bubba îndreptându-se alene spre ascunzătoarea sa.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

Bubba s-a întors din drum şi s-a aşezat într-o rână pe verandă.

— O javră, iartă-mi expresia, s-a furişat în preajma casei, mi-a răspuns el. Ochii negri îi străluceau, făcându-l să semene tot mai mult cu cel care fusese cândva. Am auzit-o cu mult înainte de-a ajunge aici şi eram sigur că pot s-o prind, dar a tăiat-o direct printre copaci şi a ieşit la drum, unde avea parcată o camionetă.

— Ai văzut cine era?

— Nu suficient cât să-l pot descrie pe individ, mi-a zis Bubba parcă ruşinat. Nici măcar n-am reuşit să văd culoarea camionetei. Dar, oricum, era o nuanță închisă.

— M-ai salvat, i-am spus, sperând să mi se perceapă în voce recunoştința sinceră pe care o simțeam.

M-a cuprins dintr-odată un val de iubire pentru Bill, fiindcă se gândise la siguranța mea şi îmi asigurase protecția. În acel moment, până şi Bubba îmi părea că arată diferit.

— Bubba, îți mulțumesc.

— Eh, n-ai pentru ce, mi-a răspuns el, curtenitor, ridicându-se şi îndreptându-şi umerii, după care şi-a dat uşor capul pe spate şi mi-a zâmbit galeş, somnolent.

Da, era chiar *el*... Am dat să-i spun pe nume, dar, brusc, avertismentul lui Bill m-a făcut să-mi țin gura.

Jason a ieşit pe cauțiune a doua zi.

Garanția era o avere. A trebuit să semnez toate actele pe care mi le-a adus Sid Matt. Contravaloarea cauțiunii era reprezentată însă de casa lui Jason, camioneta şi şalupa sa de pescuit. Dacă fratele meu ar mai fi fost cumva arestat, chiar şi pentru traversare neregulamentară, nu cred că i s-ar mai fi permis solicitarea eliberării pe cauțiune.

Îmbrăcată în groaznicul meu taior sobru, bleumarin, am aşteptat în căldura moleşitoare a dimineții târzii pe treptele Curții de Justiție, în timp ce picăturile de transpirație îmi curgeau pe față şi mi se strecurau printre buze. Totul în jur mă făcea să mă gândesc cât de bine mi-ar fi

prins un duş. Însă iată că Jason s-a oprit în fața mea. Nu eram foarte sigură că vrea să-mi vorbească. Chipul îi arăta îmbătrânit cu câțiva ani şi se vedea clar că începuseră să-l macine probleme grave, dureri care nu aveau să dispară ori să se domolească uşor, ca atunci când e vorba de o supărare oarecare.

— Nu vreau să discutăm despre asta, mi-a şoptit el, abia auzit. Ştii bine că nu sunt vinovat. N-am fost niciodată violent, cu excepția câtorva încăierări în parcare, pentru vreo femeie.

L-am bătut pe umăr, dar mi-am retras mâna când am văzut că nu-mi răspunde.

— N-am crezut o clipă că eşti vinovat, şi nici nu voi crede vreodată. Îmi pare rău că am fost atât de proastă încât să chem salvarea, ieri. Dacă mi-aş fi dat seama că nu este sângele tău, te-am fi dus în rulota lui Sam, te-am fi spălat şi am fi dat foc casetei. Dar m-am pierdut cu firea, pentru că am crezut că eşti grav rănit.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar am înțeles că nu era momentul să plâng, aşa că am încercat să mă controlez. Mintea lui Jason era însă un adevărat haos, unde fermenta o mixtu-

ră de regrete, ruşine faţă de obiceiul de a-şi face publice preferinţele sexuale, vinovăţie fiindcă nu simţise amărăciune pentru uciderea lui Amy, spaima că toţi din oraş vor crede că-şi ucisese bunica şi că o pândise pe propria lui soră.

— O să trecem şi peste asta, i-am spus, neputincioasă.

— O să trecem, a repetat el, încercând să pară încrezător şi puternic, deşi mă gândeam că va trece multă vreme până când siguranţa va apărea din nou în comportamentul, în vorbele şi pe chipul lui, acea încredere fenomenală care-l făcea să arate irezistibil.

Era foarte posibil să nu mai redevină niciodată el însuşi.

Ne-am despărţit chiar acolo, în faţa tribunalului, pentru că pur şi simplu nu mai aveam ce să ne spunem.

Restul zilei mi l-am petrecut în bar, unde i-am examinat din priviri şi le-am citit gândurile tuturor clienţilor. N-a fost măcar unul căruia să-i treacă fulgerător prin minte gândul că ucisese patru femei şi scăpase nepedepsit.

La prânz, Hoyt şi Rene au intrat în local şi, văzându-mă la una dintre mese, s-au aşezat cât mai departe de mine. Se simțeau probabil stânjeniți să stea aproape de mine.

În cele din urmă, Sam mi-a cerut să plec, spunându-mi că arătam atât de rău, încât i-aş fi gonit chiar şi pe clienții care mi-ar fi putut da informații folositoare.

Am ieşit fără nici o tragere de inimă în razele orbitoare ale soarelui ce cobora spre asfințit, gândindu-mă la Bubba, la Bill şi la toate celelalte creaturi care urmau să-şi încheie somnul letargic şi să înceapă curând să mişune pe suprafața pământului.

M-am oprit la Grabbit Kwik să cumpăr lapte pentru cerealele de la micul dejun. Noul vânzător, un puşti plin de coşuri şi cu mărul lui Adam proeminent, mă privea lacom, dorind parcă să-şi întipărească în minte imaginea mea, a surorii unui criminal. Mi-am dat seama că de-abia aştepta să ies din magazin, ca să-i telefoneze prietenei lui. Ar fi dorit să-mi vadă înțepăturile de pe gât şi se întreba prin ce mijloc ar putea să afle cum făceau dragoste vampirii.

Acestea erau mizeriile pe care trebuia să le ascult zi de zi, gunoaie care continuau să-mi pătrundă în minte, indiferent cât de mult mă concentram la alte lucruri, cât de atent îmi ridicam bariera mentală, cât încercam să-mi mențin un zâmbet larg pe buze.

Am ajuns acasă înainte de lăsarea întunericului şi, după ce-am scăpat de lapte şi de taior, m-am îmbrăcat într-o pereche de pantaloni scurți şi un tricou negru cu Garth Brooks şi am încercat să-mi găsesc ceva de făcut pentru restul serii. Nu eram suficient de liniştită încât să citesc şi, oricum, pentru asta ar fi trebuit să merg la bibliotecă să-mi schimb cărțile. Ceea ce, în situația de față, ar fi însemnat un adevărat calvar. La televizor nu era nimic interesant, cel puțin în această seară. M-am gândit la un moment dat să revăd *Inimă neînfricată*[5], pentru că Mel Gibson îmbrăcat în kilt reprezenta întotdeauna o metodă eficientă prin care-mi recăpă-

---

[5] *Braveheart* (1995), film încununat cu mai multe premii Oscar, în care Mel Gibson joacă rolul principal, fiind în acelaşi timp şi regizor.

tăm buna dispoziție. Însă filmul era prea sângeros pentru starea mea sufletească. Nu mai suportam să văd cum i se taie gâtul acelei fete, chiar dacă ştiam bine când soseşte momentul în care trebuia să-mi acopăr ochii.

M-am dus în baie să-mi spăl machiajul năclăit de transpirație, când, deodată, pe fundalul apei ce curgea la robinet, mi s-a părut că de-afară se-aude un urlet.

Am închis robinetele; am încremenit locului şi am simțit cum auzul şi toate celelalte simțuri îmi intră brusc în alertă. Ascultam concentrată la maximum. Oare ce să fie? Apa îmi picura de pe față direct pe tricou.

Nu se auzea nimic, absolut nici un sunet.

M-am furişat până la uşa de la intrare, deoarece era cea mai aproape de locul din care supraveghea Bubba casa.

— Bubba? am strigat, deschizând puțin uşa.

Nici un răspuns.

Am încercat încă o dată.

Afară, greierii şi brotăceii îşi țineau parcă răsuflarea, iar în tăcerea adâncă a nopții se putea

ascunde orice şi oricine. Simțeam că din întuneric mă pândeşte cineva.

Am încercat să mă gândesc la o soluție, dar inima-mi bătea atât de puternic, încât s-a suprapus pe procesul mental.

În primul rând, trebuia să sun imediat la poliție, dar în scurt timp am descoperit că era imposibil. Telefonul era mort.

Aşadar, puteam fie să aştept în casă neprevăzutul, fie să ies şi să-l întâmpin în pădure.

Situația se agravase serios. Mi-am muşcat buza şi am alergat în toată casa, aprinzând luminile şi gândindu-mă la o modalitate de acțiune. În locuință acționau în favoarea mea câteva mijloace de protecție: încuietori, ziduri, cotloane şi firide. Însă, cu puțină voință, oricine ar fi putut să intre peste mine şi să mă prindă ca-ntr-o capcană.

Era clar: trebuia să ies din casă fără să fiu văzută. Pentru început, am stins toate luminile de-afară. Uşa din spate era mai aproape de pădure, aşa că era varianta cea mai bună. Cunoşteam foarte bine pădurea din apropiere şi mă puteam ascunde acolo până la sosirea zori-

lor. Sau puteam să mă duc acasă la Bill, fiindcă aveam cheie şi, mai mult ca sigur, telefonul lui trebuia să funcționeze.

Ori puteam încerca să fug la maşină. Însă în numai câteva clipe, am realizat că această opțiune nu avea şanse de reuşită.

Nu, pădurea era alegerea cea mai potrivită.

Am vârât într-un buzunar cheia de la Bill şi briceagul bunicului meu, pe care Buni îl ținea de obicei în bufetul din sufragerie şi pe care-l foloseam la deschiderea pachetelor. În celălalt buzunar, mi-am pus o lanternă mică. Ştiam că Buni ținea o carabină veche în dulapul de haine de lângă uşa de la intrare. Puşca îi aparținuse tatălui meu, în copilăria sa, iar Buni o folosea în principal pentru a scăpa de şerpii din jurul casei. Acum însă venise vremea să împuşc şi eu un şarpe. Uram acea puşcă şi nu-mi făcea deloc plăcere gândul că trebuia s-o folosesc, dar nu aveam de ales.

Am căutat prin tot dulapul până jos şi, când am văzut că puşca nu era acolo, nu mi-a venit să cred.

Intrusul fusese în casă, fără să fi forțat sau să fi spart vreo încuietoare!

Era cineva care venise la invitația mea. Dar cine să fi fost? Îndreptându-mă spre ieşirea din spate, m-am gândit la toate persoanele care-mi trecuseră pragul; apoi m-am aplecat şi mi-am legat şireturile de la bascheți, cu fundă dublă, aşa încât să nu cumva să calc pe capetele lor. Mi-am strâns la repezeală părul în coadă, aproape numai cu o mână, şi l-am prins cu o cordeluță elastică, dar fără să uit o clipă faptul că puşca nu mai era la locul ei.

Cine a intrat în casă? Bill, Jason, Arlene, Rene, copiii, Andy Bellefleur, Sam, Sid Matt. Pe toți aceştia îi lăsasem singuri cel puțin două, trei minute, timp suficient să sustragă puşca şi să o ia ulterior de undeva de-afară.

Însă mai fusese şi ziua înmormântării bunicii, când se perindaseră pe uşă o mulțime de cunoscuți. De-atunci nu-mi aminteam să mai fi văzut carabina. Era totuşi puțin probabil ca persoana respectivă să ia puşca şi să plece dintr-o casă plină de oaspeți, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. În plus, dac-ar fi dispărut în

ziua aceea, eram convinsă că i-aş fi observat absența până acum, nu aveam nici o îndoială în acest sens.

Venise timpul să las deoparte aceste frământări şi să mă concentrez la modalitatea prin care l-aş fi putut păcăli pe nebunul care mă pândea din întuneric.

Am deschis uşa şi am ieşit, ghemuindu-mă, după care am închis-o foarte încet în spatele meu. Preferând să n-o iau pe treptele verandei, am continuat să stau pe vine, am întins un picior şi l-am pus pe pământ, mi-am schimbat greutatea pe el, l-am tras şi pe celălalt lângă mine şi m-am ghemuit din nou. Mi-am amintit că la fel mă jucam şi cu Jason, în copilărie, de-a v-ați ascunselea.

Mă rugam să nu fie tot Jason cel cu care jucam de această dată acest joc.

Primul lucru în dreptul căruia m-am ascuns a fost vasul în care Buni plantase flori, apoi m-am furişat până la maşina ei. Am privit cerul. Era senin. Se vedeau perfect stelele şi luna plină. Atmosfera era umedă şi destul de încinsă, iar în

numai câteva minute brațele au început să-mi lucească de transpirație.

Stabilisem în gând să-mi continui traseul de la maşină la arborele de mătase dar n-am mai reuşit să fiu la fel de discretă, fiindcă m-am împiedicat de un ciot şi am căzut lată la pământ. Mi-am înăbuşit un geamăt, muşcându-mi puternic limba, răstimp în care durerea mi-a fulgerat piciorul şi şoldul, simțind totodată că-mi julisem serios coapsa în marginile aspre şi tăioase ale ciotului. De ce n-oi fi tăiat eu de tot buşteanu-ăla? Buni îi ceruse mai demult acest lucru lui Jason, dar el nu-şi găsise niciodată timp să-i îndeplinească rugămintea.

Auzind mişcări în spate, am lăsat baltă orice urmă de precauție, am sărit în picioare şi am zbughit-o spre copaci. În dreapta mea, cineva a ieşit din pădure şi a pornit spre mine. Ştiam bine ce aveam de gând să fac şi, cu un salt care m-a uimit chiar şi pe mine, m-am agățat de ramura cea mai de jos a copacului în care obişnuiam să ne cățărăm în copilărie şi m-am suit pe cracă. Dacă aveam să supraviețuiesc până dimineață, ştiam că voi suferi de-o febră mus-

culară cruntă, însă viața merita orice sacrificiu. Mi-am ținut echilibrul pe creangă, încercând totodată să-mi domolesc respirația, deşi aş fi vrut să gâfâi şi să mârâi ca un câine care visează urât.

Mi-aş fi dorit ca totul să fie doar un simplu coşmar. Însă dimpotrivă, totul se petrecea aievea, iar eu, Sookie Stackhouse, o chelneriță telepată, chiar stăteam cocoțată pe creanga unui copac, în toiul nopții, înarmată doar cu un briceag inofensiv.

Dedesubt am auzit mişcări şi, o clipă mai târziu, am zărit un bărbat care se strecura cu agilitate printre copaci. Dumnezeule! Individul ținea într-o mână un laț, al cărui capăt îi era înfăşurat pe încheietura brațului. În pofida faptului că era lună plină, chipul îi era ascuns în umbra trunchiului de copac. N-am putut să-mi dau seama cine era, iar criminalul a trecut pe sub mine fără să mă vadă.

Am răsuflat uşurată de-abia când l-am văzut dispărând în negura pădurii şi, străduindu-mă să nu fac nici cel mai mic zgomot, am coborât şi am pornit spre şosea, prin pădure. Ştiam că-mi

va lua ceva vreme, dar speram să apară pe drum o maşină căreia să-i fac semn să oprească. Însă mi-am dat imediat seama că şoseaua nu prea era circulată; aşa că am ales să traversez cimitirul, până la casa lui Bill.

Gândul la ucigaşul care mă urmărea şi la atmosfera sinistră din cimitir mi-a amplificat spaima, dar mi-am spus că nu avea nici un rost să mă las cuprinsă şi mai mult de frică. Trebuia să-mi îndrept atenția asupra rezolvării situației de față, să păşesc foarte precautā şi să am mare grijă unde pun piciorul. În tufişurile care mă înconjurau, dacă aş fi căzut l-aş fi alertat imediat pe criminal şi n-aş mai fi avut nici o şansă să scap.

Îndepărtându-mă prudentă de copacul în care mă cățărasem, la aproximativ zece metri spre sud-est, am dat de o pisică moartă. Felina avea gâtul sfârtecat. În lumina albăstruie a lunii, n-am putut să-i disting culoarea blănii, dar petele întunecate din jurul trupului micuțului patruped erau cu siguranță pete de sânge. La numai cinci paşi distanță, efectuați cu aceeaşi circumspecție, l-am găsit şi pe Bubba, inconşti-

ent sau mort de-a binelea. Având însă în vedere că era vorba de un vampir, mi-a fost greu să-mi dau seama de diferență, dar, observând că nu are în inimă un țăruş, iar capul îi stătea în continuare pe umeri, am presupus că doar îşi pierduse cunoştința.

După toate aparențele, cineva îi adusese lui Bubba o pisică infestată cu cine ştie ce substanță narcotică. Trebuie să fi fost cineva care ştia că eram supravegheată de Bubba şi care auzise de predilecția vampirului pentru sângele de pisică.

Trosnetul unei crenguțe din spatele meu m-a propulsat la adăpostul celui mai mare copac din apropiere. Eram excesiv de furioasă şi mă tot întrebam dacă aceasta era noaptea în care aveam să-mi închei socotelile cu lumea.

Într-adevăr, nu reuşisem să mă înarmez cu o puşcă, dar, având la dispoziție un instrument mult mai eficient, am închis ochii şi mi-am lăsat mintea să zburde.

Un amalgam întunecat, sângeriu, negru. Ură.

M-am cutremurat şi era gata să renunț, însă aceasta era unica mea protecție. Deodată, re-

nunțând la orice barieră mentală, m-au năpădit câteva imagini scârboase şi terifiante: Dawn, cerându-i unui bărbat să o lovească, observând că individul întindea între degete un ciorap de-al ei şi se pregătea să i-l înfăşoare în jurul gâtului. Mi-a apărut apoi o străfulgerare cu Maudette, dezbrăcată complet şi cerşind îndurare... spatele gol al unei femei pe care nu o cunoşteam era plin de contuzii, lovituri de cravaşa... şi apoi, în bucătăria noastră am văzut-o chiar pe Buni, pe propria mea bunică, înfuriată şi luptându-se să-şi salveze viața.

Oroarea şi şocul produs de imagini m-au paralizat. Cui să-i fi aparținut aceste gânduri?

Mi-a apărut o imagine cu copiii lui Arlene jucându-se în sufrageria mea şi, brusc, mi-am văzut propriul chip, care nu semăna nici pe departe cu persoana pe care o vedeam zilnic în oglindă. Gâtul îmi era plin de muşcături şi arătam ca o destrăbălată; zâmbeam sfidător şi-mi mângâiam sugestiv interiorul coapselor...

Intrasem în mintea lui Rene Lenier — aceasta era imaginea pe care o avea el despre mine.

Rene turbase pur şi simplu.

În acel moment, am înțeles de ce nu reuşisem până atunci să-i citesc toate gândurile. Îşi ascunsese secretele într-un ungher al minții, într-o extremitate bine izolată de sfera personalității conştiente.

În dreptul unui copac zărise acum o siluetă şi se întreba dacă era sau nu conturul unei femei.

Era clar: mă vedea chiar pe mine.

Am luat-o la goană spre vest, către cimitir. N-am putut să-i mai ascult gândurile, pentru că îmi concentram toată atenția la faptul că voiam să alerg cât mai repede, să evit copacii, arbuştii, crengile aplecate ori căzute şi băltoacele apărute în urma ploilor. Fugeam mâncând pământul, spintecând aerul cu brațele, ascultându-mi respirația şuierătoare.

Ieşind din pădure, am intrat direct în cimitir; am continuat să înaintez spre porțiunea cea mai veche a acestuia, către nord, în direcția casei lui Bill, unde erau cele mai bune ascunzători. Am sărit în fugă peste pietrele funerare moderne, înălțate nu cu mult deasupra solului, care nu-mi ofereau posibilitatea să mă ascund. Am trecut dintr-o săritură peste movila încă

afânată şi fără piatră funerară a mormântului bunicii. Ucigaşul ei era acum şi pe urmele mele. M-am întors, ca o proastă, să văd cât era de aproape şi i-am zărit clar în lumina lunii claia de păr sârmos, semn că mă ajunsese din urmă.

Am coborât rapid o pantă lină şi am fugit apoi în cealaltă parte a cimitirului. Considerând că acum existau destul de multe monumente funerare şi statui între mine şi Rene, m-am ascuns în spatele unei columne masive de granit, încununată cu o cruce. Am rămas în picioare, lipindu-mă de suprafața dură şi rece a pietrei. Mi-am astupat gura cu palma, pentru a-mi înăbuşi eforturile plămânilor care cereau aer. M-am calmat numaidecât şi am încercat să-l ascult încă o dată pe Rene, însă gândurile nu-i erau îndeajuns de coerente ca să i le descifrez; nu reuşeam să-mi dau seama decât de furia lui oarbă. Deodată, mi-a venit o idee.

— Ce-ți mai face sora? am strigat. Rene, mai trăieşte Cindy?

— Târfă! a urlat el, moment în care am înțeles că prima femeie care murise de mâna lui fusese chiar sora sa, cea căreia îi plăceau vam-

pirii, cea pe care el o vizita din când în când, după cum spusese Arlene.

Rene o ucisese pe Cindy, propria lui soră, îmbrăcată în uniforma roz-albă în care aceasta urma să plece la cantina spitalului; o strangulase cu bretelele şorţului şi o siluise după moarte. Decăzuse atât de mult — gândea el, atât cât era în stare să gândească în acele clipe —, încât n-avea de ce s-o deranjeze faptul că o făcea cu propriul ei frate. Toate celelalte fete care făceau aşa ceva cu un vampir meritau să moară. Ruşinea însă era prea dezonorantă şi trebuise să-i ascundă cadavrul. Restul, nefiindu-i rude, puteau să zacă aşa cum le lăsa.

Mintea lui bolnavă mă aspira aşa cum un vârtej înghite o crenguţă, făcându-mă să mă clatin. Am tresărit şi mi-am revenit brusc, exact în clipa în care a sărit pe mine şi m-a pocnit în faţă cu toată forţa, aşteptându-se să mă prăbuşesc. Îmi spărsese nasul, provocându-mi o durere atât de intensă, încât am crezut că-mi voi pierde cunoştinţa. Însă n-am căzut, ci l-am lovit şi eu. Lipsa de experienţă mi-a zădărnicit lovitura, de fapt n-am reuşit decât să-i înghiontesc

un pumn în coaste; a gemut şi a trecut imediat la contraatac. Mi-a dat un pumn şi mi-a fracturat clavicula, dar tot n-a reuşit să mă doboare la pământ.

Nici prin cap nu-i trecuse că eram atât de puternică. Când l-am lovit, i-am surprins în lumina lunii stupoarea de pe chip şi am simțit recunoştință pentru sângele de vampir pe care-l băusem. Amintindu-mi brusc de draga mea bunică, m-am năpustit asupra lui, l-am prins de urechi şi am dat să-l izbesc cu capul de columna de granit. Dar a ridicat mâinile şi m-a apucat strâns de antebrațe, încercând să mi le îndepărteze. În cele din urmă, când a izbutit să-mi scape din strânsoare, i-am văzut în ochi mirare şi chiar precauție. Am dat să-l lovesc cu genunchiul, dar mi-a anticipat mişcarea şi s-a ferit suficient de mult cât să mă dezechilibrez şi să-mi facă apoi atât de puternic vânt într-o parte, încât violența contactului cu pământul a făcut să-mi simt dinții clănțănindu-mi.

M-a încălecat imediat şi mi-a cuprins gâtul cu o mână, în timp ce cu cealaltă orbecăia după lațul cu care prefera să lucreze şi pe care-l scă-

pase probabil în timpul încăierării. Având braţul drept imobilizat, l-am lovit şi l-am zgâriat cu mâna stângă, dar în zadar. Era pornit să-şi găsească obiectul cu care-şi ducea la îndeplinire ritualul. Lăsând mâna-n jos, am simţit între degete forma unui obiect bine cunoscut.

Rene, îmbrăcat în hainele de muncă, avea la centură tocul în care-şi ţinea cuţitul. Am desfăcut tocul şi, în timp ce el se gândea că ar fi trebuit să-şi fi lăsat tocul acasă, am scos cuţitul şi i-am afundat lama în zona mijlocului, îndreptându-o în sus.

Când am scos cuţitul, Rene a răcnit şi s-a ridicat împleticindu-se pe picioare, ducându-şi mâinile la rană, încercând să oprească sângele.

M-am retras rapid şi m-am ridicat, căutând să las o distanţă sigură între mine şi acel om, tot un fel de monstru, ca şi Bill.

Rene a urlat:

— Ah, Iisuse! Femeie, ce mi-ai făcut? Oh, Dumnezeule, ce durere!

Era prea de tot.

Se plângea fiindcă-i era frică; descoperise în sfârşit acest sentiment şi se temea că vânătoa-

rea sa ajunsese la final şi nu-şi va mai putea împlini dorința de răzbunare.

— Astea ca tine merită să moară, a mârâit el. Te simt în capul meu, ticăloaso!

— Chiar nu-ți dai seama care dintre noi e ticălosul? am şuierat printre dinți. Mori, nenorocitule!

Nu ştiam că sunt capabilă de aşa ceva. Am rămas ghemuită lângă monumentul funerar, strângând în mână cuțitul însângerat şi aşteptând ca el să mă atace.

Rene s-a clătinat pe loc, iar eu n-am făcut decât să-l privesc neîndurătoare şi să-mi închid mintea față de sentimentul morții care-l învăluia tot mai mult. Eram pregătită să-l înjunghii a doua oară, imediat ce se prăbuşea la pământ. Când m-am asigurat că nu se mai putea mişca, am pornit spre casa lui Bill. Dar fără să fug. Îmi spusesem că n-aş mai fi fost în stare să alerg; însă nu eram atât de sigură. Vedeam imaginea bunicii, prinsă pentru totdeauna în memoria lui Rene, luptându-se să-şi salveze viața, în propria ei casă.

Oarecum surprinsă că nu o pierdusem în timpul atacului, am scos din buzunar cheia pe care mi-o dăduse Bill; am descuiat uşa, m-am împleticit până în sufragerie şi am ridicat receptorul telefonului. Pipăind butoanele, am găsit tastele nouă şi unu şi le-am apăsat în ordine, suficient de tare cât să le aud țiuitul specific. În momentul următor, fără nici un avertisment, am leşinat.

Mirosul curat al aşternuturilor îmi spunea că sunt la spital.

Următorul lucru pe care l-am conştientizat a fost durerea pe care o simțeam în tot corpul.

Nu eram singură în cameră. Am deschis cu greu ochii.

Andy Bellefleur. Chipul pătrățos îi era şi mai obosit decât ultima dată când îl văzusem.

— Mă auzi? m-a întrebat el.

Am mişcat uşor din cap. Dar chiar şi această mişcare a fost suficientă pentru a-mi da o durere cumplită de cap.

— L-am prins, a adăugat el, continuând să-mi dea explicații, dar eu am adormit la loc.

Dimineață, când m-am trezit din nou, mă simțeam mult mai bine.

— Cine-i aici? am întrebat pe un ton răguşit.

Kevin, rulând o revistă de cuvinte încrucişate şi punând-o în buzunarul uniformei, s-a ridicat de pe scaunul din colțul camerei.

— Unde-i Kenya? am şoptit.

Mi-a zâmbit, uşor surprins.

— A stat şi ea câteva ore cu tine, mi-a răspuns el. Îi țin eu locul, până se întoarce de la masa de prânz.

Chipul şi corpul lui uscățiv îi susțineau întru totul afirmația.

— Eşti foarte curajoasă, a adăugat el.

— Acum nu mă simt deloc aşa, am îngăimat.

— Ai fost rănită, mi-a zis, de parcă n-aş fi simțit acest lucru pe propria-mi piele.

— Rene?

— L-am găsit în cimitir, a spus Kevin. L-ai înțepat destul de bine, dar nu şi-a pierdut cunoştința. Ne-a spus c-a încercat să te omoare.

— Foarte bine.

— Îi părea tare rău că nu şi-a dus treaba la bun sfârşit. Nu cred totuşi să se fi exprimat în

acest mod, fiindcă, până am ajuns la el, era grav rănit şi destul de speriat. Ne-a mai zis că tu ai fost de vină pentru tot ce s-a întâmplat, pentru că n-ai vrut să stai liniştită să te omoare, la fel cum le omorâse pe celelalte. Zicea că o moşteneşti pe bunica ta, pentru că şi ea...

Dându-şi seama că intra pe un teren foarte sensibil, Kevin s-a oprit imediat.

— ...şi ea s-a luptat, am şoptit.

Kenya, corpolentă şi impasibilă, a intrat pe uşă ținând în mână un pahar de plastic, plin cu cafea aburindă.

— S-a trezit, i-a zis Kevin, zâmbind radios către colega sa.

— Mă bucur, i-a răspuns Kenya, nu foarte entuziasmată. Ți-a zis ce s-a întâmplat? Poate-ar fi mai bine să-l chemăm pe Andy.

— Mda, aşa ne-a cerut. Însă doarme de mai bine de patru ore.

— Dar ne-a rugat să-l trezim imediat ce ea îşi revine.

Kevin a ridicat din umeri şi a pornit spre telefonul din dreptul patului. Am ațipit în răstimpul cât a vorbit la telefon, după care l-am auzit

şuşotind cu Kenya. Îi povestea despre câinii lui de vânătoare. Kenya asculta plictisită, din câte bănuiam.

Când a intrat Andy, am perceput imediat structura minții sale şi i-am înțeles gândurile. Prezența sa impunătoare a făcut să se restabilească imediat liniştea în dreptul patului meu. Am deschis ochii exact când s-a aplecat să mă privească şi, apoi, ne-am holbat îndelung unul la celălalt, răstimp în care am auzit paşii în cadență ale celor doi care se îndreptau spre hol.

— A supraviețuit, mi s-a adresat brusc Andy. Şi tot continuă să vorbească.

Am mişcat capul foarte încet şi am sperat să-şi dea seama că, prin acest gest, voiam să-i arăt că-l ascultam.

— Spune că totul a început din momentul în care sora lui a început să se vadă cu un vampir. Cindy pierduse atât de mult sânge, încât Rene era convins că se va transforma şi ea în vampir, dacă n-o oprea el. Într-una din seri i-a dat un ultimatum, dar Cindy i-a răspuns cu fermitate că nu va renunța la iubitul ei. În timp ce discutau, ea se pregătea să plece la lucru, drept pen-

tru care a dat să-şi pună şorțul, dar, la un moment dat, Rene i l-a smuls şi a sugrumat-o cu bretelele, după care a trecut la... alte lucruri.

Andy arăta uşor scârbit.

— Da, ştiu, am şoptit.

— După cum văd eu, a continuat Andy, Rene s-a autoconvins că fetele aflate în situația surorii lui merită să moară, iar el este pe deplin îndreptățit să le curme existența. De fapt, crimele de-aici seamănă foarte bine cu două cazuri de omucidere nerezolvate din Shreveport, pe care sperăm ca el să le recunoască pe parcurs, dacă rămâne în viață.

Simțeam cum mi se crispează buzele, din pricina groazei pe care-o simțeam în legătură cu acele sărmane femei.

— Poți să-mi povesteşti cum s-au întâmplat lucrurile în cazul tău? m-a întrebat în şoaptă Andy. Nu te grăbi, vorbeşte încet, rar. Ai gâtul plin de contuzii.

Era o informație complet de prisos, fiindcă îmi dădusem şi eu seama de lucrul ăsta. După ce Andy mi-a cerut voie să înregistreze declarația mea pe un mic reportofon, i-am făcut semn

că nu mă deranja acest lucru, aşa că a pornit aparatul şi l-a aşezat pe pernă, aproape de gura mea, iar eu i-am povestit în şoaptă ce păţisem cu o seară înainte, fără să omit nimic.

— Domnul Compton este în continuare plecat din oraş? m-a întrebat el, după ce-am încheiat.

— În New Orleans, am murmurat cu greu.

— Acum, ştim că puşca îţi aparţine. O vom căuta în casa lui Rene. Va fi o probă care-i va demonstra şi mai mult vinovăţia.

În acel moment în cameră a intrat o femeie în alb, strălucitoare, care m-a privit şi i-a spus lui Andy că trebuie să revină altă dată.

Atingându-mi stângaci dosul palmei, Andy mi-a mulţumit dând din cap şi a plecat, dar nu înainte să-i arunce doctoriţei, peste umăr, o privire admirativă. Era într-adevăr demnă de admiraţie, însă femeia purta verighetă. Ceea ce însemna că Andy se trezise prea târziu.

În schimb, ei i se păruse a fi un bărbat prea serios şi încordat.

N-aş fi vrut să-i aflu părerea, însă nu aveam suficientă forță să țin la distanță gândurile celor din jurul meu.

— Domnişoară Stackhouse, cum vă simțiți? m-a întrebat tânăra, un pic cam tare.

Era brunetă şi slăbuță, cu ochi mari, căprui şi gură senzuală.

— Ca naiba! am îngăimat.

— Îmi închipui, a răspuns ea, dând înțelegător de câteva ori din cap şi privindu-mă atentă.

Nu credeam că putea să-şi închipuie. Eram gata să pun pariu că nu fusese niciodată stâlcită din bătaie de un criminal în serie, într-un cimitir.

— Am înțeles că v-ați pierdut bunica, nu? m-a întrebat ea, compătimitoare.

Am mişcat aproape imperceptibil din cap.

— Soțul meu a murit acum şase luni, a continuat ea. Ştiu bine ce înseamnă suferința. Uneori e foarte greu să facem față necazurilor, nu-i aşa?

Ei, ca să vezi! Citise întrebarea pe chipul meu.

— A avut cancer, m-a lămurit ea.

Am încercat să-i transmit condoleanțe fără să-mi mişc vreun muşchi, ceea ce mi-a fost aproape imposibil.

— Ei bine, a continuat ea, ridicându-se şi recăpătându-şi brusc atitudinea energică, domnişoară Stackhouse, veți supraviețui. Aveți o claviculă fracturată, nasul rupt şi două coaste fisurate.

Dumnezeule! Nici nu era de mirare că mă simțeam îngrozitor.

— Aveți contuzii serioase pe față şi pe gât. Desigur, v-ați dat seama de acest lucru după durerile pe care le aveți la nivelul gâtului.

Încercam să-mi închipui în ce hal arăt. Bine că nu aveam la îndemână o oglindă.

— De asemenea, aveți o mulțime de zgârieturi şi mici tăieturi pe picioare şi brațe, dar abdomenul şi gambele v-au rămas intacte!

Ha-ha-ha! Foarte amuzant.

— V-am prescris câteva calmante, aşa că, dacă vă simțiți rău, o puteți chema pe infirmieră să vi le dea.

Un vizitator şi-a strecurat capul pe uşa întredeschisă, moment în care doctorița, blocându-mi vederea, s-a întors şi-a întrebat:

— Pot să v-ajut cu ceva?

— Asta-i camera lui Sookie?

— Da. Tocmai am terminat controlul medical. Intrați.

Doctorița, pe nume Sonntag, după cum scria pe ecusonul pe care-l purta în piept, mi-a cerut din priviri permisiunea.

— E-n regulă, am murmurat.

JB du Rone s-a apropiat agale de patul meu, arătând la fel de încântător ca un personaj de pe coperta unui roman de dragoste. În lumina fluorescentă din cameră, părul şaten-închis şi ochii căprui îi străluceau ispititor, în vreme ce tricoul fără mâneci îi evidenția robustețea trupului ce părea sculptat în piatră. În timp ce dr. Sonntag îl sorbea din ochi, JB s-a oprit şi m-a privit, rămânând în picioare, lângă pat.

— Bună, Sookie, cum te simți? m-a întrebat el, atingându-mi gingaş obrazul cu degetul şi sărutându-mă pe frunte.

— Mersi, am îngânat. O să fiu bine. Dânsa e doctorița mea.

JB şi-a întors ochii mari spre tânăra doctoriță. Aceasta, apropiindu-se rapid pentru a face cunoştință cu el, era cât pe ce să se împiedice.

— Doctorițele nu erau atât de drăguțe pe vremea când mi-am făcut eu vaccinurile, i-a spus JB simplu şi deschis.

— N-ați mai fost la doctor din copilărie? a întrebat mirată dr. Sonntag.

— Da, fiindcă nu m-am îmbolnăvit niciodată, i-a zâmbit el galeş. Sunt zdravăn ca un taur.

Cu un creier cât o nucă. Dar, probabil, avea dr. Sonntag minte cât pentru amândoi.

Doctorița nu a mai găsit nici un motiv pentru care să zăbovească, dar, înainte de a ieşi, a aruncat o privire visătoare peste umăr.

JB s-a aplecat spre mine şi m-a întrebat cu naivitate:

— Sookie, vrei să-ți aduc ceva? Grisine, biscuiți?

Mi-au dat lacrimile numai când m-am gândit cum ar fi fost să ronțăi grisine.

— Nu, mulțumesc, am răspuns cu greu. Doctorița-i văduvă.

Cu JB puteam să schimb subiectul fără să-mi fie teamă că el se va întreba de ce o făceam.

— Uau! a făcut el impresionat. E deşteaptă şi e singură.

Am ridicat din sprâncene, foarte sugestiv.

— Crezi că ar trebui s-o invit în oraş? m-a întrebat el gânditor, atât cât îi stătea în putință. Da, ar putea fi o idee bună, mi-a zâmbit. Asta numai dacă nu vrei să fii tu prietena mea, Sookie. Pentru mine, tu rămâi cea mai importantă fată. E de-ajuns să-mi dai un semn şi voi alerga la tine într-un suflet.

Ce băiat dulce! Nu credeam o clipă în devotamentul lui JB, dar eram convinsă că ştia cum să le facă pe femei să se simtă bine, chiar dacă vreuna dintre acestea ar fi avut despre ea însăşi o părere la fel de jalnică precum aveam şi eu despre mine. Începusem să mă simt destul de rău şi mă întrebam unde sunt calmantele pe care mi le promisese doctorița.

— Au început durerile, a observat el. O s-o trimit imediat pe soră la tine.

Ah, minunat! Fiindcă încercarea mea de a întinde braţul până la micul buton de urgenţă mi se părea tot mai anevoioasă, chiar imposibilă.

Înainte de a pleca, m-a sărutat din nou, zicându-mi:

— Sookie, o s-o caut şi pe doctoriţă. Cred c-ar trebui să-i pun mai multe întrebări despre însănătoşirea ta.

După ce infirmiera a introdus o soluţie în perfuzie, iar eu am aşteptat cu sufletul la gură să-mi treacă durerea, uşa camerei s-a deschis din nou.

Fratele meu a intrat şi s-a postat lângă pat, de unde m-a privit minute în şir, pentru ca în cele din urmă să-mi spună apăsat:

— Am discutat puţin cu doctoriţa ta, înainte de a pleca spre sala de mese cu JB, şi mi-a zis tot ce este în neregulă cu tine.

Jason s-a îndepărtat, a dat o tură prin cameră, a revenit lângă pat şi s-a holbat la mine:

— Arăţi ca naiba.

— Mersi, am şoptit.

— Ah, da, uitasem de problemele cu gâtul.

Ar fi vrut să mă atingă pe umăr, dar s-a răzgândit o clipă mai târziu.

— Sookie, îți mulțumesc pentru tot, însă vreau totodată să ştii că nu-mi place deloc faptul că a trebuit să-mi iei apărarea şi să lupți tu în locul meu, atunci când a fost nevoie de acest lucru.

Dacă aş fi putut, i-aş fi tras una după ceafă. Îi luasem apărarea pe naiba!

— Surioară, îți rămân dator. Cât am fost de prost să cred că Rene îmi era un prieten adevărat!

Se simțea trădat. Asta era chiar culmea!

Pentru ca spectacolul să fie complet, în acel moment a intrat şi Arlene.

Arăta îngrozitor: îşi alesese hainele la întâmplare, nu se fardase, iar părul roşcat îi era încâlcit şi răvăşit. Niciodată nu o văzusem fără machiajul ei strident şi fără coafura ei obişnuită.

S-a apropiat şi mi-a aruncat o privire cruntă. De-abia aşteptam să vină ziua în care aveam să pot să mă ridic din pat. Dar chipul i s-a îmblânzit imediat ce a văzut cum arătam.

— Am fost furioasă rău de tot pe tine. Nu mi-a venit să cred una ca asta. Dar, când văd ce-a fost în stare să-ți facă... Vai, Sookie, mă vei ierta vreodată?

Dumnezeule, aş fi vrut să iasă imediat din cameră. Am încercat să-i transmit acest lucru lui Jason şi, pentru prima dată, chiar am reuşit, fiindcă el a luat-o de umeri şi a condus-o afară, înainte de a ajunge la uşă, Arlene a izbucnit în plâns şi, printre suspine, a continuat să-şi ceară iertare:

— N-am ştiut... Pur şi simplu n-am avut habar!

— Cine naiba crezi c-a ştiut? i-a zise Jason, cu voce gravă.

După ce m-am străduit să înghit o gelatină verzuie, am ațipit.

Aventura cea mai captivantă a după-amiezii a reprezentat-o drumul până la baie, pe care, mai mult sau mai puțin, l-am parcurs singură. Am stat acolo cam zece minute. De-abia aşteptam să ajung înapoi în pat. M-am privit în oglinjoara din compartimentul mesei portabile şi nu mi-a plăcut deloc ce-am văzut.

Începusem să fac febră, suficient cât să mă ia cu frisoane şi să mă doară tot trupul; chipul îmi era gri-vinețiu, iar nasul părea că-şi dublase volumul. Ochiul drept mi se umflase, aşa încât nu prea mai puteam să-l deschid. Am tresărit şi până şi această mişcare mi-a provocat durere. Iar picioarele... of, la naiba, nu mai voiam să ştiu ce e cu ele. Zăceam pe spate şi-mi doream să treacă ziua cât mai repede. Era posibil ca peste câteva zile să mă simt excelent şi să mă întorc la lucru.

Atenția mi-a fost brusc distrasă de o bătaie în uşă. Fir-ar să fie, trebuia să mai am parte de încă un vizitator! De această dată era o persoană pe care nu o cunoşteam, mai bine spus, o doamnă în vârstă, cu părul vopsit în albastru şi purtând un halat galben, aşa cum li se cerea tuturor voluntarelor ce lucrau pentru Organizația Doamnelor Caritabile. Bătrâna a intrat ducând o măsuță portabilă, pe care transporta mai multe vaze roşii, pline cu flori, pentru pacienții din aripa în care eram spitalizată.

— Am venit cu o mulțime de urări de bine! mi s-a adresat voioasă femeia.

I-am zâmbit, dar probabil că surâsul meu era înspăimântător, fiindcă, pentru o clipă, buna dispoziție i-a dispărut de pe chip.

— Ăsta-i pentru tine, scumpa mea, a continuat ea, ridicând un ghiveci împodobit cu fundă roşie. Iar aici este şi un bilețel. Ia te uită, mai sunt şi alte flori..., mi-a zis, arătându-mi un aranjament floral format din garoafe, boboci de trandafir roz şi floarea-miresei, după care mi-a arătat spre alt bilețel. Să ştii că eşti cu adevărat prețuită! Uite că mai ai o mică atenție!

Al treilea buchet de flori avea în mijloc o plantă cu o inflorescență roşie, bizară, cum nu mai văzusem niciodată. M-am uitat cu îndoială spre buchet, în timp ce doamna de la organizația caritabilă mi-l arăta de-aproape. După aceea, l-a lăsat lângă mine, cu bilețelul prins în celofan.

Imediat ce-a ieşit zâmbitoare din cameră, am început să citesc toate urările, observând cu ironie că-mi era mult mai uşor să mă mişc, odată ce-mi recăpătam buna dispoziție.

Ghiveciul era de la Sam şi de la toți „colegii din barul Merlotte's", după cum scrisese Sam pe

bilețel. Am mângâiat încet frunzele catifelate şi m-am întrebat în ce loc să aşez ghiveciul, odată ajunsă acasă. Aranjamentul floral era din partea lui Sid Matt Lancaster şi Elva Deene Lancaster, iar buchetul cu floarea aceea ciudată, roşie, care arăta chiar vulgar, pentru că semăna puțin cu părțile intime ale unei doamne, era de departe cel mai interesant cadou dintre toate. Când am deschis, destul de curioasă, bilețelul, acesta nu purta decât o semnătură: Eric.

A fost picătura care a umplut paharul. Cum naiba aflase el că eram în spital? De ce nu-mi dădea Bill nici un semn de viață?

După ce la cină am mâncat un fel de cremă gelatinoasă roşie, destul de gustoasă, m-am uitat vreo două ore la televizor, fiindcă nu aveam nimic de citit, deşi ochii ar fi putut să mă ajute cât de cât în acest sens. Vânătăile şi contuziile se înnegreau cu fiecare oră şi mă simțeam complet extenuată, în pofida faptului că nu mersesem decât o singură dată la baie şi de două ori prin rezerva mea. Am stins televizorul şi m-am întors pe-o parte. După ce-am adormit, durerea din organism s-a strecurat în

vise şi le-a transformat într-o serie de coşmaruri în care mă vedeam alergând speriată prin cimitir, temându-mă pentru viața mea, prăbuşindu-mă de pe pietrele funerare direct în mormintele deschise, unde mă întâlneam cu toți cei pe care-i cunoşteam: părinții, bunica, Maudette Pickens, Dawn Green şi chiar cu un prieten din copilărie, care murise într-un accident de vânătoare. Începusem să caut un mormânt special, unde ştiam că, odată ce-l găseam, aveam să fiu în siguranță, iar toți cei care mă hăituiau urmau să se întoarcă în mormintele lor şi să mă lase în pace. Tot alergam de la un mormânt la altul, atingând fiecare piatră funerară în parte şi sperând să fie cea pe care o căutam. Am gemut neputincioasă.

— Iubito, de-acum eşti în siguranță, s-a auzit o voce cunoscută.

— Bill, am mormăit, întorcându-mă să ating o piatră funerară pe care o omisesem şi pe care pipăiam cu degetele cuvintele „William Erasmus Compton”.

Am deschis brusc ochii, simțindu-mă de parcă mi-ar fi aruncat cineva o cană cu apă rece în

față, şi am inspirat adânc, dorind parcă să strig, dar gâtul mi-a zvâcnit spasmodic şi surplusul de aer m-a înecat. M-a apucat un acces de tuse atât de dureroasă, încât m-am trezit de-a binelea; am simțit în acel moment strecurându-mi-se pe sub obraz o palmă ale cărei degete reci îmi mai domoleau fierbințeala pielii. M-am străduit să nu gem, dar tot am scos un mic scâncet.

— Întoarce-te spre lumină, draga mea, mi-a zis Bill, pe un ton foarte liniştit.

Adormisem cu spatele la becul pe care infirmiera îl lăsase aprins în cameră, respectiv cel din toaletă. M-am întors ascultătoare şi l-am privit pe vampirul meu.

Bill era foarte nervos.

— O să-l omor, a şuierat el cu atâta duritate şi convingere, încât m-am înfiorat.

În cameră, atmosfera era atât de tensionată, încât sistemul meu nervos mă determina să cer calmante.

— Bună, Bill, am şoptit. Şi eu mă bucur să te văd. Pe unde ai tot umblat? Mersi că mi-ai răspuns la mesaje.

Răspunsul meu i-a tăiat tot elanul. Bill a clipit şi l-am simțit străduindu-se să se calmeze.

— Sookie, nu te-am sunat, pentru că am vrut să-ți povestesc față-n față tot ce s-a întâmplat.

Nu puteam să-i citesc expresia de pe chip. Dar, dacă l-aş fi fotografiat în acel moment, probabil că l-aş fi surprins extrem de mândru de sine.

Se uita la mine şi căuta o zonă în care nu aveam nici o rană.

— Aici nu mă doare, i-am comunicat pe un ton amabil, întinzând încet mâna spre el; a sărutat-o, zăbovind atât cât să-mi provoace furnicături în tot corpul.

Nici nu cred c-aş fi putut simți mai mult de-atât.

— Spune-mi ce ți s-a întâmplat, mi-a cerut el, pe un ton poruncitor.

— Atunci stai jos, nu pot vorbi decât în şoaptă. Mă doare tare gâtul.

Şi-a tras un scaun aproape de mine, a coborât grilajul patului şi şi-a sprijinit bărbia în palme, apropiindu-şi chipul la zece centimetri de mine.

— Ai nasul rupt, a observat el.

Mi-am dat ochii peste cap:

— Mă bucur c-ai remarcat, am şoptit. O să-i transmit şi doctoriței.

A încruntat uşor din sprâncene:

— Nu mai încerca să mă duci cu vorba.

— Bine. În afară de nas, mai am două coaste rupte şi o claviculă fracturată.

Însă Bill, dorind să mă examineze în întregime, m-a dezvelit, amplificându-mi astfel chinurile şi umilința. Eram îmbrăcată într-o cămaşă oribilă şi deprimantă, nu făcusem baie, chipul meu arăta ca un curcubeu şi părul îmi era răvăşit.

— Trebuie să te iau acasă, a hotărât domnul doctor Vampir, după ce m-a palpat şi mi-a examinat fiecare tăietură şi julitură de pe corp.

I-am făcut un semn cu mâna să se aşeze.

— Nu, i-am zis istovită, arătându-i spre punga de perfuzie, către care s-a uitat suspicios, deşi trebuie să fi ştiut foarte bine ce era acel lucru.

— O pot da jos, mi-a răspuns.

Am negat cu vehemență din cap.

— Nu vrei să am grijă de tine?

Am pufnit exasperată, cutremurându-mă de durere; i-am făcut semn că nu mai pot vorbi şi vreau să-i răspund în scris. Bill a căutat prin sertare şi a găsit un carneţel, după care, neaşteptându-mă la acest lucru, a scos din buzunar un pix. Am scris: „Mâine îmi vor da drumul din spital, dacă nu mai fac febră."

— Şi cine o să te ducă acasă? m-a întrebat el stând în picioare şi privindu-mă aspru şi dezaprobator, asemenea unui profesor care se arată dezamăgit de indolența celui mai bun elev al său.

„Le voi cere să-l sune pe Jason sau pe Charlsie Tooten", i-am scris, gândindu-mă că aş fi mâzgălit automat numele lui Arlene, dacă situația ar fi fost alta.

— O să vin la tine imediat după amurg, mi-a răspuns Bill.

I-am privit chipul palid şi albul imaculat al ochilor ce străluceau în semiobscuritatea camerei.

— O să te vindec eu, a adăugat el. Lasă-mă să-ți dau puțin sânge.

Mi-am amintit imediat că mi se decolorase uşor părul şi devenisem de două ori mai puternică decât eram, dar am negat totuşi din cap.

— De ce nu vrei? a insistat el, ca şi cum ne-am fi aflat în ipostaza de a-mi oferi un pahar cu apă, pentru a-mi potoli setea, iar eu îl refuzam.

Gândindu-mă că se putea simți jignit, l-am luat de mână şi am apropiat-o de buze, după care i-am sărutat gingaş palma şi am ținut-o pe obrazul mai puțin rănit.

„Nu numai eu, dar şi ceilalți au observat că începeam să mă schimb”, i-am scris câteva clipe mai târziu.

Şi-a lăsat capul în piept şi m-a privit trist.

„Ştii ce s-a întâmplat?”, i-am scris.

— Bubba mi-a povestit câte ceva, mi-a răspuns uşor înfiorat când a menționat numele vampirului nătâng. Sam mi-a relatat restul, după care m-am dus la poliție şi am citit rapoartele făcute în urma investigațiilor.

„Andy ți le-a pus la dispoziție?”, am mâzgălit iute pe hârtie.

— Nu ştie nimeni c-am fost acolo, mi-a răspuns nepăsător.

Încercând să-mi închipui cum reuşise să facă acest lucru, am simțit brusc un fior pe şira spinării şi l-am privit dezaprobatoare.

„Spune-mi ce-ai rezolvat în New Orleans”, am scris apoi, simțind că mă ia somnul.

— Va trebui să-ți dezvălui câteva lucruri despre noi, mi-a răspuns şovăielnic.

— Oooo, secrete vampireşti! am izbutit să rostesc.

De această dată, i-a venit şi lui rândul să mă privească dezaprobator.

— Şi noi avem o structură socială, a continuat el, şi m-am gândit că aceasta ar putea fi soluția care să ne protejeze de Eric.

Involuntar, ochii mi s-au îndreptat spre buchetul cu floarea roşie.

— Ştiam că dacă aş fi şi eu demnitar, aşa cum este Eric, i-ar fi mult mai greu să se amestece în viața mea particulară.

M-am arătat — ori cel puțin am încercat să mă arăt — plină de speranță.

— Aşa că m-am înscris la alegerile regionale, am candidat pentru un post şi, chiar dacă nu mă interesase niciodată politica, cu un lobby susținut, am reuşit să fiu ales!

Era absolut uimitor. Să fi ajuns Bill reprezentant unional? De asemenea, n-am putut să nu mă întreb ce-o fi însemnând lobby-ul susținut despre care vorbise. Să-i fi omorât Bill pe toți contracandidații lui? Să-i fi mituit pe votanți cu câte o sticlă de sânge A-pozitiv?

„Şi ce sarcini ți s-au dat?”, am scris încet, imaginându-mi-l pe Bill participând la tot felul de şedințe politice.

Am încercat să mă arăt mândră de el, ceea ce părea să şi aştepte de la mine.

— Sunt inspector la Districtul 5, mi-a răspuns el. O să-ți explic mai multe acasă. Nu vreau să te obosesc.

Am încuviințat din cap, surâzându-i fericită şi sperând să nu-i vină ideea să mă întrebe cine-mi trimisese florile, gândindu-mă totodată dacă ar fi trebuit să-i trimit lui Eric un bilet de mulțumire. M-a mirat faptul că începusem să

deviez, dar probabil că era efectul produs de sedative.

I-am făcut semn să se apropie. Bill şi-a aşezat obrazul pe pernă, lângă al meu.

— Să nu-l omori pe Rene, am şoptit.

Chipul său devenea tot mai rece.

— E posibil să moară de mâna mea, pentru că este internat la terapie intensivă. Dar, chiar dacă supravieţuieşte, au fost suficiente crime şi ar fi mai înţelept să lăsăm justiţia să-l pedepsească. Nu vreau să ajungi şi tu ţinta unei vânători de vrăjitoare. Vreau să trăim în linişte.

Îmi era foarte greu să mai continui, aşa că i-am luat mâna între palme şi am apropiat-o de obrazul care mă durea mai puţin. Deodată, dorul profund pe care-l trăisem pentru Bill s-a materializat într-un nod ce-mi paraliza pieptul şi mă forţa să întind imediat mâinile. Bill s-a aşezat încet pe marginea patului şi s-a aplecat deasupra mea; şi-a strecurat foarte lin braţele sub mine şi m-a ridicat spre el, milimetru cu milimetru, pentru a-mi lăsa răgazul să-i spun dacă îmi provoacă sau nu dureri.

— Nu-l voi ucide, mi-a zis Bill la ureche.

— Iubitule, am şoptit aproape imperceptibil, ştiind că datorită auzului său fin putea să perceapă chiar şi cele mai slabe sunete. Mi-a fost foarte dor de tine.

Suspinând, m-a strâns uşor în brațe şi a început să mă mângâie tandru pe spate.

— Mă întreb cât de repede te vei putea vindeca fără ajutorul meu.

— Ah, voi încerca să grăbesc procesul, am murmurat. Pun pariu că o voi surprinde pe doctoriță.

Un collie, lipăind grăbit pe coridor, s-a oprit în dreptul uşii deschise şi s-a uitat în cameră, a lătrat scurt şi a pornit mai departe. Mirat, Bill s-a întors şi a aruncat o privire pe hol. Ah, desigur, era o noapte cu lună plină. Vedeam clar astrul pe fereastră, dar mai vedeam şi altceva: o figură albă apărută în beznă, plutind între mine şi lună. Era un chip frumos, cu părul lung, auriu. Vampirul Eric mi-a zâmbit, după care a dispărut treptat din câmpul meu vizual, zburând cu adevărat.

— În curând vom reveni la normal, mi-a zis Bill, aşezându-mă cu gingăşie pe pat şi

ducându-se apoi să stingă lumina din baie. Silueta lui strălucea în întuneric.

— Exact, am şoptit. Vom reveni la normal.